

Барбара ДЕЛИНСКИ

СЪРЦЕ НА НОЩТА

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ СЪРЦЕ НА НОЩТА

Превод: Златозар Керчев

chitanka.info

Това е историята на три жени, всяка по свой начин стремяща се към любовта. Един внушителен разказ за експлодиращи страсти, един роман за стойностите в живота.

1

Гласът му беше божествен. Той я обливаше и преминаваше през нея подобно на нежна вълна, затопляше я и я милваше, като я изпълваше с ведрост. Когато попадеше под неговата магия, тя имаше приятел, любим в нощта.

Нямаше представа как изглежда. Говореше се, че е затворена в себе си личност, но тя предполагаше, че след като работната му смяна е в часовете след полунощ, може би тази затвореност представляваше начина му за оцеляване.

Все пак понякога той трябваше да спи.

Но не сега.

— Сега е дванадесет и петдесет и четири минути — й казваше той с дълбокия си леко грапав тон, който тя познаваше толкова добре. — Шест минути до един часа и двадесет и девет градуса студ^[1] навън в нощ, сътворена за гореща камина, глътка бренди и любов. Вие сте на вълната на 95.3 FM, WCIS Провидънс за малко кънтри в градски условия. Нашето шестчасово предаване ще започне с най-новото от Алабама — гласът му ставаше по-плътен и доста дрезгав. — Тук е Джебърд Сноу в сърцето на нощта. Останете с мен...

С наполовина сподавен стон Савана Смит затвори очи. Като притисна челото си върху гумичката в края на молива, тя пое бавно и отмерено дъх. Музиката на Алабама й харесваше, но Джебърд Сноу беше нещо по-хубаво. Можеше да слуша всяка нощ мекия му напомнящ донякъде мъркане на котарак напевен глас и това беше валидно не само за нея. Беше чувала достатъчно много замечтани въздишки от други жени в съда при всяко споменаване на името му и знаеше, че повечето представителки на нежния пол, до които стигаше звукът на гласа му, биваха омагьосвани по подобен начин. Жени от всички възрасти биваха прелъстявани от гласа му и все пак в моментите, когато той спираше да говори, всяка от тях имаше чувството, че е единствената жена на тази земя.

Намръщвайки се, Савана отвори очи и свали молива. Някак си способността му да въздейства до такава степен на жените приличаше на престъпление, въпреки тяхното собствено активно съучастие. Никой не ги насилваше да го слушат нощ след нощ. Поне беше сигурно, че точно нея не я насилваше никой, и все пак тя го слушаше. Нощ след нощ.

Това не беше най-умното нещо, което можеше да направи, както се досети, докато гледаше празния лист хартия, върху който лежеше моливът ѝ. Чакаше я работа. Трябваше да приготви това искане до съда днес следобед, но Пол я беше помолил да отиде вместо него на пресконференцията във връзка с убийството на Тейбър, а когато Пол искаше нещо, Савана беше насреща. Не само че Пол де Бар беше избран по всички правила за главен адвокат на щата и неин шеф, но той беше също така и неин приятел. Беше ѝ добре известно под какво напрежение живееше той. Помагаше му винаги, когато можеше.

За съжаление до завръщането ѝ в офиса след пресконференцията върху бюрото ѝ се бяха насъбрали купчина телефонни съобщения. Тя беше разпратила някои от тях, но ѝ се бе наложило да отговаря на повечето сама. Когато най-накрая затвори телефона за последен път в шест часа, почувства врата си болезнено схванат.

Беше хубаво, че телефонът рядко звънеше в един сутринта. Фактически, досети се тя, той не беше звънил нито веднъж от пристигането ѝ вкъщи, което определено представляваше някакво облекчение. Сестра ѝ Сузън не се беше обаждала. Още по-важно, баща ѝ не се бе обаждал, което означаваше, че Сузън до този момент се държи както трябва.

Разбира се, Савана не можеше да знае дали някой от тях се беше обаждал по-рано. След работа беше отишла на курса по аеробика в клуба за около час, след това се бе прибрала в офиса за една забравена папка и най-накрая се беше оставила да бъде замъкната от група вестникари в кръчмата на Пейн за малка почерпка. Когато се прибра вкъщи, часът беше десет. До тогава баща ѝ и Сузън щяха усилено да се занимават всеки според собствения си план за вечерта. Животът в Нюпорт никога не беше скучен.

След като избута настрана кубчето бели листи, Савана стана от стола си и тръгна лениво към прозореца. Ръката ѝ се плъзна леко по изцялната арка на гирляндите, но вниманието ѝ беше насочено към

нощта. Бенефит стрийт беше тъмна, почти незабележимо осветена от уличните лампи по ъглите. Нямаше движение. Не се виждаше жива душа. Провидънс спеше.

Тя си помисли, че би трябвало да направи същото. Но сънят не идваше лесно. Прекалено много мисли измъчваха ума ѝ дълго време след като тялото ѝ беше победено от умора. Мина ѝ през ум, че съмнението в себе си идва с възрастта. Положително в миналото никога не ѝ беше липсвала увереност. От времето, когато беше навършила петнадесет и разбрала, че някои жени правят кариера, Савана знаеше какво иска да направи. И го бе направила. Беше посещавала колеж и правен факултет и след това беше успяла да се добере до този офис. В него бяха преминали последните пет години.

Работата не я уморяваше. Не можеше да настъпи умора от една работа, където всяка седмица беше пълно с въоръжени грабежи, убийства и изнасилвания. Савана приемаше предизвикателството на тази толкова интересна работа. Не можеше да се оплаче.

И все пак в живота ѝ имаше нещо мъчително, както тя реши, докато Майкъл Мартин Мърфи се включи без пауза след Алабама.

Нещо относно живота ѝ? С кого се шегуваше тя? Знаеше съвсем точно какво не е в ред.

След пет дни навършваше тридесет и една.

Като потрепери леко, тя напусна мястото си до прозореца и се върна на бюрото. Върховете на пръстите ѝ се докоснаха леко до скосения му ръб, плъзгайки се леко по гладката борова повърхност. Беше много красиво бюро, антика, преобладаваща в светлия нюанс, който така силно я привличаше. Просто черпеше сила от основните линии на тази мебел, модернизирани полъх от старото време.

Като пое теглото на дългата си кестеняво оцветена коса в ръце, тя я задържа за минута до врата си. След това, като я изви напред над едното рамо, се намести на стола, извади молива си и започна да пише в бележника си.

Тридесет и една.

Изписа цифрата в горното ъгълче на листа и се вгледа в нея. Върху хартията тя изглеждаше напълно безвредна. Но не и в реалния живот. Савана не се бе уплашила, когато навърши тридесет, целият водовъртеж на живота я беше приготвил за най-лошото, успокоявайки по този начин действителността. Тридесет представляваше някаква

новост, километричен камък, който трябваше да се отмине със сила. Тридесет и една беше нещо друго.

И още веднъж, може би безпокойството ѝ нямаше нищо общо с рождения ѝ ден. Периодите на оценка бяха най-обикновено нещо в живота. Когато някой беше зает колкото нея, самооценката неизбежно биваше избутвана настрана, понякога за дълго време. Точно така неизбежно се налагаше човек периодично да спре, да поеме дъх, да излезе от себе си и да погледне назад.

Чисто професионално на Савана ѝ харесваше това, което виждаше. Тя беше добър адвокат, известна с честността и усърдието си. Никой не можеше да намери грешка в стила ѝ. Беше се сраснала добре с ролята си.

В личен план тя не беше сигурна дали това, което виждаше, ѝ харесва, но пък не беше сигурна какво в крайна сметка искаше да постигне като личност. Не беше съпруга или майка. Много пъти ѝ се беше случвало да бъде дъщеря, сестра и приятел. Приятелствата означаваха за нея много. Единственото, което страстно желаше, беше те да можеха да запълнят празнината, която я поглъщаше в тъмнината на нощта.

— Вие се движите из студена кънтри музика — се носеше дълбокият лирично твърд глас от говорителите, разположени отстрани на библиотечните рафтове вляво от нея — на 95.3 FM, WCIC Провидънс. Сега сме точно в кръгъл час и се радваме на спокойна понеделнична нощ в Роуд Айлънд — продължи провлечено той. — Почувствайте се удобно, сложете си краката на масата и отпуснете глава назад. Наближават Ийгълс и Розане Кеш, но нека най-напред чуем най-новото на тема любов от Гари Морис. Останете на 95.3 FM, WCIC Провидънс, откъдето ви пускаме в движение малко кънтри при градски условия. Аз съм Джеърд Сноу заедно с вас в сърцето на нощта...

Това, което я вълнуваше толкова дълбоко, не беше съдържанието на думите му. Той рядко казваше нещо повече от това колко е часът или какви са атмосферните условия, или имената на певците, чиято музика пускаше. От време на време внасяше нотка на гражданска значимост между песните, но той не беше политически ангажиран и не използваше радиото като свой форум. Слушателите не му звъняха. Не провеждаше интервюта. Само идентифицираше станцията и себе си.

Начинът, по който говореше, а не друго, я докосваше като интимна духовна целувка. Дълбокият уверен тон на гласа му беше дотолкова мъжки в същината си и необикновено интимен, че би могъл да предаде еротично звучене даже на съобщение, отнасящо се до уличното движение. Звукът от гласа на Джеърд Сноу караше Савана да се разтапя.

Като съзнаваше остро учестяването на пулса си, тя мобилизира цялата си способност да поеме контрол върху себе си, да грабне здраво молива и да се съсредоточи върху работата си. От опит знаеше, че най-добрият начин да се предпази от груба грешка в съда на следващата сутрин, е като върши достатъчно работа. По-късно можеше да избута настрани чантата си и да усили радиото.

Джеърд Сноу щеше да я чака. Той беше светец, най-търпеливият от хората, неин идеал. Той винаги се появяваше, когато тя приключваше с ролята си на обвинител, дъщеря и сестра, и приятел. Той беше там, говореше нежно, чакаше, докато тя се съблечеше, влезеше в леглото и угасеше лампата.

Той беше нейният мечтан любим, тялото, което затопляше ума и душата ѝ. В сърцето на нощта той означаваше край на нейната самотност.

— Сега е един и тридесет и шест, вие слушате студено кънтри, 95.3 FM, WCIC Провидънс. Очаква се чисто небе до настъпването на зората с ниски температури. До сутринта ще нахлуе по-топъл въздух с облаци и вероятно дъжд — гласът му беше станал по-грапав. — Точно в този момент във нашето студио температурата е 27 градуса, но тук, при мен, няма мраз, а съвсем не може да се каже такова нещо за Кени Роджърз, който стопля тълпите от почитатели при последното си турне. Той е непрекъснато една от суперзвездите на кънтри музиката от седемдесет и седма, а Лусил е непрекъснато на върха. След малко ще чуете „Предпочитам лунната светлина“, разбира се, по WCIC Провидънс, 95.3 FM, естествен център на кънтри музиката — той наистина мъркаше. — Тук е Джеърд Сноу в сърцето на нощта. Активизирайте слушането си...

Сузън Смит Гарднър вдигна чашата си в знак на поздрав към мъжа и неговия глас, след това изпи наведнъж остатъка от своя скоч. Една минута преди течността да намери мястото си в нея, още една преди тя да промълви тихо, но с много жар: „Слушам“, и още една,

преди да се надигне от стола и да се отправи към някогашния шкаф на съпруга си. Сега това беше нейният бар.

Дърк си беше заминал почти година и отнесъл със себе си една колоритна гама от жарсе „Поло“, колосани ризи „Армани“ и фланелки „Пери Елис“, заедно с всичко друго, което той лично беше прибавил при женитбата. Запълването на гардероба не се оказа труден проблем, Сузън беше преместила всички дрехи, които преди това беше натрупала на тавана, така че Дърк да не знае точно колко бяха те. Шкафът, така или иначе, беше нещо чудовищно. Въпреки че държеше вратите му затворени, Сузън знаеше какво има зад тях и тази празнота я смущаваше.

Това че използваше въпросната мебел, за да държи в нея алкохол, беше достойно за нервен припадък. Шкафът не само ѝ предлагаше удобствата на бар в спалнята, където тя най-много се нуждаеше от това, но означаваше, че надничащите очи, контролиращи бара в кабинета, почти не забелязваха промяна в нивото на течността в рамките на една седмица.

Тя си казваше, че не е изправена пред истински проблем, просто си позволяваше радостта от това да си пийва от време на време. Вярваше, че има право понякога да се напива. Беше убедена, че този, който е определил добрите времена в човешкия живот, е постъпил с нея крайно несправедливо.

След като спусна в чашата си малко самотно кубче лед, тя прибави един пръст вода и три скоч. Като се почувства удовлетворена след пробната глътка, тя затвори вратите на шкафа, след това започна да се движи из стаята. Кени Роджърз пееше за своята дама на сърцето, но не него искаше тя да чуе, а и сигурно не искаше да чуе за въпросната жена. На Сузън ѝ се струваше, че целият свят беше разпределен по двойки. Само тя беше оставена сама.

Тя и Джеърд Сноу.

Той беше сам, седнал в онова негово студио. Тя можеше да затвори очи и да си го представи там, в сърцето на нощта, както ѝ говори. Обичаше да го слуша, често пропускаше музиката покрай ушите си и чакаше само да чуе отново гласа му. Без значение дали е изцяло нащрек, или уморена, зашеметена или гроги, ако Джеърд Сноу ѝ кажеше да се покачи на камбанарията на църквата Света Троица и да

скочи, тя би го направила веднага. Гласът му беше толкова прелъстяващ.

С една ръка, притисната върху стомаха, и другата, подкрепяща чашата към устните ѝ, Сузън лениво пристъпи към огромното легло, върху което имаше пълна власт. Като спря до нощното шкафче, където се намираще малкото радио, тя гальовно докосна бутоните в горната му част.

Джеърд Сноу излъчваше увереност. Никога не беше го срещала, както изглежда, същото важеше за още много други хора, и все пак краткотрайната тишина, която винаги следваше името му, ѝ казваше нещо. Беше сигурна, че жителите на Роуд Айлънд се отнасяха към него с известно страхопочитание, защото той представляваше една мистерия, един бял лист в място, където всеки, който притежаваше нещо като личност, имаше пълно досие.

Слуховете поддържаха, че той е от Западния бряг, че е богат, че притежава радиостанцията и още няколко други. Сузън не можеше да разбере защо, ако наистина притежаваше тази станция, трябваше да работи през нощта. Що се отнася до това, не можеше да разбере защо изобщо трябваше да работи. И пак по същата причина не можеше да разбере защо, ако притежаваше други станции, беше избрал да работи в Провидънс. Не че би могла да предложи нещо по-логично. Тя не знаеше какво би направила, ако той престанеше да бъде глас в нейната нощ. Разчиташе на присъствието му. През уикендите, когато го нямаше, тя се чувстваше потисната. Когато го заместваха други, се чувстваше изоставена.

Не беше луда по музиката му. Той пускаше прекалено много балади за неща, които бяха прекалено истински, а истината понякога можеше да бъде брутална. Когато пускаше любовни песни, тя изпитваше ревност. Когато песните бяха за нещастна любов, тя се отчайваше. Но си го биваше, по дяволите, биваше си го. Толкова уверен, толкова гладък, толкова способен.

Трябваше ѝ такъв мъж.

Но защо трябва мъж като него, богат, известен и силен, да се стреми към жена като нея? Сузън не можеше да разбере. Всъщност какво представляваше тя?

С въздишка на неудовлетвореност тя прилепи чашата към устните си и даде възможност на силното ѝ съдържание да си

проправи с огън път до стомаха ѝ. Вече по-храбра и след малко разгневена, тя се обърна с лице към покритата с огледала стена.

Беше красива. Ако не друго, поне това беше сигурно. Беше висока от Савана, с по-добра фигура, а къдрите, които Савана нямаше, на огромната кестенява маса, спускаща се като водопад около раменете ѝ, бяха накарали не един мъж да затаи дъх. Даже Савана съзнаваше, че сестра ѝ е красива.

Но освен че беше красива, какво друго?

Савана беше нещо. Имаше кариера, беше професионалист. Постигнала бе успех в един свят, доминиран от мъже. В качеството си на златно момиче на Пол де Бар тя беше станала видимо присъствие върху политическата сцена на Провидънс. Името ѝ често се появяваше в сутрешните вестници във връзка с един или друг драматичен процес. Радваше се на известност и уважение. Можеше да се завижда на престижната ѝ позиция.

Въпреки че не беше хубава като Сузън, мъжете я заглеждаха, и то много сериозно. Сузън беше прекарала години в опити да си обясни в какво се състои привлекателността на сестра ѝ. Поради липса на по-добро обяснение, тя реши, че Савана притежава някакво особено излъчване. Даже когато бяха деца, Савана се радваше на популярност. Тя не беше най-шумната или най-общителната, но всички се стичаха към нея. Оттогава не се е променило нищо. Макар че Савана не разполагаше с много свободно време, всички моменти при нея бяха запълнени. Савана имаше всичко. Даже името ѝ беше по-хубаво от това на Сузън, но пък, както си мислеше Сузън, Савана беше родена преди нея. Това говореше много.

— Вие слушате студена кънтри музика — се чу от нощното шкафче струнният глас.

Обръщайки се към него, Сузън притисна към гърдите си старомодната чаша, без да забелязва нейната студенина, нито влагата, която измокри фино бродираната горна част на тънката ѝ батистена рокля. Тя затаи дъх, затвори очи и се заслуша в ленивия провлачен говор, който я докосваше от главата до петите.

— Тук е Джебърд Сноу, който ви доставя топлина в сърцето на нощта. Часът е един и четиридесет в този студен и спокоен мартенски понеделник в Провидънс. Не сваляйте одеялото от себе си и останете

на 95.3 FM за малко кълтри в градски условия. Ще чуете К. Т. Ослин и откъс от Лейдиз 80...

Перфектно синхронизиран, гласът му изчезна с встъплението на певица. Сузън се чудеше как постига това. Богат или не, собственик на станцията или не, той знаеше какво прави. Беше компетентен като Савана. Имаше сила като Савана. Той беше точно това, което Сузън искаше, но не можеше да има.

След като отпи едно добро количество от чашата, тя се отпусна безжизнена в канапето и потъна в размисли.

Савана можеше да има Джеърд Сноу, за това Сузън можеше да се обзаложи. Савана можеше да има едва ли не всеки мъж, когото пожелаеше, и той нямаше да бъде в загуба. Последната година тя се срещаше с декана в Браун, редактора на местния вестник, водещия вечерната програма на WJAR-TV и един от по-видните професори в RISD. Фактът, че не ги приемаше сериозно, ги караше да се появяват на тълпи. Това не беше справедливо. Колкото повече нехаеше, толкова по-упорити ставаха те. А Сузън, която действително се отнасяше сериозно към това, да има някаква връзка, която би дала всичко само за един от тези блестящи мъже, оставаше прикована върху същата стара въртележка на обществото в Нюпорт.

Нагоре и надолу, един път, два пъти, три пъти в кръг.

Да върви всичко по дяволите, помисли си тя и пресуши чашата си. После се отпусна по гръб на възглавниците и зачака алкохолът да притъпи съзнанието ѝ или сънят да я вземе със себе си, или песента да свърши и Джеърд Сноу да ѝ говори през цялата нощ.

Мегън Вандермиър седеше в центъра на голямата вана с подводен масаж с прибори към гърдите си колене. Дългият мек пенъоар около нея беше единственото нещо, което беше влизало във ваната от седмици. Също както камерата на хладилника и сложната алармена система, фонтанът беше излязъл от строя. Поправката му щеше да струва значителна сума. Уил не разполагаше с толкова пари.

Като обхвана още по-силно с разтрепераните си ръце краката си, Мегън зарови лице в гънките на пенъоара и започна да се люлее напред-назад в лекия ритъм на бавната балада, която се лееше от говорителя на стената. Поне това нещо работеше, помисли тя с

признателност. Колко обичаше да лежи във ваната късно през нощта, водата да се плиска около нея и гласът на Джеърд Сноу да успокоява нервите ѝ. В този момент тя не можеше да използва ваната, но все още можеше да слуша Джеърд Сноу. Той беше толкова спокоен, толкова гладък, толкова успокояващ. Внушаваше този вид дълбок вътрешен мир, който Мегън винаги бе търсила без успех.

Защо животът беше така страшно труден, се питаше тя в отчаяние. Защо животът беше по-лек за някои хора и по-труден за други? Защо точно тя трябваше да се бори и да се бори почти за нищо?

Като отпусна назад глава, отправи умолителен поглед към гипсовия таван, но там нямаше написан отговор. Единственото, което забеляза, беше едно петно, където тоалетната на горния етаж беше преляла. Таванът трябва да се боядиса, помисли тя, след това се досети, че по-напред трябва да се оправи тоалетната. Но Уил не можеше да направи даже това, докато финансите им не се подобрят. В края на краищата никой не знаеше какво се е случило с тоалетната, така беше казал той, или че ваната, алармената система и камерата бяха повредени. Ако някоя от величествените бели колони пред къщата рече да падне, Мегън подозираше, че той ще продаде наследените от майка си порцеланови прибори, за да я поправи. Външността на нещата беше от значение. Беше изключително важно, бе казал той, изключително важно хората да не помислят, че богатството на Вандермиър се е стопило.

Мегън скръцна със зъби и се замисли дали не съществува дума, противоположна по значение за докосването на Мидас. Всичко, до което тя се докоснеше, пропадеше.

— WCIC Провидънс — прозвуча мекият плътен глас от стената.
— Вие сте със студено кънтри, 95.3 FM.

Тя отпусна челюстите си, затвори очи и се заслуша.

— Тук е Джеърд Сноу в сърцето на нощта и ви предлага най-доброто от Нешвил в два и десет сутринта. Слушате Фостър и Лойд, Джудз и Т. Г. Шепард. Бъдете с мен на 95.3 FM, WCIC Провидънс, откъдето се връщаме към една стара любима песен от Джон Денвър...

Тя въздъхна, като си пожела да може за минута да се пренесе в говорителя, през проводниците и всичко останало до душата на Джеърд Сноу. Той беше толкова спокоен, толкова силен. Само да

можеше да бъде като него. Но стомахът ѝ се свиваше и ръцете ѝ щяха да треперят, ако не бяха обвили краката ѝ толкова стегнато.

А Уил, дано е жив и здрав, беше здраво заспал в спалнята.

Знаеше как го постига. Вземаше хапчета. И може би почивката му беше необходима повече от всичко. Неговият свят се сгромолясваше около него. Натискът беше изключителен. Вандермиърови бяха жизнена сила в кръговете на Роуд Айлънд още от времето, когато Роджър Уилиъмз беше основал щата. Уил се беше родил богат, свикнал бе с богатството и не беше в състояние да си представи живота по друг начин.

Мегън можеше. Баща ѝ беше шофьор на камион. Умрял бе, когато тя беше на две години, когато камионът му се бе сгромолясал от един мост по време на снежна буря. Майка ѝ тръгна на работа, но неквалифицираната работа не носеше много пари, а и те след плащането на сметките ставаха съвсем малко. До времето, когато Мегън навърши четиринадесет години, тя беше работила, за да помага, където, с каквото може, но битката, която двете водеха, беше обречена на неуспех. Всички пари в повече, които едната или другата получаваше, биваха начаса изяддени от поредното повишаване на наема или от разносните за газ, облекло или храна. Парите изтичаха между пръстите им като вода и след това трябваше отново да се работи за тях. Парите носят пари, казваше майката на дъщерята, при което посочваше към залива на Нюпорт като илюстрация към думите си. Тези хора не работят — беше казала тя. — Те инвестират парите си, реинвестират печалбите и живеят от лихвите. По този начин искам да живея и аз. По този начин искам да живееш и ти.

В преследването на тази цел тя беше насочила Мегън към престижната Амстердам академи в Бристъл. След като я прецениха като умна и амбициозна, Мегън беше приета с пълна стипендия. Майка ѝ си бе представяла, че три години между елита на Ййст Коуст ще отворят много врати за Мегън. Много отдавна беше разбрала, че собственото ѝ спасение ще дойде чрез това на Мегън.

Докато беше в академията, Мегън се сприятели с каймака на обществото на Нюпорт и дълго време след завършването приятелството ѝ със сестрите Смит продължи. По време на едно голямо парти в градината на семейство Смит Мегън се запозна с Уилиъм Вандермиър III. Макар че не беше от Нюпорт, това не му

личеше особено. Когато Мегън се омъжи за него, майка и дъщеря се преместиха в елегантната къща на Вандермиър в квартала Ийст сайд на Провидънс.

Почти успяхме, мамо, помисли Мегън и започна бързо да се люлее напред-назад.

— Нека посрещнем музиката отпуснати и със спокойствие в тези малки часове от 95.3 FM, WCIC Провидънс, където звуците на кънтри са винаги студени. Това беше Джон Денвър, а сега слушате Лий Грийнууд. Тук е Джемърд Сноу в сърцето на нощта, слушам с вас...

Люлеенето ѝ стана по-малко френетично, когато тя пое дъх, издиша трепетно, след това погледна към говорителя на стената, като че ли той представляваше лицето, на което принадлежеше чувания от нея глас.

Тя не беше влюбена в Джемърд Сноу. Тя обичаше Уил. Но от друга страна, Джемърд беше този, който ѝ даваше необходимото. Той представляваше бягство от напрежението, което постоянно я глождеше, някакво чувство за стабилност в един разлюлян свят.

Със затворени очи тя продължаваше да се люлее. Музиката от радиото я обливаше, нещо, което трябваше да прави водата от ваната, а зад музиката живееше мисълта за гласа на Джемърд Сноу. Тя се остави да бъде отнесена от една песен към следващата, освобождавайки ума си от всичко друго, освен от бляна, който тази музика превъплъщаваше. Удобство. Сигурност. Изглеждаше, че той предлага толкова много, но заедно с изминаващите минути това чувство заглъхна, също както всичките ѝ предишни мечти, и тя се почувства сломена.

Изведнъж тя почувства, че порцеланът под нея я изстудява. Като притисна устни към дрехата си, успя навреме да улови опитващия се да избяга въвн от нея стон.

Животът ѝ не трябваше да поеме такъв курс, проплака тя мълчаливо. Беше родена, за да се омъжи за своя вълшебен принц и да прекара с него щастливо всичките си дни. Но стените на замъка се ронеха, а принцът беше безпомощен. Налагаше ѝ се да направи нещо.

— Продължаваме с най-гладките интимни звуци, студено кънтри, 95.3 FM, WCIC Провидънс — той говореше нежно, думите се лееха почти без всякакво усилие, толкова меки, толкова непринудени. — Температурата е двадесет и пет градуса въвн от студиото, затова се

загърнете добре и бъдете на топло, докато се вживявате в хладината на кънтри. Тук е Джебърд Сноу в сърцето на нощта и ви правя компания до шест сутринта.

Мегън затвори очи. До шест часа имаше още време. Тя бавно освободи колената си и сгъна краката си върху сухата като кост в пустинята вана. Очите ѝ се отвориха и погледът ѝ попадна върху скута ѝ и върху малкия черен пистолет, който Уил ѝ беше дал в деня, когато тя стана Вандермиър. За самоотбрана, както ѝ беше обяснил.

Беше имал право, но не по начина, по който той си представяше нещата.

[1] Тук и след това в книгата температурата е дадена по Фаренхйт — използваната в САЩ скала — Б.р. ↑

2

— Точно навреме — извика силно секретарката ѝ при появяването на Савана на ъгъла. Държейки слушалката на телефона достатъчно високо, за да може да се види над растенията, които обкръжаваха работното ѝ място, тя я размаха и добави тихо: — Шефът.

Савана кимна и ускори вече бързата си крачка. Тя почти летеше и все пак единственото нещо, което не беше намерило решението си, що се отнася до нейната персона, беше дългият свободно отпуснат около тялото ѝ блейзер, който се развя при преминаването ѝ. Косата ѝ беше грижливо събрана над врата, полата ѝ се движеше гладко около краката ѝ. Кожената чанта с две презрамки имаше достатъчно професионален вид, но главно изразът на лицето ѝ внушаваше увереност и смелост. Чертите ѝ издаваха пълно вътрешно спокойствие.

Джейни Уд се учуди на това, имайки предвид факта, че от девет сутринта Савана беше прекарала времето си в съда, където беше пледирала по няколко искиви молби, които биха накарали много от другите адвокати в офиса да се изпотят порядъчно. Савана знаеше какво прави, а умениято ѝ личеше, когато влизаше с уверена стъпка в офиса си.

— Пол? — тя смъкна клипсовата обича от свободното си ухо и на това място премести слушалката точно навреме, за да улови отговора му.

— Току-що си се върнала?

Чантата ѝ се плъзна надолу до пода. Като оправяше шнура на телефона, тя успя да свали от себе си блейзера.

— Да.

— Как мина?

Тя измъкна краката си от обувките.

— Три победи и едно поражение.

— Три от четири възможни. Не е лошо — Пол замълча, за да си поеме дъх, а след това продължи с подозрително незаинтересован глас: — Можеш ли да дойдеш да се видим за една минута?

Савана се замисли сериозно. Тя познаваше добре Пол де Бар, известно ѝ беше значението на всяка от интонациите му. Можеше да предскаже точно просто от гласа му дали е бил разстроен от статия в Джърнъл, дали е спечелил или загубил дело, или дали жена му пак се е разболяла. Все пак тонът, който бе употребил сега, беше твърде странен.

— Нещо неприятно? — попита тя.

Единственият му отговор, прозвучал все още твърде незаинтересовано, особено на фона на съдържанието си, беше:

— Кога можеш да бъдеш тук?

Тя се поколеба само за миг. Даже ако Пол не ѝ беше шеф, пак не би могла да му се противопостави. Гласът му звучеше тайнствено. Явно, не беше сам в стаята и ѝ се искаше да разбере какво става. Беше прекарала в този офис достатъчно дълго време и се бе научила да реагира адекватно на непредвидените събития. Адреналинът вече течеше.

Като намести отново краката си в обувките, каза:

— Тръгвам.

Докато едната ръка оставяше телефона на мястото му, другата закачваше обратно обичащата. Сграбчвайки блейзера, тя излезе бързо. Когато премина покрай Джейни, ѝ каза тихо:

— Знаеш къде ще бъда.

След това се упъти по коридора към асансьорите. Три етажа по-горе Пол де Бар седеше на ръба на бюрото си и изглеждаше далеч по-спокоен, отколкото беше всъщност. Той също знаеше как да реагира на извънредни случаи. И при него се беше повишил адреналинът и се беше засилило чувството на очакване, което кара сърцето да тупти по-бързо. Освен това знаеше за какво се отнася случаят и ако съществуваше такъв с потенциал за политическа изгода, това беше точно този.

Седнал пред него и малко вляво с лакти, подпрени на високия махагонов бюфет, с кръстосани крака, се намираше първият му помощник Антъни Алт. Пред него и вдясно седеше Уилиъм Вандермиър III.

Пол беше обърнат към Уил, който на свой ред гледаше с невиждащ поглед към плюшения килим с цвят на червена боровинка. Антъни, който беше насочил погледа си към прозореца, барабанеше с

пръсти по ръба на бюфета и изглеждаше отегчен. Неловко мълчание изпълваше пространството. Погледът на Пол се премести върху листа със странна форма, който се намираше на бюрото му. Разгледа го внимателно в продължение на една минута, след това си погледна часовника. Много бавно опъна краката си, изправи се и отиде към вратата. Отвори я точно при влизането на Савана и я затвори веднага след нея.

Погледът ѝ срещна неговия като повторение на въпроса, който беше задала по телефона. После тя забеляза Антъни и Уил. Беше предчувствала присъствието на Антъни — той беше стратегът на Пол и винаги се намираше край него при критични ситуации. Но присъствието на Уил я изненада. Знаеше, че той беше ръководил кампанията за събиране на средства при избирането му преди три години, когато нещата за него и Мегън вървяха по-добре. Знаеше, че той и Пол са политически приятели, но не ѝ бе минавало през ум, че може да са близки и извън това.

Савана познаваше Уил главно покрай други хора. Той беше с петнадесет години по-голям и се появяваше повече в обществото на баща ѝ, отколкото в нейното. Макар че бракът му с Мегън беше създал допълнително звено помежду им, Савана не се сприятели особено много с него. Винаги го смяташе за доста резервиран.

В този момент Уил изглеждаше потиснат от сериозни грижи. Той беше привлекателен мъж — висок, нежен и макар и вече с посивяваща коса, правеше приятно впечатление. С мъртвешки бледото си лице днес положително имаше явно сломен вид. Озадачена, тя го приближи и го докосна по рамото.

— Какво не е наред, Уил?

Пол отговори, като вдигна листа от бюрото си и ѝ го подаде.

— Виж.

Савана се загледа към това, което приличаше на изрезка от кафява книжна торба за бакалски стоки. Букви, изрязани от вестници и списания. Бяха грижливо подредени и залепени по измачканата повърхност: **Хубава съпруга. Пуснете в движение три студени милиона, за да си я върнете. Никакви контакти с полицията, за да остане жива. Ще поддържаме връзка.**

Първото, което Савана помисли, беше, че съобщението е шега. Един поглед към измъченото лице на Уил обаче не го потвърждаваше.

Тя отмести погледа си към Пол, но неговият израз беше мрачен. Невероятно, тя прочете бележката още веднъж. Когато завърши, собственото ѝ спокойствие я беше изоставило.

— Отвлечена? — прошепна тя. При произнасянето на думата сърцето ѝ се препъна.

— Така изглежда — отговори Пол тихо.

С подкосени крака Савана се отпусна в друг стол. Седнала на ръба на кожената му седалка, тя тихо попита Уил:

— Кога?

— Тази сутрин — и размаха разтрепераната си ръка. — По някое време снощи — представляваше сянка на предишния Уил.

— Как?

— Не знам — възкликна той объркан.

— Той е спял — намеси се Антъни, като направи не повече от едно символично усилие да скрие презрението си, а след това и скептицизма си, когато добави с половин глас: — Ако можеш да повярваш на това — пръстите му продължиха да барабанят.

Пол направи знак с ръка на помощника си да бъде предпазлив.

Савана беше по-малко деликатна. Докато уважаваше политическите и административните способности на Антъни, тя никак не се доверяваше на изкуството му като адвокат. Липсваше му всякакво чувство за кръстосан разпит, а при този случай по отношение на свидетеля той имаше твърдо предубеждение. От всички въпроси, които трябваше да бъдат зададени, Савана подозираше, че Антъни най-вече искаше да разбере как Уилиъм Вандермиър не е пропуснал да сгъне и да сложи в предния джоб на синия си блейзер зелена кърпичка, когато жена му е била току-що отвлечена.

Въпреки че Савана не познаваше добре Уил, тя го разбираше. Беше израснала между десетки подобни на него. Знаеше произхода му, разбираше какво означаваше да се прави по навик нещо, просто защото му е било така втълпявано, че да не се направи изисква истинско усилие. Но тя нямаше никакво намерение да чете лекция на Антъни Алт по този въпрос точно сега. Имаше по-близки неща, които изискваха внимание.

— На това място — каза тя на Антъни — бих искала да чуя разказа на Уил без редакционен коментар. Според бележката е имало отвлечане. Жертвата е моя приятелка от години — с поглед, от който

се разбираше, че е казала достатъчно, тя насочи вниманието си към Уил, който с всяка измината минута изглеждаше все по-нешастен.

— Аз спя дълбоко — каза той. — При Мегън е обратното. Тя страда от безсъние. Знаеш това, нали?

— Да.

— И така, тя често е будна в среднощните часове. Кисне във ваната, слуша радио, чете.

— Откъде знаеш това — попита Антъни, — след като си спял?

— По-спокойно — опита се го предупреди с безстрастен глас Пол. Антъни беше дясната му ръка, неоценим като политически тактик, при условие, че стоеше малко по-настрани. Навлезеше ли в арената, той губеше ориентирите си. При това положение Пол беше имал известни съмнения относно включването на Антъни в тази среща, тъй като Антъни и Савана бяха като масло и вода. В крайна сметка сериозността на положението и политическият потенциал, който то съдържаха в себе си, го накараха да потисне съмненията си.

С притиснати едно към друго колена Савана подпря ръце на бедрата си. Писмото за откупа падна на пода на място, където тя го виждаше. Освободена от тази смущаваща тежест, тя здраво вкопчи ръце една в друга и изрече тихо:

— Продължавай, Уил.

Уил погледна Антъни и каза в изблик на възмущение:

— Знам какво прави жена ми нощем, понеже питам. Или тя ми казва. Ние сме много близки — той отмести погледа си към Савана. Когато гневът му поотмина, страданието, което изпитваше, стана по-видимо. — Мога да предположа, че се е намирала в библиотеката, когато нападателят е нахлул.

— Как можеш да знаеш?

— Цялата бъркотия беше там.

— Каква бъркотия?

— Строшени стъкла. Някой е минал през френската врата.

Савана преглътна с усилие. Знаеше точно коя врата имаше предвид. Заедно с Мегън беше прекарала много неделни вечери в библиотеката. Тя представляваше една много приятна стая с библиотечни шкафове, препълнени с книги, натрупани от поколения Вандермиър. Френската врата водеше към вътрешен двор, който лятно

време биваше ограден от вълни от многоцветни растения. През зимата тази врата не допускаше мраза вътре. Беше тежка, солидна.

— Мислех, че има алармена система — каза тя.

Уил премести единия си крак.

— Не беше включена.

— Защо не? — попита Антъни.

Отправяйки му враждебен поглед, Уил обясни просто:

— Защото не беше.

Савана изправи пръстите на едната си ръка.

— Да оставим системата. Нека се върнем малко и да разгледаме нещата стъпка по стъпка — изпитваше трудности в опитите си да си представи какво се беше случило и не беше в състояние да започне да размишлява за това къде се намира Мегън и в какво състояние. Приятелката в нея беше като обездвижена, адвокатът упорито търсеше някакво решение.

— Кога за първи път разбра, че се е случило нещо лошо?

— Събудих се и Мегън я нямаше. Слязох долу да я търся. И тогава видях библиотеката.

— В колко часа беше това?

Той отново премести крака си.

— Осем, осем и тридесет.

Антъни се изкашля.

— И така, значи си се събудил във вторник сутрин в осем и тридесет.

— Антъни — намеси се грубо Пол, — за Бога...

— Съществуват хора — Савана се почувства призована да го инструктира, — които не работят в същите часове, като нас. Слушай, Антъни, знам, че изпитваш нетърпимост към тези, които имат повече пари от теб, но аз мисля, че е необходима известна непредубеденост. Няма значение дали си богат или беден, винаги боли, когато те нападнат в гръб.

— Отвлекат — я поправи Антъни. Беше си свил ръката в юмрук и леко почукваше по дървото с кокалчетата си.

Тя реши да не му отговаря. Вместо това се обърна отново към Уил.

— Ти каза, че мислиш, че Мег е била в библиотеката при влизането в къщата. Даже ако е била заспала на канапето, щяла е да се

събуди при разбиването на вратата. Имаше ли нещо друго, освен строшените стъкла? Нещо, което да говори за борба? Меги беше бойка. Не би отстъпила без съпротива.

— Това не е характерно за Мегън — потвърди Уил повече ужасен, отколкото изпитващ гордост. — Част от реда книги е била съборена от рафтовете, от което може да се заключи, че тя вероятно се е опитала да се залови за нещо, за да не падне. Възглавниците на канапето бяха разбутани. Поставката за чадъри до вратата на хола беше съборена. Един от бастуните, които държа там, беше счупен.

Савана чувстваше стомаха си празен и това нямаше нищо общо с някакъв глад. Уил рисувахе в ума ѝ сцената на престъплението, но тя не знаеше до каква степен живо да я оцвети. След кратко колебание попита с най-голямата възможна бързина:

— Имаше ли кръв?

Уил трепна.

— Не. Слава Богу, не! Господ да ми е на помощ, ако тези мръсници направят нещо...

— Мръсници — множествоно число? — се намеси Антъни със силен удар. — Откъде знаеш, че са били повече от един?

Уил се поизправи на стола си, като за миг заприлича малко повече на аристократа, който обикновено беше.

— Защото не съм глупав, господин Алт. Извършителите на отвличания не работят сами. Технически е невъзможно. Трябва да има един човек при жертвата, докато другият оставя бележки или се обажда по телефона или прибира парите.

Савана беше съгласна.

— Поне, ако не е имало кръв, можем да се надяваме, че не са я наранили — започваше да опипва реалността на положението. Това придаде на гласа ѝ нова настойчивост. — Имаше ли нещо друго? Ти видя ли нещо друго, намери ли нещо друго, което да може да ни каже повече за случилото се?

Той поклати глава и прокара разтрепераната си ръка по косата си. Това само по себе си беше красноречив жест, си помисли Савана. Уил винаги обръщаше голямо внимание на външния вид на нещата. Дрехите му никога не бяха измачкани, нито връзката му изкривена или косата разрошена. Възможно беше да е поставил кърпичката в джоба си тази сутрин по силата на навика, но точно сега бе силно разстроен.

Изглежда, че Антъни не забелязваше това. При съпровода на още няколко силни почуквания с кокалчетата на пръстите си той попита:

— А домашна прислужница? Нали имате?

— Не точно в този момент.

— Е, тогава кой чисти?

— Има човек, който идва веднъж седмично.

Антъни кимна самодоволно усмихнат. Савана, която мразеше чистенето не по-малко от Мегън и която не виждаше нищо лошо в този вид помощ, стига човек да можеше да си го позволи, се почувства леко раздразнена.

— Има ли някакъв смисъл да се задават такива въпроси?

— Сигурно — отвърна Антъни. — Тъй като, както изглежда, Уил е проспал отвличането на жена си, аз се надявах да открия някой, който е бил буден. Една домашна прислужница би могла да чуе гласове или викове. Би могла да погледне навън и да види високи или ниски фигури, някаква кола. Изненадан съм, че ти самата не зададе същия въпрос.

— Не ми се налагаше. Вече знаех, че няма прислужница. Като се има предвид този факт, въпросът за това кой чисти, няма никакъв смисъл — като отправи за миг погледа си към Пол, който отново беше кацнал на бюрото си, Савана продължи: — Много добре, Уил. Ти намери бележката в осем и тридесет тази сутрин. Къде беше това?

— На бюрото.

— И тогава ти какво направи?

Последва кратко мълчание и след това:

— Нищо.

— Нищо? — повтори Пол като ехо.

— Не знаех какво да правя — чертите на лицето му бяха твърди, но тонът на гласа му стана по-висок. — Претърсих къщата. Мегън я нямаше никъде. Колата ѝ — и двете коли — бяха в гаража. Ключовете ѝ бяха в къщата, портмонето ѝ, дрехите. Била е отвлечена, а в бележката се настояваше да не се вика полиция и така стоях там дълго време, без да предприема нищо, като наполовина се надявах, че телефонът ще позвъни, и че това ще е Меги, и че тя ще ми каже, че цялата работа е била само една шега.

Можеше да се разплаче всеки момент. В желанието си да му даде една минута, за да възвърне самообладанието си, Савана се обърна и

заговори с Пол тихо.

— Щом са казали, че ще се обадят, не трябва ли той да бъде в къщата й да чака?

Пол кимна.

— Но аз не мога да се срещам с вас там — извика Уил. — Боях се, че ако те видят, че някой идва в къщата, могат да помислят, че съм извикал полицията, а помислят ли такова нещо, Мегън ще пострада.

— Като имам предвид предишни подобни случаи — започна Пол, — бих казал, че те много ще се колебаят дали да вдигнат ръка срещу нея, ако държат да получат парите. Освен това те не могат да очакват да седиш в къщата съвсем сам. Ще приемат, че наоколо ще има роднини, може би близки приятели. Че в края на краищата нали трябва да се виждаш с някого, ако не по друга причина, поне за да можеш да събереш парите.

Антъни спря да почуква с ръката си.

— Според мен ти разполагаш с въпросните пари — каза той.

— Не са у мен в момента — отвърна Уил със свиреп поглед, което много се понрави на Савана. Но този поглед не беше същият, когато той се обърна към нея.

— Бях като в агония цялата сутрин — сам ли да се оправям или да търся помощ? Първата ми мисъл беше, че е най-добре да седя вкъщи, да чакам обаждането, да платя парите и да си прибера обратно Мегън. Но мога ли да бъда сигурен, че точно така ще се развият нещата? Мога ли да бъда сигурен, че ако платя парите, ще я върна? И, по дяволите, извършителят трябва да бъде хванат — той спря изведнъж, намръщи се и поклати глава.

— Да оставим това за залавянето. Интересува ме само това, Мегън да се върне — вдигна глава. — Тук съм, защото ви смятам за приятели — погледът му се премести от Пол към Савана. — И защото мислех, че ще знаете какво е необходимо да се направи в такава ситуация — гласът му отново започна да се усилва. — Не искам да допусна никаква грешка. Искам Мегън жива. Какво, по дяволите, трябва да направя?

Отпусната в стола си, Савана се опитваше да успокои нервите си, като през цялото време мислеше, че ако Уил очаква от нея някакво магическо решение, то той се заблуждава.

— Първо — каза тя, колкото на себе си, толкова и на него, — трябва да се успокоиш. За Меги е важно да запазиш хладнокръвие. Второ, ще трябва да ми разрешиш да влезем във връзка с ФБР...

— Не!

Пол се надигна от ръба на бюрото.

— Отвлечането представлява много сериозно престъпление. Налице са всички законни основания да се обърнем към ФБР, а да не споменаваме факта, че тези момчета знаят точно какво трябва да се направи. Те са обучени за подобни неща. Разполагат със съоръжения и ресурси, които ние нямаме.

Уил не се поддаваше на убеждение.

— Не искам ФБР. В бележката пишеше никаква полиция и така трябва да бъде.

— Но ти вече дойде при нас — каза Савана. — Потърси помощ и тъкмо това е, което похитителите не искат.

— Те казаха никаква полиция. Вие не сте полиция.

— Ние сме действаща агенция в подкрепа на закона — вметна Антъни и нито Пол, нито Савана оспориха нещо.

Но не и Уил.

— Вие не сте полиция. Мога да разчитам на вашата дискретност. Не мога да се доверя в същия смисъл на полицията.

— Уил — поде Савана умолително, — става дума за ФБР. Говорим за няколко добре обучени, внимателно подбрани хора, които са имали вече опит с подобни неща.

Но Уил поклати глава.

— Никакво ФБР. Не искам никого от тях край къщата.

Тя щеше да продължи спора, но в този момент се сети за нещо друго.

— Като стана дума за къщата, ти оправи ли нещата в нея?

Той се поколеба.

— Трябваше ли?

Едновременно три гласа отговориха:

— Не!

Той въздъхна.

— Не съм пипал нищо. Не знаех откъде да започна. Не съм се докосвал до нищо, освен до дръжката на вратата между библиотеката и хола. Беше студено поради счупеното стъкло.

— Ще трябва да се поправи — каза Савана. — Но първо ни трябва някой, който да прегледа навсякъде и да види дали няма нещо, което да бъде от полза. Отпечатъци от пръсти, от крака, дрехи или косми...

— Никаква полиция, Савана.

— Има двама души, с които работя непрекъснато.

— Никаква полиция.

— За тези двамата гарантирам с живота си.

— Не твоят живот е в опасност, а на Мегън.

— Гарантирам за тях и с нейния. Имам им пълно доверие, Уил. Сами и Ханк имат дългосрочен договор с офиса на главния адвокат. На тях дължим няколко десетки важни процеси. Много добри професионалисти са. Те ще дойдат в твоята къща с вид на... ще напомнят хората, които Мегън използва за почистване. Ако нашите похитители наблюдават скрити в засада, ще си помислят, че ти просто оправяш бъркотията, която са причинили.

Спря, за да види дали Уил ще възрази, но Пол нямаше намерение да му предостави такава възможност.

— Нашите хора ще прегледат много внимателно мястото и ще се опитат да открият всичко, което би могло да помогне за идентифицирането на похитителите — каза той. — Всичко, което намерят, даже най-малкото незначително нещо, може да се окаже ключ към разгадаването на тяхната самоличност. В същото време ще поставим подслушвателно устройство на телефона и ще сложим монитори в мазата. Ти даже няма да знаеш, че Шански и Крейг са там, но те ще слушат и записват всички обаждания. Може да има и страничен шум, който ще покаже къде се намират похитителите, а даже и да няма такъв, ще бъде важно да се запишат гласовете им на лента. Всеки ден ще напредваме по малко със записаните гласове. Това непременно ще ни е от полза.

— Ако ги хванете.

— Точно така. Но ако ти не ни оставиш да си гледаме работата, за никакво хващане не може да става дума. Не знам как се изследва стая за отпечатъци, нито как се подслушва телефон. Същото важи и за Савана. Но Шански и Крейг знаят.

Савана вдигна бележката за откупа от пода, където беше я изпуснала преди известно време.

— Мисля, че ще ни е необходима всяка възможна помощ — тя обърна кафявата хартия. — Този вид торбички положително се използват в голямо количество в магазините в Роуд Айлънд. Вероятно можем да открием вестниците и списанията, откъдето са изрязани тези букви, но това, да се опитваме да открием един определен читател, ще е също както да се търси игла в купа сено — тя отправи поглед към Уил. — Ние се нуждаем от Сами и Ханк.

Уил най-после започна да се колебае видимо.

— Нямам вид на хора, които работят с полицията?

Тя щеше да се засмее, ако ситуацията беше по-малко сериозна.

— Те не носят униформи, ако те интересува това. Косата на Сами стига до раменете му. Ханк има три обеци на лявото си ухо. Те могат като нищо да минат за работници или за главорези, дошли да те очистят, докато тази френска врата е извън строя. Какво ще кажеш, Уил? Кажи да. Това е единственият ни шанс.

Уил сякаш беше разкъсан на две части.

— Ами ако похитителите открият, че тези хора са с полицията?

— Ти не си отишъл при полицията. Ти дойде при нас.

— Но тези, за които ми говорите, са с полицията.

— Те са с нас. Похитителите няма да разберат откъде идват. Те даже няма да знаят, че Сами и Ханк са в къщата.

— Няма ли да има паркирана кола навън?

— Те ще бъдат докарани — поясни Пол. — Всичко, което ще им трябва, ще има подходяща маскировка. Когато пристигнат в къщата, ще останат в нея до края — той се поколеба. — Разбирам, че сега там няма никой?

— Вие сте първите хора, на които съм казал. Страхувах се да се обърна към когото и да било. Ключките се разпространяват бързо. Ако това стигне до вестниците, Мегън ще си изпати. Всичко трябва да бъде скрито.

— Ще бъде — увери го Пол и се обърна към Антъни: — Нали?

Антъни, на когото нищо не би се харесало повече от това да свика пресконференция в същия момент и на същото място и да съобщи, че офисът на главния адвокат поема случая Вандермиър, се съгласи неохотно, че огласяването ще трябва да почака. Когато случаят бъде решен, щеше да има изобилие от възможности за самоизтъкване.

— Ще бъде — обяви той.

Пол протегна ръка към телефона.

— Искам да се обадя на Шански и Крейг. Трябват ми колкото може по-скоро.

Савана се изправи на крака. Уил също. Той изглеждаше пак объркан, сякаш все още не знаеше какво се иска от него.

— Трябва някой да бъде с теб — го посъветва тя с нежен глас. — Наблизо ли е сестра ти?

Той поклати глава.

— В Париж е със съпруг номер три, но и да не беше така, нямаше да дойде. Тя никога не е изпитвала добри чувства към Мегън.

Като не искаше да се задълбочава на това място, Савана продължи:

— Има ли някой, чието присъствие би било удобно за теб? — тя отново си помисли за хората, с които двамата Вандермиър бяха най-близки. — Какво ще кажеш за, Брогънови? Или Картър и Джули Уест?

Но Уил клатеше глава. Като отпрати недружелюбен поглед към Антъни, когото не го свърташе на едно място до Пол, той се отдалечи на няколко крачки. Савана го последва до вратата, където не можеха да бъдат чути от другите двама. Все пак тя говореше много тихо, като едва движеше устните си. Главата му беше наведена. Той видимо се чувстваше неудобно.

— Напоследък не сме се виждали с много хора. Нещата не вървяха добре.

Савана беше се досетила за това, основавайки се на намеците на Мегън последния път, когато се бяха видели преди две седмици.

— Финансови трудности? — попита тя.

Той кимна и след това вдигна глава, за да се увери, че нито Пол, нито Антъни го бяха чули. След това, като заби отново брадичката си надолу, додаде:

— Имах някои неприятности. Не от тези, които не могат да се оправят, но това не можеше да се случи в по-лошо време.

Нещо, което беше измъчвало ума ѝ, се активизира тъкмо в този момент.

— Отговори ми честно, Уил. Имаш ли три милиона?

Той пое дъх разтреперан, изправи главата си и я погледна в очите.

— Не, нямам парите, но мога да ги намеря. Имам застраховка за такова нещо — отпрати умолителен поглед към небето. — Боже, каква ирония! Мегън мислеше, че съм полудял, когато ѝ казах за полицата. Смееше се. Каза, че не струва достатъчно много, за да бъде отвлечена. Беше ѝ трудно да осмисли някои особености на този брак — той въздъхна с болка. — И виж какво ѝ се случи. Мъжът ѝ не струва пукната пара и я отвлечат.

Той погледна Савана крайно сериозно.

— Пет пари не давам за трите милиона. Честна дума! Говоря напълно сериозно, като казвам, че ако зависеше от мен, ще си седя вкъщи, ще платя откупа и ще си взема Мегън обратно. Тя не е молила за това. Тя нямаше повече от няколко хиляди долара в банката, когато се омъжи за мен. Нейният живот е в опасност заради мен и произхода ми — гласът му беше силно развълнуван. — Да вървят по дяволите похитителите! Аз просто си искам Мегън.

За част от секундата Савана напусна конкретното време и място и се почувства залята от прилив на завист. През годините не ѝ се случваше често да завижда на Мегън, но сега това се случи. Да си омъжена за човек, който се отнася с такъв порив към жена си, наистина представляваше нещо.

Овладейвайки се, Уил продължи със същия тих глас:

— Но цялата работа е в застраховката. Едно от условията на полицата е да участва упълномощено лице. Застрахователната компания на драго сърце ще плати парите за откупа, но иска максимално да увеличи шансовете си да ги получи обратно. Мислех, че подпомогнат от теб и Пол, ще мога да ги задоволя, без да дразня похитителите.

Като го хвана енергично за ръката, Савана каза:

— Постъпил си правилно. Сами и Ханк са най-добрите. Наистина — тя замълча. — Обаждал ли си се на хората от застрахователната компания?

— Вече ти казах, че не съм се обаждал на никого.

— Мисля, че трябва да го направиш. Прояви инициатива. Между другото, при теб в къщата трябва да има още някой.

— Не ми трябва никой.

Савана помисли с чувство за вина, че е благодарна за това, че майката на Мегън не е жива. Тя не би искала да ѝ съобщи новината за

отвлечането.

— Личен приятел, може би?

— Не ми трябва никой.

— Не ти трябва даже морална подкрепа?

Той отговори с бързо движение на главата.

— Ами ако си да кажем в банята и не чуеш телефона?

— О!

— Нямах ли някого, към когото да искаш да се обърнеш?

Той поклати глава.

— Мегън няма семейство. Това, което е останало от моето, не заслужава и да се споменава. Не се чувствам в добро състояние и предпочитам засега да не търся приятели.

Иронията на ситуацията не убягна на Савана. Уил можеше да събере компания за предстоящата съботна вечер и можеше да разчита на двеста души. И все пак, когато ставаше дума за това, да се обърне към един-единствен приятел, който да му е в помощ, не можеше, да го направи.

Антъни не беше в състояние да изпита и най-малкото състрадание към Уилиъм Вандермиър, но Савана не беше Антъни. Тя знаеше, че Уил играеше тенис три пъти седмично, като част от една постоянна четворка, че той и Мегън бяха прекарвали известно време през всяка от последните няколко зими в Сан Кроа заедно с две други двойки, че редовно ходеха на концерти със съвсем друга група. Но думата приятел имаше различни нюанси в значението в кръговете от типа, към който принадлежаха и семейството ѝ, и Вандермиєрови. Неща като гордост, протокол и дребни съперничества пречеха на приятелските връзки да станат по-близки. Слабостта не беше нещо, което човек показва с желание. Най-важно от всичко беше да се запази твърдост.

И така, Уил нямаше към кого да се обърне. Савана мислеше да се свърже с някоя от приятелките на Мегън, но тя и Сузън ѝ бяха най-близки. И Уил. Освен че бяха мъж и жена, Уил и Мегън бяха най-добри приятели. Въпреки разликата във възрастта, те споделяха всичко. И още веднъж, може би тъкмо поради разликата във възрастта бяха близки. Тъй като Мегън беше прекалено млада за приятелите на Уил, а Уил прекалено възрастен за нейните, те се търсеха взаимно.

Но точно сега Мегън не можеше да бъде с него, а на него му трябваше някой.

— Уил, нека телефонирам на Сузън — предложи Савана. — Тя обича Мегън, както и аз. Би искала да знае какво се е случило. Сигурна съм, че ще иска да помогне според възможностите си.

— Колкото по-малко хора са замесени, толкова по-добре.

— Само един човек. Само Сузън. За нея е важно какво става с Мегън, също както за теб.

— За никого не е толкова важно, колкото за мен.

— Добре — отстъпи Савана, — но нека все пак телефонирам на Сузън.

— Сигурен съм, че тя може да свърши нещо по-добро от това да ме наглежда.

— Това е най-доброто, което може да направи — това беше факт и за Савана беше достатъчно ясно, че съпротивата на Уил отслабва, след като не искаше повече да спори. — Слушай, сега си иди у вас. Влез във връзка със застрахователната компания. Аз ще се обадя на Сузън от моя офис и ще отложи ангажиментите си за следващите няколко часа.

— Ти не е нужно да...

— Искам да бъда там и да бъда спокойна за теб. Имам съвещание в пет, което не мога да пропусна, но дотогава Сузън ще е пристигнала. Сами и Ханк трябва да бъдат там даже по-рано. Когато огледат библиотеката, ти можеш да извикаш стъклари да оправят вратата. Меги не трябва да я вижда счупена, когато се върне.

— Мога ли да се осмеля да ползвам телефона? Какво ще стане, ако похитителите се опитат да се свържат с мен и получат зает сигнал?

— Ще се обадят пак.

— Трябва ли да бъда готов с предложение за място на размяната?

— Те са си помислили за това.

— Ами ако е някакво забутано място?

— Вероятно ще е такава.

— Те ще могат да вземат парите и да избягат. Няма да ги е грижа за Мегън.

— Но ти ще настояваш най-напред да видиш Мег. Ще им кажеш, че могат да изберат мястото, но че сделката е парите срещу жена ти, там и тогава.

— Как мога да изисквам това, след като те държат всички карти в ръцете си? Как изобщо, мога да изисквам нещо?

— Можеш да го изискваш и ще го направиш — настоя Савана, — защото не държат всички карти. Парите са у теб. Не забравяй, че това, което искат, са парите, а не жена ти. Малка демонстрация на сила ще бъде съвсем на място, Уил. Ако не за теб, за Мегън.

В продължение на една минута нямаше отговор. Когато отговори, изглеждаше озадачен.

— Откъде намираш своята, Савана?

— Моята какво?

— Сила. Как успяваш да останеш толкова хладнокръвна и трезвомислеща?

Савана не отговори, но го изгледа накриво. Минута по-късно тя кимна към вратата.

— Иди си вкъщи. Ще те видя там след малко.

Няколко минути по-късно, седнала зад бюрото си с подпряна на рамото си телефонна слушалка, от която се чуваше сигнал заето, Савана размишляваше за силата. Откъде я вземаше? Не беше сигурна. Силата беше просто нещо, което се съдържаше в ролята ѝ, нещо, което идваше с вниманието, което отправяше към подробностите, с цел да се предпази от повърхностни оценки.

Често силата ѝ беше само фасада. Можеше да участва в играта с най-добрите, да действа хладнокръвно и пресметливо, докато в същото време вътрешно трепереше като лист. Така беше от самото начало на службата ѝ в офиса. Тя трябваше да докаже на какво е способна, първо, в един традиционно мъжки свят, и второ, в един свят на политически комбинации. Беше го постигнала. Беше уважаван член на тима. Тя все още трябваше да поддържа този имидж на хладнокръвен професионализъм.

Може би поради това разбираше защо Уилиъм Вандермиър не искаше хората да знаят, че много му липсват пари. Той също се опитваше да поддържа имидж. Ако го критикуваше, тя трябваше да критикува самата себе си.

След като натисна бутона на телефона, тя набра номера на Сузън, но все още даваше заето. Имаше намерение да продължи да се опитва. Идеята да изпрати Сузън при Уилиъм беше добра. За Сузън беше необходимо да се занимава с нещо и да има някой, за когото да мисли,

освен за себе си. Тя не беше слабо същество, но си позволяваше да се показва безпомощна. Трябваше да промени отношението си към самата себе си.

Всеки човек имаше право на моменти на слабост. При Сузън те бяха прекалено много, при Савана прекалено малко. Имаше случаи, когато Савана искаше да се отпусне, да се облекне на някого, може би да поплаче на рамото му. Но в известна степен се беше свила в един ъгъл. Беше дошло време да потърси сила в себе си. Преди да може да се отпусне, да се облекне на някого или да поплаче на рамото му, тя трябваше да намери човек, който да отговори на силата ѝ.

Такъв не можеше да се забележи в офиса. Нито беше срещнала такъв между мъжете, с които се беше виждала в последните няколко години. Вече започваше да се чуди дали такъв съществува.

С възрастта жените стават по-придирчиви. Това го беше чувала, беше го чела и знаеше, че е вярно. На осемнадесет години тя беше далеч по-отворена за различни мъже и отношения, отколкото на тридесет — тридесет и една. Разбира се, на осемнадесет тя беше далеч по-малко шлифована, отколкото сега. Ако беше се омъжила тогава, вероятно много скоро щеше да се разведе. Вместо това тя се беше показала умна и си беше спестила доста страдания.

За нещастие, имаше страдание, когато гледаше в бъдещето и виждаше безкрайно дълги самотни нощи. Може би беше надхитрила себе си.

3

Когато Савана пристигна у Вандермиърови малко след два часа, тя намери Уил седнал до голямата маса в кухнята с отчаян вид. Сам Крейг и Ханк Шански бяха в библиотеката, сериозно заети с работата си. Вече бяха прикачили подслушвателно устройство към телефона, но никой не се беше обаждал, нямаше никаква инициатива от страна на похитителите.

След като погледна Уил, който гледаше с втренчен невиждащ поглед бележката за откупа, Савана се отправи към барчето, за да потърси кафе. Там имаше три големи пакета със зърна. Мелничката беше до кафеварката. Пригответи силно кафе и седна до Уил.

— Обади ли се на застрахователната компания? — попита го с нежен глас.

Той кимна.

— Ще пратят някого.

— Колко време ще им е необходимо, за да ти доставят парите?

Той ѝ отправи угрижен поглед.

— Трябва да са сигурни, че това е отвлечане по правилата. Казаха да не се пипа нищо. Техният човек иска да проведе собствено разследване, преди да бъде извършено някакво почистване.

— Може би за него ще бъде достатъчно да говори със Сами и Ханк. Те са много компетентни.

Известно време тя помълча. Кафеварката издаваше своите звуци, които успокояваха и напомняха за обикновения живот.

Уил погледна към коридора, който водеше към останалата част на къщата.

— Поглеждала ли си там?

— Не още. Не искам да рискувам да бутна нещо — тя отвори чантата си, откъдето извади бележник. — Междувременно, има други неща, с които ти и аз можем да се заемем.

— Ако имаш намерение да ме питаш кой може да е направил това, недей — посъветва я Уил, чийто глас издаваше същата

обърканост, както и външният му вид. — Седях тука и си мислех за това, къде може да се намира Мегън, мъчех се да отгатна какво е положението ѝ, кой може да я е отвлякъл. От осем и тридесет тази сутрин се чудя и мисля и не стигам доникъде.

Савана споделяше болката му. Още веднъж изпита желание да го помоли да се съгласи да се обадят на ФБР, но знаеше предварително какъв ще е отговорът.

— Можеш ли да се сетиш за някой, който ти има зъб, на теб или на семейството ти, или даже на Мегън?

Той поклати глава.

— Някой в предприятието? — парите на Вандермиър бяха вложени в текстил. Въпреки че Уил криеше размера на загубите, повечето хора знаеха, че неговото предприятие беше познавало и по-добри дни. През последните пет години много работници бяха освободени и две от петте предприятия бяха затворени. — Може би някои от мениджърите е имал чувството, че е трябвало да получи трансфер, вместо да бъде уволнен. Може би някой разколник е бил уволнен, за да се освободи място за трансфер.

Уил отхвърли и двете теории.

— Който и да го е направил, го е направил за пари — той размаха разтрепераната си ръка към бележката.

— Много ясно е изразено тук.

Савана отново прочете бележката. Без съмнение, се настояваше за пари. Но стилното оформление беше странно. *Пуснете в движение три студени милиона.* Някой беше положил извънредно усилие и е изрязал повече букви, отколкото е необходимо. Едно просто „Платете три милиона“ щеше да стигне. **Пуснете в движение три студени милиона.**

Тя написа думите, след това ги огледа внимателно. Тази фраза я смущаваше.

— Ммм. Грите милиона са съвсем ясни. Все пак някой, решен да откъсва, би могъл да оформи текста по този начин. В такъв случай парите трябва да са допълнителна изгода — мина ѝ през ум друга мисъл. — Би било много важно, ако човекът е знаел за сегашните ти финансови затруднения. Колко хора са в течение?

— Не много — каза Уил, след това отстъпи: — Искам да кажа, временните отстранявания от работа и закриването на предприятията

са известни на всички. Очевидно е, че аз си затагам колана, но не са много хората, които знаят защо — той поклати глава. — Но не мисля, че е отмъщение. Никога не съм бил страшилище. Просто лошо боравя с пари.

— Добре — кимна Савана. — Ще предположим, че това е извършено само за пари. Но за всеки случай, защо не ми съобщиш имената на твоите мениджъри?

Очите на Уил се разшириха от тревога.

— Те всички са добри хора!

— Знам — изрече тя с успокояващ глас, — но искам да направя така, че те да работят за нас. Те би трябвало да знаят или да могат да открият дали е имало някакви неприятности...

— Щяха да ми съобщят.

Тя направи още един опит.

— Може би неприятност не е най-точната дума. Това, което ме интересува, е по-различно — странно поведение, нещо необикновено, някакво отклонение от обикновените норми, като например неизяснени причини за отсъствия на редовен работник, неочаквано съюзяване на двама-трима работници, които преди това не са били приятели, някои неотдавнашни оплаквания, които да изглеждат особено силни или по някакъв начин необичайни.

Уил остана скептично настроен.

— Не мисля, че е някой от предприятията. Казах ти, че като не се смятат временните отстранявания, отношението към моите хора е било добро. Може би прекалено добро. Ако бях по-стиснат, нямаше да търпя загуби. Моите работници печелят добре.

Като подбираше много внимателно думите си, тя каза:

— Това може да е така според теб или мен, но един работник би могъл да вижда нещата по друг начин.

— Тогава той е луд.

— Всички, които участват в отвличания, обикновено са — с това Савана разбра, че е постигнала целта си. — Трябва да взема под внимание всяка възможност, Уил. Погледни тази бележка. От нея няма да научим много. Сами и Ханк могат да изследват всеки сантиметър от тази къща от край до край, но ако похитителите са носели ръкавици, няма да имаме отпечатъци от пръсти. Ако са внимавали къде застават и как се движат, възможно е да не научим нищо от докладите на

лабораторията. Може би се движа пипнешком в тъмното, но ми трябва само да се докопам до ключа за осветлението и ще бъдем наясно.

Уил изглеждаше прекършен.

— Но аз исках всичко това да се пази в тайна.

— Така и ще бъде. Ще бъдем напълно дискретни при всичките си изследвания.

— Ти ще водиш разследването?

— Не — каза Савана, след това продължи в настъпление бързо и уверено, макар и внимателно: — Важно е времето. Не мога да разследвам и да координирам нещата, а на нас ни трябва много и колкото се може побърза информация. В идеалния случай бих взела една дузина детективи и бих ги пуснала навсякъде, но тъй като бях сигурна, че това няма да ти хареса, привлякох двама. Само двама. Те са като Сами и Ханк. Работят при нас целодневно. Чудесни хора са, брачна двойка, много ефикасни. Никой не знае, че са с тази професия.

Уил се обърка окончателно. Стовари юмрук върху дъбовия плот на масата и изкреця:

— По дяволите, не исках това, Савана! Въобще не съм искал полицията да се меси! Ти знаеше това отлично!

Савана нямаше намерение да се плаши.

— Необходима ни е информация, Уил. Гини и Крис ще се намират точно където е необходимо, на самото бойно поле. Те няма да приближават къщата. Само ще задават въпроси. Това е всичко.

— Ако ще задават въпроси, с това само ще създават подозрения. Хората ще се чудят какво става. Няма да мине много време и ще тръгнат слухове и тогава няма да съществува никаква надежда, че ще успеем да задържим нещата под похлупак — той прокара ръка през косата си. — Не трябваше да идвам при вас. Някой ще направи така, че цялата работа ще гръмне.

От една страна, Савана разбираше позицията на Уил. В неговия обществен кръг въпросите веднага пораждаха клюки, а клюките в устата на богатите безделници бяха фатални. И все пак тя се съмняваше, че богатите приятели на Уил ще бъдат в центъра на разследването. На тях няма да им трябват три милиона долара. Нито можеше да се очаква, че ще рискуват електрически стол. Съществуваха по-лесни начини за извършване на самоубийство и повечето от тях бяха известни на богатите безделници.

— Никой няма да гръмне нищо — обеща тя тържествено. — В този момент посветените в случая хора са седем — Пол, Антъни и аз, Сам и Ханк, Гини и Крис. Всички сме професионалисти. Пол ще поддържа връзка с теб и мен. Той ще прави това, което искаме от него и нищо повече и освен това ще държи Антъни изкъсо. Ако получим някаква информация, можем да се обърнем към компютърната програма за типови престъпления, но ние ще бъдем само кодова дума. Това е всичко. Сам и Ханк ще изпращат находките си в криминалната лаборатория, която ще знае този случай само като един номер, след това те ще седят тук на телефоните с нас. Няма да имат контакт с никого от външния свят, освен ако ние не поискаме това от тях.

— Но тези нови хора Гини и Крис...

— Точно в този момент кръстосват насам-натам и разговарят с продавачите на коли и ги разпитват за последните покупки или наемания под наем на закрити коли. Това, което трябва да направим — обясни тя с мек, но настойчив глас, — е да мислим като похитителите. Трябва да ги надхитрим психологически. Трябва да възпроизведем това, което вече са направили и оттам нататък да си създадем представа за бъдещите им намерения.

Като съзнаваше, че цялото внимание на Уил е насочено към думите ѝ, тя продължи.

Престъпление, каквото е отвличането, не се извършва по минутно вдъхновение. То се планира много внимателно. Вероятно похитителите са се въртели наоколо известно време! Те са знаели за теб, знаели са, че имаш възможност да доставиш три милиона долара. Вероятно са наблюдавали къщата, преди да изберат подходящото време на денонощието и мястото, откъдето да влязат. Като се има предвид разстоянието от тази къща до следващата и до гората зад вас, възможността съседите да се притекат на помощ, е много малка. Затова ще насочим вниманието си върху извършването на престъплението. На похитителите им е била нужна някаква форма на транспортиране, за предпочитане нещо без прозорци. За тази цел една закрыта кола е идеална. Биха могли да откраднат такава кола, но това е щяло да бъде рисковано. Ще проверим това, така или иначе, но в същото време Гини и Крис ще насочат усилията си към откриване на някоя търговска агенция в Провидънс, която е продала закрыта кола в рамките на последните пет дни на някого, който по някакъв начин е изглеждал

подозрителен. Също така разполагам с две лица в офиса, които работят на телефоните... — тя вдигна ръка в знак, че в момента не трябва да бъде прекъсвана. — Те не знаят върху какъв случай работят, а само това, че от тях се иска да проверят областта около Провидънс за даване под наем или покупка на закрыта кола. Те събират имена, това е всичко, и се представят за членове на Дружеството за защита на потребителя. Никой няма да подозре за какво ни трябва информацията.

Уил беше временно укротен, макар и само външно, но Савана беше доволна от това.

— Когато Гини и Крис решат, че повече няма какво да се търси от търговските агенции — продължи тя, — те ще насочат вниманието си върху местните мотели. Похитителите са скътали Мегън някъде. Ако аз бях похитител, щеше да ми трябва място близо до летище, за да мога да се измъкна бързо — тя направи пауза и го изгледа умолително. — Разбираш ли какво се опитваме да направим?

Уил кимна с нещастен вид.

— Аз, искам само да има някакъв по-безопасен начин. В бележката се казва никаква полиция. Мисля, че няма да съм в състояние да живея със себе си, ако намерим Мегън мъртва.

— Няма да я намерим мъртва — увери го Савана с убедителност, която беше по-скоро лична, отколкото професионална. Изпълнена с решителност, тя отново сниши гласа си. — Нека направим всичко възможно това да не се случи — тя взе писалката си. — Ще ми трябват имената на твоите мениджъри.

В продължение на една минута Уил я гледаше втренчено, след това със стегнат глас ѝ даде имената. След още въпроси и след големи настоявания от нейна страна ѝ представи и списък на работници и сервизен персонал, които са посещавали къщата през последния месец. Даде ѝ и имената на служителите в клуба, фризьора на Мегън и таксиметровата фирма, чиито услуги Мегън редовно ползваше. След това, леко ужасен, той попита дали Савана има намерение да контактува с всички тези хора. Тя поклати глава.

— Тъй като нямаш чувството, че някой от хората, които си виждал наскоро, се е държал по някакъв начин странно, засега няма да предприемаме нищо, а само ще запазим списъка с имената им. Ако излезе, че служител в клуба е купил вчера закрыта кола, Гини и Крис ще му направят дискретно посещение.

Тя остави писалката, стана и наля две чаши кафе. След като поднесе на Уил неговото, нежно постави ръката си на рамото му.

— Изглежда, че ще се поразходя няколко минути. Ще се върна.

Тя излезе от кухнята, премина през голямото фоайе, продължи с всекидневната и предпазливо отвори вратата на библиотеката. Сам Крейг беше коленичил на килима, като внимателно пъхаше нещо, което Савана не можеше да види, в пластмасова торба. Неговият партньор, Ханк Шански, внимателно оглеждаше тази част от библиотечната лавица, която не беше разбутана. Двамата носеха якета като защита срещу студения въздух, който нахлуваше през счупената стъклена врата.

При появата ѝ двамата вдигнаха глави. Усмивнат, Сам попита:

— Как е работата?

Тя отговори красноречиво с повдигане на вежди. Като обхвана с двете си ръце чашата с кафе, за да се стопли, тя се огледа наоколо. Сцената отговаряше на описанието на Уил. Ако не беше предварително подготвена за опустошенията, тя щеше да се разстрои много повече. Точно в този момент професионализмът ѝ потисна паниката, която чувстваше вътре в себе си.

— Как е тук? — попита тя. — Откривате ли нещо?

Пръв отговори Ханк. Той беше среден на ръст, по-общителен и по-сговорчив от двамата. Напълно отдаден на работата си, носеше трите обеци на лявото си ухо като символичен протест.

— Много отпечатъци. Много отпечатъци. Разбира се, ако тези книги бяха поне веднъж истински почистени през последните петдесет години, не биха били толкова много, че да можем да съставим каталог на няколко поколения Вандермиърови.

Савана щеше да се разсмее, ако положението не беше толкова тъжно.

— Това е добре. Можем да вземем отпечатъци от Уил за съпоставка и вероятно да вземем кутия за грим или шишенце парфюм с отпечатъците на Мегън, но Вандермиърови от изминалите години? — След като обви блейзера по-плътно около тялото си, тя поклати глава и се обърна към Сам: — Нещо интересно?

Сами Крейг беше истинският свободомислещ от двойката. Не беше необходимо човек да погледне кръпките по колената на джинсите му или обезцветеното Снупи, което украсяваше предната част на

тениската му, или тъмната чуплива коса, която падаше до раменете му, за да отгатне това. Беше достатъчно да се погледнат ясните му кафяви очи и да се разбере със сигурност, че не му липсва дръзновение. Най-ценното у него като детектив беше въображението му. В някои отношения, както тя чувстваше, това, той да търси проби за лабораторията, вместо да работи на самото място на произшествието, представляваше загуба на време, но тя имаше повече доверие в Сами, отколкото във всяко друго ченге. Държеше той да бъде тук с Уил.

Сам я погледна и каза:

— Събрах малко кал, вероятно от градината, и няколко отпечатъци от крака. Не знам дали те ще ни кажат нещо — той се намести по-удобно. — Имаме работа с професионалисти. Извършителите не са допуснали никаква грешка. Проверих вътрешния двор, но там няма нищо — никакви стъпкани храсти, никакви счупени клони, никакви захвърлени ръкавици. Избрали са добре деня. Ако е имало следи по пътеката, дъждът ги е заличил.

Той погледна към френската врата.

— Много внимателно огледах това. Ударът положително е бил от външната страна, вероятно нанесен с някакъв вид голяма бухалка — той отправи към Савана самодоволна усмивка. — Не от тези за крикет. Човекът е носел собствени инструменти и си ги е прибрал, когато си е свършил работата.

Тя кимна замислено.

— Прегледа ли останалото от къщата?

— Не още. Вандермиър намерил ли е нещо разбутано някъде другаде?

— Не.

Сам огледа стаята.

— Предполагам, че всичко е станало точно тук. Похитителите са знаели, че Мегън ще слезе долу по някое време през нощта. На френската врата няма щори или нещо подобно, така че при запалването на лампата тя се е озовала в аквариум за златна рибка. Те са счупили стъклото, отворили са вратата, грабнали са я, оставили са бележката на бюрото и са си заминали — той погледна Савана с напрежение и любопитство. — Това, което не мога да си обясня, как мъжът ѝ е спал през пялото това време.

Савана също не можеше да си го обясни. Шумът от голям предмет, който удря стъкло, би могъл да проглуши всекиго. Освен това тя предполагаше, че Мегън е пищяла.

— Има признаци, че тя е оказала съпротива. Трябва по някакъв начин да са я укротили. Някакви следи от хлороформ? Или някакво друго упойващо средство?

Бавно и замислено Сам поклати глава.

— Никакви забележими следи от течност. Имаше засъхнал кръг от нещо върху бюрото, но миризмата е като от кафе. Вероятно то е стояло там няколко дни. Взех проба. Лабораторията ще установи със сигурност — погледът му срещна и се задържа върху този на Савана. — Никаква следа от телесни течности.

Тя преглътна с усилие.

— Което означава, че не ѝ са нанесени рани.

— Или че не е изнасилена.

— Да — тя пое дълбок леко разтреперан дъх и въздъхна развълнувано, като държеше едната си ръка притисната към стомаха. — Боже, колко е студено тук.

Връщайки се към работата си, Сам каза:

— Дай ми една минута време и аз ще те затопля. Тя трябваше да се усмихне.

— Чувам тази заплаха от пет години вече — като се обърна, за да излезе, подхвърли над рамото си: — Тези дни бих могла да те накарам да изпълниш заканата си — последната от думите ѝ остана нечута, когато тя затвори вратата, но Сами знаеше какво е казала. Той знаеше, както и тя, че това няма да стане никога. Те се харесваха, доверяваха се и се уважаваха взаимно. И двамата бяха привлекателни, приблизително на една и същи възраст и необвързани. Но между тях никога не беше припукала и най-малката искрица на физическо привличане.

Когато се върна в кухнята, Савана намери Уил на същото място. Косата му беше разрошена, а възелът на връзката му охладен.

— Никакво обаждане — информира той и промърмори: — Глупаво от моя страна. Ти щеше да чуеш телефона, ако беше звънял — той спря, обзет от нетърпение. — Кога ще се обадят?

Тя самата би искала да знае това.

— Рано е. Вероятно искат да ти дадат възможност да се окопитиш.

— Или да се поизпотя?

— Може би. Яде ли нещо?

— Не съм гладен.

— Уморен? Когато Сузън пристигне, можеш да се опиташ да си починеш малко.

— Починах си достатъчно снощи — каза той, без да прави опит да скрие презрението, което изпитваше към себе си.

Тя нямаше друг избор, освен да приеме наложената от него тема.

— Кога си легна?

— Рано. Малко след десет.

— Беше ли Мегън тогава при тебе?

— Да.

— Но по някое време тя е станала. Имаш ли някаква представа кога е било това?

— Не съм се събудил, ако това имаш предвид. Но от това, което Мегън ми беше казала, вероятно е спала няколко часа и после е станала в дванадесет и половина или един.

— Колко време като правило се задържаше будна?

Той сви рамене.

— Няколко часа. След това се връщаше да спи.

— Така ли беше снощи?

— Откъде да знам, след като съм спал? — отговори грубо той.

Много ѝ харесваше лошото му настроение.

— Можеше да си се събудил или да си бил наполовина заспал, но да си я чувствал до себе си. Не ми е приятно, че трябва да задавам такива въпроси, Уил, но се опитвам да огранича интервалите от време, през които е била отвлечена. Както нещата изглеждат в този момент, предполагаме, че това е станало някъде между полунощ и шест. Похитителите не биха рискували да предприемат нещо след зазоряването — тя замълча и се загледа в печалното изражение на лицето му. — Нищо ли не чу през нощта?

— Не.

— Никакъв шум, който би могъл да възприемеш като част от някакъв сън?

— Нищо.

Тя кимна, хвърли бегъл поглед наоколо из стаята, после пое дълбоко въздух.

— Бих искала да разгледам горе. Може, нали?

Изведнъж той стана предпазлив.

— Похитителите не са били там.

— Откъде знаеш? — попита тя, но веждите ѝ бяха повдигнати, а до устните ѝ се докосна нежна усмивка.

Със стиснати в тънка линия устни, което говореше за капитулация, той я изпрати на горния етаж с движение на ръката. Савана не знаеше какво точно търси, но нямаше за какво повече да разпитва Уил. Той беше напрегнат, чувстваше се уплашен и наранен. Изглежда беше най-добре за малко да бъде оставен на мира. Може би щеше да се досети за нещо.

В миналото Савана беше посещавала само веднъж втория етаж на къщата и това беше, когато Мегън беше поискала да ѝ покаже диамантените обеци и огърлицата, които Уил ѝ беше купил по случай втората година от сватбата им. Оттогава бяха изминали четири години. Повече нямаше подобен изключителен повод и Савана втори път не се беше изкачвала по стълбите.

Промяната беше неочевидна, но тъжна. Къщата беше остаряла.

Докато се опитваше да се освободи от тази мисъл, Савана се разходи покрай оградата на балкона. Надникна в една от спалните за гости, след това в друга. Всяка от тях изглеждаше прибрана и застояла. Една трета стая посвоему изглеждаше още по-тъжна. Според плановете тя трябваше да бъде детската стая. Мегън я беше декорирала скоро след брака в едно време, когато изглеждаше сигурна, че предстои появата на деца и наистина не много по-късно тя вече беше бременна. Но през четвъртия месец я сполетя нещастие. Доколкото беше известно на Савана, Мегън никога повече не зачена.

Савана се спря пред вратата на главната спалня. Тя наистина представляваше нещо внушително с голямо легло в старинен стил, заградено с брокатени завеси, които подхождаха на драперията. Тоалетните масички бяха антични, а аксесоарите — малки маслени картини, изящни китайски статуетки, месингови лампи — бяха добре подбрани. Знаеше, че Уил беше хвърлил много труд по обновяването на къщата в дните непосредствено преди брака. Подозираше, че оттогава нищо не е направено.

Леглото беше неоправено, но в други отношения стаята беше в безупречно състояние, което беше изненадващо. Като ученичка Мегън

беше палачор. Уил беше различен от нея. Или сега той се грижеше за поддържането на чистотата, си мислеше тя, или Мегън се беше променила.

С чувството, че се натрапва, тя направи усилие върху себе си, за да влезе в стаята. Там забеляза малки неща — книгите върху нощните шкафчета, златните обеци на Мегън, две чаши и студена пепел в камината. Пред входа на банята не можеше да не се усмихне. Знаеше, че Мегън обожава това място. Беше голямо помещение, преди години използвано за други цели. По стените имаше мивки и огледала, таваните бяха със скрито осветление. Навсякъде имаше големи растения, а в центъра се намираше ваната.

Савана включи радиото. Стаята се изпълни с гласа на Реба Макентайър. Савана послуша малко и по устните ѝ се появи лека усмивка. Песента свърши. Пулсът ѝ прескочи един такт. Зачака.

Но гласът, който последва, не беше същият, за който се бяха приготвили сетивата ѝ. Беше по-висок, по-малко интимен, по-скоро шумен, отколкото нежен.

— Слушате студено кънтри, 95.3 FM, WCIC Провидънс. Тук е Джозеф Алън Джонсън, който ви развежда из следобедните часове. Сега е три часа и четири минути и малко по-топло, тридесет и седем градуса, и лек дъжд вън от студиото. Съобщиха ми, че е станала катастрофа с три коли по южно шосе 195, така че, ако имате намерение да напуснете града рано, трябва да изберете алтернативен, маршрут. Ще продължим да ви информираме по този въпрос. 95.3 FM, WCIC Провидънс ви предлага малко кънтри в града. В три и четири ви поднасяме поредица без прекъсвания за търговски реклами и започваме с Нити Грити дърт бенд...

Чувствайки се празна, Савана угаси радиото и напусна банята. Отиде към хола, поспря се до парапета над фойето, хвърли поглед назад към спалнята и после още веднъж надолу. Голямата спалня се намираше почти директно над библиотеката. Само Уил да беше чул нещо... Ако само беше включил алармената инсталация... Ако само би се съгласил да каже да, по въпроса за информирането на ФБР...

Тя се спря в горния край на стълбите, после се върна, за да надникне в единствената стая, която не беше проверила. Беше по-малка от другите. Нямахте нищо повече от едно бюро, няколко стола, шкаф с папки и една лампа. Бюрото беше отрупано с както изглежда

важни книга. По всяка вероятност Уил действително работеше вкъщи. Но защо не използваше библиотеката на долния етаж и защо, каквото беше придиличен, беше оставил всичко в такъв безпорядък?

Тя слезе долу и постоя известно време в долния край на стълбището. Ако Мегън беше успяла да избяга от похитителите и да стигне до това място, щеше ли Уил да я чуе?

— Намери ли нещо?

Сепната, тя се обърна и видя Уил в началото на коридора, който водеше към кухнята.

— Не. Всъщност нямаше нищо. Никакъв повод за вдъхновение — тя замълча, помисли и се намръщи. — Уил, защо не беше включена алармената система?

Той прехвърли тежестта на тялото си от единия си крак върху другия.

— Предполагам, че бих могъл да кажа, че Меги я изключва, когато е горе. И вероятно ще предложи същото обяснение на застрахователната компания — той започна да се колебае, при което захапваше вътрешната страна на бузата си. — Истината е, че тя е повредена. Не е работила от няколко месеца. Ремонтът ще струва няколко хиляди долара. Мислех, че ще мога да я оставя така, докато бизнесът се пооправи.

Савана виждаше, че това признание му причинява болка.

— Няколко хиляди срещу три милиона. Изглежда, че си заложил на губещия кон — тя се опита да внесе лека нотка в разговора, но горчивината остана.

Неговият смях беше най-тъжният от всички, които беше чувала.

— Това не е ново. Правя го от години. Ако имах способност да откривам печелившите коне, бизнесът сега нямаше да бере душа.

— Защо не нае някой, който да помогне?

— Консултант отвън? — измъченият му неуверен смях засегна болезнено Савана. — Защото струва скъпо.

Савана нямаше възражение. Нямаше право да чете лекция, а още по-малко беше в настроение за това. Тя започваше да се поддава на емоционалното напрежение от отвличането на Мегън. Самата мисъл да се опитва да прикрива това й изглеждаше мъчителна.

— Добре — въздъхна тя. — Нито му е времето, нито му е мястото да говорим за това — погледна към библиотеката. — Искам да

видя дали Сами и Ханк са приготвили нещо за лабораторията — точно когато тя се обърна, Уил се втурна напред.

— Савана? — тя се обърна назад към него и той спря. — Казах ти за алармената система, защото искам да знаеш истината. Ако някой може да ми помогне да върна Меги, това си ти.

Савана не беше нито гений, нито вълшебница и не ѝ беше приятно това, че той се опитва да я натоварва с главната част от бремето за връщането на Мегън. Но когато отвори уста, за да възрази, той продължи енергично:

— Има още две неща, които трябва да знаеш — той спря, погледът му беше насочен някъде много далече и стоя смутен около една минута. Когато заговори отново, в гласа му личеше лек трепет. — Знам, че понякога създавам впечатление, че съм едноизмерен, но аз не съм толкова тъп, колкото си мислят хората. Не знам какво да направя, за да си спася бизнеса, но знам достатъчно за него и това ме тревожи — той отново спря и след това, като че ли разбирайки, че колкото по-бързо направи това, толкова ще е по-добре, продължи: — Вземам хапчета за сън. Затова спя дълбоко. Те са по законна рецепта, дадена ми от моя лекар. Мога да ти покажа шишето. Можеш да го провериш. Но съвсем безцелно е да се чудиш защо не съм чул нищо снощи. Никога не чувам каквото и да е нощем. Напълно изключвам.

— О, Уил — промълви тя състрадателно, но той беше решен да довърши това, което беше започнал.

— Другото нещо е, че пистолетът на Мегън е изчезнал.

Тя почувства, че побледнява.

— Пистолет?

— Винаги съм се страхувал за безопасността ѝ. По същата причина, поради която я застраховах срещу отвлечане, ѝ купих пистолет, който да държи в нощното си шкафче. Той е съвсем малък. Потърсих го навсякъде, но го няма. Трябва да го е взела със себе си долу.

— Дали е чула чупенето на стъклото и след това да е слязла? — Савана поклати глава, отговаряйки си сама на въпроса. — Не. Меги не би постъпила толкова глупаво. Тя щеше да те събуди или да извика полицията.

— И аз така си помислих. Мисля, че тя просто е взела пистолета със себе си, когато е слязла долу да чете. Може би е постъпвала така,

откакто алармената система се развали. Може би е имала някакво предчувствие — той разтърка врата си с уморена ръка. — Боже, нищо не знам!

Савана мислеше върху причината, поради която самата тя никога не беше поискала да носи пистолет. Бог знаеше, че тя имаше причина за това. Беше изпратила няколко буйни мъже в затвора и неведнъж при конфронтация в съдебната зала беше получавала заплахи. Но винаги беше на мнение, че един буен мъж би изтръгнал пистолета от ръката ѝ и би го насочил към нея, преди тя да успее да дръпне спусъка.

Тя се страхуваше за Мегън.

— Мисля — каза тя спокойно, — че бих искала да споделя това със Сами. — Без да каже дума повече, отиде в библиотеката, затвори вратата след себе си и се облегна назад.

Ханк я удостои с бърз поглед.

— Вече сме почти готови с първата пратка за лабораторията.

Сам я наблюдава в продължение на минута, след това стана и отиде до нея.

— Добре ли се чувстваш?

Тя кимна.

— Изглеждаш бледа.

— Изглежда, че ружът ми се е изтрил — обясни спокойно и след това: — Сами, в историята участва и оръжие. Мегън е имала малък пистолет. Обикновено го е държала в шкафчето си, но Уил казва, че е изчезнал. Допускам, че го е донесла тук, долу и ако това е така, тя може да се е опитала да го употреби, когато похитителите са нахлули в къщата. Да си намерил нещо — и тя погледна Ханк, който се беше изопнал и слушаше — като свидетелство за това, че в стаята е стреляно?

Сам също стрелна поглед към Ханк, а след това се обърна отново към Савана.

— Много добре стана, че си нося дрехи. Трябва много време, за да се гледа навсякъде из тези книжни лавици и да се търси дупка от куршум. Защо не са могли да покрият идиотските стени с бял гипс?

Савана погледна тавана, след това поклати глава, затвори очи и процеди през зъби:

— Толкова е гадно, че ми се повръща!

— Тихо, тихо — каза ѝ Сам. — Една дама не се изразява така.

Тя отвори очи.

— Точно в този момент не съм дама. Аз съм обвинител, който разследва случай, който преди всичко не трябва да бъде моя работа, след като съм лично засегната — тя вдигна ръка. — А що се отнася до моя език, това, което знам — погледът ѝ се спря на двамата детективи, — съм научила от вас.

Завъртя се и напусна стаята.

Едва беше преминала през всекидневната, когато се чу звънецът на вратата. Тя продължи и влезе във вестибюла и заоглежда купчината събрани на едно място дрехи. Жената, която стоеше на стълбите с глава, обвита в кестеняви къдрици, и тяло в сребърна лисица, представляваше приятна гледка. Савана бързо отвори вратата.

— Не мога да повярвам — избъбри Сузън и бързо последва сестра си в къщата. — Опитвах се да си обясня положението, откакто ми се обади — гласът ѝ беше тих и настойчив. — Бедната Меги. Бедният Уил. Случило ли се е нещо? Обаждал ли се е някой?

Както затваряше вратата, Савана поклати глава.

— Уил чака в кухнята. Не знае какво да прави, а и няма какво толкова да прави, освен да чака — с известно закъснение тя обгърна с ръка сестра си и я притисна към себе си, а след това пое от нея големия спален чувал, който беше донесла. — Благодаря ти, че дойде. Не мога да се справя сама, а Уил не трябва да бъде оставян сам.

Сузън я погледна със смесица от досада и нервност.

— Не съм убедена, че съм най-подходящият човек за случая.

— А аз съм — възрази Савана.

— Не се справям добре, когато съм под напрежение.

— Ще се справиш отлично.

— Уил има нужда от някой, който да му даде сила.

— Ти можеш да направиш това. Ти си приятелка на Мегън.

— Какво общо има едното с другото?

— Отдаденост — обясни Савана. И като сниши гласа си, тя избута Сузън към канапето във вестибюла. — Кога за последен път си говорила с Мегън?

— Миналата седмица.

— Да е казала нещо странно?

— Не — поклати глава Сузън. Започна да разкопчава коженото си палто. — Но тя не изглеждаше кой знае колко добре. Мисля, че тя и

Уил имат проблеми.

— Какво те накара да мислиш това?

— Ами ние си говорим и изведнъж тя казва нещо от рода на: „Защо животът е толкова жесток?“ или „Уморена съм и нямам сила да се боря“. Искам да кажа, че тези изрази бяха свързани с останалото от разговора, но все пак знаех, че тя действително мисли тези неща. Ти познаваш Меги. Тя прекара по-голямата част от живота си в борба с цел просто да задържи главата си над водата. Помисли си, че с всичко това се е свършило, когато се омъжи за Уил... И какво се случи?

Въпросът беше почти реторичен, но на Савана ѝ беше нужно да говори, както на сестра и да слуша. Савана, Мегън и Сузън в продължение на години бяха сплотено трио. Въпреки че кариерата на Савана я беше донякъде дистанцирала, емоционалната връзка между трите се запази. По тази причина Савана нямаше угризения, че е предала това, което при други обстоятелства е представлявало доверие. Освен всичко, беше повикала Сузън с определена цел и ако тя очакваше от нея да бъде в помощ, Сузън трябваше да знае какво е положението.

— Пари — каза тя тихо. — Бизнесът пропада.

Сузън очевидно не беше изненадана.

— В такъв случай слуховете са основателни.

— Слухове?

— Ключки. Те са моята специалност, Сави. Ти знаеш това. Може да не ме бива много за други неща, но аз винаги съм в течение на най-последните новини.

— А тази, която се отнася до Вандермиърови...

— Гласи, че Уил бавно, но сигурно закопава бизнеса.

Савана остана мълчалива около минута и накрая се съгласи.

— Грубо казано, но в основата си вярно. Ако мога да се изразя с думите на Уил, това отвличане не можеше да дойде в по-лошо време — тя вдигна глава точно когато Уил се приближи и повиши гласа си: — Тъкмо обяснявах на Сузън какво става тука.

Сузън стана и бързо отиде при него и потърка бузата си о неговата. Като обхвана леко ръцете му, тя каза:

— Как я караш, Уил?

— Бил съм и по-добре.

— С Меги всичко ще е наред. Длъжен си да го вярваш. Всичко ще е наред.

Той не каза нищо.

Като се чувстваше неудобно при настъпилото мълчание, Сузън побърза да запълни вакуума.

— Савана и нейните хора са най-добрите. Ако някой може да се справи с това нещо, това са те.

— Бих искал да си изиграят хода — каза той. — Това чакане е непоносимо.

Савана стана и се присъедини към сестра си.

— Може да е малко по-дълго — предупреди тя. — Те ще избират своето собствено време.

Сузън, която беше разбрала от това, което Савана ѝ каза по телефона, че ще се върне в собствения си дом до следващия ден, погледна предпазливо сестра си. С измамно лек тон попита:

— Колко дълго? Колко време трае един такъв случай?

— Може да бъде ден, седмица или повече — отвърна Савана. Беше отговорила честно, но незабавната реакция на Уил и Сузън я накара да смекчи удара. — Всъщност при положение като нашето вероятно ще бъде по-скоро по-малко, отколкото повече.

— Защо така? — попита Сузън с негодувание, което прикриваше растящия ѝ страх. Тя се досещаше, че е била подведена и въвлечена в нещо по-голямо, отколкото първоначално е допускала.

— Защото има по-малко място за криене.

— Ами ако напуснат щата?

— Съмнявам се, че ще го напуснат. Ще искат да са наблизко заради телефонните разговори и вземането на откупа. В област като тази, която много добре би могла да бъде претърсена, колкото по-дълго я държат, толкова по-добри ще са нашите шансове да ги открием. Те ще искат да си получат парите и да избягат.

— Надяваме се — промърмори Уил.

— Ами да, по дяволите — изрече проточено Сузън. Улавяйки погледа на Савана, тя добави едно бързо: — Но аз ще бъда тук, докато имате нужда от мен — след това направи пауза и продължи помислено: — Разбира се, след един ден може да си промените мнението. Аз съм ужасно лоша готвачка — след като Уил не се усмихна, довърши: — И съм по-лоша домакиня от Меги — и този път

никаква усмивка. Тя погледна към Савана и промълви: — Днес не ми върви.

След това нарами спалния чувал, приближи стълбището, там го остави на пода и се отправи към барчето към трапезарията.

4

— Суз — каза тихо Савана, като се появи зад нея.

Сузън не се обърна. Като изглеждаше напрегната, но елегантна, с повдигнати рамене в лисичата кожа, тя продължи да си налива питие.

— Трябва ми нещо като гръбначен стълб, Савана. Аз не съм свикнала като теб с такива ситуации — без да затворя бутилката, тя поднесе чашата към устните си.

— И аз не съм свикнала с такива ситуации — призна Савана. — Работила съм само с едно друго отвличане и жертвата в този случай ми беше напълно чужд човек. Тук съм емоционално обвързана, което усложнява нещата. Но все пак трябва да действам, а за това трябва да имам бистър ум — тя спря, за да поеме дъх. — Трябваш ми, за да действаш заедно с мен.

Сузън въздъхна с облекчение, когато течността докосна стомаха ѝ.

— Така. Сега е по-добре.

— Как може да е по-добре, когато това нещо не е стигнало до кръвта ти още?

— Самата мисъл, че ще стигне до нея, ме кара да се чувствам по-добре. Повярвай ми — Сузън се засегна, преди Савана да е започнала да я мъчи на тема пиене.

— В какво нещо ме вкара? Когато се обади по телефона, ми каза, че всичко е под контрол.

— Казах ти, че са отвлекли Мегън.

— И че Уил е получил бележка, че смята да плати, че всичко ще се оправи, но че само му трябва някой да бъде до него в къщата за известно време — лицето ѝ придоби твърдо изражение. — Казах ти, че не се справям добре, когато съм под напрежение.

— Ще се справиш отлично, ако си поставиш такава задача. Трябваш ми. Трябваш на Уил. Трябваш на Мегън. Всичко това, за което те молим, е да стоиш тук и да бъдеш спокойна. Можеш да направиш това, Сузън.

С нервен смях Сузън отпи още една глътка.

— Ти си все същата. Невероятно е. Вечен оптимист. Беше такава, когато бяхме деца и все още не си се променила. Мислех, че вече си се уморила. Непрекъснато виждаш най-мрачните страни на живота и въпреки това очакваш най-доброто от хората.

— Каква ми е алтернативата?

— Да бъдеш реалист. Някои хора имат ограничения, които ти нямаш.

— Имам ограничения. Боря се с тях, това е всичко.

— А някои от нас не могат да се борят с тях. Може би, ако ти приемеш това, ние, останалите, ще можем да се отпуснем.

Това засегна Савана.

— Искаш да кажеш, че заради мен се чувстваш напрегната?

— Напрегната? Не. Неадекватна е по-близо до истината. Ти ме подмами да дойда тук и сега аз съм във властта на чувството, че съм безполезна — тя погледна към хола. Уил отдавна беше изчезнал. Тъй като не знаеше колко се беше отдалечил, тя продължи да говори тихо, но в тона й личеше отчаяние. — Какво трябва да правя тук, Сави? Обичам Мегън, но винаги съм се чувствала малко неудобно с Уил. Не мога да седя и да му държа ръката. Той не би могъл да иска това повече, отколкото го искам аз.

— Можеш да разговаряш с него.

— Сигурно. Както там? Той не ме слушаше тогава. Какво те кара да мислиш, че ще слуша сега?

— Не е необходимо да слуша. Там е цялата работа, Суз. На него му трябва човек наблизо. Както върви времето без новини от Мегън, той ще се стяга все повече и повече.

— Превъзходно.

— Говори му. Успокоявай го, като му казваш, че правим всичко възможно, че похитителите искат парите повече, отколкото Мегън, че тя ще се върне. Просто говори. За това те бива.

— Това положително не е коктейл парти — отбеляза Сузън и пое нова глътка скоч.

— Не ми харесва пиенето ти — промърмори Савана.

— Чувала съм го.

— Целта е била да го чуеш — тя протегна ръка към чашата. — Това не ти трябва, Сузън. Това положително не е коктейл парти.

Но Сузън оказа съпротива.

— Искаш от мен да говоря празни сладки приказки във време като това? Повярвай ми, това уиски ми трябва.

Савана нямаше желание точно в този момент да води сериозна битка.

— Добре — въздъхна тя. — Изпий тази чаша, но само, тази. Защото наистина ми трябваш с ясна мисъл. Искам да се опиташ да научиш повече от Уил за положението тук, отколкото той ми е казал. Искам да зная за всичко необикновено, което се е случило тук за последните няколко седмици. Той не можеше да се сети за нищо, когато го разпитвах, но при малко подтикване може да си спомни нещо.

Като гледаше сестра си, Сузън си спомняше за всички случаи през годините, когато Савана беше получавала задачи. Тя се държеше естествено, когато имаше работа с хора.

— И така, от мен се иска да седя и да подтиквам?

— Не през цялото време. Дръж се дипломатично — говори малко, бутай с остена по малко, по малко си дръж устата затворена. Прави нещо в кухнята. Не мисля, че цял ден Уил е хапвал нещо, а къщата е цялата заредена с храна.

— Аз само се пошегувах. Наистина ли трябва да бъда готвачка? — тя отново отпи голяма глътка от скоча. И заедно с това продължи с досада: — Трябваше да ти кажа, че вече съм си съставила план. Той не може да е далече от истината. Дъсти и Джой ме помолиха да отида с тях с кола до Бостън, но времето беше отвратително и...

— Отвлечена, Сузън — прекъсна я Савана. — Мегън беше отвлечена. Не говорим за това, че са я оперирали за апандисит или че се е загубила в Ла Гуардия. Това е малко по-важно, отколкото една бохемска нощ в Бостън.

Сузън я загледа с широко отворени очи. С много спокоен глас тя каза:

— Знам — след това вниманието ѝ беше привлечено от нещо зад Савана, очите ѝ се разшириха от уплаха и тя бързо промърмори: — Ох. Ужасно. Зад теб има някой, чието място положително не е тук...

Савана бързо се обърна назад. Там се намираше Сам, който се беше подпрял лениво на арката между трапезарията и хола. Тя нададе лек вик на облекчение и притисна с ръка гърдите си.

— Сами! Недей да ни плашиш по този начин!

— Ти го познаваш? — прошепна Сузън невярваща. Погледът ѝ обхвана високата стройна фигура в протрити джинси и тениска, ясно забележимата набола брада, дългата начупена коса. — Какво прави тук и защо ме гледа?

Савана погледна сестра си и в отговор прошепна:

— Може би защото ти го гледаш — като продължи с висок шепот, който по-скоро подиграваше Сузън, тя обясни: — Той е част от екипа, предназначен за къщата. Ще остане тук точно толкова, колкото и ти.

— Екип? — повтори Сузън като ехо. Не беше свалила нито за миг очите си от Сам, който беше чул всичко.

— Полиция — информира Савана сестра си. Обърканата физиономия на Сузън я забавляваше приятно, надменното ѝ държане дразнеше Савана.

— Той е от полицията?

Сам се размърда и тръгна напред. Той протегна ръка към Сузън и се представи с подчертано южняшко произношение:

— Сам Крейг, на вашите услуги, госпожо.

Десет секунди ръката му остана празна в очакване, преди Сузън да се опомни напълно. Колкото и да не предразполагаше към доверие външният му вид, начинът, по който се движеше и говореше, издаваше чиста мъжка сила. Въпреки че, както изглежда, Савана се чувстваше напълно удобно в негово присъствие, Сузън усещаше заплахата.

Разбира се, тя нямаше намерение да го показва. Това представляваше част от играта, която тя можеше да играе добре. Като си повдигна малко брадичката, тя плъзна ръката си в неговата и отвърна на силното му ръкостискане.

— От името на Вандермиърови бих искала да благодаря за присъствието ти тук, господин полицай.

— Лейтенант — я поправи той със същия бавен провлечен говор и след това прибави: — Сам.

Решена да прикрие нервността си, Сузън продължи бързо:

— Много любезно, че ни отделяш от времето си. Това е нещо ново и страшно. Сигурна съм, че ти се е случвало и преди. Ние най-високо оценяваме помощта ти — с най-голямата възможна грациозност тя оттегли ръката си.

Той я удостои със съвсем леко движение на главата.

— Удоволствието е изцяло мое — после се обърна към Савана и без следа от провлаченост констатира: — Това трябва да е сестра ти. Снимките ѝ я представят в лош вид. Тя е направо зашеметяваща. Защо си я крила досега?

За момент думите му се сториха на Савана забавни, но след това тя възрази:

— Не съм я крила. Виждал си я на партито, което дадох миналата година в къщата на баща ми.

Той поклати глава.

— Щях да запомня — той отново погледна Сузън. По устните му се плъзна лека усмивка. — Тя е наистина красавица.

— Аха — съгласи се Савана, все още донякъде развеселена.

Но Сузън не беше. Когато провлечеността изчезна от думите на Сам Крейг, тя почувства, че са я взели за глупачка. Това никак не ѝ хареса.

Обръщайки се към него, тя каза:

— Никога ли не са ти казвали, че е неучтиво да се говори за някого в негово присъствие, но така че все едно, че го няма?

— Така ли? — попита Сам невинно. — Интересна работа, ти като че ли приемаше това за напълно нормално, когато направи същото с мен преди една минута.

— То беше друго. Аз не знаех кой си.

— Значи едно нещо е добро при една ситуация и лошо при друга? Ако бях главорез, това, което ти си помисли най-напред, щеше да бъде правилно?

— Когато те видях в първия момент, се уплаших. Аз говорех със сестра си.

— За мен, и то когато се намирах достатъчно близо, за да мога да чуя — гласът му възвърна предишната си провлаченост. — Ти си сноб, госпожице Сузън.

— А ти не си гледаш работата, лейтенант. Като член на полицейския отдел твоята работа се състои в това, да бъдеш полезен на данъкоплатците в този щат. Като имам предвид тлъстото парче, което щатът прибира от моите доходи всяка година, бих казала, че малко уважение е много на място.

Със свършено почтителен тон Сам попита:

— А ти какво правиш, за да си докарваш тези доходи?

Въпреки че въпросът беше безочлив, все пак в него се съдържаше достатъчно предизвикателство, за да провокира Сузън.

— Позволявам на разни банки, фондации и корпорации да използват моите пари. В този смисъл аз участвам в градоустройството, лечението на рак и висшето образование. Участвам в работата на два музея на изкуството, едно историческо общество и в болници в Роуд Айлънд и Ню Йорк. Освен това знам как се организира едно парти и като се вземе под внимание, че едно-единствено подобно вечерно събитие може да събере няколко милиона долара за една или друга достойна кауза, това не е за подценяване — като се окопити още повече, тя продължи: — Бих помислила върху това, ако бях на твоето място, лейтенант. Бих помислила за следващия път, когато декорираш гласа си и ме приближиш с тази секси походка. Ние сме пътници от различни влакове, ти и аз. Съжалявам, че те разочаровам, но такава е истината.

Тя тръгна към него, но след това импулсивно спря и протегна ръка, за да докосне леко с пръсти косата му.

— Добро оформление. Може би ще ми посочиш името на твоя стилист. Напоследък нямам никакъв успех с косата си.

И с високомерна усмивка напусна стаята.

Сам я изпрати със замислен поглед. В продължение на още една минута той остана безмълвен. След това промърмори:

— Господи, страшна е...

Савана поклати глава.

— Това е само фасада. Много ѝ е трудно да оправи живота си.

Той изсумтя.

— Тя ме уби. Положително съзнаваше какво прави.

— Тя може да си служи добре с езика си, когато иска. Това е защитен механизъм. В действителност не ѝ е лесно.

Той се обърна и продължи да гледа замислено в посоката, в която Сузън беше изчезнала.

— И така, значи тя не е като теб?

— Аз също имам уязвими места.

— Но ти никога не си демонстрирала сила по такъв начин.

— Не ми се е налагало, поне не с теб. Ти не ме заплашваш. Но заплашваш Сузън.

Той изглеждаше объркан.

— Шегуваш ли се?

Савана поклати глава.

— Ти си силен. Знаеш къде си и защо.

Той се засмя недоверчиво.

— Не заплашвам сестра ти. Не я ли слушаше? Тя мисли, че аз съм много под нея.

— Ти не забеляза израза на лицето ѝ при първото си появяване.

— Разбира се, че го забелязах. Гледах право срещу нея.

— Но не видя израза ѝ.

— Тя беше ужасена. Помисли, че съм крадец.

— След това.

— Хареса ѝ моята секси походка.

— Нещо повече от това, Сами.

Той я изгледа внимателно.

— Какво казваш?

— Казвам — обясни Савана бавно, — че ти си много различен от мъжете в нейния свят. Ти излъчваш самоувереност, която е наистина забележителна. Това я изнервя.

— Но защо?

— Понеже можеш да виждаш през нея. Ти го демонстрира. Постави я лесно в беззащитно положение, като я нарече сноб. Затова е заплашена. Затова се активизираха защитните ѝ рефлексии. Затова се показва груба. Нямахме какво друго да направим. За самата себе си, ако не за нещо друго.

Сам застана до нея, като мълчаливо обмисляше думите ѝ. Накрая каза:

— Тогава какво мога да очаквам? Така ли ще ме облива със студена вода до края на света?

— Зависи.

— От какво?

— От това колко добре можеш да я накараш да се чувства. Ако е заплашена, тя ще напада. Ако не... — тук спря и върху устните ѝ се появи малка многозначителна усмивка.

Сам се зае да прочете тази усмивка.

— Ако не бях толкова умен, бих могъл да помисля, че искаш да ме насърчиш и подтикнеш към действие.

— Кой, аз ли? — Савана вдигна ръката си. — Не те подтиквам към никакво действие. Ти сам отговаряш за себе си. Освен това, Бог ми е свидетел, имам достатъчно други грижи.

Това беше добро напомняне и за двамата. Малко поуспокоен, Сам каза:

— Готови сме за лабораторията. Искаш ли да извикаме куриер?

Тя кимна и се настрои за работа. Но новото ѝ състояние не се задържа дълго. Когато погледна отново към Сам, тя се почувства по-малко сигурна от обикновено.

— Всичко това прави Сузън неспокойна. Тя е тук, защото я помолих, да дойде и защото Мегън ѝ е приятелка, но тя може да си отиде всеки момент. Ако остане, няма да ѝ е лесно — направи пауза. — Бъди внимателен с нея, Сами, и я наглеждай, когато ме няма. Точно сега нищо в живота не я радва. Когато я повиках, мислех, че ще бъде добре, ако за разнообразие тя насочи вниманието си върху някого. Ще ми кажеш ли, ако решиш, че съм сгрешила?

Сам ѝ кимна утвърдително.

Тя му отговори с благодарна усмивка, преди да излезе да повика куриера.

Не много след това Савана се върна в офиса. Беше успяла да преразпредели част от задачите си, за да бъде в състояние да прекара някакво време у Вандермиърови, но имаше неща, които не можеха да бъдат възложени на друг човек. Трябваше по план да отиде на един процес следващата седмица във връзка с някакъв палеж. Трябваше да се подготвят свидетели, единият от които, специалист по застрахователните измами, беше прелетял от Омаха и я чакаше в офиса, където го намери при завръщането си.

Тя прекара два часа и половина с него, после се срещна с двамата полицейски детективи, които се занимаваха със случая. Беше ѝ нужна допълнителна информация, включително потвърждаване на показания от страна на един от нейните собствени свидетели.

След това участва в седмичното съвещание на отдела, който се занимаваше с престъпленията. Технически тя беше втора по старшинство в този отдел, но първият не беше на работа от един месец, тъй като се възстановяваше след сърдечна операция и

изглеждаше, че няма да се върне много скоро. Савана се беше наложила напълно естествено през изминалата година като човек, към когото се обръщат за съвет, и тя беше приела с лекота отговорността да ръководи съвещанията на отдела.

Преди девет часа вечерта се бе отправила към Вандермиърови. Чувстваше се виновна за това, че не е чакала с Уил и Сузън, но трябваше да не изостава от работата си, освен ако не искаше напълно да рухне психически. Не можеше да прекара нощта у Уил, което беше поискала от Сузън, и във връзка с това се чувстваше даже още по-виновна. Но просто не можеше. Познаваше се. Напрежението в нея растеше. Трябваше ѝ почивка.

Уил се намираще там, където го беше оставила, на пост до телефона в кухнята. До него имаше бял лист хартия и молив и той беше готов да запише всяка информация, която похитителите биха могли да предадат. Той ту хващаше молива и го опираше до листа, ту сгъваше някой ъгъл от листа и го изглаждаше, обръщаше се, за да погледне часовника и после пак се заглеждаше в хартията.

Облечена в същия елегантен костюм, с който беше пристигнала, Сузън се беше разположила в един от осемте стола, които се намираха около голямата кръгла кухненска маса. Тя методично преместваше старомодната чаша по дървената повърхност. По някое време тя вдигна глава, при влизането на Савана, после отново заби поглед в чашата си. Но този кратък поглед беше войнствен. Савана разбра, че не трябва да споменава нищо на тема пиене.

Сам и Ханк седяха край масата със своите питиета. Те държаха канички с кафе, което предпочитаха пред старомодните чаши с алкохол. Мина ѝ през ум, че пиеха за четвърти или пети път. Самата тя беше силно пристрастена към кафето, но съблюдаваше известни граници. Успяваше да разбере навреме кога е на път да се появи кофеиново треперене и знаеше кога да спре. Сами и Ханк никога не спираха, но и никога не трепереха. Те можеха да пият кафе цяла нощ, докато се редуват в спането. И спяха здраво. Кофеинът не ги смущаваше. Тя допускаше, че това има нещо общо със силата на мъжката физика, силата беше едно от малкото неща, които тя можеше да признае на мъжкия свят. Кафето можеше да направи мъжете привлекателни... или ужасяващи.

— Какво правят с нея? — подвикна Уил, чиито очи бяха уморени, без да са загубили нещо от тревогата си. — Защо не се обаждат?

Като седна между него и Ханк, Савана силно вкопчи ръцете си една в друга.

— Изчакват най-подходящото време.

— Мислиш ли, че тя е добре?

— Принудена съм да го мисля.

— Дали я хранят? Дали се грижат да не ѝ е студено?

— Тя ще яде, когато ядат те и ще ѝ е толкова топло, колкото и на тях. Сигурна съм, че нямат намерение да я морят от глад, нито да я простудяват — замълча за момент. — Какво стана със застрахователната компания?

— Дойде един и огледа наоколо — отговори Уил.

Ханк добави още малко.

— Говорихме с него. Изглеждаше доволен.

— Ще достави ли парите?

Безпокойството на Уил растеше.

— Сигурно да, но ни няма доверие и не ги носеше със себе си. Иска да изчака, докато проведем разговора и уредим плащането. Тогава ще достави парите — той изруга през зъби. — Можеш да помислиш, че сме се опитвали да измъкнем нещо от вътрешностите му. За какво, по дяволите, плащам вноски, ако не за ситуации като тази?

— Той е длъжен да бъде предпазлив — отсъди Савана. — Три милиона долара са много пари. Негово задължение е да ги пази добре. Нямаме право да го обвиняваме — вдиша дълбоко. — Трябва да ги държи до момента, в който ще ни потрябват — погледът ѝ стана посъсредоточен. — Уил, липсва ли още нещо от нещата на Мегън? Някакви бижута? Пари от портмонето ѝ?

Трябваше да мине цяла минута, за да се съсредоточи върху думите ѝ и даже тогава той изглеждаше объркан.

— Не съм преглеждал бижутата. Предположих, че похитителите се интересуват само от нея.

— Забелязах чифт обеци върху нощната ѝ масичка.

— Тя ги сваля преди лягане.

— Къде държи другите си неща?

— В библиотеката има сейф. Не е бил отварян. Проверих.

— Тя носеше ли нещо друго — огърлица, часовник?

Той се намръщи в усилие да се концентрира.

— Не съм сигурен.

— Помисли — настоя тя внимателно. — Ако е носела нещо ценно, когато са я взели със себе си, възможно е да са го продали, за да платят за храна или мотелска стая или самолетни билети. Би било възможно да го проследим това.

Уил помисли известно време с наведена глава. Най-накрая изрече със слаб глас:

— Бях ѝ дал миналата година по случай рождения ѝ ден един часовник с диаманти около циферблата. Тя го сваляше заедно с обещите преди лягане, но възможно е да си го е сложила пак, когато е станала и слязла долу.

Савана не можеше да си спомни да е виждала часовника с обещите. Погледна към Ханк, който вече ставаше, за да провери. Тя се обърна още веднъж към Уил:

— Какво можеш да ми кажеш за парите?

Той изглеждаше по-объркан отвсякога.

— Не знам. Нямам никаква представа колко е имала в портмонето си. Винаги, когато ѝ трябват пари, използва чекове. Не съм водил дневник за тези неща. Бил съм винаги против това тя да чувства ограничения — и вече по-кратко добави: — Тя балансира чековата си книжка в края на месеца. Така ми харесва.

— Искаш ли да провериш портмонето ѝ?

— Но вече казах, не знам.

— Провери го. Заради мен?

Той погледна с копнеж и с болка към телефона.

— Ще го чуеш, ако звъни — увери го Савана. — А и ние ще бъдем тук и ще слушаме. Но трябва да разбере за портмонето. Види дали нещо не е разбъркано, дали не са извадени набързо пари, карти за самоличност. Също така бих искала да зная дали нещо, каквото и да е, дори най-малкото, не липсва от някоя от другите стаи на първия етаж. Съмнявам се, че похитителите биха рискували да отидат далече, но би било лесно за единия от тях да се втурне и да прибере няколко малки дрънкулки, които могат да се продадат за няколко хиляди долара, което пък означава чудесно харчене на пари в Рио.

— Те не са крадци — каза Уил, — те са похитители.

— Което ще рече съседна степен на същото, нали? — изтъкна тя внимателно.

Тук го убеди. Без повече спорове той напусна кухнята. Тя веднага се обърна към Сам:

— Говорих с лабораторията малко преди да дойда тук. Отпечатъците от библиотеката са главно от Мегън и Уил. Има едни, които не могат да се идентифицират. В момента върви справка с криминалния компютър. Ако имаме късмет, може нещо да пасне.

— Откъде сме ги взели?

— От основата на лампата на бюрото.

Той замълча.

— Това беше най-явният отпечатък от всички, на които сме попаднали — чист, ясен върху бронза. Взех го, понеже ме гледаше нахално в очите, но даже тогава се съмнявах, че може да е от похитителите. Не може да са толкова глупави.

— Или небрежни. Особено след като са показали такава изрядност във всичко останало — Савана отпрати към Сузън твърд поглед. — Вероятно отпечатъкът е оставен от хората, които почистват.

Сузън отбеляза с неудоволствие:

— Те са пълна скръб — тя продължи да превърта чашата малко по малко.

Сам беше озадачен.

— Какъв е този чистач, който ще остави отпечатък от пръст върху нещо, което трябва да бъде чисто до блясък?

— Добър въпрос — кимна Савана. — И аз си го задавам всяка седмица, когато пиша чек. Но не е лесно да се намерят добри чистачи. Тези момчета ги бива за по-тежка работа. Те се справят отлично, когато става дума за бани, подове, килими и первази. Не са толкова добри при дребните неща...

— Като праха — вметна Сузън.

— Или отпечатъци от пръсти — добави Сам. Погледна последователно двете сестри. — Вие използвате същата служба, както и Мегън?

— Савана ги е използвала най-дълго време. Обвинявай нея.

Сам нямаше никакви обвинения срещу Савана.

— Никой не те кара да прибъгваш до услугите им.

— Но Сави има право — настоя Сузън. — В тези времена не могат да се намерят добри работници. Ако някои могат да чистят праха, няма да могат да правят останалото и обратното, така че трябва да се избира по-малката от двете злини. Аз не мога да се справям с тежкото чистене. Тези мъже могат. И си носят собствени уреди. Последното нещо, за което искам да мисля, е за това да си купувам нови торбички за прахосмукачка.

— Те биха могли да попречат на плановете ти за някое парти — вметна Сам заядливо.

Вече, без да превърта чашата си, но стиснала я здраво на масата, Сузън погледна твърдо към Савана.

— Този човек е идиот, знаеш ли това? Дотам е злобен, че ме изкарва сноб, когато той самият е далеч по-лош. Вече се хвана с палтото ми, пръстените ми, дрехите ми — и тя огледа нещата по себе си. — Това, че купувам нещо от бутик, вместо от универсален магазин, не означава, че съм нещо по-малко от личност.

Савана погледна Сам, който представляваше превъплъщение на самата невинност.

— Тя е много чувствителна — каза той. — Не може да приеме една малка шега.

Сузън се нахвърли върху него.

— Шега! Откакто съм дошла тук, не си спрял да ме критикуваш.

— Не е така. Казах ти, че си голяма готвачка.

— Да, да, след като ми каза колко си изненадан от това, че мога да готвя.

— Бях изненадан. И съм. Нямах вид на домакиня по призвание. Нека погледнем фактите в очите. Ти си била родена с късмет. Не си живяла лошо и когато си се омъжила.

— Което само показва колко разбираш — процеди Сузън отвратена.

— Дърк Гарднър е фрашкан с мангизи.

— Парите не правят брака. Заедно Дърк и аз бяхме живо нещастие. Ето защо, да, аз действително живях лошо, когато се омъжих.

Добродушният хумор, който Савана беше видяла по лицето на Сам, когато беше започнал най-напред двубоите си със Сузън, отстъпи място на нещо по-сериозно.

— Съжалявам.

— Трябва да съжаляваш. Не ми е леко да бъда тук и ти не ми помагаш с нищо.

— Опитвам се. Давам ти възможност да мислиш за нещо друго, освен Мегън и това пиене.

Освирепяла, Сузън се изправи.

— Кой си ти, по дяволите, да мислиш, че знаеш какво ми трябва? Ако ми трябва развлечение, мога да се закълна, че няма да е с кретен като теб — и като блъсна с ръка стола си, докато преминаваше бързо покрай него, тя изфуча навън от стаята.

Настъпи тишина. Сам издиша бавно и погледна Савана в очакване.

— Сестра ти не ме харесва.

Седнала отпуснато на стола си, Савана сложи лакти на страничните облегалки, преплете пръстите на двете си ръце и се нацупи.

— Мисля, че може би имаш право.

— Аз я харесвам.

— Наистина?

— Да. Но моята честност не я привлича. Тя не е свикнала да има работа с честни хора.

— Проницателно наблюдение.

— Нейните приятели толкова ли са плитки?

— Не всичките. Аз съм ѝ приятелка. И Мегън. Не ми харесва мисълта, че някоя от нас е плитка.

— Но другите — каза Сам, — нюпортската тълпа, много са плитки, а?

Той започваше да се отнася все по-сериозно към себе си. Тя направи усилие да не се усмихне.

— Баща ми е част от нюпортската тълпа. Също две лели и чичовци и многобройни братовчеди.

— И ти стана адвокат — каза той. — Защо, Сави? Защо не светска дама като Сузън?

Савана се възхищаваше негласно от начина, по който той беше обърнал разговора в своя полза. След известно време тя каза тихо:

— Трябваше ми нещо повече. Това е всичко.

— А Сузън?

— Тя избра света, който ѝ беше познат.

— Но тя не е щастлива.

— Почти на тридесет и една е. Да не би да смяташ да я посъветваш да остави това, което познава, и да опита нещо ново?

— Някой трябва да го направи.

— Видяхме с какво отвърща. Тя просто напуска стаята.

— Прави ли го и на теб?

— Понякога. Когато докосна някой открит нерв.

— Както когато споменеш за алкохол?

Савана отново замълча. Когато проговори, това беше с по-тих глас, който молеше за това, което самите думи не можеха.

— Не изглеждаше пияна.

— Не е. Все още. Това те безпокои, нали?

Савана огледа ръцете си.

— Да, безпокоя се. Тя ми е сестра. Безпокоя се много.

— Изглеждаш уморена.

Тя вдигна очи.

— Да. Но това не трябва да личи.

— Защо не си отидеш вкъщи?

Тя го искаше.

— Скоро.

— До сутринта тук няма да се случи нищо. Ще наглеждам Сузън вместо тебе.

Савана се засмя тъжно.

— Това може да се окаже трагично и за двама ви. Както се развиват нещата, когато пристигна тук сутринта, ще намеря двама ви разкъсани на парчета, разпилени из къщата... — тя млъкна, при което изчезна целият хумор, след като беше нарисувала пародията с прекалена яснота. Това ѝ напомни за един случай на убийство, върху който беше работила и при който жертвата беше накъсана. Процесът беше истински ад и тя все още чувстваше как гърлото ѝ се изпълва с горчицина всеки път, когато си спомняше фотосите, които беше показала на съдебните заседатели. За част от секундата като че ли зърна лицето на Мегън, прикрепено към този лишен от крайници труп. Затвори очи и бавно, разтреперано пое дъх.

— Сави? — попита Сам. Той се надигаше от мястото си точно когато тя отвори очи, но продължи около масата до нейния стол. —

Добре ли си?

— Отлично — усмихна се с усилие.

— Имаш зелен цвят.

— Трябва да е от нещо, което съм яла.

— Може би трябва да те откарам у вас.

Тя поклати глава и като че за да подкрепи думите си, се изправи.

— Чувствам се прекрасно. Наистина. Ти стой тук и охранявай крепостта. Разчитам на теб.

Той кимна и отстъпи назад, за да ѝ направи път. На вратата тя се срещна лице в лице с Ханк.

— Никакъв часовник — каза ѝ той. — Уил току-що провери кутията ѝ с бижутата горе и там го нямаше. Сигурно е бил у нея.

В опита си да отстрани образа на откъсната китка, носеща този часовник, Савана преглътна.

— Ще се погрижа преди всичко друго утре някой да влезе във връзка със заложните къщи.

— Добре ли си? — попита той.

— Само уморена — избъбри тя със слаба усмивка, докато се отдалечаваше от него. Тя намери Сузън във всекидневната, седнала на пода пред един от стереоговорителите, и като коленичи до нея, ѝ заговори: — Скоро се махам. Капнала съм.

Сузън я погледна многозначително.

— Личи ти.

— Ти си третият човек, който ми казва същото за последните няколко минути.

— Ако между тях е бил Сам Крейг, това може да бъде единственото нещо, където съм на едно мнение с него.

— Сами е добро момче.

— Той ми прави напук.

— Дай му някаква възможност. Той носи добра глава на раменете си. Може понякога да е малко тъпичък, но сърцето му е, където трябва.

— Малко тъпичък — казано меко. Но може би аз се държа прекалено грубо. В нашите среди учтивостта е важно нещо. Той очевидно има доста различен произход от нашия и коренчетата му се виждат. Ченге е, не дипломат.

Савана седна и остана така известно време, като слушаше мълчаливо Джон Денвер, който изпълняваше „Песента на Ани“ по

радиото. Тя винаги намираще, че тази песен се отразява добре на духа ѝ. Песента свърши прекалено скоро. Без да го съзнава, тя спря дишането си. Но гласът, който чу, беше лек и бълбукащ, не като този, който копнееше да чуе.

— Вие сте на студено кълтри 95.3 FM, WCIC Провидънс. Аз съм Мелиса Стюарт до среднощ. В момента е десет и двадесет и три, тридесет и девет градуса и вълн от студиото вали дъжд. Според прогнозата преваляванията ще продължат през нощта, а на разсъмване облаците ще започнат да се разкъсват. Възможно е по обед да се покаже малко слънце. Впрочем, предлагам ви три от най-горещите парчета на вълна 95.3 FM, WCIC, като започваме с най-доброто от Шенъндоа...

Музиката последва незабавно.

— Странно — прошепна Савана. — Думите са практически същите, но въздействието е толкова различно.

Сузън беше като упоена.

— Той е толкова по-добър...

— Беше ли това вече нагласено на СІС?

— Аха. Мегън слуша през цялото време.

— Интересно дали е слушала през последната нощ.

— Интересно дали ще слуша тази нощ.

Савана потрепери.

— Боже, надявам се, че е добре.

— Аз също — Сузън погледна сестра си. — Но ти наистина изглеждала уморена. Сигурна ли си, че не си болна?

— Може би ми е болна душата. Бих искала да мога да направя нещо повече.

— Боже мой, Сави, ти вече направи толкова много!

— Но не сме научили нищо. Все още нищо от лабораторията. Същото е и с Крис и Гини. Не можеш да повярваш колко съм отчаяна.

Сузън помисли малко, преди да каже:

— Не, мога да повярвам. Изглежда, че, както казах преди, ти имаш големи надежди във всички, които познавам. Наблюдавам те как координираш всичко, но си мислиш, че не правиш достатъчно. Можеш да направиш точно толкова, Сави. Ти си просто човек. Точно както нас, останалите — и като каза това, тя вдигна чашата си и отпи.

Твърде много уморена, за да може да спори, Савана въздъхна и стана.

— Няма да пиеш прекалено много, нали, Суз?

Сузън поклати глава.

— Няма.

— И ще наглеждаш Уил често?

— Аха.

— И ще ми се обадиш, ако нещо се случи?

Сузън кимна.

Доволна от това, че нещата със сестра ѝ се намират под контрол, поне сега за сега, Савана тръгна да търси Уил. Намери го в трапезарията, където пребъркваше чекмеджетата със сребърните прибори.

— Нещо да липсва? — попита го.

Уил имаше такъв вид, сякаш току-що го бяха прекарали през центрофуга за пране. Движеха се само очите му, те се мятаха лудо от едно място на друго.

— Не знам. Колко трябва да са ножовете?

Въпросът отекна като ехо в ума на Савана. Колко ножа? Една дузина? Две дузини? Три дузини? Минус някакъв брой, задигнат от прислугата през годините. Минус някакъв брой, който може да се е загубил някъде.

Неговият въпрос съвсем точно сумираше целия проблем: те се ловяха за сламки.

— Забрави среброто — промълви Савана уморено. — Те вероятно не са губили време да отварят чекмеджета. Нещо да липсва от горе?

Погледът му продължаваше да блуждае.

— Не.

Савана бавно затвори чекмеджето и го погледна в очите.

— Защо не се опиташ да починеш, Уил? Денят беше дълъг.

— Няма да почивам, докато тя не се върне.

— Но сега не можем да направим нищо. Сам и Ханк ще дежурят последователно на телефона. Ако се опиташ да поспиш сега, сутринта ще бъдеш по-бодър.

Той се засмя със слаб глас.

— Единственият начин да заспя, е като взема хапче, но ако направя това и позвънят, няма да съм в състояние да мисля правилно.

— Тогава само легни. Опитай се да се отпуснеш. Така ще бъде за Мегън по-добре — нервите ѝ бяха опънати и тя нямаше намерение да се препира повече. — Ще бързам да се прибера. Ще се видим сутринта. Стой на поста си. Съгласен си, нали?

Без да очаква отговор, тя излезе.

Нощта беше тъмна и дъждовна. Въпреки че беше обвита в дълго вълнено палто, Савана успя да измръзне, докато стигне до колата си. Тя се мушна вътре и затвори вратата с едно-единствено бързо движение, след това успокои ръката си и натисна стартера.

Взе разстоянието бързо благодарение на късния час и липсата на трафик. Почти искаше да има повече коли, повече шум, повече живот. Чистачките поддържаха постоянен ритъм срещу дъжда, мокрият асфалт отразяваше светлините на града. И все пак светът изглеждаше много мрачен и тя се чувстваше много самотна.

След като остави колата в гаража зад къщата, тя изтича през малкото открито пространство, което водеше до задната врата. Ръцете ѝ трепереха, докато отключваше, и продължиха да треперят, когато изключваше алармената инсталация, преди да влезе. Когато вратата зад нея се затвори, тя набързо пое дъх и продължи нагоре по стълбите към първия етаж.

След като се освободи от палтото си, отнесе чантата си направо в работната стая и я постави на бюрото. След това се отпусна върху стария кожен стол с облегалка за главата, остави обувките си да паднат на пода и придърпа коленете си към гърдите. Притиснала ги здраво към себе си, вдиша на няколко пъти. През всичкото време тялото ѝ трепереше.

Не плака. Никога не плачеше, когато това се случваше. Вместо сълзи по челото ѝ, над горната устна, отзад на врата ѝ се показваше лъскава пот. А треперенето продължи.

Тя знаеше какво става, не беше кой знае каква мистерия. Всеки ден си вършеше работата много прилежно, компетентно и спокойно. Но имаше дни, когато работата я разстройваше дълбоко. В такива дни тя възпираше чувствата си, докато не почувстваше, че ще се пръсне, защото последното нещо, което можеше да направи, беше да покаже слабост по време на работа. Едва по-късно, вкъщи, на стола с високата

облегалка, тя можеше да даде простор на емоциите, които плачеха за изливане.

Това представляваше класически случай на закъсняла реакция и не се случваше често. В девет десети от времето тя можеше да се справя отлично със задълженията си. Другата десета от времето преминаваше в страдание. Така беше, когато се занимаваше с един случай, при който върху две мъничета от детска градина беше извършено сексуално насилие. Така беше, когато проведе разследване на култови самоубийства на трима юноши в местната гимназия. Така беше и в случая с обезобразения труп.

Отвлечането на Мегън Вандермиър не съдържаше нещо свръхужасяващо. Оптимално то щеше да приключи с плащане на откуп и с леки щети, като счупената френска врата.

Оптимално.

За съжаление, Савана знаеше твърде много. Тя знаеше как работи умът на престъпника. Въпреки насърчителните думи, които беше отправила към Уил, беше виждала много често резултатите от ирационални действия, за да може да повярва, че оптималната ситуация ще бъде налице. Но действително вярваше, че Мегън ще се върне жива, трябваше да вярва. Плашеше я мисълта за мъките, които Мегън може би щеше да изпита дотогава, а когато имаше намесено мъчение, въображението на Савана беше плодовито.

Мегън беше нейна приятелка и това правеше болката толкова по-жестоката. Тя искаше да помогне. Тя правеше всичко, което беше по силите ѝ. Но не стигаше доникъде. А Мегън страдаше.

Савана продължаваше да диша учестено. Като се извъртя настрана върху стола, тя притисна мокрото си чело о коленете и затвори очи.

Постепенно треперенето отслабна, дишането ѝ стана по-дълбоко. С все още затворени очи тя положи отново глава върху стола.

Няколко минути по-късно отиде в спалнята, за да си смени дрехите. Въпреки че беше физически напълно изтощена, имаше да върши работа. Работата беше нейн бич и нейно спасение. Уил вземаше сънотворни хапчета, Сузън пиеше скоч, Савана работеше.

Имаше случаи, когато тя си задаваше въпроса докъде ще стигне всичко това. Но, по дяволите, трябваше да прави нещо до полунощ.

5

— Сега е дванадесет и четири, а аз съм Джеърд Сноу в края на един студен и дъждовен вторник.

Савана слушаше, като само част от ума ѝ беше насочена върху меморандума, който диктуваше. При бавния солиден звук на гласа му тя изключи портативния си касетофон и притисна към устните си микрофона.

— Слушате студено кънтри — продължи той с ленива усмивка, — 95.3 FM, WCIC Провидънс. До шест часа ще ви пускам само най-нежните кънтри звуци. Ако току-що сте се прибрали вкъщи, намерете уютно място, където да изсъхнете и да се стоплите. Ако сте били известно време вече вкъщи, напълнете пак онази кана, все едно какво има в нея, с това, което дава сила на сетивата ви, вдишайте бавно и се отпуснете. Ще слушате Ранди Трейвис, Джус Нютън и Ексайл по 95.3 FM, естествения дом на малко кънтри в града, WCIC, Провидънс, с малко студено кънтри и ново парче от Т. Греъм Браун. С вас слуша Джеърд Сноу в сърцето на нощта. Порадвайте се на...

Тя се радваше. О, тя се радваше. Напрежението, което се таеше в тялото ѝ, сякаш се поразея при звука на гласа му. Виденията, които я измъчваха при всяко откъсване от работата, изчезнаха. Без да бърза, нагласи касетофона върху бюрото. После повдигна ръце и ги постави върху челото си, опъна назад тъмния бретон, който обикновено стоеше там, и изви гръбначния си стълб в котешко протягане.

Джеърд Сноу. Той имаше глас със сексуално привличане и внушителен начин за използването му. Джеърд говореше гладко и непринудено, беше трудно да го слушаш и да не се разтапяш. Той говореше така, сякаш лежеше до нея в леглото, след като току-що двамата са изплували от унеса на умопомрачителен полов акт и почиваха в успокоителна прегръдка под топлите лъчи на все още неизгасналата възбуда. Когато съобщи името на радиостанцията, той вече можеше съвсем спокойно да добави, че тя го възбужда, а когато съобщи за следващата песен, че я желае отново.

Не за първи път се мъчеше да си представи външния му вид. Той непременно трябваше да бъде силно привлекателен физически. Не че външността имаше значение, това положително не беше така, когато ставаше дума за Джеърд Сноу. Но тя не искаше той да изглежда призрачен. Всеки ден в съда имаше достатъчно възможности да вижда безплътни фигури. Тя искаше той да пълни окото. Искеше реалният Джеърд Сноу да бъде чуден.

Може би искаше прекалено много. През цялото време Сузън ѝ казваше, че очакванията ѝ са много големи. Може и да бяха. Така ѝ се беше случило с Мат Брайънууд. Тогава тя беше на двадесет и една и влюбена, и накрая разбра, че той искаше само няколко нощи в леглото. По-неотдавна беше поверила едно дело за политическа корупция на Боби О'Нийл и един месец след като делото приключи с оправдаване на обвиняемия научи, че Боби е получил подкуп, за да се откаже от преследването.

Много пъти Савана се беше чудила дали не е просто слаб познавач на човешкия характер. Но не искаше да го повярва. Реши, че е имало случаи, когато се е чувствала толкова силна, че се е оказвала сляпа за реалността. В случая с Мат тя беше влюбена, а това беше достатъчно да изкриви оценката на всяка млада жена.

В случая с Боби беше видяла един брилянтен професионален ум и беше така страстно поискала той да бъде реализиран, че забрави да се огледа за стърчащи клони в реката.

Мислеше, че е вечна оптимистка. Единствената ѝ алтернатива беше да премине през живота в очакване на най-лошото. Това беше силно депресиращо.

Като отпусна ръцете си, тя се наклони към чантата, която лежеше отворена на бюрото, и извади кубчето листи, които беше използвала по време на разговора си с Уил. Прехапа долната си устна и огледа внимателно написаните там думи: ПУСНЕТЕ В ДВИЖЕНИЕ ТРИ СТУДЕНИ МИЛИОНА.

Отново и отново тя препрочиташе бележката. Със затворени очи си представи оригинала и възпроизведе посланието в неговата цялост. Като бележка за откуп вършеше работа, но защо тези думи? ПУСНЕТЕ В ДВИЖЕНИЕ ТРИ СТУДЕНИ МИЛИОНА. ПУСНЕТЕ В ДВИЖЕНИЯ ТРИ СТУДЕНИ МИЛИОНА.

Много хора слушаха Джеърд Сноу. Вече две години той водеше предаването от дванадесет до шест, през което време, без съмнение, беше успял да си създаде голяма аудитория. Много хора слушаха, хора като нея, които или не искаха да спят, не изпитваха нужда от сън, или не можеха да заспят.

ПУСНЕТЕ В ДВИЖЕНИЕ ТРИ СТУДЕНИ МИЛИОНА.

Приликата трябваше да е съвпадение.

Като избута далеч от себе си кубчето и молива, тя се залови с касетофона, върна лентата назад и поднови диктовката на фона на музиката, която се лееше нежно. Ако Савана се беше сетила, че музиката ще се прибави към записа, просто щеше да намали звука. Но не би изключила радиото. Джеърд Сноу беше нещо много хубаво, за да се изпусне.

След като завърши меморандума, тя издиктува две писма, които секретарката ѝ трябваше да напечата на следващия ден. По средата на второто Джеърд ѝ проговори отново.

— Това беше Гари Морис в хармония с Кристъл Гейл, а аз съм Джеърд Сноу — гласът му се провлече — заедно с вас в сърцето на нощта. Не променяйте станцията. Вашият приемник е на 95.3 FM, WCIS Провидънс цял ден, всеки ден, вашият най-добър избор за малко кънтри в града...

Гласът му заглъхна със започването на музиката, но тя задържа впечатлението в себе си далеч по-дълго.

Реши, че той е висок и мургав. Агресивно привлекателен. Имаше ленивата усмивка, която тя свързваше с гласа му, и в повечето случаи тя беше не от стандартните. Представяше си широки рамене, стройно тяло, дълги крака. Той носеше плътно прилепнали към тялото фланелки без нищо под тях и джинси, които го обхващаха като ръкавица по начин, който не оставяше съмнения за пола му.

С тих болезнен стон Савана включи касетофона и вдиша дълбоко, готова да говори. Дъхът ѝ тихо я напусна. Беше загубила спомен за мястото, където беше прекъснала. Със стиснати устни върна лентата назад, послуша известно време, след това довърши писмото. Успя бързо да издиктува още едно, преди Джеърд да се върне при нея.

— Рони Милсап, „Къде отиват нощите“. Не преди много време бях с Рони. Хубаво момче. Хубава песен.

Савана се беше концентрирала върху работата си и затова не чу песента, но след като го казваше Джебърд, сигурно е била наистина хубава. Тя прокара пръсти през косата си и започна да издърпва фибите, които от сутринта поддържаха стегнатия кок.

— Имам още много за вас от естествения дом на студените звуци кънтри 95.3 FM, WCIC Провидънс. Нека започнем с едно от най-приятните неща, които съм чувал наскоро, нещо ново от Доли Партън...

Доли започна да пее, а ръцете на Савана останаха неподвижни в косата ѝ. Доли Партън не ѝ харесваше. Савана не можеше да каже със сигурност защо. Доли пееше съвсем нелошо, фактически много хубаво. Но тя беше прекалено ниска, прекалено руса, прекалено цицеста. Джебърд беше нарекъл песента ѝ едно от най-приятните неща, които е чувал наскоро. Може би тъкмо това дразнеше Савана. Може би беше ревнива.

— За Бога — промърмори тя и дръпна фибите с по-голяма сила, отколкото беше необходимо. Когато те вече лежаха в прибрана купчинка на бюрото, тя прокара пръстите си през дългата си кафява коса, за да оправи образувалите се туфи. След това, като отхвърли косата си над рамото, се залови отново с касетофона. Но се чувстваше неспокойна. Съвсем не в настроение за работа. Мисълта за гореща баня и чаша топло мляко я привлече силно.

Нито едното, нито другото имаха успех. Още с потапянето си във ваната започна да мисли за Мегън. След не повече от пет минути във водата излезе, употреби хавлията и като си навлече една мека памучна нощница, отиде за млякото. То остави в устата ѝ неприятен вкус.

И така, тя се настани в леглото, нагласи радиото да се самоизключи след един час, придърпа завивката до брадичката си и започна да чака гласа на Джебърд Сноу. Не ѝ се наложи да чака дълго.

— Сега е един и двадесет — ѝ каза той с онзи приятно резлив тон, който галеше ума ѝ. — Двадесет минути след един часа в Оушън Стейт. Прогнозата на WCIC споменава за проясняване до сутринта, но аз все още чувам дъжда върху покрива си. Ако можете, не излизайте, температурата е тридесет и девет градуса, идеална нощ да се сгушите под одеяло с чаша вино със специално избрано човешко същество. Аз съм Джебърд Сноу. В сърцето на нощта вие сте на вълната на WCIC, 95.3 FM. Все още предстоят четири часа с най-нежните звуци на

кънтри. Останете с мен, докато ви пусна едно студено парче от Конуей Туити...

С началото на музиката Савана легна на едната си страна. WCIC. Пусна. Това беше нормално. Джеърд Сноу не беше единственият водещ, който свързва двете думи. Беше чувала и Джозеф Алън Джонсън да прави същото. И Мелиса Стюарт. Очевидно, това беше част от речника на станцията, също както студено кънтри и малко кънтри в града.

ПУСНЕТЕ В ДВИЖЕНИЕ ТРИ СТУДЕНИ МИЛИОНА.

Съвпадение. Нищо повече.

Все пак тя продължаваше да мисли за това. Мислеше и за работата, докато лежеше. Дали беше подготвила както трябва единия от свидетелите за процеса по палежа? Дали човекът, който щеше да събира средства за Пол, щеше да помогне за спечелването на губернаторския пост? Мислеше за това, че в събота навършва тридесет и една и за това, дали би могла да има дете на четиридесет и една. Най-вече мислеше за Мегън.

Тя си съставяше план за това, което трябва да свърши на следващия ден, като наум гласеше нещата така, че да има време и за Уил. Даже веднъж слезе от леглото, за да си запише за двете срещи, които секретарката ѝ би могла да отложи. После се върна в леглото, сгуши се под завивката, заслушана в дъжда, и заочаква гласа на Джеърд Сноу.

Последното нещо, за което си спомни, беше, че той ѝ каза, че ще се появи в два и тридесет и че ще пусне нова поредица от шест парчета.

Стегнатите и мълчаливи физиономии, които посрещнаха Савана в кухнята на Вандермиър в осем следващата сутрин ѝ говореха, че няма новини.

Сам се присъедини към нея в хола за тих разговор насаме.

— Току-що говорих с Крис — докладва той. — Не са намерили нищо. Никакви покупки в брой на закрити коли, никакви съмнителни типове в местните хотели. Ако не бях толкова умен, щях да помисля, че Провидънс се е очистил от боклуците си.

— Не съвсем — отбеляза тя сухо. — Даде ли на Крис имената на мениджърите на Уил?

Сам кимна.

— Те ще се разделят, Гини и той, и още тази сутрин ще стане ясно и за тримата — погледна часовника си. — Ще почакам още малко лабораторията, но се съмнявам, че там ще стигнат до нещо полезно. Чисто свършена работа, Сави.

— Мразя чисто извършените работи. Това означава, че нашият дивеч е хитър.

— Потискащо е, но е вярно.

Тя кимна към Уил, който стоеше до прозореца на кухнята.

— Спал ли е?

— Час или два. Не повече. Много е изнервен.

— Нищо чудно. А ти? Спа ли достатъчно?

— Да.

— Сузън добре ли беше?

— Не зле.

— Какво означава това?

— Тази сутрин в един реши да направи кейк.

— Това е хубаво.

— Кейк с ром — дообясни Сам и погледна Савана с присвити очи. — Тя винаги ли пие или причината е сегашното положение?

— Предполагам, че и двете.

— Предполагаш? Тя ти е сестра. Не знаеш ли?

— Не съм й пазач — каза Савана с леко раздражение и веднага след това смекчи тона си. — Опитвам се да направя повече, но тя отрича да съществува някакъв проблем — вдигна рамене. — Може и да няма.

Сам не каза нищо.

— Тя още ли спи?

— Мисля, че да. Още не се е появявала долу — той отмести погледа си. — Вземам си думите назад. Ето я, идва.

Савана се обърна и видя приближаването на Сузън. Носеше плътно прилепнали към тялото джинси с много голяма за нея тениска, украсена с изкуствени диаманти, от които лицето ѝ изглеждаше бледо. Косата ѝ беше набързо вързана в хлабава конска опашка. Носеше чорапи, но без обувки. Савана се досети, че току-що се е събудила.

— Чух звънеца — обясни тя с унесен глас. Колебливо, даже малко с болка отместе погледа си от Савана и го насочи към Сам. — Нещо ново?

Той мълчаливо поклати глава. Много внимателно изучаваше лицето ѝ.

Това я накара да се почувства неудобно и тя се обърна към Савана.

— И така, само чакаме?

Савана кимна.

— Ще останеш ли тук?

— Ще ходя до офиса и ще се връщам. Имам няколко ангажимента, които не мога да отложам, и освен това имам голямо количество телефонни разговори, които мога по-лесно да проведа оттам.

Сузън прие това. Изглеждаше твърде много уморена и разтревожена, за да спори. Като набута ръце в джобовете на джинсите си, тя каза:

— Тук е призрачно. Мегън е навсякъде. Непрекъснато се събуждах и мислех за нея.

— И аз, само че бях из града.

— По-добре ли е или по-лошо, ако я държат по-дълго?

— Не знам — каза Савана. Тя отправи въпросителен поглед към Сам, но той не можеше да ѝ предложи помощ.

— Отвлечането си е отвлечане — каза той. — Няма я от малко повече от един ден. Длъжни сме да приемем, че ще минат два или три дни, докато се завърне. Ако размяната не се състои до следващата седмица, питай ме пак.

Сузън го погледна с досада.

— Какво съм направил? — попита той.

— Можеше да предложиш малко повече насърчение.

— Искаш да лъжа!

Тя го погледна в очите.

— В този час и след нощта, която прекарах, да.

— Изглеждаш доста добре.

— Това е нагла лъжа. Приличам на леко затоплен труп.

— Не — настоя той. — Изглеждаш добре. Харесваш ми без грим — след много кратка пауза додаде: — Какво ще кажете за една

закуска?

Тя направи гримаса.

— Как можеш да мислиш за ядене в такова време?

— Гладен съм. Предишното ядене беше много отдавна и както беше вкусен кейкът с ром...

— Стори ми се, че ставаше дума за някаква лъжа — тя се обърна към Савана: — Кейкът пропадна. Не знам какво му стана. Никога през живота ми не се е случвало такова нещо.

Савана нямаше намерение да пита колко такива кейкове правила Сузън преди това. Подозираше, че колкото и тя самата, т.е. нито един. Все пак можеше да оцени усилието ѝ. По-добре е да се прави нещо, отколкото нищо и след като имаше изобилие от продукти, защо не?

— Може би нещо фурната не е била в ред? — се опита да внуши.

Сам се ухили. Сузън се намръщи. Савана подуши, че сега, когато е надделяла, ще е най-добре да се измъкне, и обяви:

— Тръгвам за офиса. Ще поговорим по-късно.

Новините в офиса не бяха по-радостни.

— Нищо от лабораторията — каза Савана на Пол, когато той се отби малко след девет. — Нищо от Гини и Крис. Нищо от хората, които поставихме на телефоните. И сякаш това не беше достатъчно лошо, *Котката* нанесе нов удар.

— Какво общо има *Котката* с този случай?

— Съвсем нищо. Просто си помислих, че ще искаш да знаеш.

— Какво е спипал този път?

— О, горе-долу сто хиляди в бижута, сребро и произведения на изкуството от къщата Монро в Кранстън.

— Сигурни ли са, че е бил *Котката*?

— А кой друг си похапва и заминава, без да остави следа?

— Разпитвали ли са Ставанович?

— Не могат да го открият.

— Превъзходно. Положението става трудно, Сави.

— Ммм — тя пое малко повече въздух от обикновено. — Ще изпратя Ханк. Той има един-двама информатори, които ще му кажат дали са виждали или чули нещо за Мегън. Аз даже имам човек в поправителните заведения, който следи кой от нашите мили приятели е

наскоро освободен от затвора. Като не се смята това, не знам какво да правя.

Пол се владееше напълно. Много повече от всички останали, с които се беше срещала в този ден. Но Пол винаги беше такъв. Отчасти това се дължеше на вече създадения имидж, отчасти на опита му и факта, че като главен адвокат стоеше далече от заплетения възел на нещата. Той рядко си цапаше ръцете с кръв на арената. Вместо него това правеха помощниците му, такива като Савана.

— Няма какво друго да се прави, освен да се чака — промърмори той.

— Трудно е.

— Така е, защото ти си изпълнител, а изпълнителите обикновено не чакат. Но нямаме избор, Савана. Ако действаме прекалено бързо, прекалено бързо или прекалено свободно, много е вероятно да провалим случая. Никой от нас не го иска.

Тя знаеше, че той има право, въпреки че не ѝ харесваше предупреждението му. Беше ѝ добре известно, че Пол е политическа креатура, докато тя в по-голяма степен принадлежеше на човешкия род. Една от причините да се сработват толкова добре, беше, че двамата взаимно се каляваха.

Но в тази ситуация Савана не искаше да бъде калявана. Мегън ѝ беше приятелка. Политическите нюанси на случая ни най-малко не я засягаха.

— Имам чувството, че провалям случая, като седя тук, без да правя нищо — оплака се тя. — Така много искам Уил да склони да се обърнем към ФБР.

— Съмнявам се, че те ще направят нещо повече, отколкото ние вече сме направили.

— Може би не — промълви тя замислено. И все пак бремето на отговорността лежеше върху нейните рамене, а това беше страшно.

Пол си отиде. Савана отговори на няколко телефонни повиквания и сама проведе други разговори, отнасящи се до предстоящия процес. Срещна се с един от адвокатите, с когото трябваше да обсъдят подготовката на опровержението във връзка с един случай на изнудване, който трябваше да се разгледа след месец. Телефонира в къщата на Вандермиърови, но там не се беше случило нищо.

Много недоволна, тя поиска информация за номера на WCIC. Записа си го, гледа го няколко минути, вдигна телефона, за да позвъни и след малко го остави на мястото му.

Съвпадение. Не би могло да има връзка. Или ако имаше, тя вече се беше погрижила за това. Ето защо беше позвънила на отдела за поправителните заведения. Мисълта, че един или повече от похитителите на Мегън са прекарвали известно време в поправителните заведения в Роуд Айлънд, където биха могли да са слушали и да са получили вдъхновение от WCIC, представляваше изстрел в мрака; но освен тези изстрели нищо друго не оставаше.

Временно удовлетворена, тя сложи в чантата си допълнително листи и отиде в адвокатската библиотека. Ако нещо се случеше, там щяха да я намерят лесно, а и покрай другите неща можеше да мисли и за своите работи.

Преди един часа следобед тя се бе върнала в офиса. Отново вдигна телефона с намерението да потърси WCIC. И този път затвори телефона, без да е набрала номера. След това отговори на няколко повиквания, а час по-късно отиде с колата си в къщата на Вандермиърови. Вече знаеше, че не се е случило нищо, но искаше да се отбие, макар и за малко.

Докато се намираше там, се завърна Ханк, но неговите информатори нямаха какво да кажат.

— Или наистина не знаят нищо, или този, който е замесен в случая, е много голяма риба и те са уплашени.

Савана реши да повярва на първото, тъй като второто беше наистина ужасяващо.

— Кой е голям? — попита тя. — Защо трябва някой голям да се занимава с отвличания?

Нито Ханк, нито Сам имаха добър отговор, а Сам имаше лоши новини.

— Няма да получим помощ от мениджърите му. Те не са видели нищо.

— Ние наистина напредваме решително — промърмори Савана и се обърна към Уил. Той беше изтощен и не мърдаше от канапето във всекидневната на половин метър от телефона.

— Как я караш? — попита тя нежно, като се шмугна до него.

Той я посрещна с празен поглед.

— Грешката е моя. Ако алармената система беше поправена, това нямаше да се случи.

— Не можеш да го знаеш.

— Знам го. Аз съм виновен.

— Хайде, Уил — утеши го тя, — даже ако системата беше работила безотказно, тя можеше да бъде изключена, стига само похитителите да си разбират от работата, а похитителите на Мегън са били точно такива — тя се намръщи.

Сам изрази с думи мисълта ѝ.

— Но те не са знаели, че системата е повредена. Трябвало е да се опитат да я изключат — той погледна към Ханк. — Ти провери долу. Аз ще погледна отвън.

Двамата изчезнаха.

Сузън, която беше стояла права в далечния край на стаята със силно притиснати ръце към стомаха, извика:

— Савана? Мога ли да поговоря с теб за минута? — когато Савана я приближи, тя промълви тихо: — Нищо няма да стане. От мен тук няма никаква полза.

— Безспорно има.

— Готвя. Това е всичко.

— Облекчаваш обстановката със самото си присъствие. Присъствие на жена.

— Не помагам на Уил. Той е голям дървеняк. Главното ми занимание е да се карам със Сам.

— Защо той те дразни толкова много?

— Не знам, но ме дразни.

— Винаги ми е харесвал.

Сузън се намръщи и сведе поглед. Като се загледа в един от лакираните си в розово нокти, тя каза:

— Той интересува ли те?

— Да ме интересува? Разбира се. Сами и аз сме преживели толкова много заедно. Не съм безразлична към него.

— Срещате ли се?

— Не.

— Някога да сте се срещали?

— Не.

— Но ти го покани на партито в къщата миналата година.

— Него и около шестдесет от другите приятели и колеги.

Сузън повдигна глава.

— Никога не си спала с него?

— Ако никога не съм се срещала с него, как може да съм спала?

Сузън отново заби поглед в нокътя си.

— Ти самата каза, че сте преживяли много нещо заедно. Понякога нещата просто... се случват. Възможно е да работиш върху някакъв случай късно през нощта и двамата сте уморени и в напрежение, трябва ви някакъв отдушник.

— Сами и аз никога не сме прибягвали към такова нещо.

— Сигурна ли си?

Савана се засмя тихо.

— Разбира се, че съм сигурна. Сузън, какво е това? Щях да ти кажа, ако имаше нещо, но няма. Мисля, че е интелигентен, чувствителен и много привлекателен, но той не ми действа по начина, за който си мислиш. Нито аз на него. От това и двамата не страдаме. Повярвай ми.

Сузън помълча известно време. След това каза:

— Значи мислиш, че е привлекателен?

— Да.

— Даже с тази коса?

Савана кимна.

— Той е личност. Уважавам това — тя направи пауза. Сузън разглеждаше тъжно стаята. — Какво има, Суз?

Но Сузън не отговори. Тя гледаше безизразно към далечната стена, след това поклати глава и вдигна рамене. Савана щеше да продължи с въпросите си, но в този момент Сам и Ханк се върнаха. Не казаха нищо, докато не се приближиха до нея.

— Нищо не е пипано — промърмори Ханк. — Нито отвътре, нито отвън.

Савана стрелна с поглед Уил, който беше чул казаното от Ханк и изглеждаше по мизерно отвсякога. След всичко той беше прав. Тъй като похитителите не са знаели за алармената система, ако тя е била включена, можело, е да им се попречи.

Освен ако вече не са знаели, че системата е повредена.

Сам, който мислеше същото, се обърна пръв към Уил:

— Когато системата прояви признаци, че е на път да излезе от строя, ти съобщи ли за това?

Уил погледна объркано.

— Важно е да знаем — настоя Савана, присъединявайки се към Сам. — Ако си съобщил, някой от фирмата, която се занимава с тези неща, е получил важна информация, която е можел да предаде нататък, особено ако този някой е знаел, че не си я поправил.

Уил се окопоти достатъчно, за да може да каже:

— Обадох се. Но получих цените за поправките от три различни компании. Нито една от тях нямаше основание да приеме, че не съм наел едната или другата да оправи системата.

Савана, Сам и Ханк едновременно и шумно изразиха отчаянието си.

Сузън проплака:

— Какво чакат още?

Сам отиде до нея и ѝ посочи с глава към вратата.

— Нека се поразходим.

— Навън е студено.

— Сложи си коженото палто. Ще ти бъде топло.

— Предпочитам да стоя тук.

— Трябва ми свеж въздух. И компания.

— Вземи Ханк.

— Ханк трябва да стои при Уил.

— Ние също.

— Не — настоя Сам с търпелива въздишка. — Ние не трябва. Ние трябва да свалим малко от напрежението, което те убива.

Сузън се изпъна.

— Нищо не ме убива. Много съм добре.

— Тогава, направи го за мен. Какво ще кажеш, Сузън?

Савана въздъхна уморено.

— За Бога, Сузън, тръгвай!

— Имаш ли му доверие, че няма да ме изнасили в храстите?

Като направи крачка напред, Сам взе в ръката си брадичката на Сузън.

— Госпожо — изръмжа той, — денят, в който ще прибегна до изнасилване в храстите... — гласът му се загуби. Палецът му пропълзля

над извивката на брадичката ѝ. Без да отклонява погледа си от нейния, той отпусна ръката си и завърши тихо: — Идваш ли?

Савана не изчака отговора на Сузън. Като стисна рамото на Уил, тя се упъти към вратата.

— Връщам се в офиса. До скоро виждане.

— WCIC, Провидънс, мога ли да ви услужа с нещо?

Савана започна да говори, след това се изкашля, за да могат да я чуват по-добре.

— Да. Бих искала да говоря с Джебърд Сноу, моля.

— Съжалявам, но господин Сноу в момента не е тук. Мога ли да попитам кой се обажда?

Тя нави телефонния шнур около пръста си.

— Съществува ли някой друг номер, където мога да го намеря?

— Не мога да ви го дам.

— Обаждам се по официална работа. Наложително е да говоря с господин Сноу колкото може по-скоро.

— Ако съобщите име и номер, ще се погрижа той да ви потърси.

Никакво обещание, че това ще стане.

— Това едва ли е най-доброто — настоя тя. — Въпросът е важен.

— Името, ако обичате.

Савана затаи дъх. Затваряйки очи, тя осъзна, че навярно е приличала съвсем точно на някоя от многобройните други почитателки, които, без съмнение, са се обаждали на радиостанцията всяка седмица, преследвайки Джебърд Сноу. Лицето ѝ порозовя. Ръката, която държеше здраво телефонната слушалка, много внимателно я постави обратно на вилката.

Унила, тя седна зад бюрото си, наведе глава и притисна с пръст устните си. Трябваше да мине известно време, за да се съвземе и да поднови работата си.

— WCIC, Провидънс, мога ли да ви услужа с нещо?

Този път гласът беше друг, както Савана се беше надявала, че ще бъде. Първия път тя беше телефонирала в четири следобед. Сега беше седем. Разчитала бе на това, че дневният дежурен ще бъде заменен от вечерен.

— Да — каза тя с подновена увереност. — Бих искала да говоря с Джеърд Сноу.

— Съжалявам, господин Сноу няма възможност да дойде на телефона.

— Там ли е той?

— Мога ли да попитам кой се обажда?

Тя не знаеше какво очаква. Част от нея съзнаваше, че няма да е лесно. Другата част беше заета с блянове.

— Обаждам се по много важен въпрос — изрече тя със спокоен глас. — Ако бъдете любезна да ми кажете кога мога да намеря господин Сноу, ще се радвам много.

— Вероятно ще бъде по-добре да ми дадете името и номера си. Аз ще се погрижа той да ги получи.

Решена този път да се държи на положение, Савана изрече със същия хладен и официален глас:

— Аз действително трябва да говоря с него — от другия край почти не последва пауза.

— Сигурна съм, че е така. Ако ми дадете името и номера си...

— Положението не търпи отлагане.

— Господин Сноу познава ли ви?

— Не, но той може би разполага с информация, която ми е много необходима. Много е възможно въпросът да е на живот и смърт.

— Вашето име и номер?

Малко остана да ги съобщи. Никой в радиостанцията не знаеше за отвличането. Като кажеше коя е, тя нямаше да изложи на опасност Мегън. Но нещо я задържа. Една част от нея не беше сигурна, че изобщо трябва да телефонира. Същата тази част имаше съмнения относно основанията ѝ да телефонира.

— Ало? — се чу от другия край на линията.

Савана спокойно окачи слушалката. Отпусна се в стола, подпря лакът на страничната облегалка и притисна лицето си към юмрука. Всъщност тя погледна към вратата, за да се увери, че е напълно затворена. Не би искала в офиса да има някой, който да бъде свидетел на разговора. Или на предишния. Плахостта не беше част от имиджа, който се опитваше да поддържа. Що се отнася до това, даже насаме със себе си тя не намираще за приятно да мисли за себе си като плаха. Но тук линиите бяха размазани.

Една част от нея изпитваше съмнения във връзка с обаждането. Останалото от нея отчаяно се стремеше към разговор с Джемърд Сноу.

Тя не се опита да телефонира отново. Вместо това предпочете да бъде заета в офиса, след това се отби в къщата, за да види какво става с Уил и другите. Там никой не се чувстваше щастлив в тишината и с всеки изминал час напрежението растеше.

Макар че Савана се беше облагодетелствала от различните поводи за разсейване през деня, тя се чувстваше не по-малко под пара, от когото и да е друг. Въпреки всичките ѝ опити да се добере по някакъв начин или до идентичността на похитителите, или да разбере къде се намират, тя остана с празни ръце. Имаше чувството, че е направила лоша услуга на Уил. И на Мегън. Струваше ѝ се, че ще постъпи по същия начин и със Сузън и Сам, и Ханк.

Обезсърчена, тя остана при тях възможно най-дълго, след това се прибра вкъщи. Беше почти единадесет, когато остави колата си в гаража, но вместо да я напусне и да влезе в къщата, остана в тъмното и потъна в мисли.

Не искаше да влиза вътре. Там беше тихо и самотно. Чакаше я работа, но тя се чувстваше прекалено изтощена емоционално, за да ѝ се посвети.

Не ѝ се искаше да се връща при Уил. Сам се справяше. Тя се чувстваше безполезна.

Приятели. Тя имаше множество приятели. Но едва ли ѝ беше възможно да бъде сред тях и да не спомене за Мегън.

За минута обмисли дали да не отиде в Нюпорт да види баща си — но само за минута. Идеята не беше умна. Най-малкото таткото или щеше да е излязъл, или заспал и освен това той не беше от хората, които обичат да им променят плановете. От друга страна, той никога не беше особено одобрявал ходенето ѝ на работа, а още по-малко избора ѝ на професия. Едва ли би ѝ съчувствал за потискащото чувство на отговорност, което тя изпитваше. И беше ужасен клюкар. Ако му кажеше за отвличането, до сутринта всички в Нюпорт щяха да научат.

Тя сграбчи здраво волана, излезе от гаража и се отправи към студиото на WCIC.

Адресът, който беше взела от указателя за медиите, я отведе до един силно залесен жилищен квартал в покрайнините на града, където къщите бяха разположени далеч една от друга, скрити от дървета една от друга и от улицата. Единствено пощенските кутии присъстваха като доказателство за това, че наблизо живеят хора.

Като зави покрай пощенската кутия, чийто луминесцентен номер отговаряше на този, който беше запаметила, тя продължи по един малък непавиран път към някаква поляна. В края ѝ се изправяше голяма викторианска къща. Нощта скриваше особеностите ѝ, но там имаше няколко коли, паркирани около покрит с чакъл завой, а първият етаж на къщата беше приятно осветен. Разбра, че е пристигнала там, където трябва.

Угаси фаровете, поседя известно време и пое няколко пъти бавно въздух, за да успокои лудото биене на сърцето си. Беше наложително да изглежда и да действа напълно професионално.

Чувстваше се като младо момиче, което развълнувано очаква да зърне своя герой. Колкото и да беше невероятно, това, което я плашеше най-много, не беше, че би могла да не помогне на Мегън, а че не би се оказала достатъчно силна, за да застане уверено до образа, който беше свикнала да вижда в мислите си. За миг я навести мисълта да подкара колата обратно за вкъщи. Все още се ядосваше за това, че беше действала страхливо при двата телефонни разговора. Но ако не с друго, то поне можеше да изпитва гордост поради намерението си да издържи докрай.

Тя издърпа ключовете от таблото, мушна ги в чантата, самата нея провеси на рамото си и излезе от колата. Камъчетата скърцаха под токовете ѝ толкова високо, че тя наполовина очакваше да бъде осветена от прожектор. Като придърпа кашмиреното си палто плътно около врата си, ускори крачките си и се насочи към входната врата.

Единственото уверение, че наистина е попаднала, където трябва, беше една малка бронзова табелка над звънеца, на която бяха изписани инициалите на станцията. Тя позвъни и зачака. След малко се чу приглушеният шум от бързи стъпки. Заедно с това зачестиха ударите на сърцето ѝ.

Вратата беше широко отворена и една млада жена започна да ѝ говори, преди още тя да беше я видяла добре.

— Тъкмо навреме! Боже мой, ние умираме от глад — каза тя.

Гласът се стори донякъде познат на Савана, въпреки че твърде обикновените черти на жената не ѝ говореха нищо. Изразът на лицето ѝ бързо се промени.

— Вие не сте от пицарията.

— Не — каза Савана.

— О, Боже мой! — младата жена беше на около двадесет и пет години. Беше средна на ръст, облечена твърде спортно.

Савана идентифицира гласа.

— Вие сте Мелиса Стюарт, нали?

Мелиса се усмихна.

— Значи вие сте слушателка?

— Когато мога.

— И сте тук за Джеърд. Влизайте по-бързо. Трябва да бъде в кабината.

Савана влезе в хола. Той представляваше голяма шестоъгълна стая, в която биеше на очи витата стълба, водеща към втория етаж. Към центъра на къщата водеха три коридора. Мелиса изчезна в единия от тях, оставяйки Савана да се чуди как беше познала, че е тук, за да види Джеърд.

Тя усещаше дланите си влажни в ръкавиците и затова ги свали и взе в едната си ръка. Почувства се като уловена в капан и изпита желание да може да се обърне и побегне, но сега вече беше късно за това. Огледа се безпомощно. Двойка лампи върху една маса хвърляха нежна светлина наоколо. Подът беше от наскоро полиран дъб. Стените бяха чисти, гладки и боядисани в бадемов нюанс. Савана беше изненадана от модерните гравюри, които красяха стената, и вградените говорители, от които се лееше музика, която едва се чуваше, кънтри, звукът на станцията. Фактически единствената отстъпка пред викторианския стил беше деликатно гравиранията балюстрада на стълбището.

След повторно бързо оглеждане Савана разбра, че тази къща е или изцяло обновена през последните година-две, или е била построена не много време преди това. Тя се опитваше да разбере дали можеше да сравни или отнесе това към нещо познато, когато на вратата, през която беше изчезнала Мелиса, се появи някакъв мъж.

Той беше висок, слаб, замислен. Начинът, по който беше облечен, като че подчертаваше стройността на тялото му: Тя разгледа лицето му

и се опита да намери в него топлотата, която стигаше до слуха ѝ всяка нощ, но чертите му бяха почти толкова строги, както и тялото му.

Савана не би могла да го определи като красив, колкото и да насилва въображението си, и в него нямаше нищо, което, макар и отдалече, да говори за сексуален магнетизъм. Сърцето ѝ се сви до степен, която я изненада.

Тогава той каза:

— Здравей — при което цялото ѝ същество потрепери. Гласът му беше дълбок, но не толкова гладък или силно впечатляващ като онзи, който познаваше. — Ти си тук, за да видиш Джеърд?

Тя кимна.

— Той не очаква никого.

— Знам, но за мен е важно да го видя.

— Изглеждаш ми позната — тя вдигна рамене. — Коя си ти? — попита той.

Сега нямаше измъкване.

— Савана Смит от офиса на главния адвокат.

— Какво е направил?

Тя се усмихна.

— Нищо. Това, което би могъл да направи, ме е довело тук.

— Странно — каза мъжът. Тонът му беше достатъчно учтив, но съдържаше някаква острота. Той караше Савана да изпита чувството, че е подложена на разпит, което чувство беше ново за нея и не кой знае колко приятно, особено след като в действителност тя се чувстваше виновна.

— Наблизо ли е господин Сноу?

— Добре е да е, тъй като много наскоро трябва да бъде в ефир.

— Мога ли да го видя?

— Аз ще трябва да...

Чу се звънецът на вратата.

За първи път лицето на мъжа се оживи.

— Ето ги — той тръгна към нея или по-точно, тъй като изглежда за миг я беше преценил, че не заслужава особено внимание, към вратата. — Крайно време беше — промърмори той. — Направихме поръчката преди повече от час — отвори вратата, бръкна в джоба си, откъдето извади няколко банкноти и ги сложи в ръката на момчето, което беше донесло две големи кутии с пици. След като затвори

вратата с лакът, той се отправи към вратата, където се беше появил първия път.

— Един момент, ще ме извините ли? — извика Савана след него.

— Един момент — каза той и изчезна.

Не можеше да повярва, че е оставена сама. Чудеше се дали това представляваше стандартна процедура по сигурността. Ако да, беше лудост. Защото тя можеше да бъде психопат убиец, дошла да застреля мъжа, който я подлудяваше ноц след ноц.

Разбира се, малцина между убийците психопати биха били облечени като нея с вносни кожени обувки, дълго кашмирено палто и ръкавици от най-фина ярешка кожа. Освен това в чантата ѝ можеха да бъдат скрити произволен брой интересни оръжия.

Без да има представа за това кога ще се появи високият кокалест мъж и твърде изнервена, за да стои на едно място, тя прекоси хола към бюрото, което се намираше до една от вратите. То беше на администраторката и подредено за ноцта. Погледът ѝ попадна върху телефона с неговите бутони и спомняйки си за обажданията си по-рано този ден, тя усети как червенина залива лицето ѝ.

Отклони погледа си и го насочи към стаята зад бюрото. Без съмнение, това беше чакалня, където посетителите изчакваха реда си да бъдат поканени. Савана беше чувала достатъчно за съставяне на програми и знаеше, че дисководещите често интервюират гостите, свързани със сцената на кънтри музиката или понякога с щата.

Нощем беше друго. Джеърд Сноу не вземаше интервюта от никого. Не му беше необходимо разнообразие. Нито на неговите слушатели. Гласът и музиката му бяха повече от достатъчни.

Известно време тя стоя заслушана в музиката, която представляваше само едно ехо в обстановката. След това, поемайки разтреперано дъх, тя влезе в стаята. Прокара пръст по гърба на едно викторианско канапе, след това по ръба на модерна мраморна фигура. Комбинацията беше необичайна. Тя се огледа и забеляза подобни ансамбли. Докато модерните предмети бяха в пастелни цветове, то характерните за периода бяха направени от подчертано модерен материал. Това, както тя се досети, беше от страна на декоратора вариация на тема малко кънтри в града.

— Харесва ли ти? — попита един глас от вратата. Той беше дълбок, неуловимо дрезгав, много познат, също като пукнатините на

тавана над леглото ѝ.

Въпреки че сърцето ѝ се разтуптя до пръсване, Савана се вкамени. Беше с гръб към него. Не знаеше дали иска да се обърне. Гласът му беше така топъл, така богат и чуден. Ако останалото от него не беше така топло и богато и чудно, би умряла.

Тя се подготви за най-лошото. За част от секундата си представи, че той е с един инч по-нисък от нея, дванадесет инча по-широк, с очила и с напреднала плешивост.

Едва тогава се обърна.

6

Той стоеше на вратата и дясното му рамо се опираше леко о рамката. Една от ръцете му беше спусната в предния джоб на джинсите му, другата висеше свободно отстрани. Краката му бяха дълги и поставени небрежно върху дъбовите дъски под него, но не подът дирижираше вниманието на Савана. Нито бледосинята тениска или фланелената риза, която стоеше отворена върху нея, или меките му удобни джинси. Целият този мъж отнемаше дъха ѝ — пясъчно оцветената му коса, строго изрязаните черти, широки рамене, стегната талия и стройни бедра.

Джеърд Сноу във всяко отношение беше величествен като гласа, който я прелъстяваше всяка нощ.

Облекчението ѝ беше толкова голямо, че в очите ѝ се появиха сълзи. Но тя се държеше изправена и твърдо посрещаше погледа, който търсеше нейния.

— Харесва ли ти? — попита той отново.

Безусловно, помисли тя, макар и да знаеше, че той има предвид стаята.

— Интересно е — отговори тя тихо. — Мисля, че подходяща на станцията.

— Ти слушаш?

С нерешителна усмивка тя кимна. Когато погледът му се насочи към тази усмивка, пулсът ѝ се разбърза. Почувства се поласкана. Усещането беше толкова живо, че я уплаши.

— По това време, късно вечер, не идват много почитатели — изрече той бавно. — Мислят, че имам кучета за охрана — очите му срещнаха нейните. — Мелиса и Рик помислиха, че съм уредил среща за шоуто.

Тя се усмихна отново, този път тъжно. Колкото и да искаше това, срещата не беше с нея.

— Не съвсем.

Този път се усмихна той.

— Готов съм да си дам вид, че участвам в предварително уговорена среща в случай, че ме подкрепиш.

Тя се топеше.

— Не бих могла. Тук съм по работа.

— В този час?

Тя кимна.

Той я огледа още веднъж от главата до петите, а след това задържа поглед върху лицето ѝ, като го разглеждаше много подробно.

— Ти действително изглеждаш настроена на вълна бизнес — съгласи се той. — Само лицето ти говори друго.

Тъй като не беше сигурна в същността на забележката му, тя не каза нищо. Защото, ако чертите ѝ го интересуваха, тя положително беше заинтересована от неговите. Правата му коса беше малко потъмня от руса. Спускаше се над челото му, извиваше се назад в желание да покрие ушите му, а след това завиваше надолу към яката му. Съвсем малко по-дълга, отколкото беше популярният за момента стил, тя, без да представлява крайност, все пак беше посвоему уникална. На нея ѝ харесваше.

Харесваше ѝ и челюстта му и брадичката, която беше донякъде квадратна, с намек за трапчинка в средата. Харесваха ѝ правите строги линии на устата и резките очертания на носа му. И бледосините очи, над които се спускаше песъчливият цвят, също както ясното небе се спуска над брега. Гледката, която той представляваше, имаше освежаващ ефект.

— Лицето ти — продължи той с леко дрезгав тон — не говори въобще за бизнес.

Преглъщайки и примигвайки в усилие да преодолее магията, под чието действие чувстваше, че е попаднала, тя каза:

— Трябва да е така, защото съм уморена. Имах дълъг ден.

— Тогава защо си тук толкова късно по работа?

— Защото не бях сигурна къде другаде мога да те намеря. Знаех, че твоето шоу е в дванадесет. Бях готова да чакам.

— Работата трябва да е важна.

— Така е — каза тя, въпреки че в този момент съвсем не мислеше, че има нещо спешно. Джеърд Сноу имаше могъщо присъствие. Той я вълнуваше, откъсваше я от всичко, което преди това

е била. В същото време ѝ даряваше едно странно чувство на спокойствие.

— Рик казва, че работиш в офиса на главния адвокат. Адвокатка ли си?

Тя кимна.

— Занимавам се с криминалния отдел.

Той повдигна едната си вежда.

— И искаш да ме видиш?

Тя отново кимна. Знаеше, че трябва да му разкаже за Мегън и да го попита дали не знае за някаква възможна връзка с радиостанцията. Но засега тя не беше готова формално да обсъжда важни неща.

А Джеърд изглеждаше съгласен да чака.

— В такъв случай ти си от адвокатите, които водят процеси?

— Аха.

— Някаква специалност вътре в самата специалност?

— Занимавам се с текущи дела. Откакто съм в този офис...

— От кога си там?

— От пет години. Откакто съм там, съм се занимавала с всичко, от кражба до убийство и изнасилване.

Изглеждаше озадачен. Когато тя му върна объркания поглед, той обясни:

— Не приличаш на хората, които водят процес за убийство. Не изглеждаш достатъчно твърда.

При тази забележка един върл феминист би се наежил. Но Савана не беше феминистка. Тя правеше, каквото правеше не за да надмине мъжете на този свят, а защото изпитваше силна необходимост да блесне, в което и да е поле на работа.

Но той беше прав. Тя не беше достатъчно твърда емоционално, въпреки способността ѝ да действа успешно при всякакви външни обстоятелства. Чудеше се доколко в този момент лицето ѝ излагаше на показ характера.

— Нека да кажем — започна тя и се стегна, за да прикрие слабостите, които изразът на лицето ѝ вероятно е издал, — че отговарям на изискванията. От седем дела за убийство издействах присъди в пет.

— Не е лошо.

— При условие, че част от цялата работа се състои в това, да се убедим, че случаят е солиден, преди да го подхванем. Имало е случаи, когато съм била принудена от обстоятелствата да отида на съд с много слаби шансове.

— Как се справяш при такива случаи?

— Влизам в комбини изправя пазарлъци с противната страна.

В погледа му пролича слаб укор.

— Това е мръсна работа.

— Все пак е по-добре, отколкото нищо. Ако съм зле подготвена срещу някой убиец и отида на съд и загубя, той се разхожда по улицата. Ако вляза в сделка, той отива в затвора — може би не за предпочитан от мене срок, но поне за кратко време обществото е в безопасност.

Джеърд остана известно време загледан в нея, като мълчаливо я изучаваше.

— Премислила си всичко.

— Задължително е.

— Бивала ли си поставяна натясно?

— Понякога.

— От страна на печата?

— Печат, приятели, семейство...

Той изглеждаше изненадан.

— Бих помислил, че целият ти род са били адвокати.

— Защо?

Той замълча за минута, след това повдигна рамене и продължи:

— Значи греша?

В ъгълчето на устните ѝ се появи нещо като усмивка.

— Не съвсем.

— Хей, Джеърд? — се разнесе вик от всички ъгли на стаята. След една-две секунди Савана разбра, че викът идваше от говорителите. Дотогава Рик казваше: — Пицата изстива, скоро си в ефир.

Джеърд, който дори не мигна при тази намеса, кача тихо:

— Идвам.

Погледът му задържа в себе си този на Савана и известно време той не каза нищо. След това тръгна към нея. С всяка стъпка като че ставаше по-висок и по-реален. Когато застана пред нея с неговите

шест фута и два инча спрямо нейните пет фута и пет, тя чу в себе си някакво тананикане.

— Рик каза, че името ти е Савана?

— Савана Смит.

— Савана — той произнесе името с глас, който беше нисък и грапав. — Савана. Интересно име. Корените са от юга?

Тя кимна.

— Майка ми е родена там.

Очите му трепнаха. Всъщност, както тя разбра, едното му око се проявяваше повече в това отношение. Другото като че ли го следваше и създаваше впечатлението, че съдържа някаква сянка, която го направи по-силно привличащ, когато попита:

— Южна красавица?

— Беше. Сега не е жива.

— Съжалявам.

— Всичко е наред. Умря, когато бяхме на дванадесет.

— Бяхме?

— Сестра ми и аз.

— Близначки? — попита той, усмихвайки се широко.

Ако физическата близост преди малко беше накарала тялото ѝ да запее, то сега усмивката му превърна тихата мелодия в дълбоки вибрации. Гласът ѝ се чу малко по-високо:

— Аха. Двуййчни близнаци. Много различни.

— Джеърд? — този път беше Мелиса, която прекъсна музиката със собствения си напевен вик. — Трябваш ни, Джеърд. Ако ще поемаш в дванадесет, трябва да дойдеш.

Очите, които задържаха очите на Савана, не трепнаха.

— Трябва да вървя — обясни той спокойно. — Имам много малко време до шоуто.

— А пицата ти?

— Ще я изям между песните. Какво стана с твоята работа?

— Моята работа? — лицето ѝ се промени. — О, Боже, ще ми трябва една минута от твоето време.

Той се усмихна.

— Вече получи няколко.

— Но ти ме разпитваше. Ако не беше направил това, щях да стигна по-бързо до моите въпроси.

— Моите бяха важни. Нямах да отговоря на нито един от твоите, без да знам нещо за теб.

— Защо не? Аз съм тук в качеството си на агент на щата.

— Не съм убеден в това. Не съм виждал никакви документи за самоличност.

Отваряйки страничното отделение на чантата си, тя бързо отвори портмонето си, извади служебната си карта и му я подаде.

Той я разгледа и каза:

— Ужасна снимка. А разрешително?

Без да каже дума, тя му го даде. То му отне повече от минута. След това ѝ върна и двете.

— Предполагам, че всичко е в ред, но аз наистина трябва да вървя — докато казваше това, той погледна часовника си. Беше плосък, черен часовник, обграден със злато, с черна кожена каишка, която обхващаше китката му. Савана откри, че гледа не толкова часовника, колкото китката. Беше нежна, но силна, красиво осеяна с кафеникави косъмчета. Много различен цвят от нейния.

Прекалено скоро китката се отмести заедно с всичко останало. Савана беше ужасена.

— Господин Сноу? — тя тръгна след него. — Джеърд? — крачката му беше по-голяма от нейната, а и стартът му беше много рязък. Тя ускори хода си и извика: — Няма да ти отнема много време. Има още пет минути до полунощ.

Той беше преполовил хола.

— Трябва да прегледам програмата. Досега трябваше да свърша тази работа.

— Две минути.

— И да подредя картоните.

— Една минута.

Той стигна до входа. Без да поглежда назад и без да спира, той поклати глава.

— Няма време — промърмори.

— Но много е важно!

Думите ѝ увиснаха в безплътния въздух. Джеърд беше изчезнал зад една врата в края на коридора. Тя беше оставена отново сама и на същото място.

— Глупачка — процеди тя с болка, докато се завъртя около оста си и притисна силно лактите си към двете си страни. Беше дошла по работа и я беше провалила. Беше си прахосала скъпоценното време в идиотски разговори, докато Мегън продължаваше затворничеството си.

Мислейки си за големите си надежди, тя осъзна тежестта на провала си.

Но пък, разсъди тя в момент на засегнато честолюбие, Джеърд също беше виновен. Беше му казала, че е дошла по работа. Той знаеше много по-добре от нея с какво време разполага и кога ще бъде нужен. Ако беше джентълмен, щеше да ѝ даде възможност да ѝ говори, вместо да я подлудява с похотливите си очи. Ако беше отговорен гражданин, щеше да даде предимство на нейния проблем пред неговия. Щеше да бъде много по-добре, ако не ѝ беше загубил времето.

— Хей.

Тя вдигна глава, но звукът не беше от говорителите, затова погледна над рамото си. В средата на коридора стоеше Джеърд. Тежестта на тялото му лежеше върху единия крак, ръцете му висяха отпуснати от двете му страни. Въпреки че в стойката му нямаше нищо необикновено, лека бръчка засенчваше челото му. Изглеждаше малко ядосан, малко нетърпелив. Но когато ѝ направи знак с ръка, тя тръгна към него.

Преди да го приближи, той се обърна и тръгна към хола. Тя го последва.

— Ако ме почакаш, докато се оправя с шоуто — подхвърли ѝ той, — ще отговоря на въпросите ти.

— Много добре. Това е чудесно — каза тя, като се опитваше да изглежда хладнокръвно като него, въпреки че за момент се почувства като замаяна.

В края на хола той зави вдясно и влезе в една стая, където имаше две бюра, една редица рафтове с папки и на една от стените от пода до тавана полици с магнетофонни ленти. Бюрата бяха отрупани с книжа, пици и Рик. По рафтовете навсякъде се виждаха цветни етикети, а кутиите за лентите бяха надписани в черно.

Но Савана само погледна покрай всичко това към стъклената стая по-нататък. И преди беше посещавала радиостанции, участвайки в програмите като говорителка на офиса, и затова знаеше, че гледа

кабината на говорителя. Там беше Мелиса, седнала на масата, с контролните уреди и със слушалки на главата си. Едната ѝ ръка беше поставена върху бутона за микрофона, другата върху един вертикален плъзгач, а говорителите разнасяха гласа ѝ.

— ... радвам, че ни слушате. Ще започнем с новините в началото на часа, след това тук ще бъде Джеърд Сноу с грижата за вашето удоволствие. Ще бъда отново с вас утре вечер в шест. Мелиса Стюарт от името на 95.3 FM, WCIS Провидънс, която ви представя Холи Дън...

След освобождаване на бутона на микрофона и преместване на плъзгача гласът ѝ отстъпи пред музиката. След като докосна друг прекъсвач, тя свали слушалките, грабна някаква купчина бележки до себе си и се отправи към вратата.

Джеърд вече беше на път да заеме мястото ѝ. В двете си ръце той носеше картоните, които беше взел от една полица.

— Благодаря ти, скъпа — каза, задържайки вратата, за да може тя да премине, и след това сам преминавайки през нея. Вратата се залюля и се затвори след него. Той се отправи към рафта с картоните, започна да размества лентите, да ги трупа на купчинка и да ги заменя с тези, които беше донесъл.

— Искаш ли малко пица? — Мелиса попита Савана. — Има много. Малко е произстинала, но не е лоша.

Сваляйки погледа си от Джеърд, Савана се усмихна в знак на благодарност, но поклати глава.

— Тогава поне си свали палтото. Нали ще останеш?

Савана отправи нов поглед към Джеърд, който като че ли не забелязваше присъствието ѝ, и въздъхна.

— Струва ми се, че за малко — тя мушна ръкавиците си в джоба, измъкна се изпод палтото и го остави на близкия стол. Сложи чантата си върху палтото, но то веднага се плъзна надолу. Затова тя коленичи, за да го оправи, настани го по-сигурно и когато се изправи, забеляза, че Джеърд я наблюдава. По-точно той наблюдаваше краката ѝ, след това бедрата ѝ, след това гърдите ѝ. Когато погледът му се докосна до нейния, тя се разтрепери вътрешно, но преди да може да разбере дали той е останал доволен от това, което е видял, той поднови работата си.

С ръце в джобовете на плетения къс блейзер, който беше в тон със синята ѝ плетена рокля, тя зачака.

Мелиса, която до този момент подреждаше документите си на рафта с папки, се обърна към Рик:

— Аз съм готова, миличък. Искаш ли да тръгваме?

В отговор Рик свали източеното си слабо тяло от бюрото, върху което се излежаваше, протегна ръка към два големи бели халата, които се намираха в огромна кошница на пода, и хвърли на Мелиса нейния. Тя го облече, после отиде до стъклото и почука. Когато Джеърд вдигна глава, тя му махна с ръка. Той удостои сбогуването ѝ с кимване и поднови работата си.

Минавайки покрай Савана, тя подхвърли:

— Напомни ми да хапне. Понякога забравя — и когато след малко Рик беше зад нея, излезе.

Савана изпита някакво странно чувство на незащитеност и се вгледа по-внимателно в Джеърд. Той беше здравословно слаб. Беше забелязала красиво очертаните мускули на бедрата му при приклякването му пред рафта. Имаше здраво телосложение. Имаше плът.

Поемайки дълбоко дъх, тя погледна тавана. Оттам погледът ѝ се прехвърли на стените, по които бяха закачени различни афиши, снимки, календари и бележки. След това погледна телефона и си помисли за обажданията до станцията. В следващия миг в мислите ѝ изплува Мегън.

Обзе я леко потреперване поради отчаяние и страх. Беше си казвала, че Мегън ще оцелее, че всичко ще бъде наред. Но вече я нямаше два дни. Савана се опитваше да не мисли как я третират, но в моменти на незаетост, като този, не можеше да не мисли за това.

С чувството за начало на вътрешно треперене тя се обърна нетърпеливо към Джеърд. Когато го виждаше, чувстваше по-голяма увереност. Той беше спокоен и силен: Когато го гледаше, я обхващаше същото приятно чувство, което се появяваше заедно със звука на гласа му по радиото.

Но сега говореше друг глас. Вървяха новините.

Джеърд срещна погледа ѝ. Той разбра смутения ѝ вид, докато отиваше към вратата.

— Искаш ли да влезеш?

Точно сега тя искаше и повече от всичко друго. Кимвайки, се присъедини към него, преди да има време да се разколебае. Когато

вратата на кабината беше сигурно затворена след нея, той зае място на контролния пулт, сложи си слушалките и се обърна към нея.

— До включването ми разполагаме с три минути — я предупреди той, но както изглежда, не му беше неприятно от това, че тя е там. По-скоро му беше любопитно и даже чувстваше известна загриженост.

Тя започна да говори:

— Вчера сутринта жената на виден бизнесмен от Провидънс беше отвлечена, беше оставена бележка с условията за откуп, но после не последва нищо и ние сме в процес на търсене в голяма част от областта — тя притисна ръце към стомаха си. — Намираме се кажи-речи в патова ситуация. Напрягаме си въображението до болка.

— Искаш ли да седнеш? — попита той.

Тя разбра, че е бледа. Но все пак поклати глава.

— Чувствам се много добре.

— Какво мога да направя, за да помогна?

Самият му нежен тон представляваше вече помощ, но тя трябваше да си зададе въпросите.

— Бележката имаше странно оформен текст. Тя гласеше: ПУСНЕТЕ В ДВИЖЕНИЕ ТРИ СТУДЕНИ МИЛИОНА.

— Не можех да не си помисля за WCIS. Сходството е много голямо.

— Това се отнася до нас. Кънтри в града, т.е. SIC. Пускаме това, пускаме онова, пускаме нещо друго.

— Разбирам — каза тя и се спря.

— Всичките ми дисководещи говорят по този начин, а аз мога лично да гарантирам буквално за всеки един от тях. Никой от тях не може даже най-косвено да има връзка с отвлечане.

Тя не каза нищо, но изглеждаше смутена.

— Но ти си искала да разбереш дали не сме получавали обаждания от някакви чудаци в последно време?

Тя въздъхна леко. Не беше споменавала нито дума пред Пол или Сами, или Ханк за станцията от страх да не помислят, че е пощуряла да проверява там. Но в лицето на Джеърд нямаше и следа от насмешка.

— Не съм престанала да си повтарям — изповяда се тя, — че сходството в думите е съвпадение, но след като не сме открили нищо

друго, не мога да не бъда отчаяна. Имали ли сте обаждания от някои странни личности напоследък?

— Това ни се случва непрекъснато.

— О!

— Така е с всички станции. Би се учудила извънредно много на обажданията до нас. Някои хора го правят от скука. Други са самотни или потиснати. Има и такива, които са или гадняри, или направо луди. Това са неприятните обаждания.

— Като...?

— Като онзи, който търси Мелиса и се заканва да я изнасили, като излага намеренията си най-подробно. Или онзи, който се обажда на Джо със същата заплаха. Или един, който ти казва, че е омотал в проводници приятелката си и че ще я гръмне, ако пуснеш някаква песен още веднъж. Някои от обажданията са по-скоро чиста досада, отколкото нещо друго — какъвто е случаят с дамата, която се обажда всеки ден в единадесет и тридесет сутринта, за да се оплаче, че една или друга стока, която току-що е купила от супермаркета, е повредена.

— Твоите дисководещи не отговарят на тези обаждания, нали?

— Понякога. Никой от нас не приема обаждания в ефир, но тези, които са на работа през деня, дават нашия телефонен номер и ако върви музика, нямат нищо против да водят разговори. Понякога се получава нещо интересно, а понякога забавно. Момичетата, които отговарят на главния телефон, и телефонистките при нас много добре разграничават нормалните от лудите — той вдигна рамене. — Понякога не успяват.

С вдигнат пръст той се завъртя и застана с лице към контролния пулт и си сложи слушалките. В същото време, като плъзна нагоре един вертикален заглушител и докосна бутона на микрофона, започна да говори:

— Добре дошли при студеното кьнтри — изрече той провлечено с нисък и леко дрезгав глас, — 95.3 FM, WCIC Провидънс. Аз съм Джеърд Сноу, който заедно с вас поддържа домашното огнище топло през цялото време до шест сутринта. Предлагам ви най-доброто от съвременното кьнтри, като започвам веднага с поредица от суперзвезди като Ранди Трејвис, Розане Кеш и Алабама. Ако ви тревожи времето — той погледна монитора вляво, — оставете тази грижа. Според прогнозата се очаква изясняване до сутринта и

повишение на температурите. В момента е тридесет и пет градуса навън в дванадесет и четири сутринта — докосна един бутон върху масата, — но ви обещавам приятна топлина до зори — той продължи, като с двете си ръце държеше по един плъзгач. — И така, останете с 95.3 FM — погледът му беше насочен върху един малък часовник, който отброяваше секундите, докато започваше началният ритъм на музиката. — WCIS Провидънс, с малко кънтри в града. Тук е Джемърд Сноу в сърцето на нощта, слушайте...

С една промяна на плъзгачите звукът се усили и се чу началото на Лий Грийнууд. Джемърд изключи микрофона, свали слушалките и се обърна към Савана:

— Това е невероятно — възкликна тя. — Правиш го толкова лесно.

Той вдигна рамене.

— Правя го от доста време.

— Две години тук. Къде си бил преди това?

— Средния запад. На Север. Започнах още в колежа — той въздъхна. — Действително от доста време.

Савана прецени, че той приближава четиридесет години, което означава някъде около осемнадесет-деветнадесет години практика.

— Собственик ли си на станцията?

Известно време той не каза нищо. После вдигна рамене, което значеше да.

— А други?

Той се намръщи.

— Водите ли картотека във вашия офис?

Тя се усмихна.

— Не. Това са клюки. В Нюпорт клюките са нещо сериозно — тя си представи Нюпорт, баща си, после Сузън, накрая Мегън. Усмивката ѝ изчезна и тя каза кротко, почти с извинение в гласа: — Всичко това, струва ми се, е много дребнаво.

Изглежда, че тонът ѝ го успокои.

— Нямам нищо против въпросите ти. Но те нямат голяма връзка с твоя случай.

Тя шумно пое дъх.

— Правилно — облегна се назад и се подпря на ръба на пулта. Почти веднага след това отскочи и поставяйки в тревога ръка на

гърдите си, погледна редицата от прекъсвачи и бутони, които се страхуваше, че е разбутала.

— Няма нищо — каза Джеърд, усмихвайки се. — Не можеш да повредиш нищо тук.

Тя сви в юмрук пръстите си върху гърдите и се сниши отново.

— Говорехме за телефони — подсказа ѝ той тихо.

— Сега няма никой, който да отговаря на обажданията вместо теб.

— За това има хора, които застъпват в девет.

— А ако трябва да бъдеш намерен в случай на нещо непредвидено?

— За това има пряка връзка — той посочи телефона, който беше вграден в стената и се намираше близо до дясната страна на контролния пулт. — Светва. Хората, които ползват този пряк телефон, знаят, че трябва да го оставят да звъни, докато включат музиката и бъда в състояние да вдигна и да говоря.

Тя кимна.

— Значи не отговаряш лично на никое от неприятните обаждания.

— Не директно. Но телефонистите си ги отбелязват.

— Водят ли дневник?

Той кимна.

— Важи ли същото за обаждания през деня?

— И да, и не. Молбите отиват в книгите за молби. Имаме голямо количество от тях. Имаме много неосъществени разговори — обаждат се някой, търси един или друг дисководещ, след това затваря, когато не може да го намери. Не регистрираме тези случаи.

Савана си помисли за нейните две обаждания и направи усилие да изглежда безразлична.

— Но другите — неприятните?

Той кимна.

— Имаме ги.

Озари я слаба надежда.

— Мога ли да ги видя?

— Няма какво толкова да се види. Телефонът не е с подслушвателно устройство и е малко вероятно да разполагаме с пълен запис от разговора. Всичко, което имаме, са бележките на лицето,

което е отговорило на обаждането. И това само за през деня. Записите от телефонистите са в техния офис. Няма защо да ги събираме редовно. Ако има нещо необичайно или особено опасно, те ни казват, но напоследък не съм чувал нищо. Мога да ти гарантирам, че не сме имали обаждания във връзка с отвлечане. Биха ме уведомили.

Тя натика ръцете си толкова дълбоко в джобовете си, че те се изпънаха.

— Трябва да има нещо.

— Можеш да погледнеш, но не мисля, че ще намериш — в гласа му имаше раздражение. — Аз съм чувствителен към всички нередности. Повярвай ми.

Тя последва съвета му. И въпреки това се почувства безкрайно безпомощна.

— Трябва ми някаква нишка — промълви тя тихо повече на себе си, отколкото на него. По-високо и с нотка на отчаяние добави: — Естествено е някой, който по някакъв начин е свързан със станцията, да използва така думите.

— Благодаря ти — кимна Джеърд, — но с моята станция не са свързани престъпници — той се завъртя така, че остана с гръб към нея и направи това, за да натисне друг бутон. С ръце, нагласени върху плъзгачите, той изчака подходящия момент да заглуши Лий Грийнууд и да въведе Ранди Трејвис. Едва тогава се завъртя обратно.

Савана продължи оттам, откъдето беше прекъснал.

— Похитителите не са задължително закоравели престъпници.

— Ти каза, че е била чиста работа. Мислиш, че всеки произволно взет от улицата би могъл да я свърши?

— Не, но някой, който е достатъчно умен, някой, който е премислил всичко и вероятно би могъл да изчезне яко дим по-бързо, отколкото друг с криминално досие. Някой тук напускат ли е наскоро?

Той поклати глава.

— Някой да се е намирал в наистина голямо финансово затруднение?

Той отново поклати глава. Този път по-кротичко го попита:

— Някой да е разпитвал за имената на добри хотели и Иран?

Той не си даде труд да реагира на този въпрос. Вместо това я погледна по-внимателно.

— Това за тебе е много важно, нали?

— Разбира се, че да. Отвлечането е сериозно престъпление.

— От думите ти съдя, че имаш работа с голям брой сериозни престъпления. Подхождаш ли към всички тях със същата енергия?

В тона му долови лек укор.

— Отнасям се сериозно към задълженията си.

— Затова ли работиш посред нощите?

Тя се намръщи.

— А кога по друго време можеш да стигна до теб?

— Можеше да се обадиш през деня. Ако беше казала коя си, щях да ти се обадя.

— Щеше ли? — попита тя. Джеърд Сноу бързо падаше от пиедестала си. — Прости ми, че съм скептично настроена, но от достатъчно дълго време съм в тази професия и знам, че ако искам да ми се отговори, не трябва да чакам да ми се обадят за това.

— И искаш отговори по този случай.

— Да, искам. Животът на една жена е в опасност.

— Така ли? Затова ли си толкова разтревожена?

Тя не го разбра.

— А ти нямаше ли да се тревожиш, ако животът на една жена се намираще в твоите ръце?

— Е, хайде сега — срязва я той строго — ти не си Господ. Ти си помощник на главния адвокат. Това ти е работата. Правиш всичко, на което си способна, и не се чувстваш добре, ако то не е достатъчно, но си доволна, когато знаеш, че си се опитала.

— Опитването не стига!

— Защо не? Не можеш да оправиш света — той направи достатъчно дълга пауза, за да разбере ужаса, изписан на лицето ѝ. — Това ли е? Това ли е, което искаш? Или този случай е за теб някакъв трамплин?

— Не.

— Може би се стремиш към повишение? Ако се отличиш в случай, тежък като този, ще напреднеш в кариерата.

Тя поклати глава в опит да изрази несъгласие, както и да изрази неверието си в това, че той изобщо говори така. Джеърд Сноу би трябвало да бъде състрадателен, доверяващ се, разбиращ. Не можеше да се очаква от него да бъде циничен.

— Може би се стремиш ти самата да станеш главен адвокат. Или се опитваш да направиш впечатление на губернатора? — попита остро.

Силно засегната, Савана се изправи. Притисна с ръка разбунтувалия ѝ се стомах.

— Не знаеш какво говориш.

Той се облегна назад върху единия си лакът. Позата му беше ленива, което никак обаче не можеше да се каже за очите му.

— Просветли ме.

Тя направи точно това.

— Нямам никакви политически аспирации, а що се отнася до издигането в службата, вече съм се изкачила докъдето искам — млъкна, за да поеме дъх. — Но ти си прав. Съществува причина да бъде отчаяна, когато става въпрос за този случай — вътрешно тя трепереше цялата, правеше каквото може това да не проличи и не успяваше напълно. — Жената, която беше отвлечена, е моя скъпа приятелка. Искам да я върна и искам да я върна в добро състояние.

Ехото от думите ѝ се размеси с музиката, докато самите те потънаха в съзнанието на Джеърд. Изражението му загуби безгрижното предизвикателство и стана по-трезво. Той стана и я приближи.

Първия път, когато я докосна, тя се отдръпна. Той разтвори широко двете си ръце, задържа ги близо до нейните, после я докосна пак. Този път тя не трепна.

— Съжалявам — каза. — Трябваше да знам — топлината от ръцете му премина през двата пласта дрехи. — Имам отношение към политиката. И към безмилостно амбициозните жени. Съжалявам.

Савана се мъчеше да възвърне самоувереността си, но изглеждаше, че близостта на Джеърд успяваше да измъкне от нея още думи.

— Тя ми е приятелка от гимназията. На определено ниво винаги съм се чувствала отговорна за нея. Може би защото никога не е имала много, а аз съм имала прекалено. Може би защото тя се срещна със съпруга си чрез моето семейство и ако тя не беше негова жена, нямаше да се стигне до всичко това — погледна го в лицето и гърлото ѝ се сви. — Не съм виждала Меги колкото трябва в последно време, но аз наистина я обичам.

Джеърд вдигна ръка и докосна лицето ѝ. Пръстите му бяха големи, но нежни, изразът на лицето му странен. Искаше ѝ се да плаче.

С разтреперан дъх тя погледна тавана. След това се отдръпна, далеч от докосването му.

— Аз съм наистина по-силна — отклонявайки погледа си, тя го насочи през стъклената стена към външната стая. — Трябва да е вече време.

— Изглеждаш уморена.

Смехът, с който тя му отговори, беше кратък и висок.

— Защо всички ми казват все това?

— Може би защото е така. И те са загрижени.

Тя го погледна.

— Ти не си загрижен. Не по този начин. Ти не ме познаваш — но когато той на свой ред я погледна, тя се замисли. Докато чертите му продължаваха да бъдат силни, в очите му имаше нещо, което беше толкова интимно и затрогващо, че или той я познаваше не по-зле, от когото и да е, или всичко в него беше лъжа.

След като не ѝ беше по силите в този момент да разбере кое от двете беше истината, тя въздъхна.

— Както и да е. Имаш право. Уморена съм — и с отново протегнати в джобовете ръце тя направи още една стъпка към вратата. Но Джеърд се обръщаше, този път, за да заглуши Ранди Трејвис и да въведе Розане Кеш. Когато се върна отново към нея, тя каза: — Бих ли могла да погледна записите от тези обаждания?

— Сега?

— Утре.

— Ще ми са необходими няколко часа, за да ги събера на едно място.

— Добре. Ако ми кажеш, когато са готови, ще дойда — тя погледна към вратата, след това към двата големи говорителя, после към контролния пулт и попита с колебание: — Мога ли да си отида?

Той прекоси кабината и отвори вратата. Тя мина покрай него, отиде при чантата си, откъдето извади визитка.

— Номерът ми — каза тя, подавайки му визитката.

Той я разгледа, прокара показалеца си по горната ѝ част и сви устни.

Тя се обърна, за да си вземе палтото.

— Може в твоите записи да няма нищо, което да си струва да се търси.

— В идеалния случай какво би искала да намериш?

— Обаждане, което да има някаква връзка с престъпление или пари, или името на станцията.

— Но каква полза ще имаш от това? Няма да имаш никаква представа кой се е обаждал.

Докато вдигаше яката на палтото си, тя се обърна към него:

— Вярно, но тогава пък можем да прикачим устройство към твоя телефон. Ако похитителят се е обадил веднъж, той сигурно ще се обади отново.

— Това е далечен прицел.

— Знам — и като го гледаше, изведнъж поиска силно да остане. Но сутринта я очакваше работа. — Джеърд? Каквото съм ти казала е строго поверително. Ако изтече някаква информация за отвличането и попадне в ръцете на печата...

Той я прекъсна с вдигане на ръката.

— Каквото си ми казала остава тук.

— Благодаря — отрони тя тихо. Отново я обзе безумно желание да остане. Имаше нещо в силата на Джеърд, нежността на ръцете му, които я бяха докоснали, разбирането в очите му. Това, да излезе в студената нощ и да се върне в тъмния и празен апартамент, не я привличаше ни най-малко. Но трябваше да постъпи така.

И освен това, той не я беше поканил да остане.

— Надявам се, че не съм ти попречила в нещо.

Той хвърли поглед към контролния пулт.

— Остават още няколко парчета. Може би ще трябва да прекъсна, за да напомня, че съм тук, но понякога ми се струва, че и без мен те са си много добре.

— Не, не. Те слушат станцията заради теб.

— Заради гласа ми. Той им харесва или така си мислят. Но не избират станцията заради мен. Всеки друг с плътен глас и ленива провлаченост ще има същия успех.

Савана се отказа да спори, защото до известна степен ѝ се искаше да вярва, че той има право. Нека някой с плътен глас и ленива провлаченост заеме мястото му. Тогава той целият, без остатък ще бъде

за нея без конкуренцията на половината женско население на Роуд Айлънд.

И пак, тя беше глупава. Ако притежаваше само за себе си Джеърд Сноу, нямаше да знае какво да прави с него. Тя беше постоянно заета и единственото време, през което ѝ липсваше мъж, беше в късните нощни часове, а не можеше да иска от един мъж да чака този кратък момент. А и това беше времето, когато Джеърд беше на работа.

— Влизай — каза тя, подканвайки го с движение на главата си по посока на кабината. — Достатъчно дълго те задържах — и оправи каишките на чантата си.

— Ще се обадя утре.

Мисълта за това я затопли.

— Благодаря — погледна пицата, която вече беше студена като камък. — Не забравяй, че трябва да ядеш.

Той проследи погледа ѝ и отговори:

— Ще я стопля в микровълновата през някоя пауза. Тъкмо ще ми отнеме десет минути.

Тя кимна и се отправи към вратата.

— Довиждане — каза му тихо.

Той ѝ отговори с движение на главата си, след това влезе в кабината. Преминавайки обратно през хола и след това през фойето, Савана излезе.

Още със запалването на колата включи радиото.

— WCIS Провидънс, 95.3 е избраната от вас станция. Тук е Джеърд Сноу, който ви прави компания в сърцето на нощта. Последната песен беше един от неотдавнашните топхитове на Розане Кеш. Тя среща известна конкуренция в лицето на Кати Матий, която ще пее на живо идния понеделник в Севърънс Кофи хаус. Можете да хванете Конуей Туити тази събота в градския център или да го хванете точно сега на 95.3 FM, WCIS. Нека дългият път за вкъщи бъде придружен с хубава музика...

Пътуването за вкъщи не беше истински дълго, но все пак Савана слушаше. До пристигането ѝ пред гаража и изкачването на стълбите Джеърд беше говорил два пъти. И всеки път пулсът ѝ хвърчеше. И тя го остави да прави каквото си иска. По-добре беше да мисли за Джеърд, отколкото за Мегън, а и Джеърд Сноу насочваше ума далеч от

проблемите и по най-приятен начин. Нещо подобно беше казал той самият — хората фантазираха покрай гласа му. Сега Савана можеше да фантазира за нещо много повече. Нищо реално нямаше да се случи между нея и Джеърд. Знаеше това. И заради това фантазирането беше удоволствие. Беше удобно и безопасно.

Тя се настани в леглото, зави се добре и се заслуша в гласа му в тъмнината.

— ... и така, завийте се добре и се почувствайте приятно. Ще бъда съвсем наблизо и заедно с вас ще слушам студено кълтри, 95.3 FM, WCIS Провидънс — гласът му стана по-дълбок, по-интимен. — А сега следва Джорджия...

Измина много време, докато сърцето на Савана успокои ритъма си и ѝ позволи да заспи, но когато това стана, тя спа по-дълбоко от обикновено, което беше хубаво нещо.

Малко след седем следващата сутрин се обади Сам със съобщението, че похитителите са телефонирали. Размяната трябваше да стане тази нощ. Предстоеше дълъг, напрегнат ден.

7

В четвъртък в осем часа сутринта Савана се намираше в сутерена на Вандермиърови и слушаше записа на обаждането. То беше кратко и сбито, хладно професионално.

— Ало? — беше казал Уил.

Гласът, който му отговори, беше точно толкова заглушен, че без да заличи думите, можеше да усложни анализа на спектрограмата. Звукът му беше нереален, смразяващ в ушите на Савана.

— Налице ли са парите? — беше настоятелният въпрос.

— Да.

— Дребни банкноти. В кафява книжна торба.

— Искам да говоря с жена си.

— Довечера. Само ти. Осем часа — гласът изломоти един адрес, който не говореше нищо на Савана. — На ъгъла има голяма кофа за боклук. Пусни парите там и напусни мястото. Опитай някаква смехория с ченгетата и повече няма да видиш дамата.

— Тя ще бъде ли там — жена ми, ще бъде ли там?

— След като парите са на сигурно място, тя ще бъде доставена в една телефонна кабина.

— Тя трябва да бъде там, когато оставям парите. Тя трябва да бъде там. Трябва да знам, че ѝ няма нищо...

Разговорът беше дотук.

Савана се опита да преодолее силното си вътрешно треперене.

— Не, Мегън — прошепна тя и изруга тихо. Бяха разчитали на някакво уверение, че Мегън е добре, но похитителите им отказаха това. И в това отношение не можеше да се направи нищо.

В усилие да приеме спокойно тази неприятност, тя погледна Сам.

— Не можем ли да се доберем до някакъв номер?

— Много е лесно, не затаявай дъх. Обадили са се по всяка вероятност от телефонна кабинка на километри от мястото, където я държат.

— Ти чу ли някакъв страничен шум?

— Не. Но може би в лабораторията ще чуят. Ще ги пришпорим да поработят върху това.

— Знаеш ли мястото, където трябва да се оставят парите?

— Да. Това е един строеж в Уест Енд. Там има една кофа за боклук плюс множество тъмни улички. Похитителят може да се появи и да изчезне от всяка от дузината различни посоки. Мястото е като лабиринт. Единственият ни шанс да го заловим, е като отцепим едно пространство, което обхваща пет-шест улици, но не можем да го направим, без да бъдем видени.

— Нищо не можеш да направиш, докато той не освободи Мегън — се намеси Сузън. Тя беше повече от трезва и под голямо напрежение. Донякъде съжеляваше, че не е махмурлия, за да може да се притъпи донякъде чувствителността ѝ към събитията. Но Сам Крейг не ѝ беше позволил големи количества алкохол. Тя отдавна беше разбрала, че той е скрит зад маска дявол.

— Можем да го проследим — включи се Сам. — Ако можем да му закачим сянка, ще бъдем в състояние да изчакаме благоприятния момент, когато той ще се срещне със съучастник или ще вземе сам Мегън. Но в тази обстановка опасността да ни види, е много голяма.

Савана се опитваше да измисли някаква добра алтернатива.

— А какво ще кажеш, ако в парите сложим някакво проследяващо устройство?

— Не съм убеден, че можем да поемем такъв риск — отвърна Сам. — Човечецът е много умен. Той ще прегледа парите доста бързо. Вероятно той ще изсипе парите от нашата торба в негова. Ако намери нещо подозрително, ще си го изкара от Мегън.

— Откъде знаеш, че вече не го е направил? — изписка Сузън. — Той не иска да остави Уил да говори с нея.

— Вероятно е говорел от уличен автомат. Даже ако Мегън се е намирала наблизо, не би рискувал да я измъкне на открито.

Думите на Сам не се харесаха на Сузън, нито безстрастният му тон. Беше прекалено самоуверен, докато нейните нерви бяха станали на конци.

— Но ние нямаме никакво доказателство, че е още жива! Как може Уил да даде парите, без да знае?

— А как няма да ги даде? — ѝ възрази Сам.

Бавно и неумолимо истината в думите му стана очевидна. Даже Савана не направи опит да я отрече.

Сузън усилено се занимаваше с ръцете си и лющеше лака по ноктите си.

— Не мога да понеса това. Ние сме съвсем безсилни. Някакъв престъпник командва парада, а ние правим това, каквото ни нареди.

— Засега — отрони Савана. — Засега.

— Но това е отвратително! Името Вандермиър струва нещо.

— Не — поправи я Сам. — Парите на Вандермиър струват нещо. Нашият човек въобще не се интересува от името.

— Има ли разлика? Име, пари, сила — всичко това е в едно. Вандермиърови са били фактор в този щат много дълго време. Те не заслужават това.

Савана сложи ръката си върху нейната.

— Пази се, Суз.

— От какво? — попита Сузън надменно.

— От мен — изрече Сам твърдо — говориш глупости. Какво те кара да мислиш, че Вандермиърови трябва да бъдат имунизирани срещу престъпление, само защото имат пари и влияние? Ти мислиш, че нещастният кретен, който се поти във фабриката шестдесет часа седмично и пак не може да върже двата края, мислиш, че повече заслужава да пострада, отколкото Вандермиърови? Никой не го заслужава, но се случва.

— Вандермиърови допринасят повече, отколкото са длъжни, под формата на данъци и чрез благотворителност.

Сам се изсмя на това.

— Трябва да има нещо, което може да се направи! — кресна тя.

— Някой да се обади? — подигра й се той. — Някой да удари рамо тук или там? Някой така да уреди нещата, че никой да не изпитва неудобство и всичко да тръгне по мед и масло? Съжалявам, скъпа, но животът невинаги върви по този начин.

— Не е честно — сопна му се Сузън. Когато не срещна съчувствие, тя се обърна към Савана. — Не е честно.

— Не е.

— Това не те ли кара да побеснееш?

— Непрекъснато.

— И все пак ти го правиш. Ден след ден участваш в играта. Като на стражари и апаши, като само едната страна спазва правилата. Крадците се появяват и изчезват, когато им кефне. Те правят каквото си искат — тя се позабави. — И като си помисля, че съм ти завиждала за работата. Ако това забавление ти харесва...

— Не ми харесва — възрази остро Савана. — Аз съм толкова смазана, колкото и ти.

— Не ти личи.

— В служебните ми задължения влиза и това да не ми личи.

— Смазана е — увери Сузън Сам. — Очите ѝ са хлътнали също като твоите — той местеше погледа си от лицето на едната сестра към лицето на другата. — И така, в края на краищата съществува прилика. Хлътнали очи.

— Това са сенки — го информира сухо Савана. — Сенки от напрежение.

Сузън го изгледа злобно.

— Тъкмо това ми трябваше, благодаря.

Савана ѝ стисна ръката и след това се обърна към Ханк, който след почти два дни със Сузън и Сам беше разбрал, че е най-добре да стои настрана от огневата линия.

— Досещам се, че Уил се занимава със застрахователната компания.

Ханк кимна.

— В кухнята.

Тя отново погледна към Сам.

— Ще го оставим ли сам довечера?

Сам вдигна рамене.

— Можем да пуснем няколко пияндета, от които да получим информация, но нашият човек сигурно ще подуши нещо нередно. Обикновено след пет на строежа няма никой. Можем да поставим няколко коли на произволни места с надежда, че той ще мине покрай тях. Ще бъде хубаво, ако видим превозното му средство и освен това движението няма да е много голямо, но това може да се обърне и срещу нас. Ако разбере, че го следят, Мегън ще си изпати. Затова трябва много да внимаваме. Най-важното нещо е да я получим здрава и читава. Когато това стане, похитителите ѝ се превръщат в дивеч.

Сузън изсумтя презрително.

— Тогава ще бъде много късно.

— Не. Мегън ще може да ни помогне.

— О? Ако бях похитител, който планира нещо толкова прецизно, колкото този, бих се погрижила жертвата да не види и да не чуе нищо.

Савана възрази.

— Те ще направят грешка, Суз. Някъде ще сгрешат.

— Старомодна Сави — изсумтя Сузън, въртейки очите си. — Оптимистка докрай.

Но Савана поклати глава.

— Това е само началото. Когато Меги се върне, силата ще бъде на наша страна. Местна полиция, щатска полиция, ФБР — всички ще се включат. Не ме е грижа какви професионалисти са тези похитители, някъде ще се подхлъзнат и когато това стане, ние ще бъдем готови — тя направи пауза. — Ако само Уил ни позволи да потърсим помощ сега — потрепери, огледа мрачните стени и промълви съвсем тихо: — Ако разполагах с достатъчно от този сутерен...

Като разтърка рамената си, тя се отправи към стълбите.

Един час по-късно, седнала зад бюрото си, тя преглеждаше списък от осъдени, които бяха пуснати от затвора през последните шест месеца. Струваше ѝ се потискащо.

Някои от нейните любимци се намираха на свобода — един обирджия на банка, един пласъор на наркотици, един сводник и един майстор по пребоядисване на крадени коли. Никой от фигуриращите в списъка не се беше опитвал в отвличане, но тя беше сигурна, че съществуват половин дузина, които на драго сърце биха пробвали, при условие, че парите си заслужават. Като предпазна мярка и понеже чувстваше, че може спокойно да постъпи така, без да подлага на опасност Мегън, тя повика един приятел от офиса, който се занимаваше с освобождаване на затворници срещу обещанието, че няма да се опитват да избягат. Той се съгласи да провери за свърталищата на няколко по-съмнителни такива затворници.

След като това беше уредено, тя поседя около минута и отново проучи списъка. Винаги, когато някой от осъдените чрез нея излизаше на свобода, биваше уведомявана, но обикновено тя пяхаше бележките в един ъгъл или под купчини от книжа. Действаха ѝ на нервите.

Беше получавала полагаемото ѝ се количество заплахи. Беше обичайно обвиняемите да се провикват в закана към обвинителите, особено когато обвинителят е бил необичайно убедителен, ефектен или резултатен в съда. Когато обвинителят беше жена, положението беше по-лошо.

Пол винаги ѝ беше казвал да не обръща внимание на заплахите и тя беше последвала съвета му. Тя беше оптимистът, доброто момче, което носеше бяла шапка, яздеше бял кон и имаше на своя страна закона. Досега не бе се срещала с неприятности, като не се смятат периодичните посещения на страха. Можеше да игнорира бележките, които получаваше. Можеше да ги слага на такива места, че да не ги вижда. Но все пак те се натрупваха в едно тълче на съзнанието ѝ.

— Разполагаш ли с една минута, Савана? — се чу глас от вратата.

Савана вдигна глава. След секунда на неориентираност, тя насочи вниманието си към Арни Уотс и пое дъх, за да се успокои.

— Разбира се, Арни. Хайде, влизай.

Но той се колебаеше.

— Наред ли е всичко?

Тя избута списъка настрана и се помъчи да се усмихне.

— Да — покани го да влезе с леко движение на ръката, а след това наведе погледа си към папките, които той носеше. — Материалите относно палежа?

Арни приближи и ги остави на бюрото ѝ.

— Да. Искам да съм сигурен, че са в ред. Не ни трябва изненади.

Савана ги разгледа, но във всяка папка всичко си беше на мястото.

— Нещо, за състава на съдебните заседатели?

— Казаха ми, че ще мога да го видя по-късно днес.

— Донеси го тук, когато го получиш. Искам да го погледна.

Телефонът извъня. Тя натисна един бутон и вдигна слушалката.

— Да, Джейни?

— Обажда се детективът Монроу във връзка с взлома в Уейкфийлд. Искаш ли да вземеш случая?

— Кажи му да почака. Ще дойда — докато свърши с Арни, тя държеше слушалката, затисната между лицето и рамото си. —

Подборът на съдебните заседатели вероятно ще отнеме по-голямата част от понеделника. В случай, че работите вървят по-бързо, ще прекарам неделята тук и ще работя върху встъпителната част на пледоарията си. Бих искала да се видя отново с Брейди, преди да го пуснем на мястото за свидетели. Той е инспекторът по пожарите. Показанията му имат решаващо значение, но като човек е много безцветен. Мисля, че трябва да го подготвим малко по-добре. Може да е много добър при преките разпити, но при кръстосаните не е изключено да се разпадне на части. Можеш ли да свършиш тази работа?

— Няма проблеми — кимна Арни и се обърна, за да си тръгне. — И съм свободен целия уикенд. Ако ти дойде наум нещо друго, просто се обади.

Савана изрази благодарността си с усмивка, натисна бутона на телефона си и превключи, за да се разправа с детектива Монроу. Когато беше свършила с него, на линията се появи Пол, който се обаждаше от колата си на път за летището и за регионална обща конференция на адвокатите и който искаше да научи последните новини по отвличането. Когато свърши с него, разбра, че на другата линия чака баща ѝ.

— Здравей, татко — извика тя приветливо.

Гласът от другия край не беше толкова приветлив.

— Много е трудно човек да се свърже с теб, Савана. Вече се опитвам от два дни, но ти се прибиращ късно и заминаваш рано. Къде е Сузън?

Савана изкриви лицето си в гримаса.

— Тя не ти ли се обади? — изрично беше помолила Сузън да го стори.

— Оставила е бележка при госпожа Фритц, че ще отсъства през нощта. Това е било вторник следобед и оттогава не ми се е обаждала. Бих казал, че е крайно егоистично от нейна страна.

— Тя е пълнолетна, татко.

— Но аз се безпокоя. Напоследък не се държи както трябва. Доколкото знам, се е запиляла някъде и пиянства и ако това е така, мога да ти кажа още сега, че нямам никакво намерение да вървя по петите ѝ. Някога често ми се налагаше да я прибирам от разни партита. Неприятно е.

— Не ѝ е леко.

— Това ли е твоето оправдание за нея? — и се чу някакъв сърдит звук. — Не трябва да се изненадвам. Винаги си я оправдавала. Защо правиш така, Савана? Ето, при теб всичко е наред, имаш работа и много приятели, а тя не прави нищо. Нищо.

Савана сложи пръст върху една малка раничка на челото си.

— Когато говорихме миналия път, мнението ти за работата и приятелите ми не беше високо.

— Знаеш, че не одобрявам работата ти и положително не бих взел приятелите ти за мои, но все пак ти ги имаш — тонът му стана императивен. — Защо не е така със Сузън?

— Тя има приятели.

— И ги губи наляво и надясно. Дай ѝ да пие малко повече и става дръзка. Няма да повтарям думите, които каза миналата седмица на Бобо Дийц. Аз даже не бях там, но работата стигна до мен. Било е направо оскърбително. Можеш да бъдеш сигурна, че тя повече няма да бъде канена от това семейство и, нека бъда докрай честен, ни най-малко не обвинявам в нещо Бобо.

— Бобо Дийц е една от най-неприятните жени в Нюпорт. Ако Сузън ѝ е казала, каквото ѝ е казала, браво на нея.

Оливър Смит не се почувства щастлив от позицията на дъщеря си.

— Бобо Дийц е една от най-богатите жени в Нюпорт...

— Което само по себе си не означава много. Единствените хора в Нюпорт, които не са богати, са тези, които обслужват богатите, и повечето от тях не могат да си позволят да живеят в Нюпорт. Хайде, татко, Бобо Дийц не заслужава да се спори за нея.

— И по тази причина, млада госпожо, ти трябваше да избягаш в Провидънс.

— Не съм бягала...

— Ти никога не успя да разбереш кое е важно и кое не е. Никога не ти стана ясно, че съществуват известни правила, които са задължителни за известни кръгове. Сузън успя да разбере това. Защо ти не успя?

— Защото не съм Сузън.

— Очевидно. Сузън има необходимите качества, за да успее на това място. Щеше да е по-добре, ако не се беше разделила с Дърк, но

тя все още може да оправи нещата. Има външен вид и чар и се справя отлично в Палм Бийч. Но дойде тук само за един месец тази зима. Не знам защо не остана за по-дълго. Сега обаче това няма значение. Почти всички се връщат или ще се върнат наскоро. А на Сузън ще ѝ бъде много добре, доколкото успява да стои далече от чашата — той почти не направи пауза, преди да извика силно: — Къде, по дяволите, е тя?

Вместо него Савана беше тази, която пое дъх.

— При Мегън.

— А, Мегън. Мегън. Единственото свястно нещо у това дете е мъжът ѝ. Името Вандермиър респектира.

Савана не знаеше дали да се смее или да плаче. Вместо едното или другото, тя притисна пръстите си още по-силно към челото и се помоли на Бога да ѝ даде сили.

— Мегън е добра приятелка. Отдавна сме заедно. Винаги е била много лоялна, което е повече, отколкото мога да кажа за някой от другите, с които съм израснала.

— Това е твой проблем, Савана. Ти реши да ставаш адвокат и изведнъж се оказа, че нямаш време за тези приятели. Какво искаш от тях? Да чакат със затаен дъх, докато благоволиш да им позвъниш?

— Аз не...

— Ти сама се дистанцира. Затова не обвинявай другите. Ти се дистанцира от всички нас. Какво говори това за твоето чувство за лоялност?

— Аз съм лоялна...

— Обаждам ти се, за да те взема на обяд, а ти си заета. Алекс Портър ти се обажда да те заведе на парти в Манхатън и ти си заета. Мъфи Адъмз ти се обажда да те покани за един уикенд в Уестпорт и ти си заета.

— Аз съм заета...

— С работа. Винаги работа. Ти си много скучна личност.

— Татко, моля те...

— Говоря сериозно. Винаги поставяш на първо място работата си.

— Сега не е време...

— Никога няма време. Това е проблемът.

Тя не се опита да каже и дума повече и продължи да седи с притисната към ухото си слушалка и с пръсти на челото чакаше. Все

някога баща ѝ щеше да се укроти. Дотогава, каквото и да кажеше, нямаше да има значение.

— В действителност — продължаваше той да гърми, — проблемът е, че нямам син. Исках да предам бизнеса на някого и какво стана? Две дъщери. Нормално беше едната от вас да е момче. Но не. Две дъщери. Не може върху такъв материал да се основе династия — той спря, заслуша се и извика настойчиво: — Там ли си, Савана?

— Тук съм.

— Добре, слушай внимателно. Искам да знам какво прави сестра ти. Имаш ли намерение да я потърсиш или трябва, аз да направя това?

— Ще я потърся на всяка цена.

— Ще оценя това — каза той малко омилолюбивен. — Можеш да ѝ кажеш да ми се обади до три часа. В четири ще играя тенис, а след това заминавам за Стоу. Момчето на Джак ще ни заведе със самолет за уикенда. Казват, че условията за ски са прекрасни. И така, значи ще бдиш над Сузън, докато ме няма?

— Ще прекараме съботата заедно — тя задържа дишането си, като се чудеше дали той ще си спомни какъв ден беше съботата, но значимостта на деня му убегна.

— Добре — каза той. — Добре тогава, ще говорим, когато се върна.

— Чудесно.

— До скоро, Савана.

Тя кимна. Той вече беше затворил. Кротко постави слушалката на мястото ѝ, наведе глава и започна леко да масажира слепоочията си. Тя винаги очакваше с желание обажданията на баща си и винаги оставаше разочарована. Знаеше, че той не може да бъде вълшебник. Това, което не знаеше, беше защо никога не омагьосваше дъщерите си. Винаги за тях запазваше остър език и критично око, а напоследък, дали поради възрастта, или от проклетия, беше станал по-лош от всякога.

Тя можеше да приеме това. Имаше свой собствен живот и свои собствени радости. Но се тревожеше за Сузън.

Като почувства нечие присъствие наблизко, повдигна глава и изведнъж ѝ се пресече дъхът. На вратата стоеше Джеърд Сноу, който излъчваше спокойна самоувереност и силно изразена мъжественост.

Тази самоувереност беше като желан балсам, мъжествеността му предизвикваше сладостно свиване в стомаха ѝ.

Той отхвърли глава назад по посока на мястото, където обикновено седеше секретарката ѝ, и каза с дълбок, ронлив глас:

— Тя трябва да е в почивка за кафе. Прекъсвам ли нещо?

Савана се засмя съвсем леко.

— Да. Страшно главоболие. Влез. Моля. И затвори вратата. Ако някоя от жените те чуе, ще настъпи олелия.

Той влезе и затвори вратата. Погледът му задържа нейния.

— От какво е главоболието?

За нея беше нормално да махне с ръка на всичко и да остави без внимание проблемите си. Но когато ставаше дума за Джеърд Сноу, нито едно от нещата, които чувстваше, не беше нормално. Той беше в състояние да проникне зад професионалната ѝ броня с един-единствен поглед.

— Баща ми. Много е труден.

— Някъде наблизко ли живее?

— В Нюпорт.

Джеърд повдигна вежда като знак, че приема значимостта на този факт.

— Достатъчно наблизко, за да бъде присъствието му осезаемо.

— Всъщност не го виждам често.

— Но той ти се обажда.

Тя въздъхна.

— О, да — помисли си дали Джеърд не се намираше в подобно положение с някои от родителите си.

Той погледна със съчувствие.

— На каква възраст е?

— Шестдесет и осем.

— Сам ли живее?

— Има иконом и чести гости, така че не е самотен.

— Болен ли е?

— Слава Богу, не. Никога не е имал проблеми със здравето. Продължавала води активен живот — тя замълча.

— Но?

Тя продължаваше да мълчи. След това след още един насърчителен поглед от Джеърд, който преодоля мълчаливата ѝ

барьера, тя каза:

— Но той е много взискателен посвоему. Иска да правим съвсем същото, което прави той. Това по моите стандарти поне не е кой знае какво.

Тя спря за момент, след като се почувства нелоялна, за което баща ѝ я беше обвинил. Но изпитваше отчаяна нужда да говори.

— Гордее се с това, че е един от неангажираните с работа богати хора. Аз трябваше да бъда нещо друго. Сигурна съм, че никога няма да ми прости това. Сузън направи опит в стила Нюпорт, но това не е за нея. От една страна, искам да стана на крака и да викам ура, но тя не разполага с алтернатива, като мен, и затова непрекъснато се препъва и мъчи.

— Омъжена ли е?

— Разведена, без деца.

— Значи ѝ липсва ясна цел.

— Казано по най-краткия начин — съгласи се Савана и се замисли върху думите си. Обикновено тя не беше словоохотлива относно личния си живот, а семейството, без съмнение, попадеше в тази категория. Но Джеърд Сноу не приличаше на хората, които обикновено преминаваха покрай нея. Той беше различен и някак си отделен от останалия свят. Ако отпуснеше юздите на фантазията си, тя можеше да си го представи като ангел, изпратен да облекчи товара върху раменете ѝ. В негово присъствие се чувстваше по-лека и това се отнасяше в еднаква степен за главата и сърцето ѝ.

Единственото, което можеше да направи, беше да се пребори и задържи въздишката на удоволствие. Можеше да го гледа вечно, така реши, особено когато наклоняваше главата си както в момента.

— Изглежда, че двете сте много привързани една към друга — отбеляза той. — Често съм се питал как изглежда това, човек да има близък.

Беше ѝ лесно да се усмихне ѝ трудно да се съсредоточи върху думите му. Но тя успя.

— И аз — призна тя с тих глас. На въпросителния му поглед отговори: — Ние сме двуййчни близнаци. Просто се е случило да се родим в един и същи ден. Често съм мислила какво щеше да бъде, ако бяхме идентични, ако можехме да правим разни трикове, като

например да си сменяме местата в училище или при срещи. Ние даже не можем да си разменяме дрехите. Имаме различни размери.

— Тя трябва да е по-едра от теб.

— Как позна? — заинтересува се Савана сухо. Въпреки че никога не се беше смятала дребна, често я вземаха за такава. Предполагаше, че това има някаква връзка с обстоятелството, че беше по-слаба. Докато сестра ѝ беше също слаба, но и имаше по-закръглени форми. — Сузън е около петдесет и осем. Тя има фантастична фигура и страхотни очи. И косата ѝ е супер. Взела от татко високия ръст и външния вид на мама. Трябваше да стане модел.

— А защо не е станала?

— Защото някой ѝ казал, че тази работа е тежка, а там, където израснахме, тежката работа не се оценяваше високо.

— Но ти я цениш.

— Аз съм изключението. Черната овца.

— И баща ти не е доволен от това, което си станала?

— Не съвсем.

Видът му стана замислен и след малко той попита:

— А Сузън? Тя гордее ли се с това, което правиш?

Савана забави отговора си. От една страна, не разполагаше с готов за всички случаи отговор. От друга, устата на Джеърд отклоняваше вниманието ѝ. Устните му бяха като всичко останало в него, безкомпромисно мъжки, а когато се извиваха в усмивка, ставаха още по-привлекателни.

Отговори с известно усилие:

— Мисля, че да. Поне част от нея. Струва ми се, че има и друга част, която е малко враждебна.

— Враждебна?

— Заради успехите ми. Благодарение на контраста тя се чувства още по-загубена. А татко — и тя отправи поглед към небето, — дано е жив и здрав, непрекъснато ни сравнява. Аз не съм като Сузън, Сузън не е като мен, и двете не сме като него или като това, което беше майка ни, и така нататък, и така нататък — тя изведнъж спря да говори, прехапа долната си устна и след малко промълви с огорчение: — Мисля, че говоря много.

— Нямам нищо против това — възпря я Джеърд.

Но Савана беше затруднена. Беше дошъл по работа, а тя като правило не пилееше времето. Но той ѝ объркваше мислите. Нещо в начина, по който я гледаше, предразполагаше към изповед. Гледаше я така, сякаш беше силно заинтересован, като че ли не съществуваха нищо на този свят, което би го заинтригувало повече от това, което тя му говори, сякаш наистина изпитваше необходимост да чува думите ѝ. Въпреки лекотата в държанието му, излъчваше някакво напрежение.

В близките години тя се беше срещала с много мъже, но обикновено по един-два пъти и имаше за това сериозна причина. Привличаха я силните, интересни мъже, мъже, които бяха водещи фигури в тяхната област. За съжаление се оказа, че повечето от тях бяха премного заинтересовани от собствените си персони, в което нямаше нищо лошо, ако беше до една-две срещи, но ставаха досадни за по-дълго време.

Джеърд Сноу изглеждаше силен и интересен във всяко отношение, във всяко отношение специалист в своята област. Но все пак му беше по-интересно да я слуша, когато тя разказва за живота си, отколкото той да говори за себе си. Тя разбираше, че опасността е в това, да не го превърне в жертва на досадата, каквато тя неведнъж е била. Като се изправи в стола си, тя сложи двете си ръце на бюрото и му отправи очаквателен делови поглед.

Но усилието се оказа напразно. Той оглеждаше офиса ѝ.

— Тук е уютно.

Тя се поколеба и се съгласи. Нямаше нищо лошо в още една минута на разсейване.

— Да, уютно е — обикновено си мислеше за него само като за малък. — Така или иначе, изпълнява предназначението си.

— Трябва да е приятно тук, след завръщане от съда.

— Много.

Погледът му премина покрай нея и попадна на високия библиотечен шкаф, изпълнен с дебели, с важен вид томове.

— Твои ли са всичките?

Тя погледна книгите.

— Повечето. Някои са на правната библиотека.

Той погледна офертите на стената, поредица от пет сцени от съдебна зала, които беше купила в Париж преди две лета.

— А тези?

— Те са мои.

— Изглеждат автентични.

Тя се ухили.

— Автентични и по отношение на захабените краища. Но това не е толкова важно. Бяха истинска находка. Открих ги на една малка сергия на левия бряг на Сена. Рисувани са в Англия в началото на века.

— Трябва да са ценни — отбеляза той, но вниманието му вече беше насочено към нея.

— Доставят ми радост — каза тя с тиха усмивка. — Това е достатъчно ценно.

Тя забеляза, че той я разглежда, и се учуди, че не се чувства неловко. И на нея ѝ беше приятно да го гледа. Носеше джинси, както в студиото, но във всяко друго отношение беше различен. Ризата му представляваше идеален фон за светлокафявия му тен, а якето над нея, от мека кожа, подчертаваше широките му рамене. Беше взел душ и се беше обръснал и изглеждаше напълно подновен и освежен, което беше забележително по две причини — първо, защото беше успял да подобри нещо, което поначало беше забележително, и второ, защото не беше възможно да е спал повече от два-три часа.

За първи път тя забеляза двата големи плика, които носеше под мишница. Нито един от тях не беше особено пълен.

— Записите от обажданията — ахна тя и можеше да се натъжи, поради това, че не ги беше забелязала по-рано, ако видът на Джеърд не говореше за това, че той самият ги беше забравил за момент.

— О, току-що ги взех. Реших, че е най-добре веднага да ги донеса.

Тя го погледна предпазливо.

— Мислиш ли, че ще открием нещо?

— Не знам. Едната част е от станцията, а другата от телефонната централа — той ѝ ги подаде. — Искаш ли да погледнеш?

Савана стана от стола си, мина покрай бюрото и пое пликовете. Отвори единия и нареди листите по бюрото.

Те съдържаха бележки, направени от телефонистите и бяха датирани по седмици, като най-новите се намираха най-отгоре. Наведе се над тях и започна да чете. Всяко вписване съдържаеше датата и часа плюс или цитат, или парафраза, или просто описание на оскърбителното обаждане.

В продължение на няколко минути тя чете мълчаливо, а след това прегледа следващия лист. Изправи се и вдигна ръка към рамото си. Това представляваше защитен жест, чувстваше се измръзнала.

— Някога имах телефонен секретар — каза тя тихо. — Имаше смисъл. Бях на повикване голяма част от времето и ми беше приятно да знам, че мога да се прибера вкъщи и да зная точно кой и кога се е опитвал да ме открие. Но телефонните натрапници бяха на мнение, че машината представлява лесна плячка. Успявах да стигнат до мен доста бързо. И тогава я дадох на едно от момчетата в офиса.

Тя вдигна глава и видя Джеърд съвсем близо до себе си и отново беше като поразена от ръста му. Той беше висок, як и силен. Можеше да се разправи с нея за нула време, но не това я плашеше. Плашеше я силата на притеглянето му. Приемаше го като нещо магнетично, което въздейства на всичките ѝ сетива с краен резултат това, че тя политаше към него.

С усилие насочи повторно вниманието си към бележките и каза:

— Благодаря ти, че ги донесе. Не трябва да те задържам повече.

— Нямам нищо против това, да ме задържиш.

— Навярно имаш други задължения.

— Нищо, което да не може да почака.

Той не бързаше да си върви, а тя не можеше да го изпъди, както не можеше да се съблече и да потанцува гола върху бюрото.

Но така или иначе тя се чувстваше гола. В присъствието на Джеърд всички барикади, които ѝ бяха вършили добра работа години наред, бяха свалени от нея. Беше ѝ любопитно да знае дали той разбира това. Много неща, свързани с него, я озадачаваха и ѝ мина през ум, че е вече време да направи усилие и да разбере нещо повече.

— Какво... — тя се изкашля и започна отначало. — Какво правиш обикновено през деня?

Дрезгавият му глас беше придружен от ленива усмивка:

— Малко от това, малко от онова.

Усмивката щеше отново да замъгли съзнанието ѝ, ако в този момент не беше позвънял телефонът. Тя се наведе и протегна ръка. Беше един адвокат, който искаше да знае за кой съдия да настоява по предстоящ процес за подкуп.

— Крамер — каза тя — той не може да понася подкупите. Достатъчно е предпазлив и успява да избегне условията за неправилно

водене на делото, но пък ще ти даде всички изгоди от това, че съществува съмнение — отговори и на някакъв дребен въпрос, след това затвори и вдигна погледа си към Джеърд.

Очите му я приковаваха. Особената светлина в едното интригуваше, но това беше само началото. В бледосините ириси имаше сиви точки, които потъмняваха или светлееха според настроението му. Тя се чудеше защо не е забелязала това по-рано, особено ако се вземеше под внимание тяхната сила. В следващия момент разбра, че тази сила беше ключът и че идваше от самото му същество.

Опитвайки се да се пребори с магията на тази сила, тя отново се изкашля и попита:

— Малко от това, малко от онова: Какво искаш да кажеш?

Изглежда, че въпросът ѝ не го смути.

— Чета.

— А какво?

— Белетристика и още много друго. Освен това трябва да следя новостите. Кънтри музикантите се задържат по-дълго на сцената, отколкото да речем поп рок звездите, но това съвсем не означава, че животът им е статичен. Затова се стремя да не изоставам и слушам всичко ново, което се появява.

— Ти ли решаваш какво да се излъчва?

— Не. С това се занимава моят музикален директор. Работата му се състои в това да бъде ориентиран за музикалните предпочитания на слушателите от Роуд Айлънд. Една песен, която може да се посрещне с аплодисменти в Тулса, тук може да не направи впечатление. Това е точно в смисъла на малко кънтри в града. Малко по-голяма от необходимата доза кънтри и градът изключва.

Тя приемаше тази логика.

— А освен че четеш, с какво друго се занимаваш?

Той се вгледа внимателно в нея и прокара пръст по лицето си.

— Занимавам се по малко с недвижими имуществата.

— Нещо друго, освен радиостанции?

— Да. Имам интереси на различни места.

— В Провидънс?

— Не. Те са малко разпилени.

— В такъв случай ти се налага да пътуваш.

— Не. Имам хора за това. Поддържам връзка с тях по телефона.

— Изглежда, че заетостта ти в това поле е доста сериозна.

Вместо отговор той вдигна рамене, с което показваше, че това не е чак толкова важно.

Тя разчете жеста му правилно. От една страна, видът му не даваше повод човек да си го представи като голям бос. От друга, той излъчваше сила и в този смисъл според нея можеше да съперничи на Донълд Тръмп.

— Кога спиш? — попита.

— Когато съм уморен.

— Сега не си ли? Не е възможно да си спал много след работа.

— Няколко часа наведнъж ми е напълно достатъчно. Ще спя по-късно — той направи движение с глава към материалите, които беше донесъл. — Искаш ли да прегледам единия плик, докато ти се занимаваш с другия? Това ще ти спести малко време.

Савана почувства прилив на удоволствие. Работата щеше да отнеме два пъти по-малко време благодарение на неговото участие. А много по-важно беше това, че той ще остане при нея малко по-дълго. Тя не беше убедена, че това е най-разумното, но беше силно привлечена от този шанс. Присъствието му я стимулираше. Всичко в него, от косата му с цвят на пясък до внушителната ширина на гръдния му кош, от начина, по който джинсите му прилепваха около бедрата, до лекия мирис на кожа, прикачен към него — всичко негово я поглъщаше. Тя съзнаваше, че е абсурдно да попада под влиянието на един мъж точно сега, но вълнението действаше като противоотрова на всичко останало, което чувстваше. Той беше нейният талисман, който прогонваше главоболието и студа и в този смисъл ѝ помагаше много повече, отколкото съзнаваше.

Телефонът отново извънтя. Сега беше Джейни, която ѝ съобщаваше, че я търси Сузън. Савана я получи веднага.

— Суз?

— Мисля, че трябва да се върнеш тук, Сави. Уил едва издържа. Той е убеден, абсолютно убеден, че Мегън я малтретират. Разправя, че ще вземе пистолет и тогава ще отиде да остави парите.

— Но той не трябва да се вижда с никого. Ще остави парите и ще се махне.

— Казва, че щял да остане.

— Не може да направи такава нещo. Или ще го убият, или ще провали всичко.

— Казах му го, и Сам му го каза, и Ханк, но той не ни вярва. Мисля, че трябва да дойдеш и да доведеш Пол.

— Пол отсъства от щата, но ще дойда аз. Успокой Уил и ме чакай.

С разтуптяно сърце тя затвори телефона. Беше дотам потънала в мисли за Уил и Мегън, че дълбокият глас на Джеърд я сепна.

— Разбирам, че похитителите са се обадили.

Тя бързо вдигна глава.

— Тази сутрин — нито за миг не й беше минало през ум да не му казва. — Размяната е довечера, но Уил много тежко преживява всичко. Сигурен е, че върху Мегън се извършва насилие. Сузън е на мнение, че трябва да бъде там и аз ще отида, но не знам с какво ще помогна. Не мога да му внуша, че Мегън е в безопасност. Всичко, което аз и останалите можем да направим, е да се молим тя да е добре — тя отново се загледа в листовете. — Ще трябва да ги прегледам по-късно.

— Аз ще ги прегледам.

— Не е необходимо.

— Знам, но така искам. Може би моята радиостанция има нещо общо с отвличането.

— Това е толкова малко вероятно...

— Но заслужава разглеждане. Хайде, Савана, нямам никаква спешна работа до вечерта. Това ще бъде за мен едно разнообразие.

За първи път произнасяше името й и на Савана й трябваше цяла минута, за да успокои вълнението си. Беше прозвучало интимно. Звукът докосваше нежно сетивата й и при други условия тя щеше да замърка като котка. Вместо това тя го изглежда особено.

— Какво ти предстои тази вечер?

— Имам конференция в шест часа с група инвеститори от Калифорния.

Това беше не само убедително, но също така много по-добре, отколкото ако му предстоеше среща с жена. Успокоена, тя бавно събра на едно място листите и ги сложи обратно в плика. След това му подаде двата плика.

— Благодаря — прошепна, като се опитваше да задържи задълго в съзнанието си чертите му, които като че ли представляваха

допълнителна доза самочувствие. Страхуваше се, че до пристигането ѝ у Вандермиърови нещата могат да се влошат.

След това, обръщайки се настрани, може би, за да си попречи да се хвърли върху него, тя грабна телефонната слушалка.

— Джейни, би ли ми повикала такси?

Джеърд издърпа слушалката от ръката ѝ и с глас, който беше по-дълбок и по-властен от обикновено, каза:

— Отмени таксито, Джейни. Благодаря — и затвори телефона.

Савана недоволно поклати глава.

— Не мога да приема да ме возиш дотам.

— Нямах голям избор — каза. — Току-що отмених таксито ти.

— Ще извикам друго.

— Не съм на това мнение.

— Защо не? — попита тя и гласът ѝ прозвуча почти така високомерно, като този на Сузън, когато разговаряше със Сам.

Очите на Джеърд потъмняха, а гласът му стана по-твърд.

— Когато една жена ме гледа като тебе преди малко, тя не побягва с такси, ако аз разполагам с добра кола на две крачки.

Савана отвори уста, за да протестира и да каже, че не го е гледала по никакъв особен начин, но я затвори, без да каже нищо.

— Благодаря — изрече провлечено той. Поглеждайки над рамото си, забеляза палтото ѝ, което висеше на малка закачалка на вратата. Миг по-късно ѝ помагаше да го облече. Тя пхна ръцете си и притвори очи, след като почувства ръцете му върху раменете си.

Малко след това той отвори вратата на офиса.

— Ще бъда при Вандермиърови — промърмори тя на Джейни Уу, преминавайки бързо покрай нея. Но се спря, когато забеляза как Джейни гледеше Джеърд. — Той ми помага, но ако някой пита, не е бил тук. Ясно, Джейни?

Джейни, която знаеше, че сигурността на службата зависи преди всичко от дискретността, кимна.

Доволна, Савана тръгна отново. Не ѝ беше необходимо да се обръща назад, за да разбере, че Джеърд я следва отблизо. Чувстваше топлината му, вибрациите на тялото му. И си помисли, докато той стоеше изправен, чакащ до нея асансьора, че в друг ден и в друго време тя ще го остави да я отведе там, където му подсказе сърцето.

8

Джеърд беше получил своя дял от живота. През неговите тридесет и девет години той беше имал много приятели и много от тях бяха жени. В биографията му се вместиха многобройни връзки, две свръхсериозни увлечения и една съпруга. Но никоя жена те го беше поглеждала с такъв копнеж, като този в очите на Савана. От момента в студиото, когато тя се беше обърнала и погледнала към него, той знаеше това. И възхищението. В очите ѝ се четеше и това.

Беше свикнал да му се възхищават. Жените се увеличаха от външността му, точно както от гласа му, и той го знаеше много добре. Гласът му беше капитал. От него зависеше цялата привлекателност на предаването. Той увеличаваше ефекта му с избора на думи и с интонацията си.

Но не правеше нищо, за да подобри външния си вид и умишлено се стараше да стои колкото се може повече на сянка. Радваше се на анонимността си в Роуд Айлънд, беше му приятно, че може да се разхожда по улиците, без някой да знае кой е. При важни обществени събития изпращаше някой от другите дисководещи. Когато биваше лично поканен, се измъкваше с някакво извинение. Високо ценеше отскоро придобитата си независимост. За този етап от живота му, когато опипваше пътя си в очакване на голямото вдъхновение, тя беше за него от решаващо значение.

И тогава се появи Савана. В началото той се отнесе скептично, като се мъчеше да разбере дали тя не се стреми към нещо толкова елементарно, като секса. Все пак, докато разговаряха, той вече беше започнал да се колебае. Тя не му разиграваше театро. Нищо в поведението ѝ не говореше за агресивност, а още по-малко съзнателна. Той помнеше момента, когато се намираще в кабината и я беше погледнал през стъклото. Тя току-що си беше свалила палтото. Той подозираше, че щеше да се загледа в нея, даже ако тя не се беше навела за чантата си.

В нея нямаше нищо поразяващо. Нищо не правеше особено силно впечатление. Но по един неизказан начин тя преливаше от сексуалност. Чертите ѝ бяха гладки и привлекателни, кожата ѝ нежна и хубава. Косата ѝ представляваше лъскава кафява маса, сбрана на възел, от който сякаш се опитваше да избяга. Фактически това, което я правеше физически привлекателна и провокираща, можеше да се нарече изящество на простотата. Тя беше завършен професионалист и все пак в нея се чувстваше загатната някаква сладостна топлина, която поставя на изпитание душата на един мъж. Не правеше нищо, за да прикрие елегантната дължина на краката си или особената извивка на бедрата си или приятната издутост на гърдите си, но и не ги афишираше натрапчиво. В нея имаше нещо загадъчно.

Тя пленяваше.

Тя го възбуждаше.

— Знаеш ли, че нямам никакви оплаквания срещу тебе — подразни я той с глас, който беше толкова висок, колкото беше необходимо, за да се чуе при шума на мотора.

Затегнатата с предпазния колан в неговия патфайндър, Савана наблюдаваше минавачите. Той предприе нов опит.

— Можеш да ме гледаш както си искаш. Нямам нищо против това.

Тя отмести главата си встрани, но преди това той беше забелязал лека червенина по лицето ѝ.

— Ти си под голямо напрежение — продължи той. — Радвам се, че мога да бъда в помощ.

Светлината на светофара се смени. Той тръгна бавно и в продължение на няколко минути в колата не се чуваше нищо друго, освен шума от двигателя. По едно време много тихо тя каза:

— Мисля си, че повече би ти подходило порше.

Той гледаше пътя пред себе си.

— Порше? Не. Трябва ми нещо по-практично.

— За какво?

— За да пренасям инструменти.

Гласът ѝ продължаваше да бъде сериозен, но той усети, че погледът ѝ продължава да бъде насочен към него, което представляваше стъпка във върнатата посока.

— Нямах ли момчета за тази работа или така е само в телевизията?

— Да, в телевизията най-вече. При нас това не е необходимо. Но аз нямах предвид станцията. Говорех за моята лодка.

Известно време тя не каза нищо.

— Какво представлява лодката?

— Четиридесет и шестфутов морган — той продължаваше да говори тихо и бавно. — Точно сега е на сух док, но след месец ще я пусна на вода. От април до ноември тя ми служи за жилище.

— Живееш в лодка? — попита тя, като не можа да скрие ентузиазма си:

Той кимна.

— Как изглежда такъв живот?

Той помисли малко.

— Спокоен. Ти си била на море, нали?

Тя кимна.

— И си почувствала тази свобода?

— Аха.

— Ами нещо такова. Колкото и здраво да си вързан за кея или колкото и спокоен да е приливът, все пак усещаш люлеенето. И чувството за свобода присъства непрестанно. Знаеш, че когато ти стане тежко, можеш да се отпуснеш. Даже ако рядко ти се случва да махнеш с ръка на всичко, съзнанието, че можеш, ти дава сила.

Той спря на следващия червен светофар. Савана пак гледаше навън през прозореца.

— Има случаи — каза тя замислено, — когато бих дала всичко, за да мога да се отпусна, когато искам да се отърва от всичко, да избягам — връщайки се към настоящия момент, тя му отправи една не много сполучлива полуусмивка. — Безотговорно, нали?

— Ако кажа да, ще отида против себе си. Всеки има такива моменти.

Не беше толкова сигурна. На този свят съществуваха хора, лишени от грижи и отговорност. Като отново отклони погледа си от него, тя продължи:

— Когато бях малка, винаги се пъхах навсякъде. Енергията ми беше невероятна. Понякога губех контрол и можех да връхлетя върху всичко, което ми се изпречи. Но нямаше нищо страшно. Трябваше

само да стана и да отупам праха от себе си. Когато получих шофьорската си книжка, си помислих, че ще бъде същото, че ще карам прекалено бързо, ще губя контрол и ако почна да се блъскам в разни неща и предмети, ще бъда в истинска беда.

Тя гледаше разсеяно местата, покрай които преминаваха и които след промяната на светлината на светофара, се задвижиха отново.

— Има случаи, когато ми се струва, че съм загубила контрол върху живота си, че съм на прага на голяма катастрофа. Все едно, че съм на пързалка. Постепенно набирам скорост и искам да се спра, но не мога.

— Сигурен съм, че можеш.

— Не. Има ангажменти, отговорност. Аз съм възрастен човек. Един възрастен човек може да се откаже, когато нещата не вървят.

— Разбирам — отрони тихо Джеърд. — Сега не вървят — той я погледна тъкмо навреме, за да забележи кимването ѝ. — А как е, когато животът върви гладко?

Тя се засмя с висок глас.

— Обикновено скучая — бързо го погледна. — Между лошите и добрите периоди идва времето, което обичам. Тогава предизвикателството съществува без травма. Слава Богу, такива времена се случват често.

— Ти си щастлива. Някои хора не могат да кажат това.

— Знам — гласът ѝ се сниши. — Сега завий надясно.

Няколко минути те се движеха, без да говорят, но и Савана това не беше важно. Все пак Джеърд представляваше утеха, солидно присъствие. Това беше човек, който нямаше нищо общо с кариерата ѝ, с миналото ѝ. Той се изправяше до нея срещу бурята на живота.

Много скоро тя го насочи към извитото отклонение, отвеждащо до Вандермиърови. Пред входната врата той спря и попита:

— Ще останеш ли дълго?

— Зависи от състоянието на Уил. Ако той тича из къщата и размахва пистолет, може да ми трябва по-дълго време, за да го укротя, отколкото ако само седи на някакъв стол и отправя заплахи.

— Мога ли да чакам?

Тя поклати глава.

— Въобще не трябва да бъдеш тук. Опитваме се да замесваме колкото може по-малко хора. Както стоят в момента нещата, ще трябва

да обяснявам това-онова, когато вляза. Сигурна съм, че са ни видели.

Джеърд би се радвал да влезе и да помогне при обяснението. Инстинктивно почувства, че тя не би се съгласила на такова нещо. При всичките ѝ приказки за бягство тя не беше страхливка. Беше професионалист до мозъка на костите си.

Но тя не бързаше да излезе от колата.

Той я попита тихо:

— Кога трябва да се върне Мегън?

— Парите трябва да се предадат в осем. Известно време след това трябва да се обадят на Уил и да му кажат къде е тя, а малко след това ние ще я приберем — тя изглеждаше силно угрижена. — Един Господ знае какво ще стане по-нататък.

Той се протегна и леко докосна лицето ѝ с пръст. Това беше един от онези насърчителни жестове, които се появяват, оставят отпечатъка си и изчезват.

— Значи работиш до късно.

Тя кимна.

— Снощи беше с мен. След това днес в офиса. Довечера ще бъдеш тук или кой знае къде. А ти кога спиш?

— Мисля, че съм като теб. Не ми трябва много. А когато ми трябва повече, отколкото мога да получа, си наваксам през почивните дни.

— Но те са за възстановяване.

— Сънят възстановява.

— Аз мислех за посещения на шоупрограми, концерти, музеи, ски, пазаруване, слънчеви бани на трева.

— Слънчеви бани на трева — тя се усмихна. — Ммм, това звучи примамливо.

Усмивката ѝ беше толкова нежна и пленителна, че на Джеърд му се поиска да си вземе обратно думите. Би могъл да прекара почивния ден в леглото ѝ и вероятно това щеше да бъде най-възстановяващото нещо.

Като наблюдаваше как сивите точки в очите му потъмняват, Савана почувства дълбоко в себе си една ответна реакция.

— Трябва да бягам — прошепна тя и протегна ръка към чантата си. Окачи я на рамото си и хвана дръжката на вратата. Макар и да знаеше, че трябва да се противопостави на желанието си, погледна

назад към Джеърд, за да поеме с двете си очи последна порция от силата му.

Той се опита да не извика. Много внимателно и с много пресипнал глас каза:

— Може да имам търпението на светец, но не съм направен от камък. Следващия път, когато ме погледнеш така, ще те целуна.

Сърцето ѝ заби лудо.

— Трябва да бягам.

— Чу ли какво ти казах?

Отваряйки вратата, тя изрече:

— Благодаря ти, че ме доведе дотук. Това беше глътка въздух.

И излезе.

Той се надигна от мястото си.

— Савана?

Тя затвори вратата, но той бързо свали стъклото. Савана се наведе към прозореца, можеше да се помисли, че отдавна е била с това намерение.

— Ще ми съобщиш ли, ако намериш нещо в тези записи?

— Знаеш, че да — каза той бързо. След това отвори жабката, извади оттам малък бележник и химикал, надраска набързо няколко телефонни номера, откъсна листа и ѝ го подаде. — Можеш да ме намериш по всяко време.

Савана пое листа, но той не го пусна веднага. Очи му отказваха да освободят нейните.

— Трябва да вървя — прошепна тя умолително.

Но той продължаваше да я задържа и усилваше връзката помежду им с всяка изминала секунда. Най-накрая, когато почувства, че собственото му сърце започваше да реагира шумно на напрежението, пусна листа.

Савана бързо го прибра в джоба си.

— Благодаря. Благодаря за всичко, Джеърд.

— Савана...

— Ще говорим по-късно — тя махна с ръка и напусна колата, елегантна фигура, носеща се в лек тръс по стъпалата на входа. Вратата се отвори с пристигането ѝ. Без да погледне назад, тя изчезна.

Уилиъм Вандермиър не тичаше из къщата и не размахваше пистолет, главно защото пистолетът беше изчезнал с Мегън, но представляваше нещо много далечно от кроткото същество, каквото беше в голяма част от чакането. В очите му имаше нещо диво, комбинация от отчаяние и ужас, което само по себе си беше смразяващо.

Савана седеше в компанията на Сузън, Сам и Ханк и разговаряше с него. Тя преминаваше от един спорен въпрос към друг, като се опитваше да го убеди, че трябва да запази хладнокръвие и когато мислеше, че е засегнала всички възможни теми, Сам се досещаше за още нещо. Дватамата мислеха, че са го успокоили.

След като застрахователната компания беше готова да достави парите в четири следобед, а дотогава нямаше какво да се прави, Савана успя да го убеди да си почине малко. Скоро след като той се качи на горния етаж, тя и Сузън влязоха във всекидневната, за да си поговорят.

— Добре ли си? — попита тя тихо. Седеше обърната с лице към Сузън, която не пиеше, но видът ѝ говореше, че алкохолът ужасно ѝ липсва.

Сузън се отпусна назад върху брокатовите възглавнички на канапето и затвори очи.

— Питай ме след една седмица, когато ще съм се върнала вкъщи и ще съм забравила всичко това.

— Аз наистина съм ти признателна. Знаеш, нали? Не бих могла да бъда едновременно и тук, и на работа, а на Уил му беше необходимо присъствието на едната от нас.

Като подпря главата си на канапето, Сузън отвори едното си око към Савана.

— Тъжно е това, че Уил има нужда от нас. Вандермиърви винаги са били известна фамилия. Би трябвало край него да се тълпят десетки хора.

— Това е отвличане, не парти. Той искаше да не се разгласява нищо.

— Това, което искаше — коригира я Сузън, — беше да не се разгласява за липсата на пари. Трябва да видиш това място, Сави. Изглежда много хаотично.

— Не хаотично. Само измъчено. И само на отделни места.

— Какво се е случило? Какво направи Уил с бизнеса?

Савана вдигна рамене.

— По собственото му признание, никак не го бива като финансист.

— Но той е можел да наеме хора, които да му движат финансите. Като стана дума за това, колко са хората в положение като неговото, които познаваш, които да не разполагат с армии от финансови съветници и счетоводители?

— В това отношение Вандермиърови винаги са се различавали от другите. Те предпочитаха да се справят сами. Бащата и чичото на Уил изградиха бизнеса от нула. Всеки от тях беше силен в нещо. Изглежда, че чичото е бил факир с цифрите, но не и бащата на Уил, и съвсем сигурно не Уил.

— Все още не мога да повярвам, че е провалил всичко. Меги заслужава по-добра участ.

— Това е така, но само защото ѝ се струпаха толкова лоши неща. Уил я обожава. Може би това компенсират финансовите им проблеми.

Сузън не можеше се съгласи.

— Не мога да си представя толкова силна любов. Искам да кажа, че ако говорим за намаляване на дохода от осемдесет хиляди годишно на шестдесет и пет, това може да е вярно. В такъв случай не би имало рязка промяна в стила на живот. Но от един милион на триста хиляди, като по-голямата част отива обратно в бизнеса — когато една жена си представя, че се омъжва изгодно и изведнъж открива, че няма налични пари за един уикенд на минералните извори, тази любов ще е нещо феноменално — тя поклати глава. — Няма такава любов — излегната в жълтия си костюм, тя имаше изненадващо властен вид.

— Тези мисли са тъжни — промълви бавно Савана.

— Реалистични.

— Но тъжни. Понякога не си ли мечтаеш за мъж, който ще те обича така?

— Не.

— Никога?

— Никога. А ти?

Савана се поколеба и отрони нерешително:

— Да.

— Защото си романтичка. Ти сънуваш през розови очила.

— Не е ли сънят или мечтата всъщност нещо розово?

— Не е задължително. Една мечта може да бъде практична. Не е необходимо на всяка цена да се пренадуе и така да стане непостижима. Такъв е твоят проблем, Сави. Ти се прицелваш прекалено високо.

— В надеждата за любов няма нищо нереалистично.

— Не, когато става дума за реалистична любов.

— Как би дефинирала реалистична любов?

— Тази, при която двама получават удоволствие от връзката. Това удоволствие може да има финансов или социален характер. Не е задължително винаги да бъде междуличностно, и то положително не е онова всемогъщо нещо, за което си мислиш. Твоите надежди за любов са високи като надеждите ти за всичко останало в твоя живот. Но ти само подготвяш провалянето си. Не го ли виждаш?

Савана не искаше да го види.

— Както аз виждам това — каза тя, — ако надеждите ми са високи, имам повече шанс да постигна това, което искам, отколкото ако се прицеля по-ниско, това като начало.

Тя се успокои, когато Сам влезе в стаята. Усмихна се, когато той продължи към библиотеката. Френската врата беше поправена. С ръка, подпряна високо срещу рамката ѝ, той гледаше към вътрешния двор.

Сузън поднови разговора с тих, но убедителен глас.

— Това, което е най-важно при една връзка, е уважението. Уважението идва със силата, а силата с парите. Статистиките показват, че зад всички разводи стоят финансовите трудности.

— Какво знаят статистиките? Ако бракът е силен, той ще издържи на всякакви финансови затруднения.

— Но парите са важни — погледът ѝ се отклони към Сам. — Те са символ на сила. Когато човек има пари, той има и име. Хората го забелязват. Вслушват се в него. Той има влияние. Уважавам хората, които правят нещо — тя се усмихна дяволито. — Обичам го, ако може да направи нещо за мен.

— Дърк направи ли го?

Усмивката изчезна.

— Не — тя не сваляше погледа си от Сам.

— Но ти го обичаше.

— Мислех, че го обичам — направи пауза. — Дърк, беше голямо нещо в леглото. Там той правеше нещо за мен и още как...

— Но не другаде? Не разбирам, Суз. Ти имаше голяма къща, ягуар, дрехи и бижута и...

— Трябваше да водя война за всичко. Дърк беше един от най-стиснатите хора, които съм срещала. В тялото му нямаше нито една романтична кост — тя сниши гласа си до шепот. — А пък ако ме интересуваеше единствено сексът, аз бих тръгнала след Сам. Той има някакво неподправено мъжко излъчване, не мислиш ли?

Савана знаеше, че други жени го чувстват, въпреки че тя самата никога не беше привличана от него.

— Той няма много пари — прошепна тя като напомняне на Сузън, за която парите означаваха толкова много.

— Може и да е така — изрече Сузън с чувство, — но, Господи, той изпълва добре панталоните си.

Савана искаше да се противопостави, но накрая отстъпи.

— Предполагам, че е добре оформен, гледан откъм гърба.

— Почакай да се обърне и да видиш как изглежда отпред.

— Според теб излиза, че той умишлено развява нещо.

— Отдавна мисля върху това.

— А аз не. Сам Крейг не е екхибиционист. Не е виновен, че не сваляш очи от анатомията му.

Сузън вдигна рамене.

Савана отбеляза с недоволство:

— Целият този разговор е изцяло неуместен.

— Не съм съгласна. Нека ти кажа, че в последните два дни на няколко пъти поисках силно той да ме метне на рамото си, да ме хвърли в леглото и да ме накара да забравя всичко, което става тук — тя се нацупи и погледна Савана малко накриво. — Шокирана ли си?

Савана не беше шокирана поради една-единствена причина. По същество нямаше голяма разлика между мислите на Сузън относно Сам и нейните относно Джеърд. Тя се беше чукала с Джеърд във въображението си безброй пъти, когато е бивала сама през нощта, в компанията единствено на гласа му, или когато беше жадувала за бягство от грижите на живота си.

Шокирана? Ако Сузън мислеше, че Сам е щедро надарен от природата, тя трябва да види Джеърд.

— Ти си шокирана — каза Сузън. — Изчервяваш се.

— Не съм шокирана — тя пое дъх и след това прошепна: — Би ли го направила?

— Да направя какво? — прошепна Сузън в отговор.

— Да легнеш с него?

— Ако ме помоли изискано.

— Хайде, Суз...

— Не знам, Савана. Как бих могла да ти отговоря? Ще се прибера вкъщи, така че ако изобщо е съществувала възможност, сега вече я няма. Няма да има абсолютно никаква причина да го видя отново.

— Освен ако не те потърси.

— Това пък защо?

— Може би му харесваш.

— Той ме мрази.

— Но ако наистина те потърси, би ли се срещнала с него?

— Вероятно не — заяви Сузън, но знаеше, че това е лъжа. Сам Крейг не я оставяше на спокойствие. Той я дразнеше, ядосваше я, вълнуваше я повече от всеки друг. Ако я потърсеше, вероятно щеше да си изпати от нея, но тя вероятно щеше да се срещне с него, макар и само за това, да разбере дали издутината в панталоните му ще се окаже достойна за съдържанието, което съдържа в себе си. След това щеше да го захвърли. В края на краищата той беше толкова неподходящ за нея, колкото тя за него.

— Здравей, Савана — раздаде се по жицата плътният глас на Джебърд.

Савана развълнувано отвърна на поздрава.

— Здравей.

— Гласът ти е такъв, че както изглежда, току-що си се прибрала.

Тя се помъчи да задържи телефона, да свали палтото си, да регулира дишането си и в същото време да продължи разговора.

— Да. Тъкмо идвах по коридора, когато Джейни ми съобщи за обаждането ти.

— Искаш ли да ти звъня пак?

— Не, не. Дай ми една секунда — тя намести телефона на бюрото, бързо излезе от палтото си и го захвърли настрана, откачи

обещите си, притисна с ръка гърдите си, затвори очи и бавно и дълбоко пое въздух. След това отново вдигна телефона. — Сега е по-добре — каза, съзнавайки отлично, че усиленото биене на сърцето ѝ нямаше нищо общо с бягането ѝ по коридора.

— Как мина?

— Отлично. Той се укроти.

— През цялото време ли беше там? — беше почти четири следобед. Той я беше оставил преди обед.

— Не. Имах среща в Потъкет. Но се задържах при Уил няколко часа. Искях да прекарам и известно време със Сузън. Това преживяване изчерпа силите ѝ.

— Успя ли да ѝ помогнеш?

— Не знам. Надявам се.

— А тя помогна ли ти?

Отначало Савана не отговори. По-късно върху устните ѝ се появи бавна усмивка.

— Толкова ли лошо изглеждах?

— Не лошо. Никога лошо. Ти просто имаше вид на някой, който е в състояние да говори с някого, а кой може да бъде по-подходящ събеседник от собствения ти близък?

— Сестра — поправи го тя. — Ние сме много различни.

— Добре, сестра. Помогна ли ти?

Савана замълча отново. Не, Сузън не беше помогнала, поне що се отнася до Джеърд. Умът на Сузън беше изпълнен единствено с мисъл за безумно чукане, докато Савана все още претегляше за или против за една целувка.

Целувката беше като километричен камък. Беше повратен пункт. Ако Джеърд я целунеше, отношенията им щяха да поемат по нова пътека. Ако я целунеше, щеше да бъде преодоляна една бариера. Тогава щяха да бъдат възможни всякакви неща и това я правеше нервна, защото тя имаше надежди. Очакваше, че в леглото с Джеърд ще бъдат динамит. Джеърд щеше да се покаже баснословен любовник, тя, от своя страна, също. Но какво щеше да бъде, ако тя се заблуждаваше относно него? Относно себе си? Една част от нея, страхливата част, беше на мнение, че е по-добре да не се правят никакви опити, отколкото да се направят и да не успеят. В такъв случай тя щеше да си запази мечтите.

Въздъхна.

— Не, Сузън не ми помогна много, не този път — тя се изкашля.
— Намери ли нещо в тези бележки?

Съгласявайки се с нейната смяна на темата само защото си даваше сметка за скритото зад въпроса ѝ напрежение, Джеърд каза:

— Научих, че някакъв кретен си е навил нещо за някакъв червен сладък корен. През последните три месеца той досаждал на телефонистките ми с въпроса дали им харесва. Падат се по два разговора на човек седмично, което не е достатъчно, за да се депозира официално оплакване, но е достатъчно, за да бъде безкрайно дразнещо. Но това е всичко, Савана. Три пъти се рових в тези книжа и в тях няма нищо, което да има каквото и да е общо с отвличане или с бележка за откуп. Може би самата ти трябва да ги видиш. Може би ще ти хрумне нещо, което не...

— Не. Няма нищо — тя въздъхна отново, този път по-уморено.
— Ти си гледал. Ако е имало нещо, щял си да го забележиш — инстинктивно му се доверяваше. — Освен всичко, похитителите са били особено внимателни във всяко отношение и не знам защо допуснах, че са оставили някакви следи при теб. Това не би паснало е начина, по който са работили.

— Струваше си да се погледне.

Не беше сигурна, че е прав, но от друга страна, от самото начало тя имаше съмнения относно основанията си да търси Джеърд.

— Така или иначе, ние сме толкова близо до размяната, че вероятно това няма значение. Когато Мегън се върне, ще се обърнем към ФБР — тя изведнъж замлъкна, а после продължи с по-нисък глас:
— Много бих искала да ги извикам сега. Не спирам да мисля отново и отново за извършеното от мене по този случай и никога не ми се струва, че то е достатъчно. Какво разбирам аз от отвличания?

— А какво разбират другите?

— Хората от ФБР знаят много.

— Съвсем честно, мислиш ли, че те щяха да направят повече от теб? Помисли върху това, Савана. Даже да беше се обърнала към тях, като се вземе под внимание заплахата в бележката за откупа, те щяха да се окажат вързани за ръцете и краката, също като тебе. Едно отвличане не се оправя с магическа формула. Първата повеля в този

род бизнес е да се освободи заложникът. И тъкмо това се опитваш да направиш.

Савана отново замълча, този път по-дълго.

— Савана?

— Тук съм — изрече тя с убит глас.

— Какво има?

Тя продължаваше да мълчи.

— Савана?

Тя чувстваше как думите напират в гърлото ѝ. Те излязоха, преди да успее да ги задържи.

— Изплашена съм, Джеърд. Ами ако нещо стане не както трябва?

— Нищо няма да стане не както трябва. Твоят приятел разполага ли с парите?

— Ще ги има. Но аз се тревожа. Аз отговарям за този случай и правя всичко, което е по силите ми. И все пак всичко може да гръмне пред очите ми.

— Какво всичко!

— Не знам. Уил може да откачи по средата на пътя до мястото, където трябва да остави парите, похитителят може да реши, че нещо не е наред с парите — нещо шантаво, което ще прати на кино всичките ни усилия. И аз се чувствам по-отговорна от всеки друг.

— Ти направи всичко възможно.

— Може да не е достатъчно.

— Никой друг не би могъл да направи повече. Похитителите не биха разрешили това.

Тя извиваше и люлееше телефонния шнур напред-назад.

— Може би не трябваше да ги слушам.

— Била си длъжна да слушаш съпруга на Мегън. Става дума за неговата жена, за неговите пари.

— Но той беше, който се обърна към нас за помощ.

— Нас. Ти и твоят шеф. Какво направи той?

Тя направи пауза, след това отстъпи.

— Не много.

— Така ли? Той те натовари с цялата отговорност и направи всичко възможно. Ако е мислел, че е недостатъчно, би могъл да се намеси всеки момент.

— Предполагам — мислите й поеха друга посока. — Не съм ти говорила за Пол.

— Нямало е защо. Всички главни адвокати си приличат. Те са политически креатури. Твоят шеф знае, че когато един подобен случай излезе на бял свят, медиите ще следят с увеличително стъкло всичките му стъпки. Това, което ти правиш — или не правиш — рефлектира върху шефа ти. Той няма да ти позволи да оставиш в опасност кариерата му — набързо пое дъх. — Прав ли съм?

Тя помълча известно време и след това промърмори:

— Прав си.

— Той не би действал различно от теб.

— Предполагам, че е така.

— Всичко, което става в този момент, е извън твоя контрол. Но ти си опитала всичко. Опитала си, Савана. Трябва да си го повтаряш непрекъснато.

Тя въздъхна.

— Знам.

В продължение на минута не се водеше никакъв разговор. Джеърд наруши мълчанието, като каза:

— Добре ли си?

— Ммм. Много съм добре — в действителност се чувстваше малко по-добре за това, че беше успяла да го успокои донякъде.

— Мога ли да дойда?

— Не. Ти не трябва да знаеш за това. Не трябва да знаеш за нищо от това, а виж ме как съм се разприказвала за всяка мъничка неприятност. Не ти ли прилошава от това?

— От какво да ми прилошава?

— От това, че жените непрекъснато те обливат с чувствата си.

Джеърд се намръщи.

— Те не правят това.

— Сигурно го правят. В теб има нещо, което го предизвиква.

— Ако го има, те не го виждат. Аз живея много усамотено, Савана. Вървя по моя път, занимавам се със собствените си работи.

— Но половината Роуд Айлънд е влюбен в теб.

— Половината от Роуд Айлънд може да е влюбен в гласа ми — изрече той твърдо, — но дотам. По-голямата част от Роуд Айлънд не знае кой съм или как изглеждам и тъкмо това искам.

Савана се сепна от неговата разпаленост.

— Аз само помислих...

— Ти помисли, че край мене валсират цяла армия жени и една по една си изливат сърцето и душата? Не съвсем. Даже, ако разполагах с време, това не би ме заинтересувало. Аз работя през нощта и спя през деня. Не се срещам с никого, защото никой не ме интересува — той понижи глас. — До този момент.

Савана не беше подготвена да му възрази. Мъжете, великолепни като Джеърд, не прекарваха живота си сами.

— Не разбирам — промърмори тя. — Има десетки и десетки жени, които всяка минута са готови да се появят на вратата ти.

— Не искам никакви жени да се тълпят на вратата ми. Не се намирам в отчаяно положение. Не ми трябва жена, за да оцелея.

— Знам това, но бих могла да помисля...

— Че ще бъда неспособен да устоя на изкушението? Аз съм на тридесет и девет години, Савана, а не някакъв разгонен юноша. Приятно ми е да мисля, че с възрастта съм станал по-благоразумен.

— Не се срещаш много с жени?

— Вече ти казах и ти обясних защо. Освен това кога имам време?

— Има съботи и недели — въображението ѝ заскита по различни приятни места. — Вечери преди работа и даже по-приятни места. Сутрини след работа.

Ранни сутрини след работа. Като я слушаше да говори за тези въображаеми места, Джеърд почувства, че кипва.

— Савана...

— Какво?

Той се изкашля, но едва ли успя да отстрани напрежението в гласа си.

— Ти си съчинила всичко това.

— Само отговарях на въпросите ти.

Той издаде звук на недоволство и продължи мрачно:

— Трябва да съм глупак да тичам след адвокатка. Бившата ми жена беше адвокатка. Мислех, че съм си научил урока.

Савана не знаеше на кое да реагира по-напред — на факта, че той тича след нея или на това, че той има бивша съпруга. Един предишен брак означаваше, че се отнася сериозно към моногамната идея.

Разбира се, нещо не е било наред. Жена му беше бивша. Тя затвори очи.

— Много си непочтен.

Джеърд все още правеше усилие да се успокои.

— Виж ти кой го казва...

— Защо да съм непочтена?

— Ранни сутрини. Имаш ли представа как се чувства един мъж, когато чува една жена да говори за ранни сутрини с такъв мек, много женствен тон на гласа?

— Тъкмо ти трябваше да споменаваш за тонове на гласа — го обвини тя. — Твоят е почти порнографски.

— Гласът ми възбужда ли те?

— И още как!

— Тогава може би сме квит — промърмори той. След секунда повиши гласа си. — Как бях непочтен?

— Като хвърли онази бомбичка за бившата ти жена, когато нямах време да реагирам. Трябва не по-късно от пет да бъда при Уил.

Тази мисъл имаше отрезвяващо действие.

— Какво ще правиш там три часа?

— Ще се поизмъча — призна тя тъжно. — Искам да съм сигурна, че всичко е готово за даването на парите и че Уил е с всичкия си. Ако не беше Мегън, щях да остана още да работя тук. Но ми е трудно да се концентрирам и при всички случаи няма да свърша много работа. Вероятно ще загубим малко време при поръчването на вечеря — загубим, защото не мисля, че някой от нас ще бъде гладен. Освен Сами и Ханк. Те винаги ядат.

— Мога ли да те закарам до там?

— Не.

— Мога ли да донеса вечерята?

— Не... може би... не, по-добре недей.

— Защо не?

— Не мисля, че е разумно.

— Ще взема фолксвагена на Мелиса, а и освен това ще бъде тъмно. Позвъни на номера, който ти дадох, прекия, когато решиш какво искаш. Аз ще направя поръчката, ще взема вечерята и ще я донеса.

— Каква ужасна неприятност за теб.

Джеърд не отговори. Кой знае защо тя почувства отговора му. Той искаше да я види отново. Не можеше да се противопостави на това.

— Конференцията ти е в шест — каза тя спокойно.

— Ще я направя в пет.

— Можеш ли?

— Аз съм човекът с най-много пари и затова мога. Ще бъда свободен до шест.

— Сигурен ли си, че така е добре? — попита тя много тихо.

— Ще чакам да ми позвъниш. Ще поговорим наскоро.

Той затвори, без да я изчака.

В шест и тридесет Джеърд се появи на задната врата на Вандермиърови. Носеше голямо количество сандвичи, пилета, салати и питиета. Савана го посрещна, поведе го към кухнята, където оставиха пакетите на масата и след това го изпрати бързо обратно до вратата. Там тя се опита да натика в ръката му една двадесетдоларова банкнота. Той сръчно я пъкна в деколтето на бледосивата ѝ вълнена блуза. Пръстите му се позадържаха върху кожата ѝ. Очите му — малко по-дълго.

— Ще позволиш ли да знам какво става? — попита той.

— Не знам къде ще бъда, нито кога ще се прибера вкъщи — тя нежно го избутваше към вратата.

— Опитай се. Съгласна ли си? — той отстрани ръката ѝ от рамото си и я обви в своята. — Защо се опитваш да се отървеш от мен? Затруднявам ли те с нещо?

Тя освободи ръката си и продължи да го избутва.

— Предполага се, че си разносвач, а един разносвач не може да стои толкова дълго. Освен това не искам да виждаш сестра ми, защото ако само я погледнеш, ще си помислиш, че съм имитация на жена.

Погледът му се отклони от нея.

— Това тя ли е? Тази с огненочервената коса, сексапилно тяло и бутилка Чивас^[1]?

Савана прехапа устната си, което веднага привлече погледа на Джеърд. Лъченето в окото му стана по-видимо, сивите точки — потъмни. Това му придаваше някакво нереално очарование, от което тя

изгаряше. Мускулите на челюстите ѝ се отпуснаха, устните ѝ се разтвориха.

— Теб искам — прошепна той. — Ще ми се обадиш ли по-късно?

Тя кимна разтреперена и това беше всичко, което можеше да ѝ позволи силно разтуптяното ѝ сърце.

— Обещаваш?

Тя кимна отново и му отвори вратата. Вратата беше единственото видимо статично нещо. Тя я затвори, заключи я, извади банкнотата измежду циците си и я сложи в джоба си. След това се обърна.

Сузън, която я беше наблюдавала, остави бутилката скоч и започна да вади съдържанието от първия пакет.

— Разносвач, казваш? Не ми прилича на такъв, а и дрехите му не го показват. Якето му май не е от битака. Добре ли го познаваш?

— Не особено.

— Забеляза ли как те гледаше?

— Той дойде, за да ни донесе вечерята.

— Стори ме се, че иска да те изяде за вечеря.

— За Бога, Сузън! — намръщена, Савана погледна нервно към хола.

— Беше твърде голям за момче разносвач. Повече приличаше на бодигард. Трябваше да го поканиш. Би могъл да се окаже полезен по-късно.

Савана нареждаше една след друга храните на масата. С всяко движение се овладяваше все повече.

— Няма да ни потрябва. Всичко ще бъде отлично, Сузън. Отлично.

В началото изглеждаше, че е така. Уил нервничеше, което беше разбираемо, но изглежда знаеше какво точно се иска от него и този път не изпадна в състояние на бяс. Затова, когато той и Сам излязоха, Савана, Сузън и Ханк бяха оптимистично настроени.

Според плана Сам трябваше да го следва през по-голямата част от пътя, да го изчака, докато пусне парите, и да го последва вкъщи. И

двете коли имаха радиопредаватели. В случай, че Уил изпадне в паника, Сам можеше да помогне.

Уил не изпадна в паника. Със спокойствието на човек, упоен от наркотик, той остави в кофата книжната, торба с парите съгласно указанията и след това кротко седна в колата си.

Когато той не даде знак, че си тръгва, Сам започна да нервничи.

— Уил? Можеш ли да ме чуеш, Уил?

— Чакам — информира го Уил.

— Какво чакаш?

— Онзи.

— Не, няма такова нещо. Махай се оттам, Уил.

— Чакам. Този човек ми затвори, преди да мога да говоря с Мегън. Искам да знае, че ако посмее да ѝ направи нещо...

— Мой човек, той ще ѝ направи нещо повече от това, което си мислиш, ако не си махнеш задника от там.

— Чакам.

— Ако не ме слушаш, ще провалиш всичко.

— Чакам.

Сам опипа пистолета под мишницата си.

— Чудесно. Ти чакай, а аз ще дойда със запалени фарове и закачена полицейска значка. Искаш ли това?

— Ще направя оплакване срещу теб.

— Хич не ми пука. Дотук сме действали по известни правила и така ще бъде до края. Сега махаш ли се, или аз да дойда?

Последва продължително мълчание. Сам вече палеше колата, когато Уил каза:

— Върви на майната си.

— Какво означава това? Идваш или не?

— Идвам. Но ще се оплача.

— Прекрасно. Само се махай оттам, и то веднага.

След две минути колата на Уил профуча шумно.

Той изведнъж се беше разбързал да се върне вкъщи, и то дотам, че премина два пъти на червено. Като сложи светещия буркан над колата си, Сам тръгна плътно прилепен зад него до самия край на пътуването.

Савана тъкмо беше излязла и си обличаше палтото в движение. Най-напред тя спря до колата на Сам.

— Тъкмо се обадиха — тя му даде адреса на една телефонна кабина на един ъгъл в Уоруик. — Уоруикската полиция действа. Ще пристигнат преди вас. Видя ли нещо?

— Не, но моите хора са видели. Едно очукано синьо камаро, един сив плимът и едно прашно Льо Ман. Разполагаме със снимки на последните две. Вече влязох във връзка.

— Ще трябва да научим нещо повече от Мегън. Щатската полиция е в състояние на готовност. Слагат полицаи за проверка на всички изходи и ще разпитват подозрителните. Готови са да се насочат към всичко, за което Мегън може да ни каже нещо.

Сузън влизаше в колата.

— Отиваш с Уил — каза тя на Савана. — По-добре ти да си с него, отколкото аз.

Ханк вече беше изтикал Уил към седалката до шофьора. Савана хукна към задната врата и влезе. Вратата ѝ едва беше затворена, когато колата потегли.

Карането изглеждаше безкрайно. Ако Савана можеше да каже на Уил, че Мегън е била на телефона, нещата щяха да се наредят по-добре. Но Мегън не се бе обадила. Гласът беше същият от сутринта, като този път не спомена нищо друго, освен адреса. Все още не се знаеше нищо за състоянието на Мегън. И при това положение всички съмнения, всички страхове от изминалите два дни изплуваха.

Ханк последва Сам, на когото бяха дадени подробни указания по радиото. Уил седеше неподвижно на мястото си и гледеше втръчено към пътя. Савана се радваше, че е сама на задната седалка.

Когато навлязоха в Уоруик, ги посрещна местен патрул. За този час на деня светлините и сирените не бяха необходими. Но ескортът беше от полза, защото им показваше най-краткия път до търговския квартал, след това до телефонната кабина, която се намираше на указаното място.

Вече на мястото се намираше кордон от полицейски коли. Сам и Ханк спряха бързо. Уил изскочи от колата и побягна още преди тя да е спряла. Другите го следваха отблизо.

Отначало Савана не забеляза нищо, освен полицаите. Няколко от тях се бяха насъбрали около телефонната кабина, а други бяха приклекли до вратата ѝ. Те е направиха място за Уил, който спря рязко. На две крачки зад него същото направи Савана, която миг след

това спря дишането си. В един ъгъл на пода на кабината лежеше сгушена Мегън, която сякаш беше видяла най-страшната част на ада.

[1] Марка скъпо уиски. — Б.пр. ↑

9

Савана си спомни първия път, когато беше видяла Мегън. Като че ли бяха минали петнадесет часа, а не петнадесет години.

Започваха втората си година в гимназията. Тя и Сузън бяха пристигнали със самочувствието на ветерани, които знаят какво да правят и какво да не правят и заедно с приятелките си си доставяха удоволствие, като наблюдаваха новопристигащите. Тъй като вече имаха опит, те се чувстваха самоуверено. Първоначалният страх при напускането на родната къща, грижата да изглеждат добре, приспособяването към новите условия, всичко това принадлежеше на миналото. Те отправяха самодоволни усмивки към момичето, което пристигна с лимузина, опитвайки се да направи впечатление на някого, поглеждаха със симпатия към друга, чийто брат красавец ѝ помагаше с багажа, смееха се на друга, която се беше появила цялата натоварена с електроуреди, за които очевидно нямаше място, тъй като на стая се падаха два контакта.

Мегън беше измежду тези, които пристигнаха последни и се различаваше от тях във всяко отношение. Дрехите ѝ не бяха шик, нито ноктите лакирани, косата ѝ не беше небрежно оформена и ако тези неща не говореха за нея, това щеше да направи майка ѝ. Жената караше стар форд и беше толкова недокарана, колкото и секретарката на директора.

Очевидно, Мегън щеше да живее от стипендията си, нещо, което не беше необичайно в училището. Необичайното у Мегън беше чувството ѝ за достойнство. В очите ѝ можеше да се прочете страх от неизвестното, но все пак тя се зае с разопаковането и нанасянето така, сякаш имаше намерение да се справи с тези неща така добре, както и с всякакви други. За момиче, което беше със скромни възможности, и то в най-добрия случай, начинът, по който се държеше, беше забележителен.

Майка ѝ беше не по-малко забележителна. Без да блести с нещо особено, тя излъчваше невероятна топлота. Савана и Сузън, които бяха

загубили преди три години майка си, изпитваха естествено влечение към нея.

Те обожаваха Мегън. Тя обичаше същата музика, която обичаха и те, мразеше учителите, които мразеха и те, и беше винаги готова да опита нещо ново заедно с тях. Беше третият мускетар. Фактът, че приличаше на Савана много повече от Сузън, им даваше поводи за веселие, но тя ги допълваше и в други отношения. Когато бяха непрактични, тя се проявяваше като земно устройство. Когато се показваха разглезени и разточителни, тя демонстрираше чувство за мярка. Когато те ѝ отваряха очите за някои радости на живота, тези радости се отразяваха обратно обогатени и осмислени.

Савана никога не забравяше, че от трите Мегън беше най-умната. Оценките ѝ неизменно бяха най-високите. Тя беше находчива, работлива и се ориентираше много по-добре и във всяко отношение от много по-опитните си приятелки. И винаги беше усмихната, поради което компанията ѝ беше истинско удоволствие.

Савана не видя нищо радостно в жената, която лежеше свита върху пода на телефонната кабина. Когато Уил извика името ѝ със задавен глас и протегна ръка към нея, тя се сви още повече в ъгъла. Очите, с които го погледна, бяха ужасяващи. Макар че тя не произнесе нито звук, всичко в нея крещеше: *Не приближавай!* Мегън, която беше винаги забележително общителна, не искаше да бъде докосната.

— Аз съм, Меги — извика Уил силно развълнуван. — Всичко свърши. Слава Богу, свърши — той се опита да докосне ръката ѝ и тя потрепна, като се прибра в малкия ъгъл със силно присвити крака. — Никой няма да ти причини зло. Дошъл съм, за да те отведе вкъщи.

Той отново протегна ръка. Тя издаде някакъв слаб звук и поклати нервно глава.

Обезумял, Уил вдигна очи към Савана.

— Какво ѝ е? Господи, какво са направили!

Савана не знаеше. Очите на Мегън бяха хлътнали, лицето ѝ — пепеляво, но не се виждаха насинени места, от които да личи, че е била бита. Беше мръсна — лицето ѝ, косата ѝ, ръцете ѝ — въпреки че роклята ѝ беше както винаги съвсем чиста.

— Меги? — изрече Савана с глас, който беше нежен и далеч поустойчив, отколкото можеше да се каже това за вътрешното ѝ състояние. Тя приклепна до Уил. — Искаме да те отведем вкъщи,

Меги. Тук е студено. Роклята ти не е достатъчно дебела и краката ти са голи. Можем ли да те отведем вкъщи?

Същите хлътнали очи, които до този момент гледаха безизразно Уил, се обърнаха към нея. Савана се опита да я успокои.

— Всичко ще бъде наред. Ти си в безопасност. Всичко свърши — тя протегна ръка. — Нека те измъкнем оттук. Тях вече ги няма. Вече не могат да ти направят нищо.

Навеждайки главата си, Мегън притисна очи към коленете си.

Савана протегна ръка към Сам, който бързо се озова до нея. Пръстите ѝ се забиха в ръката му.

— Трябва ни доктор — прошепна тя. — Нещо съвсем не е наред.

Уил предприе нов опит, гласът му с всяка изминала минута ставаше все по-тревожен.

— Кажи ми нещо, Меги. Знаеш кой съм. Толкова дълго те чаках да се върнеш. Погледни ме, Меги, говори ми.

Избутвайки настрана Савана, Сам зае нейното място. Той отправи към Уил успокоителен жест с ръка, леко приближи към Мегън, чието лице продължаваше да бъде скрито, и каза много бавно, много нежно:

— Наричам се Сам Крейг, Мегън. Никога не сме се срещали, но и аз исках да се върнеш. Знам, че е ужасяващо — с всичките тези полицейски коли и светлини и непознати хора навсякъде наоколо. Можем да те отведем далеч от всичко това веднага, когато поискаш. От теб зависи да кажеш това.

Докосна косата ѝ. След като тя не реагира, той започна леко да я гали.

— Ти си преживяла толкова много — продължи той със същия утешителен глас. — Трябва ти почивка. Едно топло легло. Да пийнеш нещо горещо. Мога да се погрижа за всичко това. Идваш ли с мен, Мегън?

Тя не отговори. Но не се и отдръпна от ръката, която нежно, много нежно милваше косата ѝ.

— Ще дойда малко по-близо — каза той и придружи думите си с действие. — Ще те вдигна и ще те пренеса в колата си — докато я вдигаше внимателно, продължи: — Уил и Савана ще бъдат с нас. Сузън също. Всички ние много се тревожехме — тя зарови лицето си в гърдите му, докато той се отправи към колата.

Вървейки, той даваше нареждания с поглед на другите и през цялото време говореше тихо на ухото на Мегън.

— Чувстваш се измръзнала. В колата ще ти бъде по-топло. Всичко ще бъде прекрасно, Мегън, прекрасно. Кога си яла за последен път? Гладна ли си?

Той я настани до волана на колата си и влезе веднага след нея. Савана зае мястото си от другата страна, а Уил и Сузън на задната седалка. Като обви с ръка раменете ѝ, Сам продължи да ѝ говори:

— Облегни се на мен, Мегън, сигурно си много изтощена. Ако искаш, спи. Ще те заведе на лекар. След това ще те върна у вас. Сега вече всичко ще е наред. Всичко ще бъде прекрасно.

Думите му бяха изпълнени с оптимизъм. По време на пътуването до болницата Мегън продължи да мълчи. Тя изглеждаше уплашена и безпомощна, не се движеше, даже не отдръпна ръката си, когато Савана я хвана внимателно. Като че ли беше отчаяна за нещо, което никой от тях не беше в състояние да разбере.

Часовете, които последваха, бяха дълги и напрегнати. Мегън беше прегледана от опитни лекари. Заключението беше, че е била малтретирана в продължение на почти три дни. Но самата Мегън не помогна с никаква информация относно подробностите. Тя кимаше или поклащаше глава, понякога измърморваше една-две думи в отговор на въпросите, но трябваше внимателно да се изтръгва всеки отговор, а тя самата съвсем не проявяваше никаква инициатива.

Въпреки възраженията на Уил и по настояване на лекарите тя остана в болницата. Вече беше близо два часа сутринта, когато бяха направени изследванията за физическото и умственото ѝ здраве, почти три часа, когато я пренесоха в отделна стая, почти четири, когато я окъпаха и настаниха удобно, почти пет, когато тя заспа и при това с помощта на приспивателно.

Когато най-накрая Уил напусна болницата, за да си отиде вкъщи за няколко часа, Савана остана да разговаря със Сам, Ханк и другите от хората, действащи в подкрепа на закона. Можеше вече да започне работата по случая. Минаваше шест часът, когато тя набра номера, изписан на листчето хартия, което беше пъкнала в джоба на палтото си.

Гласът отсреща прозвуча съвсем ясно.

— Да?

— Джеърд?

Последва кратко мълчание и след това едно дълбоко и изразяващо облекчение:

— Тревожих се. Всичко ли е наред?

Със затворени очи тя се съсредоточи върху ниския ронлив глас, който така я успокояваше. Това беше най-святият неща, което беше чула за цялата нощ.

— Савана?

— Намирам се в болницата — изрече тя тихо.

— Върна ли се Мегън?

— Тъхъ.

— Добре ли е?

— Не знам — тя пое неспокойно дъх. — Толкова съм уморена.

Искам да си ходя, но не съм с кола.

— Идвам веднага.

— Нямах нищо против?

— Идвам веднага.

След не повече от десет минути той беше на входа на болницата. Савана стана от стъпалото, където беше седяла, и когато стигна до колата му, той се наклони и отвори вратата. Тя влезе, затвори вратата, отпусна назад главата си и затвори очи.

— Махни ме оттук — прошепна тя. — Моля те.

За Джеърд беше напълно достатъчно за момент да погледне лицето ѝ, за да разбере колко беше разстроена. Кожата ѝ беше бледа, по чертите ѝ се четеше болка, заглушена единствено от умора. Без да каже и дума, той се отдалечи от болницата и се отправи към центъра на града. Често я поглеждаше с тревога. Тя не се движеше, не отваряше очи, не говореше. Започна да се чуди дали не беше заспала. Точно когато спираше пред къщата ѝ, тя изправи глава.

Не я попита дали може да влезе. Докато тя намери ключовете в чантата си, ѝ помагаше да излезе от колата. Той взе ключовете от ръката ѝ, отключи входната врата и я разтвори, след това се отдръпна, докато тя изключваше сигналната инсталация. Когато тя затвори вратата, той беше вътре.

Савана остави чантата си на пода на фойето и вдигна глава към него, но той нямаше представа какво виждаше. Погледът ѝ беше насочен някъде далече.

— Аз съм... мисля, че ще взема душ — промърмори тя. Без да каже нищо повече, се обърна и се отправи нагоре по стълбите.

Джеърд гледаше след нея, докато тя заобиколи парапета и изчезна в това, което той предположи, че е спалнята ѝ. За част от секундата мислеше дали да я последва. Тя изглеждаше съвсем безпомощна. С радост би ѝ напълнил ваната, би я настанил в нея, донесъл чаша вино, окъпал — без всякакви нечисти помисли.

Но тя не го беше помолила да я последва. Колкото и да беше силно привличането, все пак тя си оставаше независима. Не го бе поканила. Не можеше да отиде.

Десет минути по-късно вече не мислеше същото. Къщата беше съвсем тиха. Не беше чул нито звук, никакви стъпки или скърцане на дървени подове, нито отваряне или затваряне на чекмеджета или врати, ни най-слаб шум от течаща вода.

Не би се изненадал, ако беше припаднала. Тя бе прекарала двадесет и четири часа в най-голямо напрежение. Беше разтревожен.

Като съзнаваше, че не може просто да стои и да чака, той се изкачи безшумно по стълбите. Горе имаше три врати, двете бяха отворени, а едната частично затворена. Отворените водеха към баня и спалня. И двете бяха празни. Той отиде към третата и почука леко.

— Савана? — бутна вратата и я отвори. Стаята беше тъмна, само бледата светлина на зората струеше през прозореца. Но беше достатъчна, за да освети крехкото ѝ телце. Беше се свила в едно огромно кресло. Бузата ѝ бе притисната към кожата, а ръцете ѝ се опитваха да обхванат кръста ѝ. Цялата трепереше. Гледката го потресе силно.

Той приближи, коленичи на килима до креслото и прошепна:

— Савана? — докосна лицето ѝ с пръстите си. — Какво има, мила?

Тя поклати глава и направи движение с ръка, с което искаше да му каже, че ще се чувства прекрасно след една минута, но той обхвана с голямата си ръка нейната и я притисна към шията си. Топлината на кожата му контрастираше така силно със студа на нейната, че тя с голямо желание разтвори ръката си. Трябваше ѝ още от тази топлина.

Очите ѝ се отвориха и му го казаха. Не беше необходимо да му се казва два пъти. Като я притегли до мястото, където беше коленичил,

той я сложи между краката си и я обви с ръце. Същата буза, която беше притисната към креслото, сега се притискаше към гърдите му.

Тя все още трепереше.

— Много добре — прошепна той, прегръщайки я по-силно. — Много добре. Опитай се да се отпуснеш. Много добре — потърка брадичката си срещу косата ѝ, леко масажира гърба ѝ с ръката си. През цялото време сърцето му биеше бързо. Безпокоеше се за нея, но в безпокойството беше примесено и някакво удоволствие. Тя беше такава силна жена и все пак имаше своите моменти на слабост. А в този момент той ѝ бе необходим.

Погледна лицето ѝ, докосна с устни челото ѝ. Бе влажно, лепкаво. Той притисна главата ѝ здраво към гърдите си, като си пожела да можеше да направи нещо повече, като знаеше инстинктивно, че нищо в повече нямаше да помогне. Трябваше ѝ само това.

И той я държеше в прегръдките си, докато тя трепереше, произнасяше тихо нежни насърчителни думи от време на време, галеше я по гърба, по косата, поемаше потръпванията ѝ, докато те постепенно отслабнаха. Дишането ѝ стана по-продължително, след това по-дълбоко, най-накрая, като разтвори ръката си върху гърдите му, тя се отпусна назад.

Той я пусна неохотно. При изправянето си тя дръпна полата си надолу до истинското ѝ място точно над коленете. Главата ѝ беше наведена, погледът ѝ насочен към пода, гласът ѝ — съвсем слаб.

— Трябва ми душ.

— Мога ли да чакам тук?

Кимна. След това по чорапи, тъй като обувките ѝ бяха до стола, където ги бе събула, тя излезе от стаята.

Този път Джеърд чу шумове. Можеше да си представи движенията ѝ, като ги слушаше — звука от затварящата се врата, тракането на закачалките, плъзгането на някакво чекмедже. Не че тя умишлено издаваше действията си, но слухът му беше добре трениран.

Много бяха нощите в онзи елегантен дом в Сиатъл, когато до ушите му бяха достигали шумовете от обличането на онази изтъкната жена, която му беше съпруга, докато тя се приготвяше преди появяването си в съда. Беше я чувал и когато се събличаше след това. Даже беше слушал, когато тя работеше, шума от молива ѝ, който се движеше по хартията, докато тя планираше новата брилянтна съдебна

тактика. Не беше слушал достатъчно внимателно или достатъчно дълго, защото в противен случай щеше да знае кога се обаждаше любовника ѝ.

Той ѝ вярваше. Беше глупак.

Разбира се, беше му много добре известно, че Елис вършеше всичко без много мислене. Беше му известно, че тя има амбиции в живота. Това беше известно на целия Сиатъл. Не можеше да се каже, че той е приел този брак като малоумен идиот. Беше имал свои собствени планове, във връзка, с които присъствието на Елис му беше много удобно. Когато тя го мамеше, плановете му губеха привлекателността си.

Шумът от течаща вода го откъсна от спомените и той се усмихна. Савана се къпеше.

Вярваше ѝ. Не се чудеше как и защо, той просто ѝ вярваше.

Може би от негова страна това беше самонадеяност, но не мислеше, че тя може да го гледа в очите и да го лъже. По-скоро вярно беше обратното. Когато тя го гледаше в очите, цялото ѝ същество се разтваряше — неохотно и неумишлено, може би, но той не се оплакваше.

Той направи няколко крачки и огледа стаята. Тя представляваше комбинация от работно място, библиотека и всекидневна и беше малка, уютна и чаровна, нещо, което не беше забелязал при първото си влизане. Единственото, което беше видял тогава, бе, че Савана трепереше.

Сега тя беше спокойна. От време на време някое плисване на вода му казваше къде е. Представяше си я, но този път не се усмихваше. Тя не беше щастлива. Сполетялото Мегън беше простряло грозотията си и върху Савана.

Той отиде до прозореца и се загледа навън към пробуждащия се град и постоя така, докато чу как водата се източва от ваната. Няколко секунди по-късно Савана се изправи.

Водата продължи да изтича. След това настъпи тишина.

Той почака, като се мъчеше да разбере къде е и какво очаква от него. Като реши, че не е в състояние да чака повече, когато въображението му беше споходено от образи на разтрепераното ѝ тяло, той напусна хола и влезе в спалнята. Там я нямаше, но вратата на

банята беше полуотворена. Почука внимателно и извика името ѝ. Когато тя не отговори, той предпазливо отвори вратата.

Седеше на ръба на ваната, подпряна с двете си ръце. Носеше мека бяла и дълга до коленете нощница с дълги ръкави. Бретонът ѝ беше мокър и отметнат на една страна, докато останалата част от косата ѝ падаше върху едното рамо без напълно да достига гърдите ѝ.

Джеърд изтръпна. Той преглътна веднъж и още веднъж, когато тя го погледна. Очите ѝ бяха безжизнени, а когато проговори, гласът ѝ трепереше.

— Намерихме я свита в една телефонна кабина. Отказа да говори и с Уил, и с мен. Като че ли не искаше да прави връзка между това, което е била и в което се беше превърнала. Сами беше непознат за нея. Той успя да ѝ повлияе и благодарение на това можахме да я качим в колата и да я заведем в болницата.

Направи пауза, преглътна, загледа се с невиждащи очи в плочките на пода, докато кокалчетата на ръцете ѝ побеляха.

— Държах ѝ ръката в колата. Тя беше толкова студена и безжизнена. Отначало не бяхме забелязали никакви следи от насилие, но в колата видях по китките ѝ белези от връзване — гласът ѝ утихна. — И беше мръсна — косата ѝ, лицето, ръцете и краката — но роклята ѝ беше безупречна — гласът ѝ премина в шепот. — Нищо чудно. Тя не е носила роклята през тези три дни. През цялото време са я държали гола, вързана за леглото, с ръце над главата... — тя се запъна и потрепери. — ... с разтворени крака.

Като притисна своите собствени един към друг, тя затвори очи и заби брадичката си към гърдите. Ръцете ѝ започнаха да треперят при лактите.

Джеърд се сниши до нея и я притегли към себе си. Пръстите ѝ се вкопчиха конвулсивно в ризата му. Това му причини известна болка, но тя беше по-скоро приятна.

— Те са я изнасилили, Джеърд — му каза тя с измъчен глас. — Много, много пъти. Двама. Редували са се. Представлявала е кървяща рана, но това сигурно ги е настройвало още повече. Държали са я вързана за леглото.

Джеърд направи усилие да се овладее и затегна прегръдката си.

— Докторът каза, че цялата е изранена. Черни и сини следи, отпечатъци от зъби по гърдите и стомаха. Развързвали са я, за да я

обърнат, след това са се гаврели с нея и са я обръщали отново — тя отвори уста, за да поеме въздух и проплака: — С какви хора си имаме работа? Що за животни са тези, които могат да постъпват така?

— Животните не постъпват така — каза Джеърд. — И това е много интересно. Животните не причиняват зло на други от техния вид по такъв начин. Това правят само хората. На тях им е даже приятно, че причиняват болка.

— Но защо? Защо Мегън? Какво е направила, за да заслужи такава болка? Всичко, към което се е стремела в този живот, беше съвсем мъничко финансова сигурност. Не й трябваше целият свят. Тя положително не се стремеше към богатство. Омъжи се за Уил, защото беше влюбена. Какво лошо беше направила?

— Не знам — промълви той, опитвайки се да укроти вълнението си. Но така не можеше да помогне на Савана. Трябваше й друга утеха. Докосвайки с лицето си косата ѝ, той вдиша приятния ѝ чист аромат и изрече тихо: — Някои неща стават, без каквото и да е основание.

— Те получиха парите. Знаели са, че ще получат парите. Защо е трябвало да посягат с мръсни ръце на Мегън?

Не отговори. Нямаше подходящ отговор и усещаше, че Савана знае това. Най-доброто, което можеше да направи, бе да я държи в ръцете си и да ѝ даде възможност да излее гнева и болката, и объркването, които измъчваха душата ѝ.

— Длъжна бях да направя повече — промърмори тя. — Ако знаех какво правят с нея, щях да извикам на помощ цялата полиция на щата.

— Те са я изнасилили брутално. Това трябва да ти покаже на какво са способни. Ако беше привлякла открито закона въпреки предупреждението им, те щяха да я убият.

— Много пъти съм си го казвала, но не съм сигурна, че има голяма разлика между такова изнасилване и убийство. Ти не си ѝ виждал лицето, Джеърд. То беше ужасно — по него не се виждаха следи от нараняване, но беше променено до неузнаваемост. Сякаш беше изтърбушена. Сякаш нещо в нея беше умряло.

— Тя не е мъртва, Савана. Не забравяй това. Тя не е мъртва. Ще се оправи. Има лекари, които ще помагат, психиатри.

— Тя практически беше нечувствителна към всякакви дразнения.

— Може да бъде лекувана.

— Но е ужасно. Тя гледаше Уил така, сякаш от това я болеше. По същия начин гледаше и мен. Знаеш ли какво беше това? — нададе сподавен вик на болка. — И ти се опитваш да ме убедиш, че нямам вина!

Джеърд обхвана с ръка брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към неговото.

— Никаква вина. Изобщо не съществува основание за такова нещо. Ти направи всичко възможно. Взе решения въз основа на наличната информация. Много е лесно, след като събитието е станало, да се каже какво е трябвало да се направи, но при същата ситуация ти би трябвало да действаш по същия начин. Нищо в действията ти не може да се подобри. Рискът би бил прекомерно голям.

— Ако бях знаела...

— Не. Нищо не може да се подобри — гласът му беше твърд, но в същото време нежен и умоляващ като очите му. — Савана, ти се опита. Заедно с теб работиха и други хора и никой от тях не ти каза да извършиш нещо различно от това, което си извършила. Съвсем не може да се каже, че не си се подчинявала на нареждания или даже, че си отказвала да приемаш съвети — той направи пауза. — Разговаряла ли си с твоя шеф?

Тя кимна в ръката му.

— Той не е развълнуван особено. Просто се надявал, че ще спасим и Мегън, и парите.

— Как се е надявал да го направиш?

— Не каза.

Джеърд беше възмутен.

— Политиците са задници. Те са винаги толкова заети с мисли за следващите избори, че не се сещат да правят това, за което са избрани. И така, какво правеше той по време на спасителната операция? Вероятно се е търкалял в леглото на някоя женска и е чукал като луд.

— Беше на конференция.

— Същата работа. Известна ти е славата на този човек, нали?

— Жената на Пол е инвалид. От години тя не е в състояние да му партнира. Той се държи прекрасно с нея и ѝ е верен във всяко отношение в това — като затвори очите си, тя пое продължително и уморено дъх и го изпусна в едно тихо: — О, Боже!

Джеърд знаеше, че това няма нищо общо с Пол де Бар и неочаквано изпита разкаяние. Притисна главата ѝ към себе си и я погали по косата. За силна като нея жена беше странно, че се чувстваше толкова крехка в ръцете му.

— Искаш ли да поспиш малко?

— Всеки път, когато затворя очите си, виждам Мегън.

— Тя ще се възстанови, Савана — промълви той над ухото ѝ. — Белезите ще изчезнат. С всеки изминат ден ще се чувства по-силна.

— Но емоционално...

— За това говоря. Ще се възстанови. Ще бъде обградена от хора, които я обичат. Тя ще се поправи.

Савана въздъхна и се притисна по-силно към него.

— Бих искала да вярвам.

— Освен всичко, ченгетата ще си свършат работата. Тя успя ли да им подсказе нещо?

Савана поклати глава. След като беше разказала всичко, тя се чувстваше пречистена и много уморена.

— Двама мъже, това е всичко — каза тя тихо.

— Никакви описания?

Тя отново поклати глава.

— Никакви имена? Прякори? Местонахождение?

Ново поклащане на глава.

— Савана?

— Ммм?

— Искаш ли да седнем някъде другаде? — прошепна той. — Тази вана ми съсипва седалищните мускули.

Тя щеше да се усмихне, ако не се чувстваше толкова измъчена.

— Лягам си — каза тя. Събирайки всичките си сили, които не бяха много, но все пак стигнаха, тя се отдели от него и стана.

Той я последва в спалнята, видя я как отдръпва завивката и се плъзга между чаршафите. За миг погледът му улови приятни неща като лакирани нокти, изящци, глезени и стройни крака. Но тези неща не бяха точно в този момент от първостепенна важност. Вниманието му беше насочено към лицето ѝ. Липсваше му цвят. Беше изтощена.

Той отиде до прозореца и спусна щорите, за да попречи на изгряващото слънце да навлезе в стаята. После се върна и приклепна встрани от леглото.

— Досещам се, че няма да ходиш на работа.

— Не тази сутрин — промърмори тя. Лежеше на една страна и го гледаше, но очите ѝ бяха натежали от умора. — Ще се обадя в девет.

— Тогава все още ще спиш.

— Ще се събудя.

— Нека се обадя вместо теб.

— Трябва да спиш.

— Мога да спя по-късно.

Тя въздъхна.

— По-добре е аз да се обадя. Ще трябва да кажа на Джейни какво да отложи и за кога — тя затвори очи.

— Да наглася ли будилника? — попита Джеърд.

Клепачите ѝ останаха неподвижни. Бяха много тежки.

— Не — прошепна тя в отговор.

Той не каза нищо повече и се задоволи с това да изучава мълчаливо чертите ѝ. Те бяха нежни, изрязани от деликатно генетично длето. Неспособен да се сдържа повече, той леко прокара възглавничката на палеца си по гънката, която се беше образувала между очите ѝ.

Тя не премигна и като че ли не забеляза движението му. Дишането ѝ беше спокойно и бавно. Помисли, че е заспала и затова се изненада, когато тя прошепна името му.

— Джеърд?

— Тук съм.

— Говори ми.

— Говоря ти.

— Каж ми нещо, каквото и да е. Обичам да те слушам, когато заспивам.

— Сега ли да ти говоря? — попита той, изпитвайки силна радост от това.

— Ммм.

Той се полюля леко и отпусна ръцете си от двете си страни. Не знаеше какво да каже. Тя беше свикнала да го слуша, когато работи. Но не му беше лесно да премине в ленив монолог като че ли е в ефир. Не беше достатъчно егоцентрич, за да говори за себе си, а нещата, които искаше да каже за Савана, бяха прекалено фантастични, че да ги изговори. Не можеше да говори и за Мегън.

И така, той пое дълбоко дъх и започна с лиричен глас:

— Имало едно време една принцеса. Тя имала хубави кафяви очи, кестенява коса и лунички по носа. Живеела в огромен замък.

— Къде? — промърмори Савана.

— Хм?

— Къде бил замъкът?

Той се поколеба за миг.

— Във Фрешнорт.

— Фрешнорт?

Звученето на думата му хареса и той помисли, че си заслужава да се повтори.

— Фрешнорт. Тя живеела там при баща си, краля, и сестра си, принцеса номер две.

— Как позна, че съм родена първа?

— Не съм познал. Кой казва, че в приказката става дума за теб?

— А не е ли?

— Засега не знам. Дай ми една минута и двамата ще открием това — той взе мълчанието ѝ за разрешение да продължи. — Като царство Фрешнорт не било от големите, но затова пък било много красиво. Имало зелени хълмове и ливади, гори и рекички. Температурата се движела между шестдесет и седемдесет и пет и хората не знаели думата смог. Фрешнорт е щял да бъде идилично място, ако не съществувал един закон...

Гласът му утихна. Той зачака Савана да го подтикне, но тя не направи нищо. Не реагира и когато той прошепна името ѝ. Тогава се изправи бавно в пълен ръст и дълго я гледа. След това много тихо излезе от стаята.

Сам Крейг блъскаше с юмрук на входната врата на Сузън, като вдигаше шум, който можеше да събуди и мъртвите, въпреки че искаше да събуди не тях, а само Сузън. Тя не беше отговорила на звънеца. Не отговаряше на ударите му. Това го безпокоеше.

Безпокойството го измъчваше, откакто тя тръгна с такси от болницата в четири сутринта. Тя не се чувстваше в добра форма и той беше готов да се обзаложи, че е налетяла на бутилката. Наистина една-

две глътки можеха да я отпуснат, но той се съмняваше, че тя ще спре дотам.

Слезе по стъпалата и тръгна около къщата, като оглеждаше внимателно надвисналите дървета, решетките и прозорците. Най-накрая избра едно дърво, клоните, на което бяха близо до малък балкон. След десетина минути той беше на балкона и без много труд се справяше с вратата.

Озова се в малка спалня за гости. Оттам продължи по коридора. Надничаше във всяка от стаите, покрай които минаваше, и все по-често извикваше името на Сузън. Той не очакваше, че освен нея в къщата може да има някой. Намерението му не беше да я изплаши до смърт, а да се убеди, че е наред.

В края на коридора беше спалнята. Тя беше единствената стая, която личеше да е обитавана. Върху неоправеното легло се търкаляха разпръснати дрехи. От шкафа се подаваха обувки. Едно голямо барче стоеше отворено и разкриваше солидното си съдържание алкохол, комплект чаши и една купа за лед.

От Сузън нямаше никаква следа.

За всеки случай той провери в банята. Върху мивката и на ръба на ваната имаше захвърлени хавлиени кърпи. Опипа една от тях. Беше влажна. Той се върна в коридора и се спусна надолу по стълбите.

Тя не беше нито във всекидневната, нито в трапезарията. Намери я в стаята в края на коридора, седнала на пода до един елегантен бар от черешово дърво. Гърбът и главата ѝ бяха подпрени на стената. Краката ѝ бяха опънати на пода, голи и с присвити колене. Гънките на дългия ѝ пеньоар падаха между краката ѝ. Наполовина потънала в тях беше чашата, която се люлееше в ръката ѝ.

Макар че очите ѝ бяха изпълнени с мъка, тя наблюдаваше приближаването му. Той забави хода си и спря на около метър от нея.

— Добре ли си? — попита. Беше напълно сигурен, че ще я намери абсолютно пияна, но сега, като я гледаше, сигурността му го напусна. Повече от всичко друго тя изглеждаше уморена и нещастна. Когато тя не отговори, той продължи: — Опитах се да ти се обадя. Телефонът не звъня ли?

Тя незабележимо повдигна глава и кимна.

— Защо не вдигна?

Тя леко повдигна едното си рамо. Главата ѝ остана както преди леко подпряна на стената. Сам забеляза, че тя наистина изглежда много слаба. Можеше да разбере това, след като знаеше какво беше преживяла. И все още не знаеше дали е пияна.

— Успя ли да поспиш малко?

Погледът ѝ не се отклони от неговия, като че ли ѝ липсваше сила да го мести. Но много бавно тя премести главата си от едната страна на другата.

— Не знаеш ли, че трябва да спиш? Това са вече двадесет и четири часа.

Тогава тя проговори. Думите ѝ не бяха напълно размазани, макар че тя едва си движеше устните, а гласът ѝ прозвуча съвсем слабо.

— Как влезе?

— Качих се на едно дърво и после през една от спалните.

— Това прилича на взлом.

— Не. Това е опит от моя страна да бъда добър самарянин. Можеше да улесниш малко нещата, като обърнеш внимание или на телефона, или на звънеца на вратата. Притеснявах се.

Сузън се повдигна и притисна главата си срещу стената. Това беше единствената промяна в нея. Както и преди, устните ѝ почти не се движеха, а гласът ѝ остана все така слаб.

— Савана те е пратила.

— Не съм говорил със Савана.

— Тя те е пратила.

Той поклати глава.

— Не съм говорил с нея.

— Иначе не би дошъл.

Той се намръщи.

— Защо мислиш така?

— Защото се отнасяш с уважение към Савана. Правиш всичко, каквото поиска.

— Аз работя със Савана. Готов съм да направя всичко, което поиска, при условие, че то има смисъл. Но аз не съм тук по работа. Това е нещо лично.

Сузън вдигна чашата към устните си и я наклони, но само за да поеме едно кубче лед. Когато чашата зае старото си място и отново се залюля между бедрата ѝ, тя затвори очи.

— Това, което говориш, е лишено от смисъл.

Сам приближи и приклепна пред нея.

— Тревожих се за теб, Сузън. Тази седмица ти преживях много, а последната нощ беше като капак на всичко. На мен ми са се случвали такива неща и преди. Но не и на теб. Искан да помогна.

Очите ѝ отново се отвориха, но погледът остана замъглен.

— Защо?

— Харесваш ми.

Тя залюля главата си.

— Мислиш, че съм разглезена и високомерна. Харесва ти външният ми вид, но аз не ти харесвам.

— Наполовина вярно. Наистина външният ти вид ми харесва. Но и ти ми харесваш. Аз само се опитвам да разбера колко.

Докато се ориентираше в думите му, тя изглеждаше леко объркана. След това стана мрачна.

— Не се мъчи. Не си струва.

— А защо не?

— Защото това, което виждаш, е съществуващото. Вътре в черупката няма много.

— Не трябва да говориш така за себе си.

Тя повдигна рамене едва забележимо.

— Наистина ли имаш толкова лошо мнение за себе си?

— Не съществуват много доказателства в полза на обратното, както би казала сестра ми, адвокатката.

— Савана никога не е казвала това за теб.

— Може и да не е, но съм сигурна, че го мисли често.

— Не вярвам.

— А аз вярвам. Тя направи нещо с живота си. А какво вижда, когато гледа мен? Една голяма нула.

— Положително не е видяла такова нещо тази седмица. Ти зае мястото си, когато беше призована. Когато тя не можеше да бъде там, ти стоеше до Уил.

— Бях само фигурантка. Това е всичко. И не ми казвай, че съм готвила, защото точно толкова готви и ти.

— Обичам да готвя.

— Отлично. Бъди ми гост.

— Пияна ли си? — попита той направо.

Погледът ѝ беше злобен.

— Не, не съм пияна и това е най-лошото. Даже това не мога да правя както трябва! Уморена съм, Господи, колко съм уморена! Пих чаша след чаша и продължавам да чакам да изтръпна — злобата в очите ѝ изчезна, отстъпвайки пред бавно зараждащ се страх. — Но не става. Не знам дали не пия достатъчно, достатъчно бързо или кой знае какво, но не се чувствам по-добре. Мисля за Мегън и това ми причинява болка. Господи, каква болка...

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя вдигна двете си ръце към лицето, без да съзнава, че изпуска чашата си. Сам я грабна бързо и я сложи встрани. След това обви с пръсти китките ѝ.

— Ела горе, Сузън. Ще се почувстваш по-добре след малко сън.

Ръцете ѝ продължаваха упорито да закриват очите ѝ.

— Няма да се почувствам по-добре.

— Ще се почувстваш — настоя той. — Трябва ти сън и малко разсейване, за да забравиш всичко това. Пиенето не помогна...

— Искам още — тя свали ръцете си от очите заедно с тези на Сам. — Още една чаша — примоли се тя с надежда през сълзи. — Само това ще свърши работа.

Той продължаваше да държи здраво китките ѝ.

— Няма. Повярвай ми. Само ще боли повече.

Тя поклати глава, този път със силно движение.

— Не.

— Да.

Тя клюмна.

— Не може. Нищо не може да ме заболи повече от това, което чувствам точно в момента — тя отпусна главата си на стената. Но дишаше бързо, а по гърлото ѝ се виждаха конвулсии.

Сам разбра преди нея какво щеше да се случи. Той бързо я изправи на крака и в това време тя притисна разтрепераните си пръсти към устата си. Излезе тичешком в коридора, блъсна вратата на тоалетната стая и стигна тъкмо навреме, преди да ѝ стане съвсем зле.

Той я последва незабавно и я подкрепи. Стоеше зад нея, застанал в устойчиво положение с една ръка под стомаха ѝ, както тя беше наведена, докато другата подпираше челото ѝ.

Спазмите продължиха до пълното опразване на стомаха ѝ, а след това сухите напъни продължиха още малко. Когато стана ясно, че не е

останало нищо за повръщане, той затвори капака на тоалетната чиния, подпря я върху него и започна да мие лицето ѝ.

Тя се опита да се отдръпне, но той не беше съгласен, така че тя затвори очи и прошепна:

— Съжалявам. О, по дяволите! Толкова е отвратително...

— Шшш — той избърса устата ѝ. Когато захвърли кърпата в мивката и намокри друга, тя проплака тихо:

— Как издържаш на това?

— Надявам се, че ще продължа да бъда жив.

— Аз може би не. Чувствам се замаяна, Сами. Искам да легна.

— След малко — той попи челото и очите ѝ, а след това се погрижи както можа за косата ѝ. През цялото време, докато беше наведен над нея, я подпираше с бедрото си.

— Знаеш ли — каза тя слабо, — че кърпата е била бродирана с монограм в Милано?

— Не думай — каза той, като му беше все едно. Погледна предната част на пенъоара ѝ. И той се нуждаеше от почистване. — Има нещо, което не мога да ти отрека — въздъхна той нежно, — когато правиш нещо, го правиш голямо — като я прегърна с едната си ръка, той ѝ помогнала се изправи. — Сега отиваме горе. Стомахът ти е в добро състояние, нали?

Сузън кимна. Чувстваше се отпусната като кърпата с монограма и трябваше здраво да се облегне върху него. Той не беше много висок от нея, може би десетина сантиметра, но затова пък беше много по-силен. В този момент тя изпита чувство на признателност.

Когато стигнаха горния етаж, той я поведе през спалнята към банята и без бавене пусна душа.

— Искам да легна — протестира тя слабо.

— Когато бъдеш чиста.

— Не мога да стоя права.

— Ще те подкрепям.

— Ще се намокриш.

— Бих могъл и аз да се възползвам от душа — парата започна да изпълва пространството под душа. Той регулира температурата на водата, която беше много висока. — И за мен нощта беше адски дълга.

— Не можеш да се къпеш с мен.

— Смяташ да ме спреш? — попита той. И като я подпря срещу стъклената врата с коляно между краката, си измъкна ризата през главата. След това се отдръпна от нея, колкото да може се освободи от обувките и панталоните си.

Тя извика:

— Сами?

— Ще си оставя шортите върху себе си, съгласна?

— Остави ме да си легна.

— Това покана ли е?

— Не! — тя затвори очи и извика: — Не-е-е! Но той вече развързваше връзките на пенъоара ѝ. Тя носеше бикини. Той ги хвана и ги хвърли. След това, без да си позволява лукса да я гледа, я намести под душа.

Никога през живота си Сузън не беше така унижавана. Не че се срамуваше от тялото си, но това, Сам Крейг да я види в това състояние, беше нещо непостижимо за въображението ѝ. Ако беше по-силна, нямаше да допусне това, но ако беше по-силна. Тя почти не чувстваше крайниците си, погледът ѝ не можеше да се фокусира и главата я болеше и всичко това я караше да се облегне върху него, за да не падне. Той беше зает главно с това, да ѝ измие лицето, ръцете и косата, като предполагаше, че стичащата се от тях вода ще се погрижи за останалото. Когато реши, че е направил достатъчно, затвори крановете, измъкна я навън и първо обвини нея, после себе си с хавлии, които събра от пода. После я нагласи върху скрина и попи влагата от косата ѝ с трета кърпа. Горд от своята самодисциплина, се отдръпна и потри ръце.

— Чиста нощница. Къде мога да намеря?

— Трябва да легна, Сам.

— Нощница?

— В гардероба. Чекмеджетата са в далечния край вдясно.

Докато той търсеше, тя със залитаща походка стигна до леглото и се строполи върху него. Той реши, че нощницата може да почака. Когато стигна до Сузън, я намери легнала на едната си страна и свита на топка и с лице, заровено във възглавницата.

— По-добре ли се чувстваш сега? — попита той, като я покриваше.

Тя издаде някакъв звук.

— Мога ли да ти донеса нещо?

Тя не отговори.

Той отстрани от лицето ѝ една мокра кестенява къдра.

— Когато се разсъниш, ще бъдеш по-добре.

Гласът ѝ дойде от разстояние.

— Ужасно ме боли глава.

— Щом е така, ще вземеш аспирин. Скоро ще ти мине. Само че не пий повече, Сузън. Това само ще ти влоши положението — той погледна към барчето. — Това се казва арсенал.

— Не казвай на Савана. Нали няма да ѝ кажеш?

— Защо трябва да ѝ казвам? Тя не знае, че съм тук, а и даже да знаеше, аз не съм неин шпионин.

— Какъв си ѝ?

— Приятел, колега.

— А на мен?

— Опитвам се да разбера.

— Защо си тук?

— Защото ми харесваш.

— Но аз не съм твоят тип.

— Откъде знаеш какъв е моят тип? Ти ме удивляваш. Още не си дошла напълно на себе си, а мислиш, че знаеш всичко.

— Не знам всичко. Аз почти нищо не знам.

Той въздъхна.

— Защо не поспиш сега?

— А ти какво ще правиш?

— Ще се облека и ще си ходя.

Тя мълча около една минута. След това промърмори:

— Първо се погрижи за косата си. В банята има сешоар.

Ако не беше умората в гласа ѝ, той щеше да си позволи някоя духовита реплика. Но тя беше изтощена. Сънят ѝ беше много по-необходим, отколкото неговите остроти. Затова само каза:

— Ще ти позвъня по-късно, за да разбера как се чувстваш.

— Като съдя от начина, по който се чувствам сега, вероятно дотогава ще съм умряла.

— Съмнявам се — той се огледа и реши, че ако наистина беше добър самарянин, щеше да пооправи малко стаята. В следващия момент му се стори, че не е толкова добър. Отдалечавайки се от

легло, свали кърпата, която беше навита на кръста му, и избърса с нея косата си. Беше почти на вратата на банята, когато Сузън извика името му:

— Сам?

Той се обърна.

— Ммм?

Лицето ѝ все още беше забито във възглавницата, гласът ѝ заглушен, но той съвсем ясно чу всяка дума.

— Точно сега не съм в истинска форма...

— Знам.

— Но някой друг път, когато съм по-добре, нали ще ми покажеш какво имаш в гащите си?

Сам не беше начинаещ. Той беше получавал такъв вид покани от жени от сериозните кръгове, както и от нормалния тип улични момичета. Но за първи път му се случваше да реагира на такава покана по начина, по който реагира на поканата на Сузън Гарднър. След секунди беше твърд като скала.

— Назови деня — избоботи той. — Назови деня, скъпа, и той ще ти принадлежи.

След като не можеше повече да се доверява на себе си, той влезе в банята, за да си вземе дрехите.

10

Савана затвори вратата на офиса на Пол де Бар.

— Съжалявам, че закъснях. На телефона беше „Журнал“. Преди това беше Кол, а преди него „Глоуб“^[1]. Работата е разгласена.

Пол се залюля в креслото си.

— И тук се обаждаха. Беше неизбежно.

Облегнат на бюфета, Антъни Алт потропваше с крак и не сваляше очите си от Савана.

— Въпросът е как ще подходим. Бихме могли да отречем цялата работа, но са въввлечени много хора. Всичко ще излезе на бял свят и тогава ще се окажем в по-лошо положение от сегашното. Бихме могли да насочим пресата някъде другаде, но полицията вече я насочи към нас — погледът му придоби твърдо изражение. — Ясно ми е защо. Този случай е истинска бъркотия. Отвлечена е жената на виден гражданин, платени са три милиона откуп, жената е върната в трагично състояние, а ние нямаме и най-слаба представа за това кой е извършителят или къде са парите — той стрелна с поглед Пол. — Това не е постижение, върху което да се изгради сериозна кампания.

Пол реши да остави забележката без внимание и вместо това попита Савана:

— Как е Мегън?

— Преди малко се върнах от болницата. Почива.

— Ще се оправи ли?

— Физически да.

— А емоционално?

Тя вдигна рамене.

— Времето ще покаже. Тя почти не говори.

— Което в превод значи, че отказва да сътрудничи — вметна Антъни.

— Не — коригира го Савана бавно и отчетливо, като че ли разговаряше с дете. — Това означава, че се вглежда в себе си, като се

опитва да проумее какво се е случило, преди да бъде в състояние да го сподели с нас.

— Знае ли тя, че времето е важно? Колкото по-дълго чака и не ни казва това, което знае, толкова по-далеч ще избягат похитителите ѝ и толкова по-неясни ще станат следите им.

— Възможно е да няма много за казване.

Антъни не искаше да се съгласи.

— Тя е чула, помирисала, видяла — освен ако през цялото време не е била с вързани очи — той чукна с показалец бюфета. — Така ли е?

— Когато са я пренасяли, са я набутвали в голяма торба за пране. Не е била с вързани очи, докато се е намирала в стаята, където са я държали, но тя казва, че е било тъмно.

— Човешкото око се адаптира към тъмнината и е трябвало да види нещо.

— Ако е видяла, тя или го крие, защото ѝ е толкова неприятно, че не може да се пребори с него, или защото е уплашена. Не е необичайно за жертвите на изнасилвания да искат да се дистанцират, от техните похитители. Те не искат да мислят или да говорят за тях. Страхуват се, че ако промълвят само една дума, ще бъдат преследвани и отново нападнати за наказание.

— Това е смешно — отбеляза Антъни подигравателно. — Сега Мегън Вандермиър е в безопасност. Мъжът ѝ вероятно ще наеме бодигард. Тя няма никакво основание да се страхува да съобщи на полицията това, което знае. А какво ще кажете за гнева? Жертвите на изнасилвания често пъти са толкова разгневени, че не се спират пред нищо, само и само техните нападатели да бъдат арестувани и наказани.

— Гневът ще се появи.

Антъни погледна към Пол, а след това завъртя главата си към Савана.

— Тя нещо греши. Струва ми се, че слушам терапевт, а не адвокат.

— Аз съм жена — каза Савана с изненадваща ярост. Нейният граматически род не представляваше аргумент, от който тя обикновено се възползваше, но сега не беше съгласна на никакви отстъпки. — Мога да си представя как бих се чувствала на мястото на Мегън. Точно в този момент вероятно бих поискала да вляза в един пашкул, да се навия на кълбо и да остана там безкрайно дълго. Тя е травмизирана,

Антъни. Знам, че ти е трудно да го разбереш, но, повярвай ми, тя страда.

— Тя може да се опита да помогне — настоя той, като барабанеше с пръсти. — Това би облекчило много нашата работа.

— Съмнявам се дали в момента тя мисли за нашата работа и кариера.

— Но аз мисля. Трябва да се споразумеем по някаква стратегия по отношение на печата, която ще ни помогне да се измъкнем от ситуацията ароматизирани, ако не като роза, то поне не вонящи на плъх.

— Защо трябва да воним на плъх? — контрира Савана. — Не сме направили нищо лошо.

— Не сме направили и нищо добро. Там е цялата работа. Изобщо нищо не сме направили.

Савана почувства, че кипва. Направи усилие да потисне възмущението си.

— На първо място — каза тя, като много внимаваше, — получихме обратно Мегън жива и ако това в твоята библия не е описано като нещо добро, това значи, че всичките ти приоритети са объркани. И на второ място — продължи тя, гледайки го страшно в очите, — между присъстващите има хора, на които никак не им е било леко през последните няколко дни. Може и да не знаеш това. Не си стоял до Уил, нито си се страхувал за Мегън, нито си се опитвал да се ориентираш в това скрито разследване.

— Е, и какво излезе от него? — подразни я той. Барабаненето на пръстите му върху бюфета се усили и стана още по-досадно.

Тъй като не искаше да слезе на неговото ниво, Савана хвана топката на вратата зад себе си, пое отмерено въздух и предложи отговора си на Пол:

— Имаме работа с двама много умни мъже. От самото начало те непрекъснато прикриват всичките си следи. Даже сега, когато в работата са включени доста хора, няма никакви резултати. Честно казано, не знам какво да кажа на печата.

Пол скръсти ръце.

— Ще им кажем, че работим върху случая. Можем да акцентираме върху силата на ресурсите, които сме включили, и просто да кажем, че се надяваме, че ще открием нещо — той повдигна

веждата си по посока на Антъни, който, без да се бави, придвижи плана с още една стъпка напред.

— Секретност. Говорете за необходимостта от секретност. Кажете, че разследването е в пълен ход, но че евентуални коментари по подробностите биха могли да поставят в опасност цялата операция. Каквото и да правите, загатвайте за поверителност. А Пол има право — говорете за различните агенции, които са се ангажирали, хвалете ги, погрижете се, в случай че нещата тръгнат на зле, вината да падне върху тях — той продължи да барабани, но този път като използваше гумичката в края на молива си. — И изтъквайте, че Мегън е в отлично състояние! Няма никакво значение дали това е вярно или не, казвайте го.

Савана имаше повече от достатъчно опит що се отнася до резки въпроси от страна на печата. Но този път не беше сигурна дали щеше да се справи с обичайния си апломб. Случаят беше сериозен.

— Кажете им — продължи Антъни, — че ние управляваме този случай от самото начало, но че, до известна степен, е трябвало да се съобразяваме с настояването на похитителите да не бъде намесвана полицията. Даже можете да кажете, че разполагате с магнетофонен запис на гласа на единия от тях.

Савана поклати глава.

— Лентата практически не става за нищо.

— Че какво? Поне ще създадем впечатлението, че разполагаме с нещо.

— Но това не е така. Гласът беше подправен. А в лабораторията не стигнаха доникъде по идентифицирането на страничния шум.

— Защо трябва да знаят? Хайде, Савана, ти знаеш как стават тези работи. Ние не лъжем. Наистина имаме лента. И даваме възможност на хората да си направят сами извод за нейната полезност и ако изводите им са грешни, това е техен проблем, не наш.

На това място Савана се почувства неуверено.

— Нека предположим, само да предположим, че единият или и двамата похитители се намират все още наблизо и следят в медиите какво говорим. Как биха реагирали на новината за съществуването на лента? Дали ще се уплашат и избягат? Или ще се ядосат?

— Каква е разликата? — попита Антъни. — Ако побегнат, поне няма да ги има. А ако се ядосат, какво? Няма да се осмелят да направят

нищо.

Тя не беше сигурна, че може да повярва на това, но от друга страна, имаше подозрението, че си беше представила страха на Мегън толкова добре, че този страх беше станал неин собствен. Тя не беше в състояние да спре постоянно появяващите се картини на една гола Мегън, разпъната на едно легло, изнасилвана много, много пъти. Неведнъж беше виждала собственото си лице на мястото на лицето на Мегън. Знаеше, че е глупаво, но все пак това я разстройваше.

Пол внимателно се вглеждаше в лицето ѝ.

— Защо да не свикаме пресконференция за два часа? На този етап, струва ми се, може би тръгват в ход всякакви спекулации. Това трябва да се спре. Ако излезем с изявление, ще имаме известен контрол върху информацията, която се появява в новините — погледът му се смекчи. — Искаш ли аз да се заема с това?

Много рядко Пол предлагаше да направи нещо, което не е в собствения му интерес. Тя не можеше да не оцени този забележителен жест като знак, че той си дава сметка за емоционалното напрежение, под което се намираще. Освен това тя знаеше, че той ѝ се отплаща за лоялността, която му беше демонстрирала вече толкова години.

С тъжна усмивка тя каза:

— Благодаря, Пол, но аз ще свърша това. Отношенията ми с печата винаги, сега също, са били много добри. За разлика от твоите.

Пол се изхили, но без особен ентузиазъм. Антъни направи още една крачка в тази посока с едно изсумтяване.

— Хамершмит само чака да ни оклепа на първа страница на „Журнал“. Можете да бъдете сигурни, че той следи този случай с увеличително стъкло.

— Мога да се оправя с Хамершмит — увери ги Савана. — Не може да е за нищо това, че от пет месеца го черпя с бира.

Антъни се ухили самонадеяно.

— Това ли е гарнитурата?

— Извинявай, не те чух добре?

— С бира ли се ограничавахте? — барабаненето набра темпо. — Или подслаждахте с още нещо питието?

Савана настръхна.

— Ще забравя това, което каза.

— Недей. То заслужава внимание. Ти имаш нещо, което аз и Пол нямаме. Може би, ако от време на време го употребяваш...

— Достатъчно — срязва го Пол и стана от креслото си.

Но Савана вдигна ръка към него, докато се обръщаше с лице към Антъни.

— Една от причините за това, че имам авторитет, е, че не се продавам по такъв начин. Вярно е, че се почерпвам с момчетата. Считам, че е полезна практика да проявявам от време на време известно внимание към хората от пресата и да поддържам по-близки отношения. Смя се на шегите им, слушам оплакванията им. По малко разпространявам дребни клюки, които научавам от тях и до които те сами са се добрали, ако са проявили схватливост. Приятно им е с мен, защото им посвещавам част от времето си, и тъй като постъпвам така, расте вероятността да ми направят услуга, когато се обърна към тях. Но нито веднъж, нито веднъж не съм направила нещо осъдително.

Усмивката на Антъни беше фалшива.

— Да не би да съм засегнал открит нерв?

— През цялото време правиш само това.

— Исках само да видя дали се владееш. От известно време си доста разстроена.

— Не разстроена. Уморена. Имала съм само три часа сън тази нощ — тази сутрин — и непрекъснатото ти барабанене не ми помага с нищо.

— Сигурна ли си, че си готова за пресконференция? — попита Пол.

Тя изрече без всякакво колебание.

— Готова съм. Това е мой случай, Пол. Искам да го изкарам докрай. Когато открием кой е направил това на Мегън, искам аз да поема обвинението.

Антъни беше скръстил ръце пред гърдите си и търкаше молива по ръкава си.

— Не бих искал да съм на мястото на тези хорица.

— Как би могъл да бъдеш? — попита Савана. — Що се отнася до мен, съществува едно-единствено подходящо наказание за мъже, които постъпват с една жена, както тези двамата с Мегън — тя недвусмислено насочи погледа си към панталоните му. — Но на теб ти

липсва, между нас казано — игнорирайки звука от счупването на молива, тя погледна Пол. — Два часът. Ще бъда там.

След което се обърна и излезе от офиса.

Мегън Вандермиър лежеше с премрежено съзнание, доволна от това, че не се движи и не мисли. Когато правеше движение, по тялото ѝ се разнасяше болка, което беше странно. Никога не я беше боляло толкова много. Докторите казаха, че процесът на оздравяване има успех, че нервните окончания се активизират и връщат към живот и тя приемаше това обяснение, главно защото ѝ липсваше волята да спори.

Освен това и не обръщаше много внимание на болката. Тя я заслужаваше.

Но не ѝ се искаше да мисли за това. Не искаше да мисли и точка. Мисленето ѝ причиняваше повече болка от движението. Единственото, за което имаше желание, беше да лежи и да изключи от съзнанието си цялата действителност.

За съжаление външният свят не искаше да ѝ позволи и това. Откакто се беше събудила, имаше непрекъснат поток от хора, които преминаваха през стаята ѝ — доктори, сестри, консултанти, детективи, агенти — и всички те с въпроси, на които тя не искаше да отговаря.

Защо не искаха да я оставят на мира? — се чудеше тя. Толкова ли не виждаха, че състоянието ѝ никак не е розово? Не можеха ли да разберат, че тя не иска да говори?

Всички техни въпроси се смесваха в мъгла в ума ѝ. Какво си спомняш? Боли ли тук? Можеш ли да ни дадеш някакво описание? С кола ли те отвлякоха? Къде те държаха? Какво ще кажеш за едно хубаво рохко яйце? Имаше ли някакви шумове в стаята? Викаха ли си по име? Искаш ли още една баня?

Със слаб стон тя завъртя главата си върху възглавницата в усилие да не чува шума.

— Меги?

Уплашена от гласа, който беше толкова много по-реален, толкова много по-близък от другите, тя бързо отвори очи и видя Уил. Той седеше до леглото и беше единственият човек в стаята.

— Ти охкаше — каза той. — По-силна ли е болката? Да извикам ли сестра?

О, да, болката беше по-силна. Тя се усилваше всеки път, когато погледнеше към него. Болеше я сърцето. Тя обичаше Уил. Но той изглеждаше ужасно. Знаеше, че е бил вкъщи за малко и че се е върнал окъпан, обръснат и с чисти дрехи. Но това, че нямаше брада, само подчертаваше бледността на кожата му, а в контраст със сменените дрехи изглеждаше по-уморен отвсякога. Беше на четиридесет и девет години. През шестте години брак тя се гордееше с това, че го поддържаше млад. Но сега във всяко отношение възрастта му личеше. Изглеждаше износен — и вината беше нейна.

Какво беше му направила?

Беше се влюбила и оженила. И това беше чудесно за нея, но не и за него. Можеше да му се случи нещо по-хубаво. Ако беше се оженил за някоя с обществено положение, равно на неговото, щеше да получи подкрепата, от която се нуждаеше. Ако беше взел богата жена, всичко това нямаше да се случи.

Тя представляваше едно бреме.

— Меги? — гласът му трепереше. Много внимателно, предпазливо той взе ръката ѝ и тя не се възпротиви, не защото му правеше услуга, или защото тя заслужаваше този жест на утеха, но защото докосването му ѝ беше необходимо.

Егоистка. Тя беше егоистка. И мръсна. Раните по тялото ѝ бяха петна, които никога нямаше да се махнат.

— Какво мога да направя за теб, скъпа?

Тя затвори очи и поклати глава, а след това я изви настрани. Уил продължаваше да държи ръката ѝ, но не говореше и това я радваше. Какво би могъл да каже? Какво можеше да му каже в отговор? Трябваше ѝ време да разбере какво трябва да направи.

И Савана не беше говорила много. Тя бе направила посещението си по-рано и беше постояла до леглото няколко минути. Беше я повикала тихо по име, но Мегън не си отвори очите и не отговори. Беше страхливка. След всичко, което Савана беше направила, не само през последните три дни, но през годините, Мегън беше извършила предателство спрямо нея. Как ли ще я погледне в очите?

Тя не заслужаваше нито Уил, нито Савана, нито Сузън. През всичките тези три дни Сузън беше чакала в къщата заедно с Уил. Въпреки че това сигурно е представлявало за нея истинско изпитание, тя го беше направила. А какво беше сторила Мегън в замяна?

Тя трябваше да си стои, където ѝ е истинското място.

Простена още веднъж и се обърна на една страна. При това ръката ѝ се отдръпна от тази на Уил, но тя почти не обърна внимание. Цялото ѝ същество се стремеше да намери онова бяло петно в ума си, където би могла да се скрие, да забрави, да изчезне.

Савана напусна с бодра крачка заседателната зала. Пресконференцията беше завършила преди няколко часа, но я бяха наобиколили репортери, които се въртяха наоколо с надеждата да научат нещо повече от казаното от нея публично. Когато най-накрая се освободи от тях, тя отиде на среща с адвокати, които се надяваха да влязат в споразумение с нея и да измъкнат клиентите си от процеса в понеделник. Нейната позиция беше силна, поради което защитата нервничеше все повече. Все пак тя не искаше да се пазари — най-малкото не беше съгласна да играе по свирката на защитата. Симпатиите ѝ решително не можеха да бъдат на страната на интелигентни хора, които прибягват до палез като средство да получат застраховка, особено когато пожарите имаха като резултат това, че невинни хора оставаха бездомни.

Арни Уотс беше с нея по време на срещата, също и Катерина Траск. И Арни, и Катерина щяха да ѝ асистират по време на процеса. Те бяха на мнение, че защитата моли за подаръци, които обвинението не можеше да им даде.

И така, срещата завърши с патово положение, като процесът си остана за понеделник. Като се чудеше как ще се мобилизира за него, когато все още не беше спокойна във връзка с Мегън, тя се отправи към офиса си. Но малко след вратата на заседателната зала тя отново попадна в засада, този път устроена ѝ от местна журналистка.

— Една минута, госпожо адвокат?

Савана не промени стъпката си.

— Ако можете да вървите до мен, без да изоставате, ще я имате.

Журналистката беше млада и нова във вестника. Повлияна от това, че беше жена, Савана прояви желание да се отзове на молбата. Тя се въоръжи с твърдост, необходима ѝ, за да посрещне още въпроси по отвличането, но вместо това журналистката попита:

— Може ли да ми кажете нещо за Котката?

Савана взе един завой.

— Котката? — тя се поколеба. — Какво искате да знаете?

— Научавам, че отново е нанесъл някакъв удар.

— Къде чухте за това?

Журналистката вдигна рамене.

— Истина ли е?

— Не знам. Почти всичко, свързано с Котката, е в сферата на догадките.

— Но вторник вечерта в Кранстън е имало кражба с взлом.

— Такива неща се случват всяка вечер през седмицата.

— Но не в такъв мащаб. Разбирам, че вашият офис от години разпитва Мати Ставанович. Вярно ли е?

Савана не виждаше смисъл да отрича това, тъй като всичките случаи, в които беше замесен този човек, бяха регистрирани.

— Вярно е.

— Предприехте ли някакви специални мерки за арестуването му?

Савана ѝ отправи една кисела полуусмивка.

— Ако отговоря на този въпрос, ще направя услуга на Котката, нали?

— Значи предприемате?

— Не искам да кажа нито да, нито не. Само това, че офисът работи във връзка с полицията на територията на целия щат в усилие да реши случаите на нахлуване от типа, който се е случил миналия вторник.

— Но вие вземате на прицел Ставанович?

— Вземаме на прицел този или онзи според това къде ни насочва доказателственият материал.

— Към кого сочи доказателственият материал?

Савана се нацупи и я погледна с укор. Тя мина покрай Джейни, като грабна в ръка една купчина розови листи, както се хваща щафета при надбягване, и продължи до вратата на офиса си. Там спря.

— Как ти е името?

— Бет Тоци.

— Слушай сега, Бет Тоци, има нещо, което трябва да разбереш. При нашата система на правораздаване един човек се смята за невинен докато не бъде доказана виновността му. Би било неетично от моя

страна да нароча Котката или който и да е друг крадец за случая в Кранстън, преди да бъде извършен арест — неетично и глупаво. Ти ще отидеш в твоята редакция и ще отпечаташ това, което съм казала, и това ще хвърли нещастника в ръцете на следствието, а да не говорим за това, че ще стане невъзможно комплектуването на състав от непредубедени съдебни заседатели, ако делото изобщо стигне до съда. Това е един от онези примери, където своята работа е да съобщаваш новините, не да ги изменяш.

— Вярно ли е, че Мати Ставанович е легитимен бизнесмен?

— Това е въпрос на регистрация.

— Вярно ли е, че данъчните власти проверяват документацията му всяка година и не могат да намерят в нея нищо нередно?

— По този въпрос трябва да се отнесеш към въпросните власти.

— А какво може да се каже във връзка с твърдението, че Мати Ставанович е всъщност Джозеф Стийвънз, който е лежал в затвора в Калифорния и е бил освободен, като му е дадена нова идентичност, след като е дал свидетелски показания по престъпления, за които е научил, докато е бил в затвора?

— По този въпрос трябва да се обърнеш към ФБР.

— Вече го направих. Казват, че не са чували нито за Мати Ставанович, нито за Джозеф Стийвънз.

Савана вдигна рамене, след това направи с ръка знак, че се извинява, и каза:

— Трябва да бягам. Съжалявам — тя хлътна в офиса си, затвори добре вратата и веднага почувства, че пулсът ѝ се ускорява и сърцето трепва.

Там беше Джеърд. Той стоеше до прозореца, облечен в синя фланела, сиви панталони и мокасини. Макар че косата му падаше предизвикателно върху челото, беше гладко избръснат и все още свеж след баня. Туиденото му палто висеше на едната му ръка, която беше пъхната в джоба. Видът му беше по-различен, отколкото когато беше с джинси, по-официален, но в никакъв случай по-малко привлекателен.

Трябваше ѝ време да успокои вълнението си и да проговори.

— Сигурно Джейни много се е чудила кой си в действителност.

— Казах ѝ.

— Цялото си име?

Той кимна.

— Беше ли ѝ познато?

— Очите ѝ малко се разшириха. Но не припадна. Тя е добро момиче. Пусна ме, без всякакви разговори.

За Савана не беше трудно да разбере това. Джеърд Сноу имаше начин да кара жените да забравят да дишат, камо ли да говорят. Същото правеше точно така и с нея самата и го правеше с нищо повече от светлината в тези негови сини очи.

Джеърд беше не по-малко омагьосан. Той чувстваше остро факта, че последния път, когато беше видял Савана, тя беше с нощница в леглото. Сега беше облечена в дълга до глезените пола и копринена блуза, притегната в ханша с колан, и един дълъг блейзер над нея. Косата ѝ беше захваната в познатия възел, а лицето ѝ беше леко гримирано. Изглеждаше силна и уверена, излъчваше нещо от професията си, но в същото време изглеждаше съблазнителна.

— Как си? — попита той с малко променен глас.

Тя отговори бързо.

— Прекрасно.

— Спа ли?

Тя си набръчка носа.

— Малко. Много неща ми тежаха в ума.

— Как е Мегън?

— Тази сутрин я видях за минутка. Не знам със сигурност дали спеше, но не реагира, когато се опитах да я заговоря. Все още изглежда в ужасно състояние. Нямах възможност да отида пак в болницата. Там е много неприятно.

Джеърд можеше да си представи това.

— Доволна ли си от начина, по който мина пресконференцията?

До този момент „Ийвнинг бультин“ трябваше да е вече по щандовете и тя помисли, че той го е виждал. Като го погледна много предпазливо, попита:

— Как са ни нарисували?

— Не знам нищо от вестниците. Просто чух долу да говорят.

— Какво беше, хубаво или лошо?

— Не може да се определи. Разговорите бяха по-скоро насочени към самото отвличане, отколкото към усилията по разследването. Мисля, че сега за сега си в безопасност.

— Не за дълго. Когато не предстоят арести, хората губят търпението си, а при нашия случай е точно така.

На вратата се почука.

— Да? — подвижна Савана.

Джейни Уд си провря главата.

— Готова съм да тръгна. Има ли нещо, което искаш да направя преди това? — погледът ѝ се спря на Джебърд с равнодушие, което много се понарави на Савана.

— Нямам проблеми, Джейни. Пожелавам ти приятен уикенд.

— И аз на теб — кимна Джейни. След един последен поглед към Джебърд, тя затвори вратата.

Савана погледна към пода, след това към Джебърд.

— Разбира се, знаеш, че като правило тя ми се обажда по телефона, когато иска да ми каже, че си отива.

Той вдигна рамене, имаше вид на самата невинност. След това попита:

— Кой е Котката?

За втори път за по-малко от един час Котката я изненада. Но след малко тя се досети, че Джебърд е чул края на разговора ѝ с Бет Тоци. Въздъхна примирено и прекоси стаята.

— Котката е Мати Ставанович — постави на масата розовите листи и чантата си. — Това е човек, който прави труден живота на такива като нас. Ако не бях по-осведомена, бих могла да предположа, че притежава акции от Маалокс.

— Така ли?

— Не. Всъщност би могъл, но под друго име, за което не сме чували.

— Значи наистина оперира с тях?

— О, да.

— Същият човек ли е от затвора в Калифорния?

— Не, но той е вдъхновител на голямо количество истории като тази. Преди години престоя известно време в един затвор в Калифорния. За съжаление никога не е бил охраняван свидетел. Бихме могли да имаме повече контрол върху него.

— Защо го наричат с това име?

— Защото е от крадците, които се катерят по етажите.

Джеърд беше заинтригуван и изрази любопитството си с усмивка.

— Истински представител на породата? Умен и мълчалив и с ловки пръсти, който се катери по стените на сградите, скача от голяма височина и пада на краката си?

Савана трябваше да признае, че в това се съдържаше известна романтика и това беше причината, поради която беше склонна да прости живия интерес на Джеърд.

— Да, точно такъв. За подобно деяние лежа в Оклахома и в Канзас. Сега е тук, поучен от грешките си и с още по-усъвършенстван стил. Имахме поредица от обира, които носеха отпечатъците от котешките му лапи, т.е. нямаме нищо. Той се появява и изчезва, щрака с пръсти и бинго, той и откраднатите неща изчезват. Когато се появи, винаги разполага с желязно алиби. Освен това даже не си дава труда да помисли за някаква защита, защото знае, че нямаме достатъчно доказателства, за да го осъдим.

— Колко грабежа е извършил?

Тя погледна към тавана и притисна с език бузата си.

— О, през петте години, откакто е в щата, вероятно е нанесъл осем-девет големи удара.

Джеърд подсвирна.

— И не можете да го арестувате?

Тя поклати глава.

— Доколкото можем да се ориентираме, той работи сам. Но непременно трябва да ползва чужда помощ при пласирането на стоката и затова насочваме усилията си в тази посока. Преди шест месеца открихме част от откраднатите произведения на изкуството в една галерия в Манхатън и известно време мислехме, че сме на път да хванем съучастника.

— Какво стана?

— Той изчезна яко дим. Съвсем в негов стил.

— Кога беше последният обир?

— Вторник вечерта.

— И не можете да откриете Ставанович?

— Не. Но той ще се върне след ден-два и подсвирквайки, ще се залови за работа, без да се смущава от нищо.

— Законен ли е бизнесът му?

— О, да. Има автосервиз — устните ѝ трепнаха. — Обслужва луксозни вносни коли — ягуари, беемвета и мерцедеси. Да си чувал някога за нещо толкова за пред хора? Влиза в контакт с най-богатите хора в Роуд Айлънд. Ключовете им са у него достатъчно дълго време, за да си извади колкото си ще копия от тях. Знае точно кога те ще ходят на юг през зимата, точно кога ще ходят на север през лятото, точно кога ще бъдат тук. И знаеш ли какво?

Джеърд направи любопитна физиономия.

Савана шумно удари с ръка по бюрото.

— Никога не е обирал клиент. Взема под внимание очакваното и върши противоположното. Все едно, че ни се плези, защото ние не бихме искали нищо повече от това да можем да кажем: Гледай, ето как е разбрал, че еди-кой си отсъства от града и ето как е влязъл в къщата. Това е — каза тя бавно — най-неприятното нещо на света.

Джеърд правеше усилие да остане сериозен. Тя щеше да му се скара, когато на вратата се чу ново почукване. Този път до отварянето на вратата не ѝ се представи възможност да проговори и след малко влезе Антъни Алт.

— Ти се справи много добре — ѝ каза той, като удряше с пръсти по рамката на вратата. — Отразяването не беше толкова лошо, колкото можеше да бъде — той погледна Джеърд с любопитство. — Поранните телевизионни репортажи подчертават факта, че офисът координира широкомащабно разследване — той премести погледа си върху нея. — Създава се впечатлението, че контролираме нещата. Това е добре. Когато решиш проблема, ще бъде даже по-добре.

— Не съм тази, която ще го решава. Имаме детективи и това е тяхна работа.

— Но ти ще ги направляваш.

— Освен ако не решиш да ги направляваш ти — подхвърли тя. — Ако вложиш сърце в тази работа...

— Не разполагам с необходимото време — той отпрати още един още по-любопитен поглед към Джеърд. — Среца ли сме се?

Джеърд невъзмутимо поклати глава.

— Не мисля — той не направи усилие да прибави още нещо.

Савана също.

Антъни подаде ръка.

— Антъни Алт. Аз съм първият помощник на Пол де Бар.

Джеърд също подаде своята. Ръкостискането му беше твърдо, властно посвоему. Той кимна, но не каза нито дума.

Савана също.

Антъни се опита да направи впечатление с погледа си, като че ли излъчването на сила можеше да уплаши човека пред него. При някой друг може би щеше да има успех, но това не повлия на Джеърд. Най-накрая, този път показалецът му барабанеше върху панталоните му, той каза:

— Вие сте...

— Приятел — каза Джеърд.

— Един от нейните приятели — той направи движение с главата си към Савана. — Или приятел на щата.

— Има ли разлика?

— Боже мой — промърмори Савана, — това прилича на диктатура. Не обръщай внимание, че съм объркана, Антъни. Достатъчно дълго време съм работила упорито, за да докажа предаността си. Пол получава от мен достатъчно срещу парите си.

Антъни я огледа от горе до долу.

— Ах, най-последно едно признание. Винаги съм имал своите подозрения.

Обидата беше прекалено проста, за да може да се отмени без внимание, прекалено абсурдна, за да се приеме. Затова Савана се усмихна.

— Много мило от твоя страна, че дойде да ми кажеш за отзвук на медиите — тя отиде до вратата и я отвори. — Ще работя в неделя. Ако научиш нещо друго, обади ми се.

Както изглеждаше, Антъни счете, че сега е най-подходящият момент да изчезне. Без да погледне Джеърд, той махна на Савана и напусна офиса. Почти веднага след като беше затворил вратата, Джеърд каза:

— Не трябва да му позволяваш да говори така.

— Всичко е наред. Преди известно време му смачках фасона, така че сме квит.

— Той е гадняр.

— По този въпрос няма да споря с теб — тя наблюдаваше лицето му, почти виждаше как се мъчи да разбере дали съществува или дали е

съществувало нещо между нея и Пол. За негова чест той не попита нещо.

— Той следи ли сериозно цялата ти работа или го интересуват само едрите случаи?

— Следи, точка. Никога не го свърта на едно място. Но е непоносим в мое присъствие. Взаимно си действаме на нервите. Не че този случай има заслуга — за момент тя се замисли и се засмя тихо. — При това положение Котката изглежда безобиден като дете. Искам да кажа, Ставанович напада вещи, не хора. И никой не си изпаща. Като се оставят настрана няколко много сериозни осигурителни иска, животът продължава.

— И все пак законът се нарушава — отбеляза Джебърд, опитвайки се да оправдае силното ѝ желание да види Котката арестуван.

— Така е. Има още нещо, Мати Ставанович създава трудности. Ако говорим за политически пречки, той е точно това. Хора, които заемат изборни длъжности, разчитат на една относително малка група от богати сподвижници. Те са точно хората, които биха искали да разберат дали не са в списъка на следващите жертви на Котката. Колкото повече се чудят, толкова повече ги обзема нервност и толкова повече се ядосват. А когато са ядосани, те не си отварят кесииите толкова охотно. Поне — добави тя в желание да смекчи ефекта от думите си — това е дилема, която засяга Пол. Моят проблем е по-земен. Аз искам само залавянето на Ставанович. Той се превърна в мания между хората от моята професия и култова фигура между секретарките. Този човек е брилянтен. Нанася удар там, където най-малко може да се очаква. Някои от нас с най-голяма радост биха му подложили крак, ако не за друго, то поне за да си докажем, че сме по-умни от него.

— Той не ви дава почивка.

— И аз така мисля. Не искам да кажа, че това напрежение ми трябва точно сега. Имам още доста много грижи, които да ме предпазват от отпускане.

Джебърд се изправи.

— Ето защо съм тук. Искам да вечеряш с мен.

Сърцето ѝ заби по-силно. Тя не беше сигурна дали това беше така поради това, че той стоеше високо над нея, или поради това, че я

беше поканил на вечеря. И едното, и другото я впечатляваха силно. Беше не само развълнувана, но и уплашена.

— Тъ... — тя погледна към розовите листи на бюрото, след това по-нататък към книгата. — Не знам, Джеърд. Нямахме ме много време. Имам много работа.

— Но по някое време трябва да хапнеш нещо.

— Смятах да взема нещо на бегом по-късно.

— Това не е чак толкова здравословно.

Тя вдигна рамене.

— По-добре, отколкото нищо.

— Предлагам ти най-доброто. Един час. Едно прилично ястие.

Малко отпускане.

Малко отпускане беше точно това, което той вече й беше донесъл. Присъствието му в нейния офис отне много от напрежението в нея. Мисълта за вечеря с него беше съблазнителна.

Но имаше толкова много работа.

— Ще ме търсят по телефона.

— Няма значение. Когато кажеш, ще дойда и ще те взема.

— Искях да се отбия и да видя как е Мегън.

— Ще те заведа до болницата преди или след това.

— Искях да се позанимавам малко с аеробика. Не съм ходила в клуба от вторник. Липсва ми.

Джеърд се замисли за аеробиката, представи си как Савана се движи по такта на музиката, облечена в шорти или трико, или каквото и да е там, което го носят любителите на аеробиката. Той промени позата си, спусна ръцете си надолу пред себе си и преплете пръстите си, като направи така, че палтото му да прикрива предната част на панталона.

— Изглежда забавно.

— Здравословно е. Премахва напрежението — тя знаеше нещо друго, което също премахва напрежението, и знаеше, че Джеърд го знае. Сивите точки в очите му потъмняха и тя почувства магнетизма им.

— Ще те оставя в твоя клуб, след като видиш Мегън.

— Но преди това исках да свърша част от тази работа.

— Свърши я утре.

— Не мога. Ще прекарам деня със Сузън — очите ѝ се разшириха и тя прошепна: — О, по дяволите! — протегна ръка към телефона и набра номера на Сузън. След това неспокойно броеше сигналите. Вече се канеше да затвори след шестия, когато Сузън вдигна.

— Ало? — в гласа ѝ се съдържаше някаква войнственост.

— Как се чувстваш?

Последва пауза, а след нея едно не чак толкова войнствено:

— По-добре, отколкото при предишното ти обаждане.

— Поспа ли?

— Малко — последва нова пауза, след която попита загрижено:

— Виждала ли си Мегън?

— Само за минута. По-късно ще се отбия пак.

— Тя говори ли с теб?

— Не.

— Спеше ли?

— Не мога да кажа със сигурност.

Сузън въздъхна.

— Същото беше и с мен. Мисля, че знаеше, че съм там, но не искаше да говори. Изглежда се срамува от случилото се и мисли, че ние ще си променим мнението за нея — тя се засмя дрезгаво. — Наистина е доста забавно, ако помислиш малко. Отвлечена и изнасилена, без да е виновна за това и се срамува. А пък аз, която поне изглеждам и умствено, и телесно здрава, се обърквам и ми прилошава в присъствието на твоя приятел.

— Какъв приятел?

— Сам.

— Кога се случи това?

— Тази сутрин. Хайде, Сави, той не ти ли докладва?

— Не съм го виждала цял ден.

Това изненада Сузън. Сам беше казал, че Савана не знае, че е там, но тя не му беше повярвала. Сега беше двойно затруднена.

— Тогава забрави какво съм казала.

— Болна ли беше?

— Остави това. Сега се чувствам прекрасно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се. Всъщност сега се приготвям за излизане. Ще има парти у Бранеганови. Там ще бъде Скач Шермън. Ще бъде чудесно развлечение.

Скач Шермън беше душата на всяко парти. Според Савана той беше неприятен и опасен човек.

— Развлечение.

— Недей така. Това проваля резултатите от цялата ти работа. Някой ден ще се преумориш до смърт.

— Може би — съгласи се Савана. — Уговореното за утре остава в сила, нали? — бяха решили да прекарат деня в Бостън.

— Да, разбира се.

— По кое време трябва да мина? По обед?

— Нека бъде в десет.

— Не мога. Какво ще кажеш за единадесет и половина.

— Късно е. Десет и половина.

— Единадесет. Това абсолютно е най-ранният час.

— Ще бъда при теб в десет и четиридесет и пет — каза Савана и добави едно строго: — Бъди готова! — преди да затвори телефона.

— Наред ли е всичко?

Тя се обърна.

— Ъ, да. Предполагам. Тя обича да спи малко повече от мен. Това е всичко.

Всъщност не беше всичко. Савана се страхуваше, че Сузън ще пие много на партито и че ще се събуди налегната от махмурлук. Или болна. Както изглежда, на нея ѝ е прилошало в присъствието на Сами. Видя ѝ се интересно, че той е бил там.

От друга страна, Савана не трябваше да се изненадва. Сам Крейг не беше страхлив. Сузън го интересуваеше. Беше разбираемо, че не би искал да я изпускат дълго от погледа си.

Сам не беше единственият настойчив sameц наоколо.

— Последна възможност — каза Джеърд. — Вечеря?

Тя искаше. Боже, колко искаше! Но някъде в едно ъгълче на ума си се страхуваше, че ако се поддаде на изкушението, ще бъде загубена. Или изоставена. Или унижена. На Джеърд му трябваше жена, която е готова да захвърли работата си и да вечеря с него. Тя никога не е била такава жена.

Искаше ѝ се да беше.

Като метна палтото си на рамо, той тръгна към вратата.

— Може би някой друг път — изрече той спокойно.

В момента, в който изчезна от погледа ѝ, офисът като че ли опустя. След това Савана разбра, че чувства пустота в себе си. Това чувство ѝ беше познато, неприятно. И изведнъж реши, че трябва на всяка цена да се освободи от него.

Без да разсъждава по-нататък, тя изтича в коридора.

— Джеърд? — той вече почти беше стигнал завоя. — Джеърд! — хукна след него.

Той спря спокойно, обърна се и я изчака да се изравни с него.

След като премина половината от разстоянието, тя намали скоростта. Но продължи да се движи, докато застана пред него, след което каза тихо:

— Не съм свикнала да отлагам работата си. Тя винаги е била за мен много важна.

Той оглеждаше внимателно чертите на лицето ѝ, като се мъчеше да открие значението на нейното обяснение.

— Ако е толкова важна, трябва да я свършиш.

— Предпочитам да бъда с теб.

Може би поради това, че тя не можеше да избере думи, които той повече би искал да чуе, не ѝ повярва напълно в началото. След това се усмихна бавно.

Савана почувства опасната примамка на тази усмивка. Но вече беше взела решението си.

— Един час — прошепна тя.

— Чудесно.

— След това ще ме заведеш ли до болницата?

— Казах, че да. Ами аеробиката?

— Ще ми се наложи да се възползвам от компанията на Джейн Фонда по-късно довечера вкъщи.

Джеърд се досети за една форма на упражнение, която тя би могла да изпълни с него по-късно вечерта, но реши, че може и да не споменава за нея. Той току-що беше спечелил една отстъпка. Нямаше намерение с нетърпението си да подлага на опасност победата си. По-добре беше да остави времето, което прекарват заедно, да свърши всичко само.

И така щеше да бъде. Защото, когато бяха заедно, все едно дали в нейния офис, в неговото студио, в колата или във Вандермиърови или даже по телефона, помежду им съществуваше могъщо привличане. Това привличане не можеше да ги отведе никъде другаде, освен в леглото. Той се съмняваше, че ще е необходим някакъв по-силен тласък. Даже сега в очите на Савана личеше някакъв див блясък, мъничък див блясък.

Най-много, което можеше да направи, беше да се сдържи и да не връхлети върху нея и да не обсеби устните ѝ.

Но той щеше да чака. Това го убиваше, но щеше да чака.

— Трябва ли ти време? — попита той.

— За какво?

— За тези телефонни разговори.

— Телефонни разговори? — тя се намръщи, след това направи усилие да се съсредоточи. — Телефонни разговори. Боже, да — тя тръгна назад към офиса, спирайки се до бюрото на Джейни, за да се обърне и погледне към Джеърд. — Колко мога да се забавя?

— Колко ти трябва?

— Тридесет минути?

— Дадено. Ще отида да намеря един телефон и да свърша малко моя работа.

— Можеш да използваш един от нашите. Почти всички са си отишли — тя отиде до съседния офис, погледна вътре, след това каза: — Целият е на твое разположение.

Изразявайки благодарност с кимване на глава, Джеърд влезе.

[1] Заглавия на голямо тиражни издания. — Б.пр. ↑

Бяха решили да бъде един час, но събитията не се развиха според плановете им. Веднага след като влязоха в ресторанта, едно много претенциозно място на Уикъндън стрийт, при тях се довлече някакъв познат на Джеърд. Без да бъде поканен, човекът се настани на един стол и петнадесет минути отидоха в дискусии върху начина, по който се стопанисва пристанът, където двамата имаха стапели.

Едва беше си отишъл, когато мястото му се зае от някакъв адвокат, с когото предната година Савана беше водила семинар върху правата на жертвите на престъпления. Той беше агитирал много усърдно в полза на каузата и сега искаше да съобщи последните си новости. Тъй като не беше груба, Савана не можеше да го отпрати. Тя и Джеърд почти бяха привършили с главното ястие, когато той най-после си отиде.

Джеърд остави вилницата на масата.

— Как намираш храната?

— Не е лоша — каза тя с леко колебание. Лицето ѝ беше мрачно.
— А ти?

— Почти не я докоснах. Това трябва да е най-неделикатното нещо, което може да направи някой. Можеш ли да отидеш при някого и да му наложиш присъствието си, когато той вечеря в компания?

— Не. Съжалявам, Джеърд. Опитвах се да измисля начин да се отърва от него.

— Не му ли е минало през ум, че може би искаме да бъдем сами? През всичкото това време жена му беше сама.

— Съжалявам.

Джеърд махна с ръка.

— Не се извинявай. Вината не беше твоя. И моят приятел не беше по-хубав — той погледна часовника си и направи знак на келнерката. — Да се махаме оттук. Можем да прием кафе в болницата.

Но в болницата Савана беше обсадена от цяла тълпа приятели на Уил. Те не бяха на посещение, тъй като Мегън не приемаше никого.

Искаха просто да покажат, че са си дали труда. Савана подозираше, че някои от тях бяха дошли само от любопитство. Но каквито и да бяха подбудите им, приятелите на Уил бяха и приятели на баща ѝ, поради което тя трябваше да покаже топло отношение.

Джеърд се опитваше да я разбере. Той знаеше, че независимо от това, с кого Савана разговаря в даден момент, тя не забравяше за присъствието му. Виждаше това в честите погледи, които тя отправяше към него, можеше да го почувства в накланянето на тялото ѝ към неговото.

И все пак той се чувстваше изигран. Беше му направен подарък, когато тя се съгласи да вечерят, след това се появи някой и развали всичко. Останаха само парченца от това, което е можело да бъде.

Като малък подобни неща му се бяха случвали неведнъж. По-големият му брат, Мак, беше много груб и Джеърд беше любимата му жертва. По случай седмия си рожден ден Джеърд беше получил автомобил с дистанционно управление, но в края на деня автомобилът можеше да върви само на заден ход. Часовникът, който беше получил за десетата си Коледа, беше счупен на Нова година. Лъскавият велосипед, който си беше купил на четиринадесет години, много скоро беше издраскан с ключ.

Но Мак беше първороден, фаворизиран син. Старите Сноу бяха сигурни, че слънцето изгрява и залязва с него. Джеърд отрано се беше научил сам да урежда живота си и на първо място да избягва брат си.

Оттогава беше изминало много време, но изглежда някои неща не се бяха променили. Той и сега продължаваше да чувства бремето на старата неудовлетвореност. Знаеше, че регресира и се срамуваше за това, но не можеше да направи нищо, за да потисне това чувство. Не можеше да си спомни да е жадувал за някого или за нещо по начина, по който жадуваше за време със Савана.

Не след дълго той я придружи до вратата. Савана, която мълча през по-голямата част от пътуването, сега се обърна към него:

— Благодаря, Джеърд. Признателна съм ти за всичко, което направи.

Той само кимна.

— Не се ядосвай — прошепна тя.

— Не се ядосвам — каза той. — Само съм отчаян. Винаги ли край теб гъмжи от хора?

Изборът му на думи я накара да се усмихне.

— Провидънс е малък. Трудно може да се случи да отидеш някъде и да не срещнеш някого, когото познаваш.

— Има хора, които много държат да виждат и да бъдат виждани.

— Не съм от тях. Щях да бъда много щастлива, ако не бяхме видели никого. Това беше един от най-дългите ми кратки работни дни.

— Ще можеш да спиш утре.

— Като се познавам — каза тя кисело, — ще стана в седем — тя извади ключовете си от чантата. — Винаги се случва така, че когато съществува възможността да си отспиш, не се възползваш от нея.

Той издърпа ключовете от ръката ѝ.

— Искаш ли да изживеем днешния ден още веднъж?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не си заслужава да се повтаря. В ефир ли си довчера?

— Да.

— Ще слушам.

Чертите на лицето му се отпуснаха.

— Много се радвам — той отвори вратата.

Тя влезе в къщата и изключи алармената система, след което се обърна към него. Едната ѝ ръка беше върху каишката на чантата, другата държеше ключа, който той ѝ беше подал.

— Благодаря — му прошепна.

В продължение на една дълга трепетна минута те се гледаха мълчаливо. След това с видимо усилие Джеърд откъсна погледа си от нея и се върна при колата си.

Изпитвайки невероятно чувство за загуба, Савана стоеше на вратата, докато колата се загуби от погледа ѝ. Тя се беше надявала, че той ще я целуне. По всичко личеше, че той го искаше. Тя беше готова да се закълне, че беше прочела съвсем ясно в очите му желание. Тя самата без съмнение го беше почувствала.

На теория в това нямаше нищо нередно. Тя беше нормална, здрава жена, а Джеърд беше мъж, с когото малцина можеха да се сравнят. Все пак донякъде всичко беше странно.

От една страна, от мъжете, които бяха преминали през живота ѝ в последните няколко години, никой не беше я подлудил до такава степен.

От друга, тя почти не го познаваше.

И от още една друга, тя се страхуваше да не си загуби напълно ума и все пак се стремеше към него. И нещо по-лошо, желанието ѝ растеше всеки път, когато го видеше. Даже сега то бушуваше ниско в стомаха ѝ, един възел от очакващи нетърпеливо нервни окончания и неудовлетворена необходимост, която не си отиваше. Единственото, което трябваше да направи, беше да го извика в ума си чрез някакво заклинание, да чуе гласа му, да си припомни докосването на ръката му и щеше да настъпи спокойствие.

Колкото и да беше уморена, тя подозираше, че ще ѝ бъде ужасно трудно да заспи.

Гласът му беше нисък и леко дрезгав.

— Здравейте. Аз съм Джейрд Сноу, а вие слушате 95.3 FM, WCIC Провидънс. Сега е дванадесет и четири в студено кънтри, т.е. четири минути след дванадесет. Ако ще пътувате през този уикенд, имам добри новини за вас. През целия неделен ден небето ще бъде ясно, а дневните температури ще се покачат значително — гласът му стана по-плътен. — Казват, че топлите дни и студените нощи способстват за доброто качество на сиропа от кленов сок и вероятно са прави, защото мъзгата си тече — след многозначителна пауза той каза: — Тук в горещата точка за малко кънтри в града, 95.3 FM, WCIC Провидънс, ние преминаваме към Джудз, Уили Нелсън и Сојер Браун, но нека започнем с Били Мейта и Мейкън — гласът му стана още по-плътен. — Джейрд Сноу е тук в сърцето на нощта. Останете наблизко.

Сънят на Савана беше колеблив и стана по-дълбок едва с приближаването на утрото. Тя се почувства като замаяна, когато отвори едното си око и погледна към часовника, след това се отпусна отново върху възглавницата с неудоволствие. Седем часът. Така и очакваше.

След това се чу звънецът на вратата и тя разбра, че не се е събудила сама. Окото ѝ се отвори още повече и се опита да познае кой ли ще е на вратата ѝ в седем часа в събота сутрин, особено тази събота. Беше искала да спи до десет и да си остави само толкова време, колкото да вземе душ и да се облече, преди да отиде да вземе Сузън. Беше искала точно толкова мъничко време, за да може да мисли.

Звънецът се чу отново. Тя слезе от леглото, загъна пенъора около себе си и слезе бързо долу. Който и да беше посетителят, щеше

да му се наложи да даде някакви обяснения.

Когато отдръпна едно ъгълче от щорите, които покриваха страничния прозорец, тя почувства леки трепети на възбуда. На стъпалата до входната врата стоеше Джеърд, който имаше вид, в който никога не беше го виждала. Беше с шорти и мокра риза. Косата му на мокри масури беше залепнала на челото. Лицето му беше червено. Краката му бяха дълги, стройни и мускулести.

Беше бягал. Тя спусна щората и бързо отвори вратата. Гласът ѝ, който не беше успял да се събуди, беше по-плътен от обикновено.

— Какво правиш тук по това време?

Ухилвайки се, той поднесе букет от яркожълти лалета, който измъкна иззад гърба си. Не ѝ беше необходимо да мисли дълго, за да разбере как е научил за рождения ѝ ден — беше виждал шофьорската ѝ книжка. Но фактът, че след като е работил цяла нощ, той ѝ носеше лично цветя, беше по-трогателен, отколкото тя можеше да повярва. Много години бяха преминали, откакто за последен път се сбъдваше нещо, което си беше пожелавала за рождения си ден.

Той поднесе цветята по-близо до нея. Тя обви с две ръце целофана и ги притисна към сърцето си.

— Майка ми се отнасяше с голяма сериозност към рождените дни, но всичко това свърши, когато умря. Не можах да разбера дали татко отминава без внимание рождените дни умишлено, за да не му се налага да си спомня за нея, дали не се страхува, че не ще може да се окаже на същата висота и поради това не се опитва, или дали просто не го е грижа. Сузън и аз винаги се опитваме да направим нещо заедно, но мисля, че аз съм по-сериозната от двете — тя отново погледна цветята. Когато погледът ѝ посрещна отново този на Джеърд, очите ѝ бяха влажни. — Благодаря ти — прошепна тя. Импулсивно обви ръцете си около врата му и се притисна към него силно.

Като прокара пръстите си през косата ѝ, Джеърд повдигна лицето ѝ. Изразът ѝ говореше за това, че вълнението не беше само негово. Не му трябваше да чуе още нещо. Навеждайки главата си, той плени устните ѝ с целувка, която беше не по-малко безкомпромисна, отколкото желанието, което обземаше и двамата.

Никога преди Савана не беше докосвана от по-силен огън. Като че ли се беше затопляла, съхнала и отлежавала в месеците на очакване в засада и сега тя избухна в пламък. Когато Джеърд докосна устните ѝ,

дланите ѝ се притиснаха и задвижиха по гърба му. Когато той всмука устната ѝ, тя леко одраска неговата със зъбите си. Когато той изследваше устата ѝ с езика си, нейният се втурваше насреща. Той беше свиреп в глада си, но нежен. Ако беше срещнал и най-слабия звук, издаващ протест, щеше да спре.

Но тя не искаше да спре. Толкова дълго време беше жадувала за такава ласка. Толкова много нощи беше лежала будна, сама и самотна в сърцето на нощта, отнесена от въображението си. Почти мислеше, че фантазира и сега, защото усещането беше толкова хубаво. Чувството на несигурност, което я беше измъчвало, вече беше забравено, заглушено от богатството от чувственост, което той създаваше само с движенията на устата си.

Нежността на ръцете му, когато те държаха главата ѝ, силата на тялото му, когато той се надвесваше над нея, я възбуждаха. Одраскванията на порасналата за една нощ брада, мразовитостта на утринния въздух по лицето му и миризмата на нагорещена кожа на мъж под дрехите му я интригуваха. Тя си спомни режещия звук на гласа му в нощта и потъмняването на сивите точици в сините му очи и почувства, че възбудата му се притиска срещу нея.

Тя се притисна по-плътно. Това движение изтръгна тихо стенание от дълбочината на гръдния му кош. След секунди той стоеше леко отдръпнат назад и като зашеметен търсеше лицето ѝ. След това той целуваше очите и, носа ѝ, скулите ѝ, брадичката ѝ, докато накрая устните му се сляха още веднъж с нейните с изгарящо съскане.

Някак си беше предчувствал, че ще бъде така, знаеше, че след като веднъж целуне Савана, няма да има връщане назад. Можеше да се уплаши от силата на това, което чувстваше, ако въобще беше способен да мисли, но чувството надделя над мисълта. Не съществуваше нищо, освен стихията на момента, огнената стихия, която се пренасяше от една допирна точка към следващата.

След това нещо се противопостави на този пожар, едно неуловимо потреперване в тялото на Савана, едно напомняне за това, къде се намираха, какво носеха върху себе си и студа на ранната сутрин, който ги обгръщаше.

— Ще ме пуснеш ли да вляза? — попита той съвсем близо до лицето ѝ.

Тя улови ръката му и го издърпа след себе си в къщата. В мига, когато вратата се затвори след тях, устните им се срещнаха отново. Двамата дишаха тежко, като от време на време спираха, за да поемат дъх, преди да се слоят в нова целувка, в ново докосване. Цветята на Джеърд приличаха на удължение на ръката на Савана. Тя ги притискаше здраво към гърба му, но ги беше забравила сред пламъците.

Когато този път се отдръпна, той притисна лицето си към нейното и наведе погледа си. Големите му ръце милваха шията ѝ, после се плъзнаха навътре, разтваряйки дрехата ѝ, откривайки бялата нощница под нея. Той се зае с копчетата едно по едно, пръстите му трепереха неуверено в опита му да бъде внимателен. Дишането му се чуваше в неравни въздишки, които отразяваха като ехо тези на Савана.

Когато беше освободил три копчета, той разголи гърдите ѝ. Няколко секунди не направи никакво движение. Ръцете му изглеждаха уплашени от нежната, бяла като слонова кост плът, която беше разкрил. След това с предпазливо, проникнато от чувство на възхищение докосване, той плъзна пръстите си около нежните ѝ закръглени форми.

Тя е хубава, помисли той, не плътски привличаща, но строго оформена като изящно изработена статуя, само че беше жива, реагираща на докосването му.

Милващите му ръце придобиха нова смелост. Той проследи лабиринтите на фигурата ѝ, като прокараваше палеца си върху всяко от двете розови зърна до пълното им втвърдяване. Чуваше ускореното ѝ дишане, чуваше опита ѝ да поеме дълбоко въздух. Този звук имаше още по-силен възбуждащ ефект, след като свободната ѝ ръка с отчаяно усилие хващаше ризата му близо до кръста.

Пожарът се разпространи. Набързо той отстрани пеньоара ѝ и освободи последните копчета от нощницата ѝ. Когато я погледна, тя представляваше пресичаща дъха картина от изящна плът с тънка дантеленa сянка между двете бедра.

Той прошепна дрезгаво името ѝ и докато покриваше устните ѝ със своите, ръцете му се плъзнаха надолу по тялото ѝ. Опипа дантелената материя, но огънят, който търсеше, се намираще под нея. Той обхвана това огнище, погали го, пръстите му го погалиха по периферията и леко надникнаха.

Савана извика. Тя отново трепереше, но този път не поради студа. Тялото ѝ го молеше за облекчение.

Като пхна едната си ръка под коленете ѝ и като обхвана с другата гърба ѝ, Джеърд я вдигна и се понесе нагоре по стълбите. Целувката му сякаш се лееше подобно на стъпките му, извиваше се в ритъма на движението, но все пак поддържаше почти неразривния контакт до момента, когато стигна спалнята ѝ.

Много внимателно я сложи на леглото. Пеньоарът и нощницата се разтвориха. Той не направи опит да измъкне ръцете ѝ от ръкавите. Вместо това набързо премахна дантелената материя. За секунди беше издърпал ризата си над главата и изритал обувките и шортите си. Вече гол, той се сниши над нея.

Първият допир на голите им тела беше като електричество. В огнената диря на този допир той намери място за себе си между разтворените ѝ бедра и се плъзна нагоре. Савана се изви като дъга над леглото, надавайки сподавен вик. Но когато той се опита да се отдръпне, тя обви с краката си бедрата му и го задържа здраво там, където беше.

Тя затвори очите си. Фокусът на нейното битие беше тази част от нея, която се чувстваше толкова пълна. Усещането за нещо ново се превърна в усещане на възбуда, което на свой ред разцъфтя в могъщо желание. Краката ѝ отслабиха хватката си, за да улеснят движенията му. Първите му тласъци бяха бавни и контролирани, едно обгарящо оттегляне и повторно проникване, което я принуди да ламти за още. Воден от собствената си ненаситност, той започна да се движи все по-бързо, нахлуваше още по-дълбоко, докато чу как тя изведнъж задържа дъха си и се отпусна напълно неподвижна и как след това го отпусна в поредица от накъсани въздишки. Този шум съдържаеше в себе си всичко — той и един завършващ силен тласък, последван от оргазъм, който разтърси цялото му същество.

Спазмите изглеждаха безкрайни. Когато беше напълно изтощен, той се сниши до нея, като я обгърна с двете си ръце.

В продължение на няколко минути, докато той лежеше със затворени очи в състоянието на бавно гаснеща възбуда, Савана го наблюдаваше. Тялото ѝ все още трептеше неспокойно, все още чувстваше присъствието на Джеърд в себе си, но облакът, който

забулваше съзнанието ѝ в огъня на страстта, се беше разсеял. Постепенно изплуваха стари страхове.

Най-накрая той отвори очите си. Когато видя как тя го наблюдава, той докосна нежно лицето ѝ с пръстите си.

— Какво има? — помилва малката гънка между очите ѝ с палец.

— Нали беше прекрасно? — прошепна тя.

Учуден от въпроса ѝ, той почака една минута, преди да попита:

— Шегуваш ли се?

Тя поклати главата си върху възглавницата.

Той обхвана с ръка ухото ѝ.

— Беше невероятно. Не го ли почувства?

— Знаех, че ще свършиш, но...

Той постави пръст пред устните ѝ, след това го отстрани и замести с устните си и всмука една дълбока целувка от нейните.

— А ти?

— Беше необикновено — прошепна тя, леко зашеметена от целувката. — Страхотно. Малко страшничко.

— Искях това от сряда вечер.

— Искях това от по-отдавна — когато срещна учудения му поглед, тя продължи: — Ти ме прелъстяваш непрекъснато с гласа си от две години насам. Как можех да нямам фантазии за това, как би било с теб?

— Затова ли го направи — само за да видиш?

— Знаеш, че не беше така — скара му се тя и той, като помисли малко, разбра, че тя беше права. Привличането помежду им беше непреодолимо. Нито тя, нито той можеха по някакъв начин да контролират случилото се.

— Това май беше извънредно събитие за теб?

Тя се изчерви.

— Много ли личеше?

За първи път от няколко минути Джеърд почувства, че тя не беше много наясно със себе си, когато ставаше дума за секс. Той отмести един дълъг кичур коса от лицето ѝ.

— Не, що се отнася до техниката — целуна връхчето на носа ѝ. — Ако беше малко по-свършено, щях да загина млад и зелен. Но в началото се страхувах, че може би ти причинявам болка.

Лицето ѝ порозовя.

— Не болка. Не съм сигурна дали мога да опиша чувството.

— Би могла да се опиташ да го опишеш като прекрасно — каза той и през ума на Савана мина мисълта, че може би, само може би, той имаше някои свои страхове.

— Прекрасно, невероятно, приказно, ново... — тя повдигна едната си вежда. — Как се справям?

— Много добре — каза той, като я прегърна и я задържа притисната до себе си дълго в продължение на цяла минута. По-късно минутата се разтегна до няколко, защото допирът на тялото ѝ, притиснато срещу неговото, беше толкова благословен, че той се видя принуден да се опива от него по-дълго. Но колкото повече вкусваше от него, толкова повече растеше и любопитството му и не след дълго той започна да изследва всичките малки заоблености, които я правеха толкова неповторима, а това доведе до ново разгаряне на желанието му.

Този път беше по-бавен и я докосваше по-малко агресивно. Искаше да види ответната ѝ реакция, когато прокараваше пръстите си по гърдите ѝ, когато пробощдаше леко с кутрето си пъпа ѝ, когато палецът му се сгущваше в гнездото от кестеняви къдри между краката ѝ. Искаше да следи бавното постепенно избуяване на пожара, искаше да я гледа, когато постига оргазъм. Но собственото му желание го изпревари и много скоро всичко, което осъзнаваше, беше, че ръцете му размачкват задничето ѝ и че насочва бедрата си, преди да експлодира отново.

Този път не само той беше облян в пот. Кожата на Савана също лъщеше. Гледката възхити Джеърд. Когато започна отново да диша нормално, той се подпря на лакът и я погледна. Косата ѝ представляваше истински хаос, нощницата и пеньоарът ѝ бяха безкрайно измачкани под тялото ѝ, очите ѝ бяха затворени, а лицето ѝ пламтеше.

— Ти — каза той, като все още страдаше от липса на достатъчно въздух, но гласът му си беше на мястото си — си ослепително хубава.

Савана не му повярва, но беше много доволна и не му противоречи. Тя отвори едното си око.

— Би трябвало да спиш.

— И сънят ми липсва?

— Мъжете спят след секс.

— Това не се отнася за мен. Натрупвам адреналин, когато изразходвам тестостерон.

Тя не можеше да не се засмее и сграбчи косата му и я задържа в ръката си.

— Но ти не си спал цяла нощ.

— Спах вчера следобед — той докосна шията ѝ, изследва празнината, образувана от повдигнатата ѝ ръка, прокара пръсти по нежното очертание на челюстта ѝ.

Покривайки ръката му със своята, тя я задържа неподвижна срещу гърлото си. И двете ѝ очи бяха отворени, а не можеше да го види достатъчно, не можеше напълно да повярва, че той е реалност, а не фантазия.

— Всеки ден ли бягаш?

Той кимна.

— Терапевтично е. Като аеробиката.

Тя му предложи малка, озадачена усмивка.

— Изглеждаш толкова бодър и уверен в себе си. За какво е тази терапия?

Той вдигна рамене.

— Мисли, характерни за средната възраст. Нещо обикновено.

Тя не можеше да си представи, че той трябваше да избира кариера, което означаваше, че тези негови мисли по-скоро го засягаха лично.

— Откога си разведен?

— Четири години.

— Разкажи ми за нея.

Той се изправи, издърпа възглавницата изпод главата на Савана, обърна я вертикално и прибави към нея още една. След това той се облегна назад, прегърна Савана и я притисна към гърдите си.

— Така — каза той, доволен от позицията.

Тя прокара ръка по контурите на гърдния му кош. Мускулите му бяха солидни, без да са много изпъкнали. Кожата му имаше кафяв оттенък и като фон караше косата му да изглежда почти златна. Той беше мъжествен в най-привлекателния смисъл и тя изведнъж изпита силно собственическо чувство.

— Джеърд?

— Да?

— Разкажи ми.

— Не ти се налага да имаш Елис в леглото си.

Тя наклони главата си срещу ръката му и го погледна.

— Не ми се налага да имам и теб, но те искам, а тя е част от това, което си.

— Тя е част от миналото ми.

— А миналото ти те прави това, което си. Любопитна съм.

Имаше нещо толкова невинно в нейната настойчивост, че той не можеше да бъде сигурен, че ще успее да се пребори с желанието ѝ. Савана току-що беше демонстрирала откритост и привързаност, каквито не беше срещал преди. Беше ѝ задължен.

— Елис беше програмирана жена, рядко явление като личност.

— Като мен.

— Не, Елис беше програмирана. Тя произхожда от семейство на адвокати. Баща ѝ беше адвокат, двамата чичовци, тримата братя. Тя беше решена да бъде адвокат и да ги надмине всичките.

— Наистина ли?

— Като адвокат беше много добра, но мисля, че все още обръща голямо внимание на намерението си да ги надмине. Поиска да се занимава с дела от различен характер — нека други се занимават с общата работа — а тя имаше достатъчно стил и решителност, и стръв, които ѝ позволиха да развие една изключителна практика. Беше се прицелила в Конгреса. Последното нещо, което научих, е, че тя е затегнала редиците на организацията си и че вече се кани да излезе на политическата сцена.

— Както изглежда, тя е винаги много заета. Кога е намерила време да се омъжи?

— Не е намерила.

Савана заразглежда бляскащите светлинки в очите му.

— Но тя се е омъжила за теб?

— А аз съм се оженил за нея. Това беше взаимна грешка и поради това вече не сме женени.

Тя се замисли.

— Не изглеждаш разстроен.

Той направи гримаса, изразяваща безразличие.

— Случаят е приключен.

— Беше ли разстроен тогава?

— Тогава бях облекчен. Присъствието на Елис изтощава.

— Не знаеше ли това, когато се ожени за нея?

— Знаех. Но нещата имаха две страни. По него време се виждах в началото на кариерата си като магнат, който се занимава с недвижими имоти. Елис беше зашеметяваща жена. Тя помагаше толкова добре за моя имидж, както аз за нейния. Но през петте години брак ние бяхме в много голяма степен имидж един за друг, а когато идилията свърши, разбрах, че не искам изобщо да бъда магнат.

— А какво искаше?

— По-незабележими неща. По-лични. Исках да имам деца. Елис не можеше да понесе такава мисъл. Всъщност веднъж забременя, но направи аборт.

— Без да те пита?

— Не беше необходимо. Аз не бях бащата.

След думите му настъпи рязко тишина. Савана потърси в лицето му останки от гняв или болка, но не откри нищо такова. Но пулсът под ръката ѝ се усили и ѝ каза, че въпреки външното си безразличие към смъртта на брака му, Джеърд не беше забравил предателството на жена си.

— Бих родила твоето дете — промълви тя.

Той ѝ се усмихна малко накриво.

— Можеш като нищо да го направиш. Не изтичах дотук със скрито в джоба си гумено изделие. Освен...

— Не, не.

— Как сме с календара?

Тя поклати главата си от едното рамо до другото в жест, който трябваше да се възприеме като горе-долу.

— Не изглеждаш разтревожена — каза той.

Тя и не се чувстваше разтревожена.

— Не бих имала нищо против едно бебе.

— Жена, отдадена на кариерата като теб?

Тя вдигна рамене.

Джеърд почувства внезапно стягане в гърлото си. Изкашля се, за да го отстрани.

— Това би харесало на Де Бар.

— Пол няма думата тук.

— Той е твой шеф.

— Как постъпвам с тялото си — каза тя с изненадваща твърдост, — изобщо не е негова работа.

Джеърд почувства прилив на нежност. Тя беше боец. В този момент нейната кауза му се стори привлекателна. Спомняйки си оскърбителния намек на Антъни Алт, той каза:

— Никога не си била с Пол?

— Не. Аз работя с него. Би било глупаво да обърквам живота си.

— Ако те е възбуждал, не би изглеждало толкова глупаво.

— Може би не. Но той не ме възбужда.

— А другите в офиса? — когато тя го погледна изненадано, с което искаше да каже това пък отде го измисли, той каза: — За мен е обезпокоителна мисълта, че ти си в офис, пълен с мъже.

— Не се срещам с тях и съвсем сигурно е, че не спя с тях. Мисля, че вече установихме факта, че известно време съм живяла целомъдрено.

— Това не означава, че не си била изправена пред изкушения. Спинът изигра много лоша шега на съблазните.

— Не съм била изкушавана. Можеш да ми вярваш. Освен това — тя въздъхна и отново притисна лицето си към гърдите му, — бях много заета за такова нещо.

— Ако това е така, как би се справила с едно бебе?

— Ако имах бебе, щях да променя някои неща.

— Как?

— Щях да мина на частна практика и с намален работен ден. Щях да се преместя в по-голяма къща, да наема гледачка, която да стои с бебето, докато ме няма.

— Обмислила си всичко.

Тя мълча известно време, преди да признае едва чуто:

— Мечтала съм си.

Джеърд беше на мнение, че блянът е много добър, като не се смята, че му липсва един важен елемент.

— А какво ще кажеш за бащата на бебето?

— Не знам.

— Не би ли искала заедно с бебето да имаш й един съпруг?

— Не единствено заради бебето. Ако бащата и аз се обичаме, без друго бихме се оженили. Но аз не изпитвам потребност от брак. Имам много пари.

— Какво общо имат парите с това?

— Ако една неомъжена жена забременее, тя би могла да иска да се ожени заради финансовата обезпеченост. На мен не би ми се наложило да правя това.

— А емоционалната сигурност? Отглеждането на деца е трудна работа. Не би ли ти трябвал някой, с когото да разделяш тежестта?

— Ако този някой и аз не се разбираме, за детето ще бъде лошо, отколкото ако бъде отгледано от един родител.

— Не искам детето ми да бъде отгледано от един родител.

— Съмнявам се да съм бременна.

Без никакво предупреждение Джеърд промени позата ѝ в леглото и се надвеси над нея. Въпреки че я държеше много внимателно, изразът на лицето му не търпеше възражение.

— Искам да знам. Ако си, тогава ще се оженим. Не може мое дете да бъде отгледано от един родител, когато може да има двама.

Тя преглътна.

— Съмнявам се да съм бременна.

— Добре, ако си, знаеш какво мисля по въпроса.

— Да.

Той я гледаше втренчено, но малко по малко погледът му ставаше по-отстъпчив.

— Защо имам чувството, че съм загубил този спор?

— Защото се съмнявам да съм бременна и ми се струва много глупаво, че продължаваме този разговор. Срещнали сме се едва преди три дена. Освен това — тя се сепна, — мисля, че лежа върху цветята си.

Той я търкулна и взе цветята. Поемайки ги от него, тя слезе от леглото и тръгна да търси ваза и вода.

Джеърд проследи движението ѝ, полюляването на пеньоара ѝ след нея. След това се изправи в леглото и огледа стаята. Последния път, когато я беше видял, мислите му бяха толкова много заети със Савана, че всичко друго беше отпаднало. Сега искаше да види какво ще му каже стаята.

Тя не беше голяма, въпреки че високият таван създаваше това впечатление. Савана я беше обзавела просто с лека мебел от плетена ракета, тоалетна масичка, фотьойл, ниска масичка с няколко списания върху нея и две нощни шкафчета, разположени от двете страни на

двойното легло. Аксесоарите бяха в бледосиньо, а между спираловидните форми на плетената материя и това синьо се чувстваше нещо женско, изразено по лек и непринуден начин. Това, както реши, отразяваше нейния характер. Колкото и външният ѝ вид да издаваше професионалиста в нея, вътрешно тя беше освежаващо женствена.

Той импулсивно протегна ръка към радиото, което се намираше върху нощното шкафче. Музиката се разнесе тихо, една балада, която стоеше високо в класациите за кънтри. Усмивайки се самодоволно, угаси радиото, слезе от леглото и приближи прозореца, за да види това, което виждаше Савана, когато се събуждаше всяка сутрин. Подпрян на лакът високо върху рамката, се загледа към крановете в далечината.

Савана го намери в това положение. Стъпките ѝ се разколебаха веднага при влизането ѝ, а тя се загледа силно повлияна от великолепието на фигурата му. Той беше истинска мечта за всеки скулптор, един шедьовър с дълги крайници и изящно очертана мускулатура. Това, което виждаше, беше главно гърбът му, едно широко пространство от гладка кожа, на което наклонът на спуснатите му ръце придаваше нещо динамично. Раменете му излъчваха сила, гърбът му се стесняваше в средата на тялото. Трупът завършваше с две стегнати полукълба. Краката му бяха като на атлет, дълги, слаби и силни.

Гледката караше вътрешностите ѝ да се топят. Когато я забеляза, той спусна ръката си и се изправи.

— Тъкмо бях започнал да се чувствам самотен — каза той с дълбок, в голяма степен Джеърд Сноу глас. Направи крачка към нея.

Обърнат с лице, той представляваше даже по-внушителна гледка. Без дрехи изглеждаше по-огромен, по-силно развит. Тялото му беше гладко, върху горната част на гърдите му се виждаше ивица от светлокафяв мъх, но тя бързо се спускаше в тясна линия, която изчезваше в пъпа му. По-надолу цветът ставаше по-тъмен, по-сгъстен, а още по-надолу той беше щедро награден от природата.

Устата на Савана беше напълно пресъхнала. Той взе вазата с цветята от ръцете ѝ и я постави върху нощното шкафче. След това се върна при нея, обгърна лицето ѝ с ръце и я целуна много леко, много нежно. Когато беше получил достатъчно от единия ъгъл, наклони

главата си и опита друг и след като беше изследвал и него, със същото лениво любопитство, опита трети.

Когато вдигна главата си и погледна към нея, сивите точки в очите му бяха станали забележимо по-тъмни. Той спусна ръцете си върху раменете ѝ, прошепвайки пресипнало:

— Искам те гола като мен — и свлече пенъоара и нощницата ѝ с по едно движение на всяка ръка.

Отстъпи крачка назад и я огледа. Тя се опита да прикрие гърдите си, но той хвана китките ѝ и ѝ попречи.

— Хубава си.

Тя поклати глава.

— Хубавата е сестра ми. Аз съм умната.

— Ти си хубава и умна — притегляйки я по-близо към себе си, той разтвори дланите ѝ и ги притисна върху гърдите си, задвижи ги в бавни кръгове над зърната си, след това ги насочи по-надолу. Когато те достигнаха слабините му, той затвори пръстите ѝ около ерекцията си. Видя как очите ѝ се разширяват, знаеше какво си мисли. — Ето колко много те желая — каза той тихо и дрезгаво. — Ти вече ме остави без жило. Няма да ти причиня болка.

Савана наведе поглед към ръцете си. Тя ги движеше плавно и ги разтваряше леко при допира с копринената повърхност на главичката, а след това се плъзгаха по ръбчето в основата ѝ. Колкото по-нежно го опипваше, толкова по-твърд ставаше и колкото по-твърд ставаше, толкова по-силно я привличаше.

Треперейки вътрешно, тя приближи още повече. Гледката се скри, когато Джеърд започна да си играе със зърната ѝ. Отдавна вече твърди, сега те наболяваха, отразявайки по този начин буцата, която се беше насъбрала ниско в стомаха ѝ. Тя тихо простена, отпусна назад главата си и затвори очи.

Той я премести и нагласи върху ръба на леглото, застана встрани от нея и покри отворената ѝ уста с неговата. Целувката му беше дълбока и влажна и докато тя цялата трепереше под въздействието ѝ, той разтвори краката ѝ и плъзна единия си пръст, след това и другия в нея.

Тя извика силно името му, но звукът се загуби в неговата уста. Той не бързаше да завърши с целувката си, нито да отстрани пръстите си. Вместо това започна да прави такива чудни неща и с едното, и с

другото, че единствените звуци, които тя издаваше, бяха викове на чисто удоволствие. Тя не съзнаваше, че си разтваря краката все повече, нито даже, че повдига коленете си, не съзнаваше, че се вкопчва с всички сили в раменете му така, сякаш от това зависеше животът ѝ. Удоволствието, което той ѝ даряваше, беше толкова живо, че тя не можа да разбере нищо до момента, когато той бързо я дръпна върху себе си и навлезе в нея, при което тя почувства, че се накъсва на милион фрагменти от дива радост.

Когато се опомни, лицето ѝ беше скрито в косата му, ръцете ѝ бяха плътно обвити около врата му, всяка допирна точка на телата им беше мокра от пот, а той дишаше толкова учестено, колкото и тя.

— Господи — пропя той дрезгаво.

Тя избухна в смях.

— Тъкмо възкликвах по същия начин.

След още една минута на бавно регулиране на дишането, той каза:

— Какво правиш с мен!

— Аз? Ти започна всичко — на това място тя се опита да имитира дълбокия му провлачен говор: — Искам те гола като мен.

— Всичко беше много почтено.

— Почтено? Вероятно цяла седмица ще ходя с изкривени крака. Не ставам за това.

— Слава Богу! — той се отпусна назад и се превъртя, изправи се на колене и повдигна Савана по-високо върху леглото. Като хвана чаршафа, който много преди това беше изритан и сега образуваше топка, той се настани до нея, настани я удобно в ръцете си и издърпа чаршафа нависоко. — Мисля — продължи бавно той, — че сега бих искал да поспя.

Савана протърка носа си по гърдите му.

— Лесно ти е на тебе. Не ти предстои да прибиращ някого в десет и четиридесет и пет. Ако заспя сега, може и да не се събудя.

— Ще се събудиш.

Тя издаде напевен звук, който съвършено изразяваше собственото му усещане за приятно изтощение.

— Трябваше да се уговориш за дванадесет — промърмори той в косата ѝ.

— М-м-м.

— Обади й се и промени часа.

— Тя ще побеснее, ако я събудя, само за да й кажа, че може да спи до по-късно.

— Говориш така, като че ли се страхуваш от нея.

— Не.

— Не се ли страхуваш?

— Не. Само това е, че тя няма да разбере защо ми трябва повече време за сън.

— Искаш да ми кажеш — изрече той бавно, — че тя самата никога не е бивала изтощена след сутрешен секс?

— Не знам, но не е там работата. Работата е там, че тя не очаква това от мен.

— Защото ти си умната, не хубавата? — почти заспивайки, той направи опит да се засмее. — Посвети я.

Но Савана не можеше да го направи. Сузън се гордееше с това, че е по-силната от двете, когато ставаше дума за сексапил. Колкото и да изпитваше самодоволство в този момент, Савана не искаше да лиши Сузън от това преимущество. Толкова малко бяха другите неща, където сестра й можеше да се чувства уверено...

Дишането на Джеърд стана равномерно. Той скоро заспа. Повлияна от повдигането и спускането на гърдите му, Савана го последва. Когато се събуди, беше почти десет.

— О, не — промълви тя, като с най-голяма бързина се отдръпна от Джеърд и скочи от леглото. Хукна направо към банята, след секунди беше под душа, след минути беше излязла и действаше с хавлията с най-голяма бързина. Беше десет и тридесет, когато вдигна телефона в спалнята и набра номера на Сузън.

Даваше заето.

Джеърд спеше здраво, проснат на стомаха си, като едната му ръка лежеше върху мястото, където трябваше да се намира тя.

Тя отново се опита да намери Сузън. И този път линията беше заета.

Седна на края на леглото. Наблюдаваше го как спи. На фона на женския декор на стаята той изглеждаше много мъжествен и се чувстваше напълно удобно. Не й беше съвсем лесно да повярва, че той присъства, но той продължи да бъде там и образът му не изчезна, когато тя премигна.

Още един опит да намери Сузън. Този път успешен.

— Хей, Суз, обаждам ти се, за да ти кажа, че тръгвам.

Последва пауза, след това едно жалостиво трезво:

— Закъсня.

— Не много, но не исках да те безпокоя. Ще пристигна скоро —
тя затвори, преди сестра ѝ да може да каже още нещо. След това
погледна Джеърд. Той продължаваше да спи.

Тя не успя да се пребори с желанието си и се наведе над него, за
да го целуне: Той не помръдна. За един последен момент тя се
полюбува на гледката, която той представляваше. След това стана от
легло, отиде до тоалетната масичка, за да си вземе портмонето и
високите обувки, които беше оставила там преди не много време, и с
един последен, изпълнен с копнеж поглед, отправен към Джеърд,
излезе от стаята.

12

Когато Савана пристигна, Сузън не беше сама. Отвори ѝ Диана Уокър, бившата зълва на Сузън, цялата завита в кожено палто.

— Честит рожден ден, скъпа — поздрави я тя, подлагайки едната си, а след това и другата буза на Савана. — Липсваше ни снощи. Партито, беше божествено, нали, мила? — обърна се тя вече към Сузън, която се беше появила зад нея. Без да дочака отговор, се обърна отново към Савана. — Толкова си странна! Непрекъснато работиш. Радвам се, че все пак ще отведеш Сузън за един ден. Беше такава ужасна седмица — през цялото време, докато говореше, тя изучаваше много подробно Савана. — Но ти изглеждаш чудесно, скъпа! Изглежда, че отвличанията ти се отразяват добре.

При по-нормални обстоятелства Савана щеше да реагира на тази толкова оскърбителна забележка. Но вътре в себе си тя чувстваше необикновена лекота и затова прояви снизхождение.

— Една добра почивка през нощта винаги се отразява добре — пристъпвайки покрай Диана, тя прегърна Сузън. — Честит рожден ден, Суз.

Сузън отвърна на прегръдката.

— И на теб.

— Всичко ли е готово за тръгване?

— Трябват ми още две минути, за да се гримирам. Диана ме забави.

Двете минути щяха да бъдат пет и Савана знаеше, че през това време ще трябва да се занимава с Диана. Но тя каза:

— Добре, действай. Искам да се обадя в болницата и да се осведомя за Мегън.

Като се извини, тя отиде в работната стая и позвъни. На телефона в стаята на Мегън се оказа Уил. Гласът му прозвуча уморено.

— Здравей, Уил. Савана е. Как е Мегън?

— Много добре.

— Спа ли снощи?

— Да.

— По-добре ли се чувства?

— Не знам.

— Все още ли говори малко?

— Точно така.

— И ти не можеш да говориш свободно, защото тя слуша. Идва ли психиатърът?

— Няколко пъти.

— Детективите?

— Да.

— Не каза ли този път нещо повече отпреди?

— Не — набързо той продължи с повече оптимизъм. — Тази сутрин гледахме телевизия.

— А! Това е нещо — това положително беше крачка напред в сравнение с изминалия ден. — Мислиш ли, че ще говори с мен?

Оптимизмът се изпари.

— Мисля, че не, Савана. Всъщност, изглежда че тя няма желание да говори, почакай една секунда — той закри с ръка микрофона. В продължение на една минута гласът му беше прекалено заглушен, за да може Савана да различава думите, след малко той продължи. — Задръж.

Савана стискаше здраво слушалката, след малко сърцето ѝ трепна.

— Сави? — беше Мегън, която прозвуча трагично безпомощна, но все пак говореше.

Савана изпита желание да се засмее с пълен глас. Беше чудесно.

— Мег! О, Мег, хубаво е, че чувам гласа ти. Как се чувстваш?

— Съжалявам, Сави — думите ѝ бяха нещо малко повече от измъчен шепот. — Боже, съжалявам...

— Шшш. Няма за какво да се извиняваш.

Последва пауза, след нея същото измъчено мърморене.

— Забърках страхотна каша.

— Шегуваш ли се? Ти беше жертва на отвратително престъпление. Нямах нищо, нищо, за което да се извиняваш.

Последва още една пауза.

— Ти имаше такива големи надежди във връзка с мен.

— И продължавам да имам. Ще оздравееш, Меги! Ще превъзмogneш всичко това и ще го оставиш зад себе си. Знам, че това, което казвам, звучи банално, но животът продължава. Ти си боец. Ти се справи с много неща в миналото, ще се справиш и с това.

— Не можеш да го знаеш.

— Никой не може да знае. Никой не знае какво си преживяла, освен този, който е преживял същото. Ще можеш да разговаряш с някои от тези хора, скъпа. Съществуват групи за оказване на помощ...

— Не!

— Те ще ти помогнат.

— Няма да ми помогнат. Ти не знаеш. Ти просто не знаеш... — гласът ѝ се загуби, погълнат от гробна тишина. След това Савана чу първите бавни тихи хълцания.

Но от друга страна, звукът беше прекрасен. До този момент Мегън не можеше да даде воля на болката, която изпитваше. Плачът беше много важен за възстановяването ѝ. Но и не беше лесно да се слуша.

За първи път през този ден почувства бreme върху плещите си.

— Ах, Меги — каза тя, като изпитваше силно желание да бъде там, — всичко е наред. Всичко е наред.

— Аз просто исках... Аз исках... Днес имаш рожден ден.

В очите на Савана заприихдаха сълзи. Това, че Мегън не беше забравила деня след всичко, което я беше сполетяло, я трогна дълбоко.

— Още един рожден ден. Започвам да изпитвам желание те да не идват.

— Трябва да празнуваш, не да си губиш времето, като мислиш за мен.

— Мисленето за теб никога не е загуба на време. Ти си много специален приятел. Винаги ще бъдеш.

Минутата, която последва, беше запълнена с тих плач, след което Мегън каза:

— Аз не те заслужавам.

— Хайде, хайде, вярно е точно обратното. Аз не те заслужавам? — и тя го мислеше. Мегън винаги беше помагала на Савана и сега не беше различно. — Слушай, аз съм у Сузън. Като се облече, ще минем край болницата, за да...

— Не!

— Просто за едно здравей.

— Не!

— Но това ще направи рождения ни ден пълен.

— Боже, не... Кажи на Сузън... Обичам ви и двете...

— Слушай, ще отидем до Бостън, но на връщане може да минем покрай болницата...

— Савана, аз съм — намеси се Уил тревожно. И с глас, отдалечен от слушалката, той каза: — Шшш, добре, скъпа — след това се обърна отново към Савана. — Трябва да вървя — и затвори.

Объркана и много силно разтревожена, Савана остана дълго време с мъртвата слушалка в ръката си, преди да я остави на мястото ѝ.

— Струва ми се, че тя започва да идва на себе си.

Савана се обърна и видя на вратата Диана с вид, който говореше, че е от доста време там.

Савана не изпитваше добри чувства към Диана Уокър. Според нея тя представляваше типичен представител на онези богаташи, които безотговорно пилеят пари. Животът ѝ беше безкрайна поредица от обществени ангажименти и макар че тя участваше с името си в многобройни начинания, единствената ѝ ясна цел беше собственото ѝ разхубавяване. Савана не можеше да я нарече приятелка на Сузън, защото приятелите никога не забиват нож в гърба, а тъкмо така постъпи Диана при раздялата между Сузън и Дърк.

За Савана остана истинска мистерия защо Сузън допускаше тази жена в къщата си, но от друга страна, както можеше да се очаква, Савана не беше в течение на най-последните клюки. Щеше да разпита Сузън по-късно. Междувременно ѝ се налагаше да се занимава с Диана и нейното подслушване.

— Мегън ще бъде в отлично състояние — каза тя и се помоли това да е вярно — тя е силна жена.

— Малко встрани от естествената си среда все пак, не мислиш ли?

— Моля?

— И двете знаем откъде се появи. Без друго се измъчи при приспособяването си към нашия стил на живот, а сега трябваше да ѝ се случи и това.

Цялото предишно снизхождение на Савана се беше изпарило.

— Такава случка би разтърсила всяка една от нас. Забрави факта на отвличането. Била ли си някога изнасилвана, Диана?

Диана повдигна театрално едната си вежда.

— Била съм принуждавана да правя секс против желанието си, така че да, била съм.

— И си била изнасилвана от двама многократно?

— Спомням си една оргия в Пуерто Валарта...

— Не говоря за оргии. Говоря за двама мъже, напълно непознати, които влизат в къщата ти, отвеждат те на някакво мръсно място, което, не си виждала никога преди това, и те изнасилват, без да ти кажат кога това ще свърши и дали ще останеш жива, когато свърши. Преживявала ли си някога това, Диана.

— Не, но бих знаела как да действам, ако това се случи. Една жена никога не е напълно беззащитна, когато става дума за мъж. Даже подчинението може да ѝ спечели точки. И тъкмо за това става дума — точки. Ти ми даваш това, а аз ти давам онова.

— Става дума за ирационални, груби мъже в нашия случай.

— Мъжете са си мъже. Всеки има своята слабост. Всеки мъж може да бъде купен.

— Какво нездраво отношение към света...

Едно облечено в кожа рамо се надигна и спусна в нехайно движение.

— Но реалистично.

— Не. Гарантирам, че ако беше на мястото на Мегън, щеше да бъдеш по същия начин травмирана.

— Съмнявам се.

Савана мина покрай нея на път да намери Сузън.

— Ако бях зловна, Диана, щях да ти пожелаая да ти се случи същото, само за да видиш какво е. Но не съм толкова жестока.

Диана я последва в хола.

— А това е твоята слабост, Савана. Ти си прекалено добра. Липсва ти практичност.

— И слава Богу.

— Ти действително се справяш отлично с работата си. Там не ти трябва лукавство, ти си просто един дисциплиниран технократ. Можеш да бъдеш твърда, защото законът е зад теб.

— Суз! — извика Савана от дъното на стълбището. — Побързай, Суз!

Диана погледна замислено нагоре.

— Сузи е също прекалено мека, но има по-добри успехи. Тя не изискваше достатъчно от Дърк. Оставяше го да се измъкне безнаказано, особено в случая с онази негова секретарка. Но тя си взема поука. Снощи на партито се държеше така, сякаш не дава пет пари за присъстващите мъже и това, разбира се, само засили техния интерес. Даже Дърк я погледна на два пъти. Не знам защо си отиде толкова рано. Беше съвсем леко пийнала.

Със стиснати устни Савана я изгледа продължително.

— Какво правеше Дърк със секретарката си? — заради усилията си да се овладее, тя си спечели един насмешлив поглед от Диана.

— Трябва ли да го изговоря буква по буква? Ти не си чак толкова наивна, Савана, нали така?

— Колко продължи?

— Една-две години. Когато глупачката написа писмо на Сузън, Сузън не можеше повече да си затваря очите — Диана я погледна подозрително. — Ти знаеше за писмото, нали?

Тя не знаеше за писмото, както и за секретарката. Беше чувала за неверността на Дърк, но никога не беше споменавано име или лице. Болеше я за Сузън и за себе си. Не можеше да разбере защо Сузън не ѝ беше казала.

Но тя нямаше намерение да зарадва Диана, като ѝ даде възможност да разбере, че е хвърлила бомба. Затова изрече с леденостуден тон:

— Човек никога не може да се ориентира в тези работи. Даже едно писмо може да бъде плод на фантазия — тя погледна нагоре. — Сузън?

— Готова съм — извика Сузън, появявайки се секунди по-късно, като си слагаше една обица. Беше напълно облечена и гримирана и видът ѝ правеше добро впечатление.

— Не ми е приятно да те засягам по този начин — подхвърли Савана на Диана малко небрежно, — но ние закъсняваме. Имаме резервация за обяд в два часа и още много ангажименти преди това — тя се обърна към Сузън. — Съгласна ли си аз да карам?

— Не. Ще взема ягуара. Едно излизане ще му се отрази добре — тя извади коженото си палто и го наметна на едната си ръка. — Диана — прегърна я леко. — Благодаря ти, че се отби. Скоро ще си поговорим.

— Нали няма да си промениш намеренията за довечера? Ще бъде много интересно.

Но Сузън поклати глава.

— Не мога. Имам други планове.

Телефонът иззвъня.

— Защо не изпратиш Диана? — каза тя на Савана, докато се отправяше към стаята. — Аз ще вдигна телефона и после ще се срещнем отпред — тя вдигна телефона. — Ало?

— Добре ли си?

Сузън затвори очи.

— Сам?

— Беше ядосана.

Очите ѝ изведнъж се отвориха.

— Много бързах. Бързам и сега. Казах ти. Излизаме със Савана за цял ден, а тя е винаги много точна. Сигурно знаеш това. Тъкмо сега тя ме чака пред къщата.

— Къде отивате?

— Бостън.

— И ще правите нещо специално?

С умишлено висок и носов глас тя каза:

— Всички онези лекомислени нещица, които жените обичат да правят.

— Няма защо да бъдеш язвителна.

Тя се върна към естествения си глас.

— Савана чака.

— Искам да те видя довечера.

— Няма да стане — тя потърка влажната си длан по копринената си пола. — Не зная кога ще се върнем и ако не е много късно, ще отида на едно парти.

— Нали ходи на парти снощи. Не се ли изморяваш?

— Шегуваш ли се?

— Не, не се шегувам.

Тя чу, че не се шегуваше. Грубостта му беше едно от тези неща, които го правеха различен. Сега това не я смущаваше, както в началото. Все пак тя каза:

— Е, сигурно се шегуваш. Харесва ми да ходя на такива места. Имам голяма армия от приятели. Приятно ми е да прекарвам времето си с тях.

— Преди или след няколко питиета?

Ръката ѝ стисна силно слушалката. Страшно ѝ се искаше да затвори, но нещо я въздържаше.

— Това е удар под кръста, Сам.

— Само защото съм загрижен за теб.

Тя притисна длан към гърдите си, за да облекчи неприятното усещане за стегнатост.

— Слушай, при мен всичко е наред. Беше ми трудно при Мегън тази седмица и прибави към това впечатлението от гледката, която представляваше, когато я намерихме. Когато се прибрах, бях капнала. Затова си пийнах малко и не бях добре. Съжалявам, че ти беше там и ме видя в такова състояние.

— А аз не съжалявам. Ти преживя много. Не трябваше да бъдеш сама. Беше ми много приятно, че съм, при теб. Беше хубаво.

— Но не и на мен. Чувствах се неудобно. Чувствам се неудобно всеки път, когато си помисля за това. И всеки път, когато ми се обаждаш, си мисля за това. Сами, Савана чака.

— Ако се видим, ще имаш нови поводи за размишление.

— О, Боже, трябва да тръгваме...

— Говоря сериозно.

— Аз също.

— Това не звучи убедително.

— Но мисълта зад звученето е убедителна. Искам да те видя, Сузън.

— Не е проблем. Бива те да нахлуваш като разбойник. Изненадай ме някой път — тя затвори телефона и след това се втурна уплашена към вратата, която водеше към гаража. Телефонът зад нея иззвъня, но тя го остави без внимание и не след дълго звънът му беше заглушен от бученето на ягуара.

С влизането си в колата Савана разказа на Сузън за разговора си с Мегън. Сузън веднага предложи, преди да се отправят на север, да се

отбият до Провидънс.

— Познавам те, Савана. Ако не си сигурна, че тя е добре, цял ден ще мислиш за това, а аз не искам да мисли за Мегън цял ден. Това е потискащо.

— Като каза потискащо, трябваше да чуеш теорията на Диана за отвличането. Тя е убедена, че Мегън е можела да се държи по-добре при изнасилването.

— Диана е малоумна.

— Какво правеше тя в твоята къща?

— Не мога да кажа със сигурност. Спомена ми нещо за това, колко съм била студена снощи. Каза, че Малкълм О'Нийл се е интересувал за мен, след като съм си отишла. Вероятно е душела наоколо, за да се докопа до някоя и друга пикантна дреболия, която да му подхвърли. Сигурна съм, че се е опитвала да му се сложи.

— Тя е омъжена.

— Откога това я спира? Ако хвърли око на Малкълм, един венчален пръстен няма да я задържи. А какво по-добро прикритие може да има от ролята на посредник между Малкълм и мен?

— Той интересува ли те?

— Не особено.

— Тогава за какво си й на Диана? Изумена съм, че можеш да понасяш присъствието й след всичко, което е направила.

Сузън не отклоняваше погледа си от пътя.

— Тя просто държеше страната на брат си.

— Като се обяви публично срещу теб като съпредседател при събирането на пари за Спери? Не че някога съм изпитвала симпатии към Джон Спери, от него може да излезе само един много лош сенатор. Но ти вложи много усилия в тази кампания и събра много пари. Много повече от Дърк имаш право да се гордееш от направеното.

— Но това е точно така. Спери щеше да се прояви като отвратително лош сенатор.

— Навремето не мислеше така.

— Може би мислех, но не можех да го призная. Това, което не можеш да разбереш, Сави, е, че понякога хората се движат от нечисти помисли, когато вършат нещо. Ти не вярваш, че тези, които организират кампании за събиране на пари за благотворителни цели, го правят само защото имат добри сърца, нали? Те го правят заради

силата и влиянието, които печелят за себе си. Правят го заради рекламата, защото имената им се свързват с каузата. Накрая го правят за престиж.

— Значи затова се залови да организираш парти за Джон Спери? Ти свърши цялата работа, без даже да имаш вяра в този човек? — погледът на Савана беше твърд. — Не мога да приема това.

Сузън я стрелна със студени очи.

— А какво ще кажеш, ако съм го направила, защото не съм имала какво друго да правя?

— Мисля, че го направи, защото просто те бива за такива работи. Известно ли ти е, че съществуват хора, които правят кариера от тези неща? Ти притежаваш умение с пазарна стойност.

— Савана...

— Знам, че съм го казвала, но си заслужава да се повтори.

— Нямам намерение да тръгна да търся работа.

— Не става дума да тръгнеш по улиците и да чукаш по вратите. Говорим за това, да се пуснат леки пипала към няколко големи организации.

— Аха. И какво трябва да направя с няколко думи? Никога не съм работила за заплата.

— Ще се откажеш от безплатната работа. Крайно време е.

— Хайде, Савана! Името ми е свързано с разни институции поради една-единствена причина — аз давам пари. Всеки, който има поне малко ум, знае, че приносът в работа е едно нищо.

— Ти си организираща най-малко една дузина кампании, равни на тази за Спери. За нула време можеш да получиш препоръки.

Сузън изкриви лицето си в гримаса.

— Трябва ли ми да ставам по едно и също време всяка сутрин, да се обличам и да отивам в един и същ офис, където да правя едно и също нещо ден след ден?

— Няма да е точно така и ти го знаеш.

— Не искам да работя.

— Тогава това е положението — каза Савана малко грубичко, но все пак го каза. Можеше само да спомене възможностите, от Сузън зависеше да направи избора си. Тя беше научена от горчив опит, че ако настоява прекалено много, Сузън щеше да отиде в обратната посока.

Напрежението помежду им имаше сложен характер, но само на него можеше да се разчита.

Сузън я погледна с крайчеца на окото си.

— Наистина ли имаш резервация за два часа?

— Аха. В Ожурдюи — тя замълча. — Наистина ли имаш планове за довечера?

— Не. Сам ми предложи да излезем, но му казах, че съм на парти.

— О, Суз, би могла да излезеш със Сам.

— Бях против това да бързам да се връщам. Освен това нищо няма да му стане, ако почака.

— Сам не си пада много по такива игрички.

— Не си пада — промърмори Сузън. След това, когато не беше в състояние да издържа повече, тя попита: — С кого се среща той?

— С никого конкретно.

— Но нали трябва да излиза.

— Когато може. Работата му е взискателна. Ти видя какво се случи тази седмица — вечно дежурство, съобщава му се в последния момент за възникналата задача, беше ангажиран с работа почти седемдесет и два часа без прекъсване.

— Тогава той има на разположение за себе си целия уикенд. Не мога да повярвам, че има намерение да го прекара сам.

Савана вдигна рамене.

— Ти отклони предложението му.

— Дали при това положение той няма да хукне и да протегне ръка към някакъв приемлив заместител с рокля?

— Наистина не знам.

Сузън я погледна и това, което видя, не ѝ хареса. Савана, изглеждаше съвсем искрена.

— Ако трябваше да гадаеш, какво би казала?

— Не мога да кажа, че знам, Сузън. Сами и аз сме приятели, но не водя дневник за действията му.

— Занимава ли се със секретарките от офиса?

— Виждала съм го да говори с тях.

— Говорят ли за него след това?

— Не с мен.

— Има ли той славата на сладострастник?

— Сладострастник? — Савана откри, че разговорът става много забавен. — Ако ме питаш дали натиска секретарките в стаите и ги превзема в изправено положение, съмнявам се. Сами е твърде горд за това.

— Какво общо има гордостта тук? Става дума за неподправена животинска страст.

Думите се забиха в ума на Савана и дадоха свобода на картини, изобразяващи тялото на Джеърд и необузданото желание, под чиято власт бяха не преди дълго време, в това имаше гордост. Освен това не се бяха чукали из стаите.

Тя пое развълнувано дъх.

— Сами ми прави впечатление на човек, който би предпочел да вкуси от една жена при уединеността и удобствата на собственото си легло.

— Къде живее той?

— Съвсем наскоро си купи нова къща близо до брега.

— Новите къщи по тези места са скъпи.

— Той не е бедняк.

— Ченгетата не получават много.

— Той харчи парите си разумно.

Това накара Сузън да се замисли и в последвалото мълчание Савана си мислеше за къщи до брега, след това за къщи в града. Отново се сети за Джеърд. Видя го в леглото си, замисли се дали все още спи, дали не трябваше да му остави бележка. Когато беше там, беше обсъдила това със себе си. Но той знаеше, че тя излиза, знаеше къде отива. А освен това какво би написала?

Повече от всичко останало я занимаваше мисълта кога ще го види пак.

— Изглеждаш ми размекната — отбеляза Сузън.

Савана я погледна сепнато, след това обърна глава към прозореца.

— Трябва да е заради този рожден ден плюс всичко останало.

— Ммм.

— И теб ли те смущава?

— Онзи ден си огледах много внимателно шията. Изглеждам остаряла.

— Ако е така, значи това е единственото място по твоето тяло, което изглежда така. В никакъв случай не изглеждаш на повече от двадесет и шест.

— Откъде го измисли това двадесет и шест?

— Всичко под тази цифра е недостатъчно класно.

Сузън се усмихна.

— Това е нов начин на мислене. И не лош, Сави — тя пое бързо дъх. — Защо закъсня тази сутрин?

Сърцето на Савана забърза. Тя наистина искаше да каже истината. Всеки път, когато помислеше за Джеърд, нещо в нея започваше да клоkochи. Искаше да го сподели.

Но не го сподели. Тя познаваше Сузън, знаеше как Сузън възприема гласа на Джеърд, знаеше как Сузън възприема себе си по отношение на Савана. Една част от нея не беше напълно сигурна как би постъпила Сузън, ако ѝ кажеше за Джеърд, а тя не искаше да се случи нищо, което да развали деня.

Разбира се, трябваше и да се направи посещение при Мегън.

Савана въздъхна.

— Успах се. Изглежда, че много нещо ми се е струпало на главата.

— Не трябваше да ходиш в офиса вчера. Заслужаваше един ден почивка.

— Не. Ще заслужи почивка, когато опандизя похитителите на Мегън.

— Не опандизя, Сави. Опандизим. Ти не работиш във вакуум. Твоята работа по разследването вече не свърши ли?

— В някои отношения. Но обвинението ще бъде моя работа. И затова искам да следя всичко отблизо.

— Не трябва да водиш обвинението. Случаят те засяга много лично.

— Никой няма да свърши тази работа по-добре от мен.

— А защитата няма ли да създаде неприятности до Бога?

— Аз не съм съдия. Не може да се очаква на всяка цена да бъде безпристрастна.

— Но може да се очаква да бъдеш свръхусърдна.

— Не от мен. Аз познавам правилата. Не бих направила нещо, което да постави в опасност случая. Безпокоят ме само момчетата,

които в момента се занимават с тази работа — щатската полиция и ФБР. Понякога те са, които проявяват излишно усърдие и ако това се случи, може да стане така, че важна част от доказателствения материал да бъде обявен за недействителна. Не искам това да стане.

— И така, ти продължаваш да си държиш носа в събитията? Да са открили нещо?

Савана не беше разговаряла с никого от предишния следобед, но беше сигурна, че е трябвало да бъде уведомена в случай, че се открие нещо.

— Мисля — каза тя, — че разчитат много на това Мегън да им каже нещо.

— А тя защо мълчи?

— Много е разстроена.

— Може би това, че се разплака, когато говореше с теб по телефона, е добър знак?

— Господи, толкова се надявам да е така. Заради нея. Тя ще трябва да направи това, преди да е оздравяла. Колкото по-скоро проговори, толкова по-добре.

Но когато няколко минути по-късно пристигнаха в болницата, Уил им каза, че Мегън не е говорила много, след като му подаде обратно слушалката и че малко след това е помолила за приспивателно.

Тя не спеше, само седеше неподвижно.

— Здравей, Меги — поздрави тихо Савана.

Очите на Мегън трепнаха, след това се отвориха, но бяха натежали. Сузън се усмихна приветливо.

— Не можем да тръгнем, без да сме те видели. Или сме много силно привързани към теб, или сме глупачки.

Мегън погледна последователно двете сестри, след това затвори очи и прошепна:

— Глупачки сте.

Савана много искаше да беше видяла нещо като усмивка, но нямаше нищо такова.

— Как се чувстваш?

— Уморена.

— Много хора ли влизат при теб?

Тя отвори очи.

— Можеш ли да ги спреш, Сави? Да им кажеш да ме оставят на мира? Непрекъснато идват и идват... И задават въпроси. Толкова съм уморена от въпросите им.

— Но те се опитват да ти помогнат. Те искат да открият хората, които ти направиха това.

Като обърна главата си на другата страна, Мегън отново затвори очи.

— Няма да ги открият.

— Няма да ги открият, ако не получат някаква помощ. Можеш ли да ни кажеш нещичко, Мег? Може би е имало нещо, което си видяла или чула, което за теб е лишено от значение, но е може би важно за нас. На английски ли говореха?

Без да отвори очите си, Мегън кимна.

— Забеляза ли някакви синтактични особености в речта им?

Мегън поклати глава.

— Изглеждаха ли образовани, бяха ли правилно оформени изреченията им?

Мегън повдигна рамене. Савана промени тактиката.

— Имаш ли някаква представа къде са те държали? Може би е имало някакъв шум като от течаща вода или улично движение или някакво тръшкане, удряне като от машини? — когато не получи отговор, тя каза: — Чу ли някой да говори наблизко? Това би могло да ни даде някакво указание.

Сузън се намръщи.

— За Бога, Савана, Мегън е уморена от въпроси. Тя току-що го каза. А ти я засипваш с цял куп.

— Опитвам се да помогна.

— Ти винаги се опитваш да помогнеш, но понякога най-добрият начин да се помогне, е като се отдръпнеш.

— Но времето е важно. Вече загубихме толкова много.

— Ако вече си загубила толкова много — изрече Сузън умишлено бавно, — няма да ти стане нищо, ако загубиш още малко — тя замахна с ръка във въздуха. — Поеми дълбоко въздух, Сави, отпусни се.

— Сузън...

— Шшшт — прошепна Мегън. Двете се обърнаха, за да видят очите ѝ отворени ѝ молещи. — Не спорете.

— Ние винаги спорим — напомни й спокойно Сузън.
— Но не спорете днес.
— Защо днешният ден да прави изключение?
— Имате рожден ден. Трябва да празнувате.
— Ще празнуваме, когато приключим със спора. Отиваме в Бостън.

Савана се наведе близо до Мегън и прошепна заговорнически:

— Ако промъкнем дрехи, ще дойдеш ли с нас? Толкова често си ни помагала, когато сме имали рожден ден. Много ни трябваш.

— Идеята не е лоша — реши Сузън. — Можем да използваме трети човек като буфер. Винаги си изпълнявала тази роля.

Но Мегън клатеше глава.

— Не днес? — попита Савана.

— Не.

— Друг път?

Мегън вдигна рамене.

— Можем да отидем на острова — подхвърли Савана. — Трите, както правехме някога. Бяха чудесни дни, нали, Меги?

— Бяхме млади и невинни — промълви Мегън тъжно.

— Може би вие двете сте били невинни — намеси се Сузън, — но не и аз. Аз престанах да бъда невинна, когато бях на петнадесет години, а това беше преди да сме ходили заедно на острова.

— Все пак би било много приятно да отидем — каза Савана.

— Да.

В очакване те се обърнаха към Мегън, но тя отново изви глава. Те размениха погледи, след това Савана попита тихо:

— Можем ли да ти донесем нещо от Бостън?

Мегън поклати глава.

— Сигурна ли си? — попита Сузън.

Мегън кимна.

Савана хвана ръката ѝ, която лежеше отпуснато върху чаршафа.

— Мога ли да се отбия пак утре?

— Утре си отивам вкъщи — каза Мегън с безжизнен глас.

— Това е прекрасно!

— Чудесна новина!

Мегън не отговори на ентузиазма им.

— В такъв случай ще се видим там — каза Савана. Тя се наведе и целуна Мегън. — Пази се, чуваш ли?

Сузън също я целуна. Уил ги придружи до асансьора.

— С вас е по-общителна, отколкото с всеки друг — каза той. — Понякога се чудя за какво съм тук. Мисля, че само влошавам положението.

Той изглеждаше почти толкова измъчен, колкото след изчезването на Мегън. Савана му съчувстваше.

— Тя премина през голямо изпитание.

— Тя се опитва да не ме забелязва.

— Причината е в естеството на изживяното. Не може да те гледа в очите.

— Но аз ѝ казах сто пъти, че не ме интересува. Казах ѝ, че я обичам не по-малко, не, повече отпреди. Но не иска да слуша.

— Продължавай да ѝ го казваш. Ще го приеме.

— Не. Тя ме наказва. И има право. Аз съм виновен. Ако работеше алармената система...

— Не, Уил — прекъсна го Савана, поглеждайки го в лицето. — Не можеш да знаеш какво щеше или не щеше да се случи, ако системата работеше. Станалото е станало. Няма никакъв смисъл да се агонизира. Мегън те обича. Необходимо ѝ е да знае, че ти ще останеш до нея, независимо от случилото се. Необходимо ѝ е да знае, че настроенятията ѝ няма да те отблъснат.

— По-рано тя нямаше такива настроения. Беше най-уравновесената жена на света.

Намеси се Сузън.

— След всичко, което е преживяла, тя има право да бъде тъжна.

— Но тя беше тъжна даже преди отвлечането. Безпокоеше се за... разни неща — той махна с ръка. — Ето какво ѝ причиних.

Савана хвана ръката му и я притисна между своите.

— Тя те обича, Уил! Тя те обича. Каквото и да се е случило, ти можеш да го превъзмогнеш. Само не се предавай.

Сузън погледна към ръкавиците от ярешка кожа в ръката си.

— Що се отнася до бизнеса, Уил — тя вдигна очи към него. — Познавам някой, който може да помогне — преди Уил да поклати глава, тя продължи бързо. — Разбирам положението, в което се намиращ. Повярвай ми, знам колко ужасно е да бъдеш унижаван пред

хората, които познаваш. Но човекът, когото познавам, не работи в Ню Йорк. Попаднах на него покрай моята работа във връзка с една от болниците там и ако не друго, мога да кажа, че той е дискретен. Нека го повикам. Той може да дойде и да говори с теб, да прегледа книгите, да се запознае с цеховете. Би могъл да ти даде необходимия съвет и няма да иска срещу това майка си и баща си.

— Майка си и баща си е много относително.

— Довери ми, се. Ще можеш да си позволиш неговите услуги.

— Откъде знаеш?

— Знам — заяви Сузън убедено.

Савана имаше чувството, че въпросът за заплащането беше най-добре да се отложи.

— Би могъл да говориш с човека, Уил. Когато Меги се върне и двамата се почувствате по-добре, ще можеш да говориш с него и да вземеш решение.

— Това е семеен бизнес. Не искам странични хора да си навират носа в него.

— Ако фалираш — изтъкна Сузън, — може да нямаш никакъв избор. Ти не искаш да фалираш, Уил. Какво ще стане тогава с фамилията бизнес?

Савана смекчи удара.

— Само помисли върху това. Съгласен ли си, Уил?

Макар че беше настроен скептично, той кимна. Савана и Сузън трябваше да бъдат доволни, особено поради това, че асансьорът беше дошъл. С насърчителни усмивки към Уил те се присъединиха към хората в кабината на път за партера.

Когато асансьорът спря, Савана хвана Сузън за ръката.

— Много бърз телефонен разговор. Ще се върна веднага — тя изтича до една телефонна кабина наблизо, затвори вратата след себе си и набра своя собствен номер. Телефонът иззвъня точно десет пъти, преди Джеърд да вдигне слушалката.

В душата на Савана изгря слънце, което докара върху лицето ѝ усмивка на облекчение и удоволствие.

— Не бях сигурна дали ще си там.

— Аз пък не бях сигурен дали трябва да вдигам телефона. Когато той звъня толкова много, реших, че или си ти, в който случай исках да

говоря, или някой, на когото страшно много трябваш, в който случай исках да зная кой е.

— Ако не бях аз, за кого щеше да се представиш? — попита тя все още усмихвайки се.

— Човекът, който чисти.

— Но той идва в четвъртък.

— А. Добре, предполагам, че тая седмица има промяна в дните. Къде си?

— На посещение при Мегън в болницата. В момента тръгваме за Бостън — тя направи най-кратката възможна пауза, преди да му отвърне със същия въпрос: — Къде си?

— Ти къде мислиш?

Тя не беше сигурна дали има смелост да мисли, но изглежда нищо не можеше да се направи.

— Все още в леглото?

Той проточи едно лениво:

— Ъммм. Леглото ти ми харесва. Ще имаш ли нещо против, ако остана още малко?

— Не. О, не. Лежи си колкото искаш.

— Това, което искам — продължи той с пресипнал глас, — е да лежа докато се върнеш. Да имаш някаква идея кога ще бъде това?

— Не. Ние малко закъсняхме, а Сузън няма планове за довечера, така че не мога да я оставя сама...

— Ще ви изведа и двете.

— Не е необходимо да...

— Разбира се, че не е, но искам.

— Но аз наистина не знам кога ще се върнем.

— Ще чакам тук, докогато и да е.

— Ъ, може би това не е много добра идея.

— Ти се страхуваш, че ще лапна по сестра ти. Това е лудост, Савана. Наистина ли мислиш, че мога да погледна друга жена след случилото се между нас тази сутрин? Все едно, че съм евнух.

С наведена глава тя мисли дълго върху това, след това каза с много тих глас:

— Гласът ти не е като на евнух. Сузън е влюбена в гласа ти. Тя ще се влюби и в останалото от теб, ако те види.

— Аз няма да марширувам гол в ресторанта.

— Няма да ти се наложи.

Комплиментът го накара да замълчи около минута. След това той каза:

— Тя ти е сестра. Не можеш да ме криеш от нея вечно.

— Знам — тя въздъхна. — Чувствам се виновна.

Той бързо съжали.

— Не се чувствай така. Срещата със Сузън ще почака. Мога да се запозная с нея друг път. Аз само исках да те видя.

Савана се усмихна отново.

— Благодаря ти — тя взе шнура между палеца и показалеца си и започна да го извива. — Джебърд?

— Хम्म?

— Тази сутрин беше хубаво.

— Беше, нали?

Тя кимна, след това разбра, че той не би могъл да види кимването й.

— Ти направи моя рожден ден специален.

— Радвам се.

— Мислиш ли, че ще спиш през по-голямата част от деня?

— Не, може би още няколко часа, но тъй като няма да се връщаш тук, ще отида да поработя върху моята лодка. Мога ли да те видя утре?

— Утре имам работа.

— Цял ден?

— Горен-долу. В понеделник започвам процес.

— Интересен?

— Ъхъ. Застрахователна измама чрез палеж — Сузън почука върху стъклената врата и тя вдигна очи към нея. — Трябва да бягам — тя сниши главата си и обгърна микрофона с ръка. Като нямаше възможност да обърне гърба си към Сузън, това беше единственият начин да се почувства по-сигурна. — Благодаря още веднъж за цветята и... и...

— И ознаменуването на рождения ден? — той го каза с толкова невинен глас, че тя трябваше да се разсмее. — Удоволствието беше мое. В буквалния смисъл на думата.

Тя просто хвърчеше.

— Надявам се, че е така.

— Вярвай, че е — той замълча за момент. — Мога ли да ти звъня в офиса утре?

— Централата не работи. Има пряка връзка — тя му каза номера. — Запомни ли го?

— Да. Имай прекрасен ден, скъпа!

— Това вече ми се случи — каза тя, усмихвайки се широко. — Дочуване.

13

Сузън се събуди късно сутринта в неделя с болки в главата. Що се отнася до тези състояния, можеше да бъде и по-лошо, но махмурлукът с придружаващото виене на свят представляваше грубо напомняне за партито, което беше дала на себе си самата предната вечер.

Твърдо решила да не предприема нищо по-сериозно от това да прекара деня във всекидневната с един вестник, тя успя да вземе душ, да си сложи бельо и да си върже косата зад едното ухо. След това се просна на дивана.

Минаха цели петнадесет минути, преди да осъзнае, че няма вестник. С известно усилие тя стана и отиде към вратата — само за да я отвори и да види, че там се намира Сам Крейг, застанал зад нея.

Не беше готова за Сам. След като бутна вратата, за да я затвори, тя се отправи обратно към всекидневната. Едва когато се разположи удобно върху дивана и много внимателно си подпря главата, разбра, че той я беше последвал.

Тя сложи ръка над очите си.

— Съжалявам, но не давам аудиенции толкова рано през деня.

Сам захвърли неделния „Журнал“ върху масичката за кафе. Той удари чашата с шум, който накара Сузън да подскочи, а след това да извика. Изведнъж всичко му стана ясно.

— Ах. Имаме махмурлук. Изглежда, е било истинско парти.

— Беше — пропя тя монотонно. — Много смях и забавления.

— И алкохол.

— Аха.

— Как се прибра?

— С колата. Как иначе бих могла да се прибера?

— Можеше някой да те е докарал. Може би човекът точно сега да се облича на горния етаж. Такъв вид нощ ли беше, Сузън?

Тя легна на едната си страна с гръб към него, но той просто седна на мястото, което тя неволно беше освободила за него. С една

ръка на задната облегалка на дивана и другата върху страничната той я беше задържал в плен.

— Така ли беше?

Вълна от мъка заля Сузън. А след нея последваха думите:

— Не. Нямаше никакъв мъж. Нямаше парти. Пристигнах тук снощи в десет и пих съвсем сама — тя отправи гневен поглед към него над рамото си, след това бързо затвори очи като реакция срещу болката в главата си. — Доволен ли си сега?

— Не — обяви той спокойно. — Мисля, че бих предпочел да си била с други хора. Поне тогава можеше да кажеш, че те са ти пълнели чашата.

Тя сложи ръка над очите си.

— Не съм използвала чаша. Пих направо от бутилката.

— Защо?

— Защото нямах желание да пия от чаша.

— Защо пи?

— Защото исках.

— Хареса ли ти денят със Савана?

— Много.

— Но беше нещастна, когато се върна тук.

— Нещо не е наред с ягуара.

— Хайде, Сузън — той се опита да дръпне ръката ѝ, но тя я задържа решително на мястото ѝ. — Никой не се напива заради една кола.

— И това е причина като всяка друга.

— Само ако поискаш да игнорираш истинските причини.

Отмествайки ръката си от очите, колкото да може да го погледне, тя каза:

— Друг път, доктор Фройд, бих искала да чуя теорията ти — тя отново закри очите си с ръка. — Сега бих искала да има тишина.

Сам удовлетвори желанието ѝ, като в продължение на няколко минути изучаваше извивката на ухото ѝ, очертанието на челюстта ѝ, склона на шията ѝ. Въпреки че Сузън беше достатъчно висока и на формите ѝ не липсваше закръгленост, все пак в нея имаше нещо много крехко, физически и емоционално. То страстно се стремеше към него. Караше го да изпитва състрадание и страст. Беше я видял в най-лошия

й възможен вид и въпреки това тя не преставаше да му въздейства активно.

— Сам — се чу изпод ръката й, като този път гласът й беше сериозен, — много си мълчалив. Какво мислиш?

— Мисля, че и аз бих пил до забрава, ако бях затворен в този мавзолей.

— Мавзолей? Тази къща се оценява на милион и триста хиляди.

— Нека, който я оценява, да си я вземе. Тя е мавзолей — той се изправи и протегна ръка към нея, след което я издърпа и я изправи на крака.

Тя се опита да освободи ръцете си.

— Какво мислиш, че правиш?

— Измъквам те оттук — той я заведе в хола. — Тази къща не е за сама жена. Във всеки от проклетите й ъгли има призраци — той извади от гардероба коженото й палто.

Тя се отдръпна.

— Това е моята къща. Тук е спокойно — отправи му остър поглед, в който се съдържаше обвинение. — И не ми причинява неудобства.

Като загърна раменете й с палтото, Сам придърпа здраво реверите един към друг и я притисна гърбом към стената. Настани коляното си между краката й, но това, което я прикова неподвижно, беше натискът на бедрата му.

— Няма да бъда груб с теб, Сузън — каза той, гледайки я в лицето. — Не това имах предвид.

— Не съм в настроение за това — проплака тя тихо.

Той посрещна втренчения й поглед.

— Знам. Имаш гадно главоболие. Всичко от шията ти нагоре е като мъгла. Затова ще дойдеш с мен без никакви възражения.

Въпреки объркването й, някакво любопитство погъделичка Сузън.

— Къде?

— При мен. Когато пристигнем, ще можеш да лежиш колкото ти душа иска. Няма да те закачам.

Тя не знаеше дали идеята й харесва.

— Искаш да кажеш, че ще ме оставиш без внимание?

— Не. Ще ти приготвя някаква закуска. След това ще те оставя да спиш — той я целуна по бузата и се отдръпна. — Ще решим какво искаш да направиш, когато се почувстваш по-добре.

В този момент тя почувства, че ѝ липсва тежестта, с която я беше притискал допреди малко. Малко напук каза:

— В неделните дни винаги чета вестник.

— Много добре — той отиде до масичката за кафе и взе вестника, след това направи пауза. — Целият вестник ли те интересува или само светските новини?

Тя го погледна с омраза, а след това свали палтото от раменете си, но преди да го остави на мястото му в гардероба, той ѝ препречи пътя.

— Какво правиш?

— Оставам тук. Боли ме глава и никак няма да ми мине от това, че съм с теб.

— Ще мине.

— Действаш ми на нервите.

— Това е добре, нали? Ако ти досаждах, и на двама ни щеше да е зле.

Той упорстваше. Но все пак съществуваше граница, особено по отношение на това, за което си мислеше.

— Разбира се, много добре знаеш, че е абсурдно, Сам, нали?

— Кое?

— Ние.

— Какво значи ние? Срегнахме се в хода на работата, а сега, когато не се чувстваш добре, аз ти подавам ръка.

— Има нещо повече от това.

— Имаш предвид това? — без всякакво предупреждение, той се втурна с главата напред и обсеби устата ѝ. Устните му бяха твърди и агресивни и без съпротива подчиняваха нейните на волята си.

В началото Сузън имаше много против нахалната му самоувереност. Той винаги разполагаше, готов отговор за всичко и всичко подчиняваше на упоритата си воля.

Но сега тя не мислеше, че тази воля е толкова лошо нещо.

Когато той отпусна хватката си, тя беше останала без въздух.

— Да. Точно това.

— Да искаш още?

Тя не се беше възстановила напълно от първия път. Затова поклати глава. И това ѝ причини болка.

— Хоп — каза Сам. Той обви палтото ѝ около раменете, като този път почака тя да си мушне ръцете в ръкавите. След това, държейки неделния вестник, притиснат под мишницата, я отведе до входната врата.

Той караше спортна мазда, която, съдейки по вида ѝ, беше на не повече от две години.

— Онази вечер, когато се движеше след Уил, не беше с тази кола.

— Не я използвам за работа.

— Имаш две коли?

При влизането си в главното платно, той я стрелна с поглед.

— Толкова ли е чудно?

— Да. Ти си ченге. Не мисля, че ченгетата печелят много пари.

— С малко повече извънредна работа ние, ченгетата, преживяваме не лошо. Начинът ми на живот не се отличава с разточителност. Имам заделени настрана пари за неща като коли.

— И орташки бараки на брега?

Той стрелна към нея още един поглед.

— Кой ти каза за това?

— Савана.

— Какво още ти каза?

— Не много.

През следващите няколко минути единствено моторът нарушаваше тишината. Когато познатите гледки от Нюпорт изчезнаха от погледа ѝ, Сузън започна да изпитва нарастващо неприятно чувство. Тя познаваше Нюпорт. Сам Крейг и неговият свят ѝ бяха чужди. Все пак за нея беше важно, че не се беше показала глупачка пред него.

Затваряйки очи, тя отпусна назад главата си.

— Как се чувстваш? — попита той.

— Прекрасно.

— Боли ли те още глава?

— Тъхъ.

— Нали нямаш намерение да започнеш да повръщаш навсякъде из колата ми?

Тя го остави в неведение в продължение на една минута и накрая каза:

— Последния път, когато чух този въпрос, бях в Тестароса в колата на един, който можеше толкова лесно да поднови интериора на колата си, колкото ако си купи нова връзка. На него просто не му хареса кашата — тя се усмихна кисело. — Вие, мъжете, сте еднакви.

— За първи път чувам нещо толкова еротично.

Тя вдигна рамене.

— Нямам нищо против да се отбия от пътя, ако ти стане лошо.

— Няма ми нищо. И обикновено не ми прилошава. Този петък беше изключение.

— Носиш по-добре в събота, неделя и понеделник ли?

— По дяволите — промърмори тя и обърна глава към него с намерение да спори, но само премигна поради острата болка, която почувства в челото си. Като смени посоката, тя се отдалечи максимално от него, загърна се в палтото си и се опита с усилие на волята да отстрани болката.

През целия път до Провидънс нямаше никакви разговори. Тя си сложи слънчеви очила, но даже с тях продължаваше да стои със затворени очи срещу ярката дневна светлина. Когато Сам спря колата, тя разбра, че са стигнали целта на пътуването.

Не знаеше какво да очаква. Когато Савана беше споменала за къща на брега, тя си представи къщата на Дру Уайкър в Манхатън. Която представляваше ултрамодерна висока сграда от стъкло и стомана.

А къщата на Сам по нищо не ѝ приличаше. По-скоро можеше да мине за градински апартамент, само на два етажа, където можеше да се види стъкло, но не и стомана. Това беше стилът Кейп Код с кедрови дъски, боядисани в сиво, и искрящо бял перваз. В комплекса се виждаха още няколко такива къщи.

— Нова ли е? — попита Сузън, докато Сам я водеше към предната врата.

— Чисто нова. Тук съм само от няколко месеца.

— Не ѝ липсва чар.

Отваряйки вратата, след която се разкриваше малко фойе, той я поведе направо към всекидневната. Когато видя покритите с декоративни тухлички стени, изобилното пространство от стъкло и мекото като възглавница канапе, от което можеше да се види реката, тя

разбра, че и във вътрешността на къщата има чар — чар, ако и почти да нямаше мебели.

— Както казах — обясни Сам, когато забеляза, че тя се оглежда наоколо, — току-що съм се нанесъл. Нямах достатъчно време, за да подреждам нещата. А и даже не знам какво да подреда. Не съм декоратор — той пое палтото ѝ и я покани с движение на ръката да седне на канапето. — Моля.

Това, което трогна Сузън, беше не толкова употребената от него дума, колкото изразът върху лицето му. Тя можеше да се закълне, че той не изпитваше никаква сигурност в себе си. Самоувереният Сам Крейг беше несигурен в себе си.

Това беше хубаво.

Настанявайки се удобно на канапето, тя свали обувките си и седна върху присвитите си крака. След малко наклони главата си към страничната облегалка на канапето. Зад нея Сам се занимаваше с нещо в кухнята, но в този момент тя не изпитваше никакво желание да види какво прави, а още по-малко да помоли за малка разходка. Главата ѝ все още пулсираше от болка. Боляха я очите. Сънят беше най-лесното, най-благородно бягство.

Тя се събуди малко по-късно от аромата на прясно смляно кафе и цвърченето на бекон в тигана. Преди да успее да спусне краката си върху пода и да се изправи, Сам вече подреждаше чинии с храна върху малкото килимче между канапето и високия стъклен прозорец, който гледаше към реката.

Без да каже нищо, той се върна в кухнята, откъдето донесе кана с портокалов сок и поднос с чинии, сребърни прибори и чаши. След като подреди всичко и остана доволен, той седна на петите си.

— Закуската е сервирана.

Сузън продължаваше да се чувства гроги.

— Колко е часът?

Той погледна малкия си черен часовник, който се различаваше от часовника, който носеше, когато беше на работа, също както карираната риза, която носеше сега, се различаваше от старата избеляла тениска. Все пак той не изглеждаше конвенционален — ръкавите му бяха навити над лактите, а ризата висеше над панталоните, които, макар и чисти, бяха скъсани на коленете. Но беше

очевидно, че се е погрижил да изглежда добре и колкото и да ѝ се въртеше главата, тя забеляза това.

— Почти два и половина — ѝ каза.

Тя повдигна брадичката си като знак, че е разбрала, и установи с облекчение, че болката в главата ѝ се беше успокоила.

— Това трябва да е късна закуска, която замества обяда.

— Не е ли малко късно и за това?

— Не — каза тя и пое предложената ѝ чиния, отрупана с лакомства. — Денят е неделя. Всички решения са добри.

— Разкажи ми за съботата.

— Първо кафето.

Той ѝ наля една чаша. Тя внимателно остави чинията до себе си на канапето, взе чашата и я задържа между ръцете си. След това отпих бавно, като се опиваше от силата на кафето. Когато кофеинът навлезе в кръвта ѝ, чувството на зашеметеност започна да отслабва.

Седнал с кръстосани крака на пода, Сам ту си хапваше, ту я наблюдаваше. Почти не можеше да повярва, че тя е в неговия дом и че е дошла, без да изтърси някоя заядлива забележка. Той обожаваше това място, но тя очевидно беше свикнала с нещо по-голямо и по-изпипано. Не му трябваше нищо подобно.

Въпреки всичко, присъствието на Сузън караше обстановката да изглежда по-аристократическа.

— Събота — подсказа ѝ той уплашен да не би мислите му да го отведат далече и да забрави. — Как мина?

— Прекрасно — тя си взе едно парче от сладкиша със стафиди.

— Какво прави?

— Пазарувах. Обядвах. Посетих изложбата на холандски пейзажисти в музея. После пазарувах още.

— Купи ли нещо?

Погледът ѝ му отговори достатъчно добре — и беше много хубав, както му се стори. Той се ухили.

— Кажи ми.

— Ръчна чанта, два чифта обувки, една много сладка копринена рокля за пролетта и още нещо, което беше черно, интимно и секси.

— Не спирай дотук.

— Това е всичко, което купих.

— Какво беше това още нещо?

Тя отново отхапа от сладкиша и вдигна рамене.

— Копринени чорапи, колан с жартиери, нали разбираш, Сам, лични неща.

Той си представяше всичко повече от добре.

— Кога носиш такива неща?

— Винаги.

— Сериозно ли го казваш? — попита той. Гласът му прозвуча странно, но нямаше нищо странно в издутината в панталоните му. Напоследък му се случваше да бъде силно възбуден.

— Разбира се, че го казвам сериозно. Приятно ми да се чувствам женствена.

Сам се изкашля.

— А Савана? Тя също ли купува копринени чорапи и колани?

Сузън го погледна с укор.

— Какво общо има Савана с това?

Бурната ѝ реакция го сепна.

— Не много. Просто попитах.

— Мислех, че между теб и Савана няма нищо.

— И няма.

— Тогава защо искаш да знаеш дали тя си купува секси бельо?

— Това беше само едно хрумване. Невинен разговор.

— Но защо имаш подобни хрумвания във връзка със Савана?

— Нямам. Искам да кажа, това беше само нещо като продължение на това, което ти казваше. Ти и Савана сте пазарували заедно. Купила си нещо секси. Стана ми интересно дали и тя е купила.

— Има ли значение?

— Разбира се, не! — той отправи безпомощен поглед към небето.
— Боже мой, Сузън, ти правиш от нищо нещо. Все ми е едно какво носи Савана под дрехите си, но това беше първото нещо, което ми дойде наум. Ако искаш да продължиш да говориш за това, какво носиш, за да се чувстваш секси, много добре. Ако ти скоча, преди да си се справила с яйцата, грешката няма да е моя.

Сузън го наблюдаваше мълчаливо. След това тя каза:

— Искаш ли ме?

— Да не би да си сляпа, глуха и няма?

Очите ѝ заискриха и тя се изправи толкова бързо, че чинията ѝ подскочи на съседната възглавничка.

— Не, не съм сляпа, глуха и няма — ръцете ѝ висяха отпуснати, беше свила юмруци. — Никога, никога не си мисли за мен по този начин. Може да не съм блестяща, като сестра си Савана, но не съм глупава — тя прекоси разгневена стаята и спря рязко до прозореца, където скръсти ръце пред гърдите си и продължи да вдига пара.

Сам бързо отиде до нея. Гласът му беше малко грапав, но нежен.

— Боже мой, Сузън, не исках да те засегна. Просто такъв е изразът. Само се пошегувах. Ти ме попита дали те искам — имаш ли някаква представа какво става с мен, когато те гледам? — той притегли ръката ѝ, погали и разтвори пръстите ѝ и след това притисна дланта ѝ към издутината в панталоните си. Беше истинско мъчение. — Ето колко много те искам — той придвижи ръката ѝ, за да покаже степента на ерекцията си. — Теб. Никой друг, Сузън. Само теб.

Гневът на Сузън беше отминал с появата на нежност в гласа му и с възбудата под ръката ѝ тя самата бързо се възбуди. Неспособна да устои на изкушението, започна да го докосва по собствена инициатива, измервайки дължината му, изследвайки формата и пълнотата му. Той се притисна срещу ръката ѝ и за момент тя се почувства привлечена от мисълта да разкопчее панталоните му и да опипа голата му плът. Но не беше готова за сериозно действие. Затова само плъзна двете си ръце под ризата му и нагоре към гърдите му.

Той я целуна силно и продължително. В края на целувката двамата бяха забравили да дишат. Все пак тя се отдръпна.

— Аз не съм толкова леснодостъпна — обяви тя и се върна на канапето.

— Сузън... — предупреди я той, все още болезнено възбуден.

— Ела да си изядеш закуската, Сам.

— Закусих в пет тази сутрин.

— Пет. Какво си правил в пет? — тя пое една добра хапка от бърканите яйца.

— Върнах се от работа.

— Работил си цяла нощ?

— Точно така.

— И затова — каза тя, сочейки го с вилницата си, — ти и аз никога няма да се разберем. Бях глупава, че се напих снощи, като те чаках да нахлуеш в къщата ми. Аз имам известни потребности. Един мъж не може да ги задоволи, ако вечно отсъства.

Сам не се беше помръднал от мястото си.

— Сега присъствам. Около това е целият спор. Идваш тук и аз задоволявам потребностите ти много добре.

Тя притисна бодовете на вилицата към устните си и погледна към тавана.

— Нека парафразирам великия Конуей Туити — нуждая се от мъж с бавна ръка — тя насочи вилицата към чинията му. — Яж, Сам. После ще видим какво представляваш като бавна ръка.

С измъчен стон Сам направи кръгом, повеси глава и сложи ръка на врата си.

— Ти си вещица.

— Ммм, Възхитителен бекон. Моя винаги го изгарям.

— Защо си толкова жестока?

— Мисля, че имам още малко махмурлук.

Със стиснати устни той се обърна.

— Глупости. Харесва ти да ме измъчваш. Това ти дава чувство за власт.

Тя вдигна рамене. Нямаше защо да го отрича. Сам се върна на килимчето, наля си чаша сок и го изпи наведнъж. После остави чашата.

— И така, значи си имала хубаво прекарване вчера. Радвам се.

Мислите на Сузън се върнаха към предишния ден.

— Беше хубаво — след още една минута тя добави: — Интересно. Савана беше в истински добро настроение.

— Нима обикновено не е така с нея? — попита той и вдигна едната си ръка. — Слушай, ти беше тази, която отвори дума за Савана, не аз. Ако не искаш да говорим за нея, прекрасно, но не казвай разни неща и след това да очакваш, че аз ще бъда нещо като мумия и ще гледам право пред себе си. Не е в моя стил.

Тя го разбра: Разбра и това, че искаше да чуе мнението му.

— Съгласна съм да говорим за Савана и ако трябва да отговоря на въпроса ти, да, тя обикновено е в добро настроение, но вчера положението беше по-различно. Не мога да се ориентирам напълно. Отбихме се в болницата, за да видим Мегън преди заминаването си и аз знам, че това ѝ тежеше донякъде. След това тя проведе телефонен разговор от болницата и лицето ѝ видимо светна. Мисля, че си има някого, когото крие от мен и си мълчи за това.

— Не съм аз — заяви тържествено Сам и този път вдигна и двете си ръце. — Не съм аз. Кълна се.

Тя му повярва.

— Да се досещаш кой може да е?

Сам вдигна рамене.

— Савана всеки ден влиза в контакт с много хора. Би могъл да бъде всеки. Не я ли попита?

— Разбира се, че я попитах. Каза ми, че е говорила с агент на ФБР, който е натоварен със случая на Мегън. Там случило ли се е нещо?

— Нищо, за което да знам, а бих искал да знам. Изглеждаше щастлива, докато разговаряше с него. Може да е бил той. Когато я попитах, тя се засмя и отрече, но по-късно, когато пазарувахме, тя купи най-невероятното боди — тя повдигна едната си вежда.

— Не искам да говоря за вкуса на Савана, но обикновено тя е по-умерена, когато става дума за бельо. Може да е нещо лъскаво, даже дантелено, но положително по-умерено от това боди.

Сам се ухили.

— Бодито беше много пикантно.

Ентусиазмът му не се понрави на Сузън.

— Защо това ти доставя такова голямо удоволствие?

Той стана сериозен.

— Защо толкова бързаш да вадиш заключения? Не се интересувам от Савана — той обхвана с ръка предната част на панталоните си. — Тук няма нищо. Съвсем меко е.

Сузън насочи поглед към мястото, което беше докоснала.

— Не бих казала, че няма нищо — каза тя. Продължи да гледа и да чака около минута и след това добави: — Или че това, което е там, е съвсем меко.

Проскърцвайки със зъби, Сам попита ядосано:

— Искаш ли го сега?

Тя поклати глава.

— Тогава по-спокойно, скъпа. Ако ме предизвикаш ще го получиш, все едно дали искаш, или не.

Заплахата му я развълнува. Тя предположи, че това има нещо общо с факта, че тя му има доверие. Знаеше, че никога не беше й

причинил болка. И подозираше, че когато и да се приближи до нея, ще я намери готова и чакаща.

— Съжалявам — избъбри тя.

Той погледна към стената с ядосан вид, след това наведе глава и я поклати бавно. Когато отново вдигна лицето си към нея, върху него беше изписана особена усмивка.

— Ти си невероятна. Знаеш ли го?

— Невероятно добра или лоша?

— Това ще покаже само времето — той пое дълбоко дъх. — Много добре. Все още не сме си изяснили защо снощи си отиде вкъщи и се напи.

— Не знаех, че се намираме тук, за да изясняваме това.

— Косвено сме. Така. Защо си отиде вкъщи и се напи?

— Това косвено ли е? — когато той я погледна много сериозно, тя каза: — Казах ти. Чаках те да влезеш, а ти не дойде.

— Ти каза и че подозираш, че Савана си има нов човек. Това безпокои ли те?

— Разбира се, че не.

— Сигурна ли си?

— Сигурна, сигурна съм. Освен това може и да си измислям. Савана няма време за такава връзка. Тя има кариера.

— Много жени имат и мъже, и кариери.

— Но могат ли и с двете да се справят добре? — попита Сузън с многозначителен тон. — Струва ми се, че всеки път, когато се обърна, попадам на още някоя статия за дереджето на свръхжената. Или я разяжда чувството за вина, че лишава семейството си от нещо, или е ядосана от това, че мъжът ѝ не поема своя дял, или че е много уморена, за да може да се чука. Човек има само една глава. Тя може да носи само една шапка.

Сам сложи в устата си един резен от бекона и заговори, като си въртеше езика около него.

— Много интересна мисъл.

— Вярна.

— От друга страна — сега той беше се справил с бекона и говореше по-ясно, — ако искаш да кажеш, че тя може да носи само една шапка наведнъж, тази мисъл придобива ново значение. Мъжете

трябва да си сменят шапките. Аз не мога да нося полицейската си шапка двадесет и четири часа в денонощието.

Като наблюдаваше самодоволната му физиономия, Сузън придобиваше натрапчивото чувство, че ще загуби спора, ако го продължеше. Затова тя реши, че едно малко отклонение е много уместно, особено след като той беше засегнал една много интересна тема.

— Не мога да си те представя, с каквато и да е шапка — каза тя и му поднесе чашата си, за да я напълни. — Защо носиш толкова дълга коса?

Той наля кафето.

— Така ми харесва.

— Но нали късата коса изисква по-малко грижи?

Той вдигна рамене.

— Моята коса не ми създава грижи. Една хавлия и това е всичко.

— Мисля, че шефовете ти биха предпочели нещо по-традиционно.

— Не. Аз не приличам на ченге. Така е по-удобно за работа под прикритие.

— Много ли печелиш от това?

— Печеля колкото мога. Работата е интересна.

— И опасна.

— Понякога да, понякога не. Какво не е наред с колата ти?

Сузън не можеше да разбере какво общо имаше колата ѝ с този разговор и погледът, който му отправи, беше красноречив в това отношение.

— Ти каза, че нещо не е наред с нея — обясни той търпеливо, — а аз познавам точно човека, който може да я поправи. Името му е Мати Ставанович. Той има най-ловките пръсти на изток от Мисисипи.

— А той дали е оторизиран монтьор за ягуар? — попита тя дяволито.

Сам се засмя.

— Какво има толкова смешно? Това е напълно законен въпрос.

— Засмях се, заради начина, по който го каза. Има случаи, когато, забравяш коя си и откъде си и казваш неща, които съвсем не са за пред хора. А има случаи, когато възпитанието ти взема връх. Сега

беше точно така. Ти прозвуча като една много на място, много богата нюпортска матрона.

Сузън не можеше да разбере дали се шегува с нея или не.

— Няма нищо не наред с възпитанието. Може би ако то не ти липсваше толкова много, животът ти щеше да се уреди по-добре.

— Съществуват много видове възпитание, госпожице Сузън. Аз съм получил възпитание просто малко по-различно от твоето.

— О? — предизвика го тя. — Разкажи ми за твоето възпитание.

За нейна изненада той направи точно това.

— Израснах в западна Пенсилвания в дом, който беше не по-малко католически от Ватикана. Родителите ми бяха набожни. Те вярваха, че има известни начини да се живее и известни начини да се мисли и ме учеха на всички тези начини, а след това ме накараха да живея и дишам по техните правила до деня, в който завърших гимназия — той направи пауза. — Ще наречеш ли това възпитание?

За момент Сузън широко отвори очи.

— Струва, ми се, че да. Но какво се случи, когато завърши гимназия?

— Напуснах дома си.

— Напусна? Просто се махна?

— Отидох в колеж, всъщност, но никога повече не се върнах у нас. Спечелих стипендия и взех малък заем от един вуйчо, но иначе се справях сам. Родителите ми не искаха да имат нищо общо с мен.

Сузън не разбираше.

— Но защо? Какво ужасно си направил?

— Бях единственият им син. Очакваше се от мен да стана свещеник.

— О, Боже!

— Когато им казах, че не това ми трябва в живота — той замахна, като че ли си отсичаше главата, — ето така. Все едно, че бях мъртъв.

Сузън беше изумена.

— Как могат религиозни хора да постъпват така?

— Повечето не могат. Някои, като моите родители, са фанатици. Техните убеждения ги изолират от света. В името на тези убеждения те правят много грехове.

Въпреки че седеше и говореше много тихо, лицето му не беше спокойно. Дълбоко в себе си той чувстваше болка. А може би гняв. Сузън съзнаваше, че на негово място тя също щеше да изпитва гняв. Замисли се за това как ли изглеждат вечерите в Деня на благодарността в дома на това семейство.

— Какво е положението, когато ги виждаш сега?

— Не ги виждам. Казах ти. В техните очи аз съм мъртъв.

— Все още?

— Все още.

Гласът му беше толкова твърд, толкова решителен. Сузън се опита да измисли нещо, което да разведри атмосферата.

— Каза, че си бил единствен син. Имаш ли сестри?

— Една. Но е тяхна дъщеря. Тя също не иска да ме види.

— Не иска да те види? Тя е възрастна и все пак се подчинява на това безумие?

Сам си беше задавал същите въпроси стотици пъти.

— Предполагам, че се страхува от татко. Виждала е на какво е способен. Тя не иска да бъде отлъчена и в някои отношения съм склонен да я оправдая. Три години е по-малка от мен. Когато всичко това се случи за първи път, тя нямаше как да се опълчи срещу волята на татко.

— Сега обаче е много по-голяма. И трябва да разполага със собствени възможности. Би могла да те потърси по телефона, да ти предложи среща някъде.

— Не е точно така. Тя се омъжи за човек от нашия край. От това, което научавам, той е от същия калъп като татко. Те не разполагат с много пари и имат едно момиченце. Тя е толкова лишена от време, колкото и от пари.

— Момиченце? — това правеше нещата още по-лоши. — Имаш племенница, която не си виждал?

Сам очевидно не харесваше направлението, което поемаше разговорът.

— Да, имам племенница, която не съм виждал и това боли. Опитвах се да ѝ пращам подаръци, но те всички се връщаха неотворени. Тя е на пет години и вече не е бебе и чудесно си живее без мен — той вдигна каната с портокалов сок.

Сузън отклони предложението. Отново я заизмъчва мисълта, че може да изживее живота си напълно сама.

— Трябва да имаш и други роднини. Какво можеш да кажеш за вуйчото, който ти дал пари, когато си започнал колеж?

— Той умря преди четири години, а от останалите никой не заслужава да бъде търсен. Недей да изглеждаш толкова поразена, Сузън. Аз имам много приятели. И обичам работата си.

Но Сузън правеше опити да си представи как изглежда това, да се откъснеш или да бъдеш откъснат от собствения си корен. Самата мисъл я накара да потрепери. Докато баща ѝ съвсем не беше внимателен към нея, тя имаше лели, вуйчовци и братовчеди. Имаше и Савана. Много пъти през живота си се беше отнасяла несериозно към това, но в този момент то ѝ вдъхваше увереност.

— Великденските празници приближават — каза тя изведнъж. — Можем да ги празнуваме заедно.

Сам се изправи на крака.

— Цялата прелест на моята работа — каза той с усмивка, — е, че често съм на работа на Коледа, Великден и Четвърти юли — той протегна ръка. — Искаш ли да се поразходим? Много е приятно и спокойно на кея.

Без да мисли много, Сузън сложи ръката си в неговата. Малко по-късно седяха един до друг в края на един малък дървен пристан. Сузън беше завита в коженото си палто, Сам в късото си вълнено палто. Известно време те не говореха нищо, а само се вслушваха в шума на реката. Сам беше прав. Мястото беше спокойно.

Но Сузън не преставаше да мисли върху казаното от него. Поглеждайки го над яката си, тя попита:

— Наистина ли обичаш работата си?

— Да, наистина. От това не следва, че искам да се занимавам с нея цял живот. Има и други неща, които ме интересуват.

— Като?

— Правото. Бих искал да имам професията на сестра ти.

— Тогава запиши се в правно училище.

Той захвърли една треска срещу вятъра.

— Някой ден ще го направя.

— Защо не сега?

— Защото не съм готов.

— Ако се отнася до пари...

— Не е. Просто не съм готов. Кой знае? Може би никога няма да съм.

Сузън го гледаше с широко отворени очи.

— Как можеш да не си готов за нещо, което ще подобри живота ти?

— Не знам дали ще подобри живота ми.

— Разбира се, че ще го подобри. Ще бъдеш адвокат. Ще имаш професия. Ще печелиш двойно повече пари, отколкото сега и ще имаш възможности да печелиш даже още повече.

— Парите не са всичко.

— Но е сигурно, че са почти всичко.

Той я погледна в очите.

— Ти имаш много пари. Не виждам да си особено щастлива.

— Съм.

Той ѝ отговори с поглед, който изразяваше решително несъгласие.

— Добре — отстъпи тя, — случило се е така, че не всичко е било както трябва. Но всичко ще отmine.

— Само при условие, че направиш така, че да отmine, Сузън. Ако се опиташ да затвориш нещастията в бутилка, само ще влошиш нещата. Трябва да откриеш какво не е наред в живота ти и да предприемеш нещо, за да го оправиш. Толкова ли ти липсва Дърк?

— Въобще не ми липсва. Не е имало такова нещо, откакто той замина.

— Тогава си самотна.

— Не съм самотна. Имам много приятели, които са готови по всяко време да ми подадат ръка. Снощи можех да изляза, ако не бях направила грешката да реша да те чакам да дойдеш — тя се изправи на крака. — Това беше голяма, много голяма грешка — тя тръгна назад към къщата на Сам.

Той я настигна само след миг и изравни крачките си с нейните.

— Защо си чакала? Помолих те да излезем, но ти ми отказа. Забрави това, че ме бяха извикали на работа. Наистина ли помисли, че имам толкова малко гордост, че да поема риска да бъда отблъснат два пъти в един и същ ден?

— Помислих, че ме искаш — заяви тя с вирната глава. — Мисля, че съм сгрешила.

— Наистина те искам.

— Начинът, по който го показваш, ми изглежда странен.

Сам се спря, сграбчи голяма маса от косата си и извика високо в израз на отчаяние. В следващия миг той държеше здраво ръката на Сузън и се носеше напред, като я дърпаше след себе си. Тя се опита да се откопчи, но все едно, че беше закачена към него с белезници. Той не я пусна, нито намали скоростта, докато не се изкачи по стъпалата на малката площадка до кухнята и не влезе вътре. После я затисна в един ъгъл на не повече от крачка до стената. След като тежината на тялото му я лиши от подвижност, той обхвана лицето ѝ с двете си ръце и я целуна с онова безумно желание, за което преди време, съдейки по укорите ѝ, тя му отричаше.

— Неведнъж — каза той пресипнало близо до лицето ѝ — си ме подтиквала към това. Неведнъж.

Тя се опита да възрази, но той не ѝ позволяваше. Устата му господстваше над нейната, като превръщаше всеки звук, който тя се опитваше да издаде, в нещо малко различно от стенание.

Като контролираше движенията на главата ѝ с целувката си, той даде пълна свобода на ръцете си. Те се плъзнаха надолу по шията ѝ, задържаха се около и над гърдите ѝ и продължиха пътя си надолу. При всяко докосване тя изгаряше във все по-силен пламък. Опита се да го спре, да го отклони, да си възвърне частица от контрола, който беше напълно загубила, но той беше неумолим в порива си. Преди тя да успее да заеме по-удобна поза, ръцете му бяха в пликчетата ѝ.

Тя изви главата си за глътка въздух.

— Сам!

— Късно е! — хвана брадичката ѝ с едната си ръка и отново обсеби устните ѝ в същото време, когато пръстите му се добраха до мястото между краката ѝ, което вече беше навлажнено от желание.

Тя простена отново, когато погалването му проникна по-дълбоко. Всичко ставаше толкова бързо. Измъчваше я грозният страх, че той може да свърши, преди тя да успее да му се наслади.

— Почакай — каза тя с върховно усилие да поеме дъх, — дай ми една минута.

— Късно е — повтори той и към ехото от думите му се прибави звукът от ципа на панталоните му.

Тя се опита да го хване за китките, но той беше много силен. Действаше неравномерно, докато постепенно се освобождаваше от слиповете си и едновременно с това избутваше пликчетата ѝ под коленете. Когато се появи опасност същите тези колене да не издържат, тя се вкопчи в раменете му. В следващия миг ръцете му бяха обхванали бедрата ѝ, като разтваряха краката ѝ и я повдигаха.

— Сам — прошепна тя обезумяла.

Гърбът ѝ удари стената със силата на неговия тласък. Той беше вътре. Изпълваше я до последна възможност, а тя се бореше отчаяно за повече въздух.

Сам простена тихо. Очите му бяха затворени, лицето му заровено в косата ѝ.

— Сузън — прошепна той дрезгаво. — Господи... — последваха още два тласъка...

Със сподавен вик Сузън изригна в мощен оргазъм.

Тя не беше още напълно излязла от състоянието си, когато след още два тласъка свърши и той. Цялото му тяло се вдърви. Въздухът в белите му дробове остана, където си беше. След малко той излезе навън бавно и на части и с тих шум.

Дълго време двамата останаха напълно неподвижни. Никой не проговори. Те само дишаха и се възстановяваха и се опитваха да измислят начини да повторят току-що преживяното.

Сузън никога преди това не беше достигала до задоволителен финал. Тя се мъчеше да разбере дали причината не беше в това, че Сам е нещо ново, или фактът, че той беше много по-различен от другите мъже преди него, или това, че я беше превзел с известен елемент на насилие и много стръв. Имаше едно нещо, което не можеше да му отрече. Той не говореше глупости.

С чело, опряно върху рамото му, тя се усмихна.

Той го почувства.

— Какво?

— Савана мислеше, че ти принадлежиш към този тип мъже, които държат на уединението и удобствата на леглото — с развеселено лице тя отпрати поглед към вратата, само на сантиметри от ръката ѝ.

— Мисля, че греши — все още усмихната, тя отдръпна главата си назад и улови погледа му. — Това е много за една бавна ръка.

Под запотеното чело очите на Сам искряха.

— Трябва ти бавна ръка? Ще ти я дам — той я хвана здраво и тръгна през кухнята към стълбището.

— Ще се спънеш, Сам.

— Няма.

— Гащите ти са около коленете.

— И твоите.

— Моите са по-надолу и не аз се опитвам да вървя.

— Мога да се справя.

— На стълбите?

— И още как.

Той се препъна още на първото стъпало, изруга и най-накрая успя да я подпре права на третото стъпало. Като подскачаше от единия си крак върху другия, той се освободи от обувките си, панталоните и слиповете, след това захвърли палтото си и изхлузи ризата над главата си, без да обръща внимание на копчетата.

Хипнотизирана от гледката, която той представляваше гол, Сузън не беше в състояние да проговори, когато той се залови с нейните дрехи. Захвърли надалеч коженото ѝ палто със същото безгрижие, с което беше захвърлил и своето, а тя не издаде даже звук. Щеше да протестира, когато ѝ измъкваше нагоре блузата, но само защото през този кратък период от време не можеше да го вижда. Когато блузата я нямаше вече, той разкопча сутиена ѝ и го свали. След това, навеждайки главата си, той се залови да поглъща лакомо гърдите ѝ.

На стълбите те се чукаха за втори път. Докато сега скоростта не беше толкова висока, колкото първия път, все пак до желаното от Сузън бавно вкусване от насладата бяха далеч.

Това се случи третия път, върху масивното легло, което беше единствената мебел в спалнята на Сам. И когато се бяха изчерпали, Сузън се намираше в такова състояние на божествено изтощение, че не би могла да вдигне една чаша до устните си, ако се опиташе.

— Това беше Ранди Трейвис, аз съм Джеърд Сноу, а вие сте на студено кънтри, 95.3 FM, WCIC Провидънс. Сега е точно дванадесет и четиридесет, т.е. двадесет минути до един в още една понеделнична нощ през март. Ако търсите най-хубавото от най-хубавите звуци на кънтри, попаднали сте, където трябва. Преди часовникът да удари точния час, аз ще съм ви пуснал нещо ново от Соьер Браун, нещо по-старо от Линда Ронцад и един дует от Кристъл Гейл и Гари Морис, което ще ви настрои за любов. И така, долейте онази чаша кафе, гушнете се и слушайте 95.3 FM, WCIC Провидънс и мен — гласът му се промени, като стана по-тих и по-резлив. — Остави молива си на масата, скъпа, и си дай почивка. Това ти го казва Джеърд Сноу в сърцето на нощта...

Музиката се усили и погълна в себе си натоварените му със секс обертонове, но споменът за тях остана дълго време в Савана, която остави молива си, подгъна краката си и обви с ръце коленете си. Да слуша Джеърд по радиото беше сладка мъка, но тя за нищо на света не би се отказала от нея. От месеци той правеше нощите ѝ по-малко тъмни. Сега правеше и дните ѝ по-светли.

Макар че не беше го виждала, откакто го остави в леглото си в събота сутринта, те бяха разговаряли по телефона много пъти. Той знаеше, че тя има процес и като че ли беше наясно относно ограниченията, които се налагаха. Затова ѝ се обаждаше по за две-три минути.

Тя не можеше да му каже колко много означаваха за нея тези обаждания и затова не се и опитваше. Не беше сигурна дали самата тя имаше ясно съзнание за това. Мисълта, че попада толкова бързо под неговата зависимост, донякъде я плашеше.

Даже повече от това я плашеше напрежението, което изпитваше преди телефонните разговори. Тя искаше да бъде отново с него, да лежи до него. Разбира се, докато тя спеше, той работеше и докато тя работеше, той спеше. Това не беше най-удобната програма.

С дълбока въздишка тя изправи краката си, взе молива и се зае да редактира някои мисли, които преди това беше нахвърлила. Тази сутрин процесът беше потръгнал добре, като съдебните заседатели бяха определени до обед, а началните пленарии изслушани този следобед.

Беше имала късмет, че беше работила в неделя и беше подготвена.

Тя не обичаше особено началните пленарии. Те бяха нещо неприятно за един обвинител. Беше готова на всичко, само и само да стане така, че защитата да ги опровергае по драматичен начин. Докато в хода на един процес имаше различни тактически възможности, до които тя можеше да прибегне, за да наложи прекъсване, когато почувства, че течението е срещу нея, по време на началните пленарии се чувстваше безпомощна. Налагаше ѝ се да седи кротко до самия край, когато получаваше най-после възможност да се включи активно.

Заклучителните пленарии бяха по-леки, тъй като обвинението трябваше да се чуе на последно място. Освен в случаите, когато съдията решише да инструктира надълго и нашироко заседателите, думите на обвинителя представляваха най-пресните впечатления в мозъците им, когато започваха да се съвещават. Това не означаваше, че тя винаги побеждаваше, но ѝ даваше известно психологическо преимущество.

Всяко преимущество, до което би могла да се добере, щеше да ѝ помогне при това дело. Имаше трима защитници с всичко на всичко двадесет и шест обвинения срещу тях. Важна част от задачата ѝ се състоеше в това, да направи необходимото, за да не би заседателите да се объркат и в това отношение си беше съставила ясен план.

Като пое много дълбоко дъх, тя се посвети на задачата. През следващия час разгледа внимателно показанията на всеки от свидетелите за вторник, както ги беше подготвила в дните и седмиците преди това. Когато установи със задоволство, че ще може да ги преведе през прекия разпит без прекъсвания, тя захвърли молива, обърна се настрана върху стола си, спусна едната си ръка над облегалката и се замисли за Джеърд. В същия миг напрежението, което беше държало в плен тялото ѝ по време на работата, я напусна, отстъпвайки място на една успокояваща топлина.

Не знаеше кога ще го види пак, но беше сигурна, че ще го види. Не че възлагаше прекомерно големи надежди на далечното бъдеще. Седмица, месец, два месеца — докато връзката им продължава, тя ще получи всичко от нея. Нямаше да се остави да бъде подведена от свръх-розовите надежди, които като нищо ще пропаднат.

— Десет минути преди два часа — й каза той с бавен, ленив, провлачен глас — и се радвам, че продължавате да сте с мен. Не губите нищо от това, че сте на закрито, тъй като не се забелязва никаква луна. Прогнозата за времето обещава облачно небе до и малко след сутринта, ясно време по обед с постепенно увеличение на температурите. Съвсем не лошо за март. Но, и не забравяйте това, поначало нищо не може да бъде лошо тук, на 95.3 FM, WCIS Провидънс, откъдето ние поднасяме малко кънтри в града цял ден, всеки ден. А сега, нека започнем с Оук Ридж бойз. Джеърд Сноу в сърцето на нощта, бъдете с мен.

Очите на Савана бяха затворени, чертите на лицето й отпуснати, брадичката й съвсем леко приповдигната, като че ли очакваше целувка. Когато гласът на Джеърд заглъхна, за да даде път на четиригласната хармония, която последва, очите й се отвориха и тя трепна.

Като се изправи рязко на крака, тя бързо приготви чантата си за сутринта, влезе на бегом в спалнята, съблече се и зае мястото си в леглото. Дълго лежа сгушена върху своята част, подпряна на възглавницата, като се опитваше да не мисли за болката дълбоко в себе си. Едва когато гласът на Джеърд се разнесе отново и я увери, че ще бъде там до шест, тя се отпусна и заспа.

— Не променяйте станцията. Настроени сте на студено кънтри, 95.3 FM, WCIS Провидънс. Аз съм Джеърд Сноу, а часовникът показва един и четири минути в една осеяна със звезди нощ във вторник. Ако сте имали успех с полицейската загадка, вероятно ще празнувате заедно с Фрайърз. В противен случай най-добре е да знаете, че това вече е направено от нас, защото ще го знаят всички с появата на вестниците утре сутрин.

Сузън си го представи как се усмихва, когато казваше: „На sluка, момчета“. Усмивката се застоя, но гласът се завърна към сериозната си привлекателност.

— Тук, от ОС Провидънс, пускам поредица от пет с Ани Мъри, която ще изпълни за всички ни една любовна песен. В 95.3 FM тук е

Джеърд Сноу в сърцето на нощта. Слушайте и обичайте...

Сузън седеше напълно неподвижна в ехото на неговия глас. Много скоро Ани Мъри се включи, но тя не беше и наполовина вълнуваща в сравнение с Джеърд Сноу. Този човек беше придобил нова идентичност след неделния ден. Гласът му беше, както и преди божествен и той продължаваше да излъчва сила и престиж, но когато си го представи сега, имаше лицето и тялото на Сам Крейг.

Тя разсеяно разклати чашата в ръката си. В последните месеци потракването на ледените кубчета ѝ действаше успокоително и тъй като за цялата нощ беше изпила само две чаши и не се бе почувствала даже леко опиянена, успокоението беше от значение.

Сам работеше. Беше дежурен от обяд в понеделник, което означаваше, че тя не го беше виждала, откакто я бе върнал в Нюпорт един час преди дежурството си. Как можеше да работи, тя не можеше да го разбере. Не бяха спали общо повече от два часа в неделя вечер, а времето между всеки две пробуждания биваше изпълнено с най-сладостна и изтощителна активност.

С котешка усмивка тя отпи от чашата си и потъна малко по-дълбоко между възглавниците.

Сам Крейг беше истински бисер. Беше ѝ показал неща, които не беше научавала от никой мъж преди него — а тя, от своя страна, му беше показала неща, които смаяха самата нея. Тя и Сам водеха сражение. Можеха да се карат по най-незначителен повод. Но в леглото бяха стихия.

Усмивката се задържа на лицето ѝ, когато си припомни за мислите си предната седмица. О, да! Издутината в панталоните на Сам оправда надеждите до такава степен, че щеше да бъде истинска лудост да го захвърли скоро. Отношенията ѝ с него не можеха да продължат дълго — той просто не беше в нейния клас — но докато продължаваха, тя смяташе да се възползва напълно от тях. Мъжете с първобитен, животински глад, без да се споменава за издръжливостта на един Сам Крейг, не се появяваха често.

Бедната Савана, помисли тя. Толкова заблудена. Тя нямаше никаква представа за това какво пропуска, а Сузън наистина, най-после, повярва, че Сави пропуска много. Никога не беше имало нещо между Сави и Сам. Ако бе имало, тя положително нямаше да се

почувства преситена от него. Сам принадлежеше към този тип мъже, за които можеш да си спомниш със зачервяване и въздишка.

Сузън се изчерви и въздъхна. Тя погледна списанието върху полата си. Докато той работеше, тя щеше да декорира къщата му. Той още не знаеше за това, разбира се, но нямаше да възрази. Не можеше да възрази. Тя беше опитна в декорирането, а вкусът ѝ беше безукорен. Щеше да има с какво да се занимава. Щеше да има и извинение, за да не обядва с Джули Девор в четвъртък или да играе карти у Моника Ланг в петък. Освен това броевете на месечното списание Архитектъкъл дайджест, които събираха прах на рафта, щяха да влязат в работа.

Като си сръбна бавно от скоча, тя заразглежда внимателно списанието, което лежеше отворено на скута ѝ. Жилището на Сам трябваше да бъде чисто и модерно. Тя нямаше да го задръсти с мебели или с произведения на изкуството. Декораторът, който ще използва за достъп до най-добрите магазини в Ню Йорк, щеше да бъде Денис Бекър. Денис беше приятел. Той щеше да ѝ помогне да си състави подробен план за всичко, след това щеше да покаже плановете на Сам. Щеше да му се вземе умът.

Ани Мъри продължаваше да пее. Като зае още по-удобно положение в леглото, Сузън постави чашата върху списанието, което лежеше на корема ѝ, и скръсти ръцете си под него.

Съдбата се усмихваше благосклонно.

Мегън погледна към маникюра си, после сви ръцете си в юмруци, за да не вижда какво беше останало от ноктите, които някога бяха изящно оформени и лакирани. През последните две седмици тя систематично чоплеше лака и гризеше ноктите си. Те изглеждаха така, сякаш тя се бе изровила сама от гроб, покрит с кал и камъни, но не можеше да се спре. Трябваше ѝ отдушник за болката, която чувстваше в душата си.

Трябваше ѝ маникюр. Но в момента не можеше и да се мисли за това. Почти всичко, за което се бе надявала, беше немислимо. Даже Уил се намираще много далече — не защото го искаше, но защото тя се беше отдалечила от него. Не можеше да го гледа в очите и да очаква уважение, не, след като така беше объркала всичко.

Той беше толкова добър, прекалено добър. Единствената му грешка беше, че се е влюбил в неудачница.

— Това беше Рики Ван Шелтън с това й погоди животът — долетя от близкото радио бавният плътен глас. — Тук е Джемърд Сноу в края на една дълга сряда, готов да посрещне заедно с вас един нов четвъртък. Сега е два и двадесет и пет сутринта. До шест часа ще имате най-студеното от студеното кънтри, затова останете на 95.3 FM, WCIS Провидънс. Готови сме с изключителните Рийба Мак Ентайър, Уили Нелсън и Глен Кемпбел, но нека започнем с нежната хармония на Нейоуми и Уинона, двамата Джудз. Аз съм Джемърд Сноу в сърцето на нощта. Останете на студено...

Останете на студено. Студено. Мегън затвори очи, пое дълбоко дъх и си пожела да беше на мястото на Джемърд Сноу. Той й беше липсвал, бяха й липсвали тези моменти на бягство от света. Не беше поискала да помоли за радио, когато беше в болницата, а преди това, преди това беше в състояние да моли до посиняване и това нямаше да допринесе ни най-малка полза.

Те бяха животни, и двамата. Животни.

С ясно съзнание какво прави, тя отпусна стегнатите си челюсти и с усилие още веднъж пое дълбоко дъх.

Оздравяваше. Раните по тялото й бяха придобили болнаво жълт цвят, но поне не изпитваше старите болки. Горещите бани бяха помогнали. Беше вземала по три-четири на ден, откакто пристигна вкъщи. Съмняваше се дали някога отново ще се почувства чиста, но баните имаха успокояващо въздействие.

И Уил беше поправил ваната. Беше толкова добър...

Тя бавно отвори очи и погледна тефтерите, които лежаха отворени на бюрото пред нея. Колкото и да беше добър Уил, все пак той си оставаше най-лошият предприемач. И сега, както преди, тя не знаеше какво да прави с цялата тази бъркотия.

Поне преди беше имала надежди за някакво разрешение.

Сега перспективите за такова разрешение бяха обвити в мъгла. Имаше най-сериозни намерения да следва първоначалния план, но беше готова да заложи диамантения си венчален пръстен, че няма да стигне доникъде.

Мръсници.

Особено той. Умът ѝ не можеше да побере неговата арогантност. Той се мислеше за много умен и хитър, когато фактически не представляваше нищо повече от един лъжец, измамник и глупак. Грешката му, реши тя, се състоеше в това, че той я подцени. По някакъв начин той беше решил, че тя е не много умна, безгръбначна жена и, което си е право, може би тя му беше дала основания да мисли това. Но го чакаше изненада. Тя щеше да му покаже кой има мозък в главата си.

Савана щеше да бъде доволна.

В четири и тридесет в четвъртък Джеърд седеше в офиса на Савана, като я чакаше да се върне от съда. Знаеше, че не трябва да идва. На нея ѝ беше необходимо пространство. Но съботната сутрин изглеждаше отдалечена на светлинни години. Беше започнал да мисли дали не беше си въобразил всичко. Телефонните разговори бяха прекалено кратки, толкова далечни. Трябваше да я види.

Изтегнат в креслото, с брадичка, подпряна на юмука си, той гледаше към открития коридор и стискаше палци там да се появи Савана. Съдебните процедури завършваха в четири, Джейни му каза, че тя обикновено се връща в офиса малко след това, макар че често, без да се бави много, изтичваше отново навън. Той се надяваше, че днешният не беше от дните, когато друга работа ще забави идването ѝ.

В четири и четиридесет и пет той седеше по-изправен и стегнат в креслото и се мъчеше да проумее какво, по дяволите, всъщност правеше. Беше женен за адвокатка. Беше прекарал пет отвратителни години, когато чакаше Елис да се върне и да бъде при него, когато се нуждаеше от нея. Опитът беше горчив и жесток.

Това, което чувстваше сега, беше жестоко по свой начин. Вместо гняв и унижение, той се измъчваше от чувство на самотност, обърканост и тревога. Мислеше си, че или е станал мазохист с годините, или че просто е полудял.

Тогава Савана се появи на вратата и всичко придоби смисъл. Напрегнатата съсредоточеност, изписана по измореното ѝ мрачно лице, рязкото ѝ спиране и погледът, който отправи към него, вдигайки главата си, грейването на лицето ѝ, изгряващата усмивка.

Той стана, но не каза нищо. Чувстваше адамовата си ябълка двойно по-голяма.

Савана затвори вратата след себе си и приближи. Много тихо тя каза:

— Това е най-хубавото нещо, което се е случило днес.

Той преглътна, но все пак гласът му прозвуча пресипнало.

— Труден ли беше денят?

Тя кимна.

— Единият от свидетелите ми оплете конците. Съмнявам се дали съдебните заседатели ще обърнат голямо внимание на показанията му.

— Имат ли те решаващо значение?

— Не, но са важни.

— Съжалявам.

След като не беше в състояние да приеме каквото и да е прекалено сериозно сега, когато изведнъж ѝ стана леко на сърцето, тя му отпрати една закачлива усмивка.

— Всичко е наред. Трябва да изпирам перфектно остатъка от делото, за да компенсирам.

— Сигурен съм, че ще успееш — кимна той, без да бъде закачлив. — Малко остана да дойда да те гледам в съда.

Усмивката ѝ премина в смях.

— Защо не дойде?

— Не знам. Може би съм помислил, че ще те смутя.

— Вече бях смутена.

— Не мога да повярвам.

Тя кимна умишлено бавно.

— Ти не би могъл да ми причиниш болка.

— Страхувах се — промълви той, — че съвсем не ми е мястото там.

Савана не знаеше дали може да се съгласи с него. Истината беше, че всички останали щяха да изпитат чувството, че не им е там мястото. Но тя разбра какво има в ума му.

— Не ти е приятно да привличаш внимание върху себе си, нали?

— Да. Предпочитам да не стърча в очите на другите.

— Знаеш, че поемаш голям риск всеки път, когато влизаш тук, не е ли така? — подразни го тя добродушно.

— Има рискове, които заслужават да бъдат поети — той свали чантата от рамото ѝ и я хвърли върху креслото, което току-що беше напуснал. — Мисля, че искам да те прегърна — обхвана я с две ръце и я притисна силно към себе си.

Обзета от приятното чувство на завръщане вкъщи, Савана обгърна врата му, затвори очи и въздъхна с безкрайно облекчение.

Джеърд изръмжа шеговито. Притисна я даже още по-силно към себе си, наслаждавайки се на тежестта на тялото ѝ срещу неговото.

— Ухаеш толкова хубаво — прошепна той в косата ѝ.

— Не е възможно — прошепна тя в отговор. — Денят беше много дълъг.

— Наистина ухаеш. На цветя, и жена, и съд.

Тя се засмя тихо.

— На застояло?

— Съвсем мъничко. Заедно с другите две става чудесно.

— Ти също.

— Застоял?

— Чудесен.

Със съвсем леко свиване на коленете той я повдигна над себе си. Устните му доближиха ухото ѝ и той издаде лек звук.

— Липсваше ми.

— И ти на мен.

— Разговорите по телефона не са достатъчни.

— Знам.

Той се залюля от една страна на друга и докато движението беше нежно, хватката му ставаше все по-силна.

— Опитвах се да стоя настрана, Савана. Знам колко си заета.

— Седмицата нямаше край. Радвам се, че дойде.

Като я спусна малко, той изправи главата си. В продължение на минута само гледаше лицето ѝ. След това покри устните ѝ със своите.

Просветлението настъпи почти едновременно с това. Не беше необходимо да движи устните си бавно върху нейните или да ги разтваря по-широко или да изпълва устата ѝ с езика си, въпреки че правеше всичко това, тъй като желанието, което го обземаше, беше необикновено силно. Просветлението настъпи в мига, в който я целуна и той вече знаеше.

Тръпката на момента присъстваше силно, без остатък, страстта, жаждата, желанието. Беше също както съботната сутрин, страстно, опияняващо и отчаяно, също толкова неподдаващо се на контрол. Простичката целувка отприщи безброй емоции. Всички обещания на небето закръжиха над тях.

— Има ли ключалка на тази врата? — прошепна той върху устните ѝ. Настойчивостта в гласа му беше равна на тази на тялото му и представляваше огледален образ на нейното нетърпение.

— Да, но не можем...

— ... да го направим тук? — сега разтворените му устни почиваха върху шията ѝ. Той опипа пръстите ѝ, вкопчени в косата му, а изгарящото усещане го наелектризира още повече. — Разбира се, че можем.

Вътрешностите на Савана се разтапяха, толкова силно го искаше.

— Но това е моят офис.

Той заговори по-бързо.

— Можем да използваме бюрото или креслото, или килима — килима, бихме могли да използваме килима — като обхвана задничето ѝ с две ръце, той протърка бедрата си към нейните. — Килима, няма да пострадаш, можеш да застанеш отгоре.

— Джеърд! Боже мой — прошепна тя развълнувано, след това проплака тихо: — Не мога. Чака ме свидетел в заседателната зала.

За момент Джеърд онемя напълно. След това издаде някакъв звук. Един малък глас в отдалечен ъгъл на ума му му каза, че това му се беше случвало и по-рано, но друг, по-висок глас бързо го опроверга. Никога не беше се стремил към Елис така. Никога.

— Съжалявам — почти изхлипа Савана. Очите ѝ изразяваха едно даже по-дълбоко извинение, а ръцете ѝ се движеха нежно в косата му в желание да изкупят чувството на неудовлетвореност, за което бяха виновни. — Съжалявам — прошепна тя.

Той я погали по гърба, докосна с палец долната устна.

— Кога тогава?

— През уикенда.

— Не мога да чакам толкова дълго.

— Утре вечер?

— Тази вечер.

Прозвуча прелестно.

— Но аз трябва да работя. Най-важният ми свидетел ще говори утре.

— Можем да отложим за по-късно.

— Но тогава ти си на работа.

— Можем да измислим нещо. В момента, в който се освободиш, ела в станцията.

— Може да не бъде преди десет и половина или единадесет.

— Но това е много добре. Вземи такси и вземи малко багаж със себе си. Сутринта ще те отведе на работа.

— По пътя ще трябва да поспя малко.

— Можеш да спиш в моето легло.

— Имаш легло в станцията?

Той се ухили.

— Голямо. Аз живея там. Вторият и третият етаж са мои — той затвори устата ѝ, като постави пръст под брадичката ѝ — понякога и аз трябва да спя. Къде мислеше, че живея?

— Не знам, ти спомена за лодката си.

— От април до ноември. Сега е още март.

— Разбира се.

Той се разсмя.

— Разбира се — целуна я пак, като внимаваше този път да не се увлича. После вдигна глава и сложи ръце върху раменете ѝ. — Тогава ще се видим довечера?

— Ще се опитам.

— Опитам не е достатъчно.

— Ще се справя. Само не знам в колко часа.

— Това ще стигне, след като знаеш, че ще дойдеш.

— Ще дойда.

Като наведе главата си, Джеърд докосна с устни нейните като за довиждане, но така леко и с такова нежно обещание, че без да се замисля, тя отвори устата си за още. Той прокара върха на езика си по устните ѝ, след това по зъбите ѝ, след това се отдръпна.

— Ще чакам — изрече той с дрезгав глас, който прозвуча поинтимно, отколкото когато говореше по радиото. След което си замина.

През целия следобед и вечерта Савана пазеше жив спомена за този интимен тон дълбоко в себе си. Често се сещаше за него и всеки

път, когато се сещаше, температурата ѝ се качваше. Даже по едно време Арни я попита дали се чувства добре.

— Изглеждаш малко, не знам как да го кажа, зачервена.

— Няма ми нищо — каза тя, прибавяйки още червенина към тази, която той вече беше забелязал. Опита се да се овладее, особено след този малък разговор, но не можа да се оправи достатъчно бързо.

За съжаление, когато имаше процес, часовете ѝ въвн от съда трябваше да бъдат посвещавани не само на подготовката за следващия ден, но се налагаше и да се занимава с неща, които се отнасяха към другите ѝ дела. Едва в единадесет и тридесет, когато беше почти обезумяла в желанието си да се измъкне, най-накрая тя успя да избяга.

Точно както беше предложил Джеърд, тя взе такси и направи много добре. Ако самата беше карала, непременно щяха да я спрат за превишена скорост или за подминаване на някой стоп, или за излизане от уличното платно. Чувстваше се нетърпелива и повече от нетърпелива, много повече, отколкото, при която и да е друга среща в живота ѝ.

Не че това беше просто среща като всяка друга. Тя никога не беше правила това, което правеше сега.

Когато позвъни пред голямата викторианска къща, на вратата се появи Джеърд. Беше облечен по същия начин. Дрехите му бяха скромни, но нямаше нищо такова в очите му.

Без да изрече и дума, той обхвана лицето ѝ с двете си ръце, като че искаше да го вижда в рамка, и я целуна продължително и силно. Като че ли само това трябваше, за да може нивото на желанието да се стрелне нагоре до точката, която беше достигнало преди няколко часа. Като улови здраво ръката ѝ, той се отпрати към стълбите. Наложил се да подтичва след него, особено когато той започна да взема по две стъпала наведнъж, но това не я тревожеше. Тя преливаше от същото вълнение, от същото нетърпение и желание.

Той не спря на първата площадка, а продължи нагоре към втората. Стигнаха до една врата, която водеше към една-единствена голяма стая. При повечето викториански къщи това беше таван. В тази къща това беше апартаментът на Джеърд.

Точно в този момент Савана нямаше нито време, нито намерение да я изследва. Джеърд беше затворил вратата с крак и отново я

целуваше, като в същото време сваляше каквото може и както може от дрехите ѝ.

Тя му помагаше. Чак когато остана гола, двамата едновременно насочиха вниманието си към неговите дрехи — поне тя мислеше, че са еднакво заети с това, но той се отклоняваше, за да я докосва, да погалва гърдите ѝ или да поодрасква зърната ѝ, или да спуска ръката си по корема ѝ и по-ниско. И всеки път, когато я докосваше, тя загубваше съзнание за собствените си действия. Когато той отново насочи вниманието си към дрехите си, тя трябваше да положи сериозно усилие, за да се концентрира отново.

Изглеждаше, че измина цяла вечност, докато се съблече, но това беше забравено в мига, когато телата им се намериха. Встъпителната игра беше излишна. Джеърд беше твърд, а Савана влажна. Никой от двамата не прояви достатъчно присъствие на духа, за да направи нещо друго, освен полагащото се за реализиране докрай на сливането, за което бяха мислили от онзи следобед.

Савана затвори краката си над гърба му и се изви като дъга, посрещайки го в себе си. Неговите тласъци следваха твърди и бързи и като че ли предизвикваха с дълбочината си ограниченията на тялото ѝ. Спонтанно тя надигна главата си и одраска със зъби зърното на гърдите му. Неговата реакция беше във всяко отношение не по-малко спонтанна и дива. Тя извика и като че ни се опита да задържи и вдиша обратно вика си при подлудяващата сила на оргазма си. Секунди след това Джеърд я последва също така бурно и задъхано.

— Господи — успя да прошепне той, докато се опитваше да диша нормално, като в същото време се спусна върху нея. — Господи...

Като не можеше да се сдържи и бидейки в същото време също така малко способна да успокои дишането си, тя се засмя.

— Ти си невероятен!

— Виж ти кой го казва. Отварям вратата и ти ме атакуваш.

— Аз?

Той не ѝ даде възможност да му противоречи, като ми затвори устата с целувка, след което промени позата си и я притегли към себе си. Известно време и двамата мълчаха. Дишането им бавно се нормализира.

Тогава Джеърд, който обикновено беше много въздържан, що се отнася до чувствата си към жените, изведнъж каза:

— Не мога да повярвам, че си тук.

— Не съм много наясно какво значи тук — Савана повдигна главата си от гърдите му и се огледа. Стаята беше в морскосиньо, беше много изискана, много модерна, силно издаваща присъствието на мъж.

— Хубаво. Харесват ми прозорчетата на тавана.

— И на мен. Все пак това едва ли е най-голямото удобство, когато искаш да спиш. Знаеш ли какво значи слънцето да прониква през тези прозорчета точно посред това, което трябва да бъде твоята нощ?

Тя го погледна, улови светлинката в очите му.

— Бедничкият.

— Никакво съчувствие?

Тя поклати глава.

— Това е, което получаваш за нощен труд. Впрочем, защо го правиш?

— Харесва ми. Тихо е, спокойно. Обикновено най-лошите водещи или новите са против това. Но аз го избрах.

Имайки предвид факта, че като собственик би могъл да избере, която си иска работна смяна, Савана трябваше да признае, че не можеше да се каже, че той просто извлича каквото може от едно трудно положение.

— Бих искала да не е така довечера.

— Не е проблем.

— Ако ти си там, долу, значи не можеш да бъдеш тук, горе.

— Ти ще слезеш там, долу.

Като се поизправи, тя го погледна сериозно.

— Имам процес. Може да не ми трябва много сън, но поне малко сън непременно ми е необходим. Особено сега.

— Ще имаш възможност да спиш колкото искаш. Можеш да бъдеш с мен, докато се умориш, след това да се върнеш тук, горе. Аз ще дойда при теб в шест.

— Точно тогава ще ставам. Трябва да бъда в офиса не по-късно от седем и тридесет сутринта.

Това не се понрави особено на Джеърд, но поне щеше да може да я гледа, докато се облича. Той се намръщи и отправи поглед към

вратата.

— Къде ти е чантата с багажа?

— Не съм донесла нищо — каза тя и се почувства малко нещо глупава. — Пристигнах направо от офиса — тя се намръщи, поиска й се да обвини Джеърд, но се боеше също така, че грешката беше изцяло нейна. — Толкова много бързах да дойда, че нямаше как да се отбия вкъщи.

— Съжаляваш ли?

— Щеше да бъде по-удобно, ако си бях донесла нещата.

Не това го тревожеше.

— Съжаляваш ли за бързането?

На Савана не беше необходимо да мисли дълго време върху това. Намръщената гримаса изчезна, чертите на лицето й се отпуснаха.

— Не — въздъхна тя. Целуна гърдите му, след това още веднъж, защото кожата му ухаеше толкова приятно. После подпря брадичката си върху едната ръка и посрещна погледа му. — Не беше лесно. Не бях изпитвала подобно нещо. Но усещането е приятно. Не съжалявам.

— Добре — изрече той малко пресипнало. Опита се да оправи гласа си с леко покашляне и започна отново. — Добре. Защото аз не съжалявам. Освен това, аз също никога не съм го изпитвал, Савана. Знаеш това, нали?

Тя кимна и в същото време телефонът иззвъня. Джеърд погледна часовника на нощното шкафче.

— Ужасно — протегна се над нея и взе слушалката. — Две минути — каза той на Мелиса без „Ало“ или „Здравей“.

— Това е всичко, с което разполагаш — каза Мелиса. — Освен ако не искаш да те позамествам малко.

— Не прави предложения. Може да се възползвам.

— Искаш ли да остана?

Той се замисли и след малко каза:

— Не. Ще запазя това за някой друг път, когато съм наистина в отчаяно положение — намигна на Савана.

— Ще сляза долу — докато окачваше телефона, той се настани върху нея. — Слизаш ли с мен?

Савана набръчка носа си.

— Може би трябва да почакам, докато Мелиса си тръгне.

Той я погледна така, сякаш искаше да каже, че хитрината е безцелна.

— Тя знае, че си тук — към гримасата на Савана той добави: — Не, тя не знае какво правим и не те видя, когато влизаш, но ако се покажеш с моите дрехи, тя — няма да потъне в безкрайни размисли.

— Няма да ѝ се наложи — промърмори Савана.

Като промуши пръстите си между нейните, Джеърд изправи ръцете ѝ високо над главата ѝ. Като се издигна, подпрян на лакти, той погледна гърдите ѝ.

— Все ми е едно дали знае — промълви той разсеяно. И по-сериозно добави: — Твоите гърди са хубави — наведе главата си, за да целуне първо едната, после другата. Всяка целувка наливаше жива топлина в тялото на Савана, притиснато от неспокойните движения на неговото.

— Джеърд — прошепна тя, обзета от ново желание.

— Трябва да отивам.

— Отивай бързо или не отивай въобще.

Целувайки я по устните, той прошепна:

— Трябва да вървя — и се отстриани от нея, заставайки на краката си. Тя трябваше да се утеши с факта, че беше възбуден, нещо, което никакъв смокинов лист не можеше да прикрие в този момент.

Той отиде до един гардероб, отвори вратите и разбута насамнатам няколко закачалки, докато най-после намери каквото му трябва. После се върна към мястото, където тя вече седеше на леглото, и обви около раменете ѝ една зелена фланела.

— Ще изглеждаш прелестно — ѝ каза и тръгна бързо да претърсва стаята.

Савана го следеше, докато той намери и си обу слиповете, които беше захвърлил неотдавна. Проследи го, когато той се върна при гардероба, извади едни джинси и влезе в тях. Гледаше го, докато си нахлузваше пуловера през главата и мушкеше краката си в изтритите си стари обувки.

Когато се върна при нея, тя притискаше фланелата плътно около себе си, като се чудеше как ли би погледнал мъж като Джеърд на жена, която си е купила едно изключително секси теди и не намираще смелост да си го сложи.

Подпирайки се на юмруците си, които беше поставил от двете ѝ страни, Джеърд приближи лицето си до нейното.

— Слизаш ли? — попита той с тихия, леко грапав глас, от който по гръбначния ѝ стълб полазваха тръпки.

Тя кимна бързо.

— След една минута — той докосна косата ѝ, която представляваше истински хаос, омотан около един щръкнал възел. — Искам да се пооправя малко.

— Не оправяй прекалено много. Харесваш ми така.

Тя направи недоверчива гримаса.

— Харесваш ми така — настоя той, този път с повече чувство. И я целуна нежно. — Трябва да бягам. Не се бави.

Все още притискаща един към друг краищата на фланелата, тя се усмихна и поклати глава. Той тръгна към вратата, като по едно време се обърна и погледна към нея за последен път, преди да се спусне надолу по стълбите.

По време на този поглед за довиждане, когато сърцето ѝ се затопли, а чувствата ѝ забушуваха, Савана за първи път започна да подозира, че е влюбена.

В петък сутринта Сам заведе Сузън с ягуара при Мати Ставанович.

— Досега не си ми казал дали този Мати е оторизиран майстор — промърмори Сузън, докато Сам ѝ помагаше да излезе от колата. Тя не искаше той да ѝ се присмее отново, но държеше на отговора. Ягуарът беше едно от любимите ѝ притежания. Много ѝ харесваше да го кара. Когато сядаше зад волана, тя изпитваше чувството, че целият свят е в краката ѝ. Равнение на средата! Тя командваше парада.

Нямаше никакво желание, който и да е да пипа колата ѝ.

Сам я хвана за ръката и я поведе към офиса на сервиза.

— Мати е оторизиран и още как. Освен това той е много добър работник, което трудно бих могъл да кажа за някои оторизирани майстори.

— Обслужва ли твоята кола?

Сам се ухили.

— Маздата е нещо твърде плебейско за неговите високи умения. Той подбира колите, които обслужва.

Офисът беше много по-спретнат, отколкото беше очаквала. Пространството в него се изпълваше със звуците на Петата симфония на Бетовен, които бяха твърде високи, за да могат да се слушат нормално.

Мати Ставанович не се виждаше никъде. Това изглежда не тревожеше Сам, който се завъртя из малката стая, като подробно оглеждаше всичко.

— Къде е той? — попита Сузън, извисявайки гласа си над музиката. Очакваше да я обслужат.

Сам обърна към себе си настолния календар, прелисти няколко страници назад, за да прегледа какво е написано там за предшестващите няколко седмици и върна календара отново на мястото му. После отиде до скъпата стереоуредба на стената и намали звука.

— Почакай малко. Ще дойде.

Сузън го наблюдаваше спокойно, докато той разбутваше една купчина листи на бюрото.

— Търсиш ли нещо?

— Хммм?

— Вдигаш много шум. Или търсиш нещо, или имаш ужасни маниери.

Той отправи към нея широка усмивка. После погледът му се плъзна покрай нея.

— Ето го, идва. Самият той.

Сузън се обърна и видя мъж, който беше няколко сантиметра понисък от нея, няколко фунта по-лек, няколко години по-възрастен. Докато чертите на лицето му бяха повече или по-малко като на всеки друг, кожата му беше жълта и контрастиреше остро на тъмната, оплешивяваща на темето коса. Той носеше гащеризон, който почти не прикриваше слабостта на тялото му. Като за такова работно облекло, видът му беше безупречен.

— Е, здрасти — поздрави, поглеждайки я с интерес. Протегна ръка. — Не мисля, че сме се виждали. Казвам се Матиаш. Вие сте...?

В същия миг Сузън знаеше, че ще му повери колата си. Той имаше нежни пръсти, пръстите на художник или пианист. Повлияна от това и от препоръката на Сам, тя реши, че той ще се справи с нейната кола.

Но ягуарът беше единственото нещо, до което би му позволила да се докосне. Не й харесваше гласът му. Не й харесваха и очите му.

Спускайки дълбоко ръце в джобовете на жилетката си, тя отправи безпомощен поглед към Сам, който й се притече на помощ, като наближи и хвана ръката, която висеше протегната към нея.

— Това е госпожа Гарднър — каза той. — Онова отпред е нейният червен ягуар. Има проблеми с карбуратора. Казах й, че ако някой може да го оправи, това си ти.

С усмивка, която се понрави на Сузън не повече от гласа му и очите му, Мати потупа Сам по рамото със свободната си ръка.

— Добре, добре, Сам Крейг. Как я караш, стари приятелю?

— Затрупан съм с работа, Мати.

— Сигурен съм, че е така — избоботи Мати. — Не съм те виждал наскоро.

— Точно така. Бил съм зает с някаква задача всеки път, когато си се появявал. Кранстън този път?

— Така разправят.

— И ти си невинен като младенец.

— Естествено.

— Невинен като младенец и с ловки пръсти, както винаги, а?

Мати разтърка същите тези пръсти и вдигна рамене.

— Трябва да си поддържам формата, какво ще кажеш, нали?

Сузън съзнаваше, че нещо ѝ убягва. Но я задоволяваше това, да остави Сам да води разговора. Мати Ставанович я плашеше. Колкото по-малко я гледаше, толкова по-добре.

Сам се движеше из офиса, като пак изучаваше — този път сертификатите, поставени в рамка на стената, купищата листове, подредени върху горната част на стелаж за папки, една задължителна за такъв офис фотография от най-новия брой на Спортс илъстейтид, няколко снимки. Той посочи едната.

— От Канкун, както разбирам?

— Позна.

— Ето го на твоя календар, ясно като бял ден. Петдневно пътуване до Канкун. Добре ли беше?

— Безусловно — каза Мати. — А тези са от Чичен Ица. Великолепни руини от Майан. Имах личен екскурзовод. Разказа ми някои очарователни неща.

— Сигурен съм в това — отправяйки последен поглед към картините, Сам приближи стенния календар до телефона. — Някой ден ще те пипна — каза той тихо, почти разсеяно. — Знаеш това, нали?

— Съвсем не — отвърна Мати добродушно. — Аз съм много внимателен човек. Не правя грешки.

— Всеки прави грешки — възпря го Сам, докато погледът му се плъзгаше върху бележките по календара. — Някъде ще се подхлъзнеш. Тогава ще си ми в ръчичките.

Сузън започваше да разбира това-онова от неща, за които държеше да не знае. Мъчеше се да разбере къде точно я беше довел Сам.

— Ще видим — коментира замислено Мати предсказанието на Сам. Той настани брадичката си между палеца и показалеца си и се загледа в далечината. — Може един ден да поискам да се оттегля, да си

почина, да предоставя на щата удоволствието да плати сметките ми. Освен това — той свали ръката си и продължи като че ли напосоки, — може да реша да замина в чужбина. Винаги съм си мечтал за оттегляне в Швейцария.

— Мога да се обзаложа, че си имал такива мечти — каза Сам, този път по-малко добродушно.

Като забеляза промяната в настроението му, Мати потри ръце.

— Но това е далечна работа, а точно сега имам работа за вършene. Поласкан съм, че ми изпращаш клиент — той се обърна към Сузън с усмивка, която и този път я подразни. — Разбирам, че ви предстои пътуване до вкъщи?

— Да — отговори вместо Сузън Сам с донякъде собственическо чувство.

Мати кимна. С гладка, котешка походка той отиде зад бюрото и извади от чекмеджето една фактура. Сам му даде информацията, която му трябваше, а Сузън беше щастлива, че Сам вместо нея отговаря на тези въпроси. Беше даже още по-щастлива, когато излязоха.

— Какво става на това място? — попита тя при първото съприкосновение със свежия въздух.

— Къде?

— На това място. За какво се отнасяше целият ви разговор?

Сам ѝ отвори вратата на маздата.

— Просто малко невинни шегички.

Тя изчака, докато той се настани зад волана, за да се заяде.

— Невинни шегички, вятър и мъгла. Никой от двамата ви не се шегуваше. Този човек наистина ли е оторизиран майстор или е мошеник?

— Не се тревожи. Той ще ти поправи колата — успокои я Сам, потупвайки коляното ѝ.

Тя го плесна по ръката, за да я отстрани.

— Мошеник ли е?

Сам запали колата, отдалечи се от бордюра и тогава обърна погледа си към нея. Имаше ясното чувство, че нищо, освен истината няма да я задоволи, затова ѝ я каза.

Тя почервения от възмущение.

— Котката? Ти ме накара да оставя колата си при Котката? Как можа? — извика тя, грабвайки волана. — Сам Крейг, как можа?

Обръщай. Връщаме се.

Той държеше волана здраво напук на усилията ѝ да го завърти.

— Не съм те лъгал, Сузън. Той е най-добрият за тази работа.

— Не съм толкова неосведомена — тя отново дръпна волана. — Чела съм за него. Даже чух Сави да говори за Котката, но не беше споменато името Ставанович. Как можа да ми направиш това?

— Той ще ти поправи колата — настоя Сам на своето.

— Но той вече ме познава — проплака тя. — Ти му каза името и адреса ми. Кой, според тебе, ще бъде следващата жертва в списъка му?

— Не ти. И това е обещание. Сега си в по-голяма безопасност, отколкото по-рано. Той никога не ограбва клиентите си.

Сузън не беше кой знае колко укротена, въпреки че се отпусна в седалката си.

— Начините да се ограби някого са повече от един — тя се намръщи. — Какво мазно човече! Такива като него се оказват превъзходни партньори в леглото.

— Имала си преживяване с подобен вид личности?

— Веднъж — призна тя с погнуса. — И ми беше напълно достатъчно.

Доволен от това, че погнусата ѝ беше неподправена, Сам отново погледна встрани към нея.

— Няма защо да се тревожиш относно Мати. Той е много внимателен с дамите. Те много лесно могат да се разкрещят, ако нещо не стане както трябва.

— Освен ако не ги принуди със заплахи да мълчат.

— Такъв малък човечец като Мати?

— Не би му се наложило да прибегва до физическо насилие. Като върши работата, която върши, за този вид клиенти, той вероятно научава всички най-последни клюки. Мислиш ли, че би бил против някакво изнудване?

— Съмнявам се, че би се опитал. Не е неговият стил. Искам да ме чуеш добре, Сузън, в ролята си на Котката той действа много успешно. Вероятно притежава няколко милиона, скътани в банкови сметки, които фигурират под някакви номера. Силата му е в хитростта. Една от причините за успехите му е, че работи сам. Той няма да постъпи толкова глупаво, че точно сега да покаже грубост към една жена. Ти си в безопасност. Повярвай ми.

Той я погали под брадичката и остави ръката си да се плъзне надолу по шията ѝ и под реверите на блузата ѝ.

— Трябва ли да ти повярвам? — попита Сузън, но гласът ѝ беше загубил остротата си. Нищо чудно, ако това имаше някаква връзка с дългите със закръглени върхове пръсти, които се бяха мушнаи в сутиена ѝ.

— Ако искаш, можеш да ми повярваш. Къде искаш да отидем?

Бяха говорили да напазаруват нещо, но Сам трябваше да ходи на работа, а Сузън не беше в настроение за покупки.

— У нас? — попита тя, спирайки дишането си. Пръстът на Сам се движеше около зърното ѝ, като възпламеняваше всичко останало в нея.

— Позна — каза той и настъпи педала за газта.

— Трябва да се размърдаме — предложи със загрижен вид Савана на малката група хора, събрани в заседателната зала в пет следобед — времето минава. Печатът ни напада. Аз съм под ударите на началството. Мегън не може да се оправи. А похитителите си умират от смях — тя бързо се обърна към Марк Морган, агента от ФБР, който се занимаваше със случая. — Нещо ново, Марк?

— Нищо особено. Нищо не е открито в изходните пунктове, но ние и не знаем какво търсим. Изпратихме сигнали навсякъде из областта, че трябва да се внимава за странни хора, които много свободно харчат пари, но по този начин съвсем лесно можем да намерим в мрежата си половината от населението на Лас Вегас. Преглеждаме файлове, съдържащи случаи на отвличане и на опити за отвличане в други щати, но обикновено похитителите не правят повторни опити. Също така се занимаваме със списъците на наскоро избягали затворници от федералните или щатските места за задържане. Теоретически един беглец може добре да употреби три милиона. Но това отвличане е било много грижливо подготвено, така че който и да е бил извършителят, непременно е трябвало предварително да прекара известно време близо до мястото. Навсякъде разпространяваме снимки. Може би някой ще разпознае някоя физиономия.

Савана погледна въпросително към Питър Спейндж от щатската полиция.

— Не мога да добавя много повече. Резултатите от изследванията в болницата ни казват, че имаме работа с двама мъже с кръвни групи „А“ положителна и „О“ положителна. И двамата са с тъмна коса. Горедолу това е всичко. Госпожа Вандермиър не можа да ни помогне с нищо. Проследихме всички наскоро пуснати под гаранция в щата, но като не се смятат трима, останалите са ясни. Занимаваме се с тези трима, но двамата са от различни кръвни групи, а третият е много малко вероятен кандидат.

Савана погледна Сам, който представляваше местната полиция, но той бавно поклати глава.

— Търсим игла в купа сено, а и даже не знаем за коя купа става дума. Савана, трябва ни помощта на Мегън.

Савана беше обезсърчена.

— Знам. Но не ми е приятно да я насилвам — тя се обърна към последния човек в стаята, една жена консултант, специалист по преодоляване на последиците след изнасилване. — Ще имаме ли смелостта да ѝ окажем натиск?

— Мисля, че се налага — каза жената, след това се коригира. — Мисля, че трябва. Тя не иска нито да ме види, нито да ме чуе. Изцяло отхвърля мисълта за терапия, индивидуална или друга. Но вече измина една седмица от освобождаването ѝ. Макар състоянието ѝ на уплаха да е все още много силно изразено, все пак не е както беше миналия понеделник. Можете да натиснете, но много внимателно.

Савана не искаше да натиска никого никъде. Тъкмо беше приключила с един пълен ден в съда и въпреки че ѝ предстоеше да оформи делото в понеделник, напрежението нямаше да изчезне до произнасянето на присъдата.

Мислеше да посети Мегън през уикенда. И да, щеше да натисне. Имаше намерение да разреши този проблем.

Изправена в креслото си, тя се обръщаше последователно към всички, задаваше въпроси, питаше за допълнителни ресурси, към които можеше да се обърне през следващата седмица. След това, когато ѝ беше ясно, че няма какво повече да прави, тя им благодари за присъствието и обяви края на срещата.

Сам остана след напускането на другите.

— Как върви процесът?

Тя вдигна уморено вежди, но каза:

— В действителност много добре. Имаше един-два гафа, но това е нищо. Мисля, че имаме добри шансове да спечелим.

— Ако не мислеше така, нямаше да отидеш на процес.

Тя се усмихна дяволито.

— Вярно.

След това го заглежда по-подробно. Беше се подпрял на ръба на масата и се чувстваше видимо много добре физически. И все пак приличаше на човек, измъчван от някаква мисъл.

— Говорих със Сузън оная вечер — каза тя. — Спомена, че те е виждала.

— Така ли?

— Ъхъ. Имам впечатлението, че е било нещо повече от здравей на улицата.

— Беше — каза той по начин, който казваше много повече.

Савана прикри усмивката си с ръка.

— Не изглеждаш осакатен. Предполагам, че ти си излязъл победител?

— Не мога да кажа кой от двамата ни е спечелил или загубил. В някои отношения везните са в равновесие.

Савана забарабани с пръсти по устните си и не каза нищо.

Сам я погледна в очите.

— Е, добре. Какво мислиш?

Едно от хубавите неща в отношенията между нея и Сам беше тяхната честност. Като отпусна ръце в скута си, тя каза:

— Мисля, че обичам сестра си и че ти ще бъдеш добър към нея, но че тя ще бъде много трудна за справяне, ако решиш да се заемеш с нея.

— Вече го направих — категоричният му отговор я изненада.

— Ох. Ах, добре тогава, мисля, че трябва да те прегърна и да ти пожелаю сполука.

Сам си я представи как прави това, помисли си дали да каже на Сузън за това и реши, че е много добре, ако измъкне нещо от Савана точно в този момент.

— Искам да те питам нещо — каза той. — Всъщност тя е закачена за теб. Знаеш ли това?

— Закачена? — това не се хареса на Савана. Беше прозвучало патологично. — Не мога да приема този израз.

— Но тя е. Непрекъснато се измерва спрямо теб. Стяга се винаги, когато спомена името ти. В началото беше убедена, че има нещо помежду ни.

— Няма.

— Знам, ти също, но на Сузън ѝ потрябва известно време, за да повярва.

— Вярва ли сега?

— Мисля, че да. Все още се вълнува, когато говоря за теб. Не се осмелих да ѝ кажа, че днес ще те видя и, пази Боже, тя случайно точно сега да влезе през тази врата и тогава ще стане страшно.

Савана се усмихна.

— Говориш така, сякаш си под чехъл.

— Няма нищо смешно, Савана. Тя е невероятно ревнива към теб. Дали винаги е било така или я обвинявам несправедливо?

Усмивката на Савана изчезна.

— Не, не. Може би положението се усложнява от това, че се виждаме на работа. Но между мен и Сузън винаги е съществувало съперничество, както при всички сестри.

— Вие сте близначки — той събра двата си пръста. — Трябва да бъдете така.

— Ние сме сестри — с пръстите си тя направи едно широко отворено V. — Понякога сме така — след това съжали за казаното. — Близки сме. Не трябва да казвам, че не сме. Но е истина, че се състезаваме помежду си.

— Не забелязвам да правиш такова нещо.

Савана си помисли за чувствата на неадекватност, които все още от време на време я спохождаха. Когато беше с Джеърд, неговото внимание към нея ги прогонваше. Все пак те не я оставяха на мира.

— Правя го, само че малко по-различно от Сузън.

— Тя мисли, че ти си много по-умна от нея.

— Предполагам, че това е мит. Кой знае колко е умна Сузън? Тя никога не се е назорвала. Нямах ли намерение да ѝ дам малко зор, Сами?

— Аз? И през ум не ми минава такова нещо.

— А какво смяташ да правиш?

Той помисли върху това внимателно и след минута обяви много спокойно:

— Да я направя щастлива. Да ме направи щастлив.

Савана беше на мнение, че го каза по много мил начин. Ако той можеше да направи това, което иска, тя щеше да се радва за тях.

— А пиенето? — попита тя силно заинтересована от мнението му. — Мислиш ли, че това е сериозен проблем?

— Не бих нарекъл Сузън закоравяла алкохоличка, ако имаш предвид това. Пиенето не е всичко за нея. Когато е заета, не мисли за алкохол. Посяга към бутилката само когато изпитва досада или е ядосана, или самотна.

— Не можеш да бъдеш непрекъснато с нея.

— Не. Но може би съм в състояние да ѝ предложа някаква цел.

— Като...

Той се ухили.

— Да ме направи щастлив. Какво би казала, ако се опитам да я опитомя?

Като пхна ръката си под каишките на чантата си, Савана се изправи.

— Бих казала, че не си с всичкия си. Не предполагах, че имаш намерение да я превъзпиташ.

— Така е. Но ако тя предпочете да стои вкъщи и да обмисля каква да бъде вечерята...

— ... и ти не се върнеш, защото си изпратен по спешна задача, какво ще прави тя? — преди да погледне Сам, тя заопипва чантата си.

— Обичам те, Сами. Знаеш го. И също така обичам Сузън и няма нищо, което би ме зарадвало повече от това, да ви видя заедно, но ако намеренията ти са сериозни, това заслужава сериозно внимание. Аз мога да приема отсъствията, защото имам моя собствена работа, но ако Сузън няма с какво да се занимава, какво ще прави?

— Не знам — сви рамене той. — Ще трябва да ѝ намеря нещо.

— Тя ще трябва да си намери нещо сама. Има неща, които тя може да прави, но усилието трябва да произлезе от нея самата, ако ще излезе нещо. Не е достигнала точката на желание за опит.

— В такъв случай ще трябва да я побутна до тази точка.

— Как смяташ да го направиш?

— Не знам.

— Аз се опитвах. Нищо не излезе.

— Значи сега ще опитам аз.

— Ами ако пак не излезе нищо?

— Не знам. По дяволите, Сави, защо си толкова умърлушена, когато става дума за Сузън?

— Не съм умърлушена — прекъсна го бързо Савана, а след това попита кротко: — Умърлушена ли съм?

— Ти не мислиш, че тя не може да се измъкне от трапа, в който се намира.

— Разбира се, че мисля...

— Не, не мислиш. Честно.

— Честно, мисля. Но не може някой друг да направи това вместо нея. Тя трябва да се справи сама.

— И ти нямаш желание да помогнеш? — той стана от масата и я погледна в очите. — Разбирам, че говориш за пиенето ѝ. Знаеш какво става, но нямаш желание да направиш нещо, за да го спреш.

— За какво говориш? Приказвала съм ѝ хиляди пъти за това пиене. Настоявах, молих я да спре. Тайно проверявах барчето ѝ. Само дето не съм я наричала алкохоличка и не съм я замъквала към някоя психиатрия, но какво друго мога да направя? Не мога да я държа за ръка двадесет и четири часа в денонощието.

— Може би не искаш тя да успее.

— Можеш ли да повториш?

— Ти ме чу. Вече призна, че двете сте в постоянно състезание помежду си. Може би се страхуваш, че ако тя се промени и постигне нещо в живота, ще излезе напред.

— Не вярвам, че чувам това — промърмори Савана.

— Вярно ли е?

— Не, не е вярно. Съперничеството не стига чак дотам. То никога не е стигало дотам, че да има победител и победен.

— Сузън мисли, че тя е победената.

— Е, какво, имало е случаи, когато аз съм мислила, че съм победената. Така че сме квит — тя наведе глава и притисна с два пръста болката между очите си. — Не искам това. Не днес. Имах много дълга седмица — премести пръстите си върху устните си, след това бавно изправи глава. — Аз наистина обичам Сузън, Сам, но не съм неин пазач. Само кажи и аз ще направя каквото мога, за да

помогна, но няма да ръководя вместо нея живота ѝ. Прекалено много съм заета с управлението на моя собствен.

Сам, също както нея, нямаше никакво желание да продължи спора.

— Уикендът е пред нас — изрече той тихо. — Ще можеш да си починеш.

С усмивка и отправен към небето поглед, тя каза:

— Господи, надявам се, че ще е така.

В десет часа Савана вече спеше непробудно в леглото на Джеърд. След разговора със Сам тя се беше срещнала с няколко от другите адвокати в отдела по произшествията, беше оправила нещата в офиса си, беше отишла на аеробика за първи път през тази седмица, беше се отбила вкъщи за малко багаж.

Джеърд я бе погледнал в лицето и сложил на леглото. Сгушена в него, тя беше заспала почти веднага. Когато се събуди, беше от звука на гласа му, който се сипеше като топъл пясък от говорителя на стената.

— Сега е два часа и ви посещава малко кънтри в града на 95.3 FM, WCIC Провидънс. Това беше Белами Бръдърз, а това е Кроуел и Кеш. Аз съм Джеърд Сноу и ще ви забавлявам с най-студено кънтри до шест часа. В сърцето на нощта останете с мен...

Савана се прозя, след това се засмя и протегна. Обичаше да се разбужда от гласа на Джеърд. Още повече обичаше да я разбужда тялото му, но това беше специално удоволствие, запазено за специални случаи.

Като се почувства необикновено оживена за средата на нощта, тя отхвърли одеялото и се плъзна навън от леглото. Като се спря за малко, само колкото да се освежи в банята, тя скоро се понесе надолу по стълбите. Преди една седмица би се ужасила от мисълта, че може да тича насам-натам из станцията във фланелата на Джеърд. Но тя беше опознала достатъчно къщата в сърцето на нощта и знаеше, че Джеърд ще е сам в кабината.

Когато влезе в офиса, го видя със спуснати около врата слушалки, с наведен поглед към една купчина листи. Той не я забеляза

и в продължение на цяла минута тя само стоеше и го гледаше през стъклената стена.

Той е хубав мъж, си помисли тя, въпреки че в нейния ум хубостта му беше свързана с неговата разсъдливост, нежност и интелигентност. Тя не знаеше много нещо за подробностите от миналото му. Бяха прекарвали толкова малко време заедно, че дълбочината на чувствата ѝ я плашеха. Но тя не можеше да ги игнорира. Когато помислеше за него, сърцето ѝ се надигаше. Нервните окончания дълбоко в стомаха ѝ също, а когато го погледнеше, както го гледаше сега, изпитваше вълнение, примесено със същото вътрешно спокойствие, което беше свързвала с него от самото начало.

В този момент той погледна нагоре и като я видя, разцъфна в широка усмивка. Точно толкова ѝ трябваше. Тя премина през офиса, влезе в кабината и затвори много здраво вратата след себе си. После отиде до мястото, където той беше седнал, и плъзна едната си ръка около врата му.

Той я прегърна и притегли към себе си, обърна лицето ѝ към неговото за целувка. Тя му предложи една, а след мълчаливото му насърчение още една. Той можеше и щеше да му бъде много приятно да продължи в същия дух още известно време, но знаеше, че ще поиска нещо повече, и то много наскоро. Затова се задоволи с двете целувки и попита:

— Как спа?

— Чудесно.

— Очаквах, че ще се намираш в окаяно състояние. Много се изтощи.

— Струва ми се, че тази седмица най-после свърши.

— Можеше да поспиш малко повече.

Тя поклати глава.

— Събуди ме гласът ти и едно празно легло. Чувствах се самотна. Реших, че може би ти изпитваш същото.

Той плъзна ръката си по гърба ѝ.

— Бях самотен.

Прекарвайки пръсти през косата му, тя попита:

— Как си на тема кафе?

— Преди малко направих една кана. Искаш ли?

— Ммм, да — оставяйки го за момент, тя отиде в кухнята през офиса, наля си една чаша и се върна.

Джеърд постепенно намаляваше звука от едната песен и включваше следващата. Тя се поколеба, като се страхуваше да не го обезпокои и почака на вратата, докато се чу втората песен. Той ѝ направи знак да го приближи и я привлече върху скута си.

В продължение на една минута той само я разглеждаше. Забавляваше го начинът, по който се спускаше неговата фланела до средата на бедрата ѝ и разкриваше много от кожата ѝ. Беше му приятно да гледа как конската опашка отскачаше при всяко нейно движение. Привличаха го следите от сън в очите ѝ и лекият розов цвят по бузите ѝ.

— Изглеждаш чудесно — неспособен да контролира желанията си, той плъзна ръка надолу по крака ѝ. — Достатъчно ли ти е топло?

— Ъхъ — тя отпи една глътка от кафето си. — Джеърд?

— Ммм?

— Защо кънтри? — когато той хвърли въпросителен поглед назад към рафта с картоните, тя продължи: — Можел си да купиш всяка станция, която ти хареса. Защо тази?

— Когато я купих, не беше кънтри. Беше джаз. И не вървеше добре. Другите ми станции са кънтри. На хората от Роуд Айлънд им трябваше една добра кънтри станция и ето ни.

— Когато купи другите станции, те кънтри ли бяха?

— Не. Едната беше музика от миналото, другите две за топкласации 40.

— Защо ги промени?

— По същата причина, поради която промених тази. Не вървяха добре, а и съществуваше нужда от добро кънтри. Освен всичко аз обичам кънтри.

Това беше, което я интересуваше.

— Как се случи така?

Той повдигна едното си рамо.

— Това е добра музика. Гладка. Успокояваща. Понякога по-лека, друг път по-сериозна. Качеството на гласовете на изпълнителите не се удавя в други боклуци. Не ти се налага да се мъчиш, за да разбереш думите.

— Ти слушаш ли думите?

Той кимна.

— И аз — призна му тихо. Когато ставаше дума за музика, тя беше безнадеждна романтичка. — Текстът може да бъде приятно пикантен — тя беше на мнение, че най-често се говореше за любов, но вместо да го каже, тя отпи още малко от кафето си. — Сузън слуша. И Мегън.

— Как е тя?

— Мегън? По телефона звучи по-добре. Утре ще я посетя — гласът ѝ стана по-малко уверен. — Трябва да започне да ми помага при разследването. На толкова малко други неща можем да разчитаме.

— Нищо от ФБР?

— Нищо. Не бях се изправяла срещу толкова чисто изпипано престъпление. Невероятно е. Нито една грешница, която да ни насочи. Мога да разбера, че Мегън не иска да мисли за тези, които са ѝ причинили зло, но ако не мисли за тях, те никога няма да бъдат хванати.

— Мислиш ли, че тя несъзнателно потиска нещата?

— Това беше първото, за което си помислих. Но не мисля, че вече съм на това мнение. Не ми изглежда, че се обърква, когато я питам. Тя просто не желае да отговаря. Трябва да преодолее това. Трябва да има нещо, което да може да ми каже за тези хора. Или къде са я държали, или какво са ѝ давали да яде. Ако е получавала храна Макдоналд всеки ден, ние ще знаем, че наблизо е имало Макдоналд ресторант. Но най-много ни са нужни физически описания. Ако тя се съгласи да сътрудничи на един полицейски художник, можем да разполагаме с рисунка, която да пуснем в движение.

— А тези хора сега не са ли много далече?

— Вероятно. Но можем да ги проследим. Господи, така се надявам, че Мегън скоро ще ни каже нещо.

Докато разговаряха, Джеърд беше почувствал лекото нарастване на напрежение в тялото ѝ. Винаги беше така, когато Савана мислеше за работата. Справяше се добре, но плащаше висока цена. От него зависеше да намали тази цена.

Като остави едната си ръка около нея, той си сложи слушалките и намали постепенно звука на последната песен, като в същото време говореше спокойно и бавно в микрофона.

— Слушате студено кьнтри 95.3 FM, WCIC Провидънс, а това беше Хайуей 101. Часовникът показва два и двадесет и пет, температурите са непостоянна и около четиридесет и пет градуса. Затворете добре вратата и се настанете удобно. Ще ви предложи поредица от шест и ще започна с триото Доли Партън, Линда Ронщад и Емили Харис. Тук е Джеърд Сноу в сърцето на нощта. Ще бъда отново...

С изключването на микрофона музиката се усили. Няколко секунди по-късно той остави слушалките на масата и обхвана с две ръце талията на Савана.

— Кога ще бъде процесът? — попита той.

— В края на следващата седмица, струва ми се.

— Какво ще правиш тогава?

Тя се засмя слабо.

— Ще догонвам работата, която ме е чакала, докато съм била на процес.

Той я погледна скептично. Когато тя кимна в потвърждение на това, което беше току-що казала, той я попита:

— Няма ли да си вземеш няколко дни отпуска?

— Не разполагам с време.

— Направи нещо — той замълча. — Сигурно Де Бар не е чак такъв робовладелец.

— Не. Причината съм аз. Държа да не губя контрол върху нещата.

— Както я караш, рано или късно ще грохнеш.

Тя поклати глава.

— Този път не беше толкова лошо. Ти помогна.

Той не би могъл да помоли за повече. Все пак не беше достатъчно.

— Нека помогна още. Ще измисля нещо за следващия уикенд. Поне можеш да използваш за почивка уикенда, нали?

— Ммм, но може да не съм свободна. Споменах на Сузън, че трябва да заведем Мегън някъде. Моето семейство има къща в Марко Айлънд. Трите обичахме да прекарваме там ваканциите си до завършване на колежа. Със Сузън решихме, че ако можем да вземем и Мегън, това ще бъде за нея едно отлично разсейване. Тя има нужда от

нещо. Ако моят процес завърши следващата седмица, можем да тръгнем следващия уикенд.

Джеърд почувства едно старо познато разочарование. А след разочарованието дойде и досадата. Той се замисли, замисли се за Савана, замисли се за ситуацията. И му стана ясно, че не го захвърлят заради някаква групичка никакви политици, но че имаше нещо по-дълбоко и по-лично, и в този смисъл важно. Беше съгласен със Савана, че ако пътуването е полезно за Мегън, трябва да се осъществи.

С бързо движение на пръстите си той освободи касата ѝ от конската опашка и обви ръката си с дългите кичури.

— И така, кога ще те имам за уикенда? — попита той.

Тя почувства прилив на вътрешна топлина.

— По-следващия?

— Тогава ще спускам лодката във вода.

— Мога ли да помагам?

Той кимна бавно.

— Разкажи ми за нея — за лодката. Колко платна има?

— Три. И един мотор. И модерна кухня. И едно голямо легло.

— Колко голямо?

— Достатъчно голямо.

Двамата се смееха. Едва когато Джеърд изправи главата си, Савана разбра, че песента на триото беше свършила и вече се чуваше нещо друго. Тя се заслуша. Песента беше „Бавен танц“.

— Искаш ли? — попита той тихо. Тя кимна и като остави чашата с кафе и слезе от коленете му, влезе между ръцете му в същото време, когато той се изправи. Никога не ѝ беше минавала мисълта да танцува с Джеърд, но сега тази мисъл не можеше да се сравни с нищо от живота ѝ до този момент. Той държеше едната ѝ ръка ниско до бедрото ѝ, другата му ръка, която я беше прегърнала, я притискаше към него така, че телата им да прилепват плътно. Ритъмът на музиката напомняше спокоен пулс. Той се движеше по него, но бавно, бавно и съвсем леко се навеждаше към нея.

Савана се почувства в обкръжение — от ръцете му, краката му, топлината, която излъчваше. Обонянието ѝ долавяше нещо мъжко, топло и опияняващо. Като движеше лицето си срещу врата му, тя почувства пулса му. Този пулс беше в синхрон с бавното, уверено полюляване на тялото му, което беше в синхрон с ритъма на музиката

— като всичко това беше в синхрон с нейните желания и стремления. В този момент нейният свят се намираше в състояние на съвършена хармония.

Изпитвайки пълно блаженство, тя се надигна на пръсти и обви още по-плътно с ръка врата му. Беше прекрасен момент, един от тези моменти, които тя искаше да може да запази и да може да повика обратно при себе си, когато пожелае. Не чувстваше самота, нито страх, а просто любов.

Подчинявайки се на някаква несъзнателна воля, тя отпусна назад главата си и го погледна. Очите му срещнаха нейните, едното със странна светлина, и двете със замрежени сиви точки. Той наведе главата си и я целуна веднъж, два пъти, три пъти.

При третата целувка телата им почти не се движеха и никой от тях не забеляза кога „Бавният танц“ беше последван от „Хубаво е“. Бяха сигурни, че е така.

Докосвайки с върха на езика си устните на отворената ѝ уста, Джеърд започна да разкопчава копчетата ѝ едно по едно.

Савана се вкопчи здраво в раменете му и прошепна:

— Ти си на работа.

— Знам. Всичко е наред. Няма да правим нищо — но той вече я милваше, държеше в ръцете си голите ѝ гърди, леко ги мачкаше, провокираше зърната ѝ с бързи, леки докосвания. Чувстваше как плътта ѝ търси неговите форми и се вместваше в тях. Ръцете ѝ притиснаха силно врата му, дишането ѝ вече не беше равномерно.

— Джеърд.

— Всичко е наред, скъпа. Само пипам. Хубаво ли е?

Главата ѝ се отпусна назад, очите ѝ се затвориха.

— Мммм.

Отстъпвайки крачка назад, той се настани върху стола си и я притегли между отворените си крака. Преди тя да има достатъчно време да се подготви за това, той притисна гърдата ѝ към устата си. Тя извика от изненада при усещането за влага, извика още веднъж, когато той започна да смуче. Докато си помагаше с ръка, цялата му уста обработваше зърното ѝ. Усещането от подръпването се пренесе направо в утробата ѝ и това я накара да се отпусне по-близо. Чудеше се дали не е сложил нещо в кафето ѝ, когато той освободи едната гърда,

покри с палеца си мокрия ѝ център и незабавно насочи вниманието си към нейното другарче.

Тя заби ръце в косата му. Удоволствието, което той ѝ даваше, беше толкова силно, че ѝ носеше болка, но вместо да се отдръпне назад, се притискаше все по-силно към него. Когато този път тя извика, името му прозвуча като ехо.

— Обичам да правя това — прошепна той срещу разгорещената ѝ плът.

— Но ние не можем. Не тук. Не сега.

Една част от Джеърд знаеше, че тя има право. Другата част знаеше, че има още три песни до следващото му включване и той не можеше да измисли по-прекрасен начин за запълване на това време.

— Само още малко.

Тя се опита да протестира, но той освободи и последното от копчетата на фланелата и я бутна настрани. Ръцете му запълзяха нагоре и надолу по двете страни на тялото ѝ, като с всяко движение свличаха пликчетата ѝ все по-надолу.

Изведнъж Савана разбра, че е много против това той да спре. С разтуптяно сърце тя отпусна ръцете си върху раменете му и изви в дъга гърба си. Той разбра сигнала ѝ и отново засмука гърдата ѝ, а в същото време ръцете му намериха сигурен подслон.

Те бяха магия. Само след минути тя ги молеше за облекчение, но не искаше то да бъде едностранно. Свличайки се на колене, тя даде свобода на пръстите си и те се нахвърлиха върху колана му. След като отстрани тази пречка с вдигнати към Джеърд очи, тя откачи кукичките в горната част на панталона му, после дръпна ципа надолу.

— Това е лудост — измърмори тя.

Той се поотмести, за да улесни заниманията ѝ с ерекцията му.

— Не е.

— Е. Би трябвало да работиш — ципът беше свален. Докато го доразсъбличаше, насочи погледа си надолу към твърдата плът, която беше освободила. Той е хубав и тук, помисли тя. Висок и изправен, силен, велурен. Пръстите ѝ му отдадоха за миг дължимата почит, а след това, след като не беше повече в състояние да удържи порива си, тя се наклони надолу и го пое в устата си.

— Господи — извика той с последни сили и я изправи толкова бързо, че тя не успя да разбере какво точно става, докато не се

почувства върху коленете му и здраво нанизана.

Огънят, който изгаряше вътрешностите ѝ, я накара да простене шумно. Тя задържа дъха си и се опита да си наложи да намали темпото. Изглежда Джеърд правеше същото с краен резултат едно сладостно, забавено люлеене един срещу друг, едно продължение на неотдавнашния танц, но вече с по-интимно слети тела.

Засилването на възбудата беше бавно и постоянно, наградата — експлозивният им финиш. Когато бурята утихна, те останаха в същата поза, задъхани, с опрени едно към друго мокри чела. Савана изведнъж избухна в насечен смях.

— Веднъж видях една карикатура. Една дисководеща седеше с голи гърди пред микрофона си и съобщаваше на слушателите, че се надява, че са получили наслада от музиката, колкото нея самата. Наблизо един мъж си обуваше панталоните — тя се засмя още веднъж, малко нервено, и каза с много добро настроение: — Трябва да се засрамиш, Джеърд Сноу. Ами ако се разбере какво си направил току-що?

— Няма никакво съмнение, че ще ми отнемат разрешителното, и знаеш ли какво? — той взе лицето ѝ в ръцете си и го обърна срещу своето. — Това никак не ме интересува — целуна я. — Това струваше далеч повече от разрешително за водене на радиопрограми.

В продължение на една минута Савана го гледаше леко замаяна от чувствата, които изпитваше. Тя каза с много тих, идещ от сърцето глас:

— Има случаи, като този, когато заедно с това, че се чувствам толкова щастлива, се чувствам и виновна.

Положително Джеърд не искаше да чуе точно това.

— Защо виновна!

— Защото имам толкова много. Гледам Сузън. Гледам Мегън. Имам толкова много.

— Заслужаваш това, което имаш.

— Може би заслужавам кариерата си. Много съм се трудила за това. Но не заслужавам теб. Понякога се чудя какво да правя с теб.

Джеърд погледна надолу към точката, където двамата продължаваха да бъдат недвусмислено съединени, и произнесе бавно:

— Според мен, както виждам нещата, каквото правиш с мен, го правиш отлично.

Бегла усмивка премина по лицето ѝ, но веднага след това тя стана изведнъж много сериозна.

— Сигурна съм, че не съм очаквала да срещна някога човек като теб.

Възхищението ѝ топлеше Джеърд като слънце.

— Какъв съм?

Тъй като не знаеше как да изрази с думи това, което чувстваше, тя каза просто:

— Ти си... тук. Ти си спокоен, сигурен. Ти си стабилизираща сила.

Той искаше да ѝ вярва, но не беше сигурен, че ще успее.

— Ти си една от най-стабилните жени, които познавам.

Тя го погледна скептично.

— Повечето стабилни жени не треперят, когато са сами късно през нощта.

— Откъде знаеш? Не ги виждаш по това време. Сигурно правят нещо още по-лошо. Освен това треперенето няма нищо общо със стабилността ти като личност. То е характерно за силните хора, при които напрежението не може да намери друг отдушник. Някои се справят с това напрежение както дойде. Други го задържат в себе си. Това си ти. Ти си максимално мобилизирана, когато работиш. Напрежението се изразява в треперене нощем.

Много внимателно той започна да я отделя от себе си. Когато тя стисна бедрата си около неговите, той каза:

— Моите песни скоро ще свършат. Най-добре е да бъда готов — като я изправи на пода, той се наведе, за да ѝ вземе пликчетата и да ѝ ги подаде. След това се изправи и започна да се облича. Но след малко придърпа наблизко едно кресло и я настани в него. Когато седяха коляно до коляно, хванати за ръце, той каза: — Не искам да се чувстваш виновна за това, че сме заедно.

Тя не искаше да се чувства виновна. Господи, как не искаше! Заклучена в погледа му, тя си пожела да бъде свободна от чувството за вина и щастлива до края на времето.

Все пак тя си помисли за Сузън и много сериозно за това, което Сам ѝ беше казал, и колкото и да изглеждаше неподходящ моментът, чу собствения си глас да казва:

— Когато растяхме, Сузън беше тази, която събираше погледите на момчетата. Това ѝ беше необходимо, защото аз се представях по-добре в училище и тя трябваше да блесне в нещо друго. Тя се омъжи за Дърк точно когато аз завършвах правното училище. Много често съм си задавала въпроса дали не постъпи така, за да се изкачи едно стъпало над мен. Аз имах моята кариера, тя имаше брак. После нейният брак пропадна, докато аз продължавах да раста в кариерата — тя замълча, погледна ръцете си, които изглеждаха бледи до тези на Джеърд. — Искам Сузън да бъде щастлива. Много искам.

— Никой не се е съмнявал в това.

Тя вдигна погледа си.

— Напротив, Сам. Днес ми го каза. Не бил сигурен дали нарочно не избутвам Сузън напред, тъй като не искам това съперничество. Никога не съм поглеждала на това по такъв начин, не съм мислила подобно нещо, но може би е било подсъзнателно. Просто не знам. Избутвала съм я, доколкото съм мислила, че това е разумно. Може би не съм била много наясно. Понякога обвинявам за всичко работата си, казвам си, че съм много заета, че не мога непрекъснато да надничам над рамото ѝ, но може би това е само едно извинение, за да се скрие истината.

— Не можеш да проникнеш толкова дълбоко във всичко, Савана.

— Но трябва. Искам да постъпвам правилно.

— Правиш го.

— Но не помагам на Сузън.

— Тя е възрастна. Самата ти го каза и аз съм съгласен с теб. Не можеш да направиш нищо повече. Тя е длъжна да поеме живота си в собствените си ръце.

— Но аз толкова много се тревожа за нея...

Джеърд правеше усилия да я разбере. Той рядко виждаше собствения си брат и това не го правеше нещастен, но Савана в това отношение беше от по-друг калъп.

— Нещастна ли е в истинския смисъл на думата?

— Ти видя бутилката скоч под ръката ѝ. Тя е готова всеки момент да я надигне, ако нещо я ядоса. Слава Богу, Сами не е безразличен към нея. Той може да запълни това, което ѝ липсва. Надявам се, че не греша. Аз не можах да направя нищо.

Джеърд докосна лицето ѝ.

— Не можеш да направиш всичко, Савана. Ако ти самата представляваш важна част от проблема на Сузън, твоите усилия очевидно ще останат без резултат — той сграбчи един кичур от косата ѝ. — Кога ще я видя?

— Скоро.

— Кога?

— Не знам.

— Все още ли се страхуваш, че ще хлътна по нея и ще забравя за теб?

Със спокойна усмивка Савана поклати глава.

— Не мисля, че се страхувам.

— В такъв случай искам да се срещнем с нея и със Сам, и с Мегън.

— Мислех, че много държиш на това, да бъдеш в сянка.

— Това, в което съм сигурен, е, че нямам намерение да се изкача по стълбите на Сената и да се развикам оттам, за да мога да попадна в първата страница на „Журнал“.

— Мълвата има крила. Ако бъде забелязан между Сузън и Мегън, каймакът на обществото на Провидънс много бързо ще разбере, че Джеърд Сноу е зашеметяващ мъжага.

Той леко се усмихна.

— Ти го казваш. Имаш предубеждение — когато Савана поклати глава, той довърши простишко: — Може би съм в състояние да поема този риск.

Но Савана не беше сигурна, че тя може да го поеме.

— Аз мисля — започна тя с по-тих глас, отколкото преди, — че бих искала да те задържа за себе си малко повече.

— Можеш да ме имаш за себе си. Никой не може да отнеме това, което имаме тук или горе или при теб. Но аз искам да знам за живота ти. Искам да знам кой още участва в него — гласът му стана по-плътен. — Искам да знам какво стои пред мен.

Думите му бяха придружени от напрегнатост в погледа и в гласа, които тя не беше очаквала. Скритото съдържание на думите му отне дъха ѝ.

Сутринта на следващата сряда Сам се завърна в къщата си след двадесет и четири часов работен ден. Той намери Сузън във всекидневната с един мъж, когото не познаваше. Изразявайки удоволствието си, че го вижда с усмивка, тя бързо го приближи и плъзна ръка около кръста му.

— Питам се кога ще се върнеш.

— Какво става тук? — попита той небрежно, но в очите, които нито за момент не се откъсваха от непознатия, личеше тревога.

— Хайде — тя го хвана за ръка и го отведе в стаята. — Това е Денис Бекър. Той ми помага. Имаме идеи, които много ще ти харесат. Денис, Сам Крейг.

Двамата мъже се ръкуваха, Сам много по-предпазливо, отколкото Денис, който каза:

— Удоволствие е за мен да се запознаем, Сам. Работил съм със Сузън и преди това с баща ѝ, но тази работа е нещо съвсем различно. Имаш изключително приятна къща. Взаимодействието между светлина и линии е фантастично. Когато работата свърши, ще имаш нещо, с което ще се гордееш.

Сам бавно се обърна към Сузън. Много тихо и спокойно той попита:

— За какво става дума?

Сузън се гушна в него и заяви гордо:

— Декорирам дома ти. Беше ми казал, че нямаш време и талант. Е, аз имам и едното, и другото, а каквото нямам, го има Денис. Съставили сме цялостен план с диаграми, снимки, предварителни разчети. Ела да видиш.

Тя се опита да го дръпне към себе си, но той се задържа на мястото си. Беше прекарал последните двадесет и четири часа в дебнене на двама от най-големите наркотрафиканти в Роуд Айлънд. Един от техните клиенти си беше инжектирал свръхдоза кажи-речи пред очите му. Беше му се наложило да заведе човека до болницата,

където той малко по-късно почина, и по този начин да се покаже на сцената.

Последното нещо, което искаше да види в този момент, беше въпросният план.

Като потърка пръсти по горната си устна, той се замисли в търсене на горе-долу тактични думи.

— Ъх, Сузън, не мислиш ли, че можем да свършим това друг път?

— Но Денис сега е тук.

— Друг път? — повтори той.

— Но всички планове са тук. От теб се иска само да кажеш какво искаш и ние ще се заемем веднага с поръчката. Ще са необходими поне три месеца за доставката на повечето от материалите.

Като чувстваше все по-нарастващата си досада, Сам правеше каквото може да запази гласа си тих и равен.

— Не мисля, че сега е подходящото време.

Но ентузиазмът на Сузън беше премного голям, за да обърне голямо внимание на предупреждението му.

— Сега е идеалното време. Денис пристигна от Ню Йорк. Двамата с него много мислихме по въпроса и сме готови за действие.

— Трябваше да ме предупредиш.

— И да пропадне изненадата? — тя се отдалечи от него, наведе се над канапето и взе оттам един многоцветен чертеж на всекидневната му стая, мебелирана до крайност. — Не мислиш ли, че е великолепно?

Сам бързо съзнаваше, че най-лошото не беше неподходящият момент. Ако Денис беше дошъл от Ню Йорк с подробни чертежи, и нищо по-малко от това, вече бяха налице сметки, които трябваше да се плащат. Макар че все още Сузън не беше поискала нито един цент, Сам се мъчеше да разбере дали, ако тя се опира на собствените си ресурси, няма да го доведе до фалит.

Изведнъж най-основните различия между тях надигнаха глава и го удариха между очите. Като нямаше сили да посрещне всичко това след напрегнатия ден, който беше преживял, той каза:

— Аз съм капнал. Лягам си — завъртя се на тока си и напусна стаята.

Доста обърквана, Сузън премести погледа си от мястото, където той беше изчезнал, към Денис и след това обратно.

— Дай ни една минута — каза тя и хукна след Сам. Стигна го на стълбите и продължи до него просъсквайки: — Сам, Денис е тук.

Без да променя крачката си, Сам продължи направо към спалнята. Захвърли якето си на леглото.

— Прекрасно. Двамата правите визити.

— Той не е тук, за да прави визити, а за да върши работа.

— Чия работа? — той измъкна през глава фланелата си и се показва под нея малко по-измачкан, но не и по-спокоен. — Не моята. Не съм го канил и съм съвсем сигурен, че не съм го наемал.

— Никой не го е наемал. С присъствието си тук той ми прави услуга. Няма да получи никакви пари, докато не се съгласиш с плановете.

Сам захвърли фланелата си върху якето.

— И колко ще получи тогава? Десет хиляди за услугите си?

— Пет хиляди плюс разноски и комисионна за мебелите. Като декоратор не е лош.

Сам избухна в смях.

— Като декоратор не е лош. Сузън, нямам излишни пет хиляди за Денис, даже и ако оставим Денис настрана, твоят предварителен разчет вероятно превишава три пъти бюджета ми — той изрита обувките си. — Забравила си с кого имаш работа — приседна на леглото и се зае с чорапите си.

— Ако работата е в парите, аз ще ти помогна.

— Няма да стане.

— Защо не?

Той я прободеше с поглед.

— Защото не обичам такива работи. Когато си купувам къща, това значи, че мога да си го позволя. Ако я декорирам, ще направя това според възможностите си. Не мога да бъда обект на благотворителност. До твоето появяване мислех, че финансово съм в много устойчиво положение. Не искам да казваш, че не печеля достатъчно. Плащам от собствената си кесия, Сузън. Аз не съм жиголо.

Тя беше смутена, но това не продължи повече от една минута.

— Мислех, че ти трябва хубава къща.

— Вече имам хубава къща — почти кресна той, захвърляйки единия си чорап — и ми е противно онова малко човече долу, противна си ми и ти, когато къщата ми, такава, каквата е, не отговаря на никакви изисквания. Това място тук ми харесва. Никога не съм казвал, че съм хукнал да го декорирам и никога не съм ти давал разрешение да предприемаш каквото и да е — той захвърли и втория си чорап и се изправи.

— Не очаквах това.

— Какво си очаквала? Да говорим? Да обсъждаме? Да си сверяваме мненията? — все повече го обземаше царствен гняв, който се прибавяше към ядовете, които бешеbral през напрегнатата безсънна нощ. — Що за отношения са това, между другото?

— Много добър въпрос — каза Сузън. Изведнъж я прониза болка, която се изрази във възмущение. — Изглежда съм се заблудила.

— И още как! Познаваме се от малко повече от две седмици и ти вече си мислиш, че аз ще ти се подложам да ме газиш. Нека ти кажа нещо, скъпа — той направи движение като че си пробожда гърдите с палеца си, — няма женска, която да постъпи така с мен. Аз съм мъжът в моята къща. Аз вземам решенията.

Сузън беше изумена.

— Не мога да повярвам, че чувам това — промърмори тя, а след това повиши глас. — Ти си шарлатанин, Сам Крейг! Ти развяваш дълга коса и пееш либерална песен, но това е фасада. Ти си ченге като всяко друго. Твоята женска е добра за две неща, храна и секс. С нищо не си по-добър от неандерталец.

С ръце на кръста той я гледаше свирепо. Както не носеше нищо върху себе си, освен провисналите си джинси, и с озлобената си физиономия, наистина изглеждаше първобитен.

— Може би, но така стоят нещата. Живях дълго време сам и не ми харесва този или онзи да нахлува при мен с лека танцова стъпка и да се превръща в господар. Тази къща е моя. Разбра ли? И още нещо, не ми харесва, когато се прибирам вкъщи от работа мръсен и уморен, да те намирам в най-добро настроение, като с някакъв полуидиот се настъпвате под масата.

Сузън зае неговата собствена гневна поза, слагайки ръце на кръста си.

— Може би това, което не ти харесва, е, когато се връщаш от работа, да намиращ мен. Точка.

Той прокара пръсти през косата си и извърна поглед.

— Уморен съм. Не ми трябва този бълвоч.

Сузън, която отдавна беше забравила, че беше много важно да говори тихо, извика:

— Нямаше да има никакъв бълвоч, ако се беше отнесъл малко по-сериозно. Но ти не можеш да бъдеш такъв, нали? Доставя ти удоволствие да ме поставяш в смешно положение. Винаги си бил такъв — тя изпъна тялото си. — Добре, не ми трябва този бълвоч. И въобще не знам защо си ми потрябвал.

— Защото — провлече той саркастично, — защото ти харесват заниманията ни в леглото. Погледни истината в очите, скъпа, това е същината на всичко.

— Ти си грубиянин.

Той се изсмя рязко.

— Грубиянин? Аз? Виж ти кой го казва.

— Не съм груба.

— Искаш ли да те цитирам?

Тя не искаше и беше толкова много разстроена, че не ѝ трябваше нищо друго, освен набързо да изчезне.

— Мислех, че бихме могли да постигнем някакъв компромис, но виждам, че е невъзможно. Ти си загубена кауза, Сам. Ти не ставаш за нищо. Абсолютно за нищо.

С разлюляна коса тя се завъртя около оста си и изхвъркна от стаята, докато все още последната дума беше нейна.

В сряда следобед Савана произнесе заключителната си реч пред съдебните заседатели. Думите, с които съдията се обърна към тях, бяха кратки и конкретни и те в три часа се оттеглиха на съвещание. Савана се прибра в офиса си, за да изчака завръщането им, но в девет те бяха освободени поради напредналото време. Загубила надежда, че присъдата ще бъде произнесена, Савана се отби вкъщи, за да провери пощата, преди да отиде при Джеърд.

След като през нощта беше спала в неговото легло, тя се събуди, без да се чувства особено удобно.

— Винаги ли е така? — попита той, след като беше сменен на сутринта от следващия дисководещ, тъкмо навреме, за да събуди Савана. Сега стоеше изправен до леглото, а тя седеше на ръба и се облягаше върху него, докато той ѝ милваше гърба.

Савана знаеше, че такова събуждане е божествено. Пожелаваше си да може да му се наслади пълно. Но се чувстваше напрегната.

— Когато един процес продължи повече от три-четири дни, залогът е по-голям. Много са трудни минутите, когато съдебните заседатели не са се появили още в залата.

— Имаш ли представа колко ще се бавят?

Тя поклати глава срещу корема му, после обви с ръце кръста му.

— Би могло да бъде два часа или два дни. Не искам да започна да мисля за нещо по-дълго от това.

За щастие това не ѝ се наложи. Съдебните заседатели се върнаха малко след обед същия ден с решение за виновност в деветнадесет от двадесет и шестте точки по обвинението. Това определено означаваше победа за Савана и щата. А след победата последваха многобройните интервюта с медиите и една среща с Пол. Както това беше при нея традиция, Савана заведе помощниците си, в този случай Арни и Катерин, на специална вечеря, за да им благодари за сътрудничеството по делото, но честването не продължи дълго. Савана искаше да се прибере вкъщи. Не се чувстваше добре.

Джеърд ѝ се обади в девет. Вече беше научил за присъдата, по-рано тя му беше оставила съобщение и той бе следил бюлетина на новините, но не беше разговарял с нея от сутринта.

— Сигурно си развълнувана.

— Тъхъ.

Измина минута, преди тон да каже нещо. След това:

— Не ти личи.

— Много съм уморена.

— Трепериш ли?

— Много съм уморена и за това. Лягам си.

Това не прозвуча характерно за тази Савана, която той познаваше. Ако не спеше, беше будна и правеше нещо. Той изпита чувство на загриженост.

— Добре ли се чувстваш?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм.

— Мога ли да намина?

— Тъхъ. Само че ще бъда много лош компаньон.

— Не настоявам за гръмотевичен смях. Ще чета, докато почиваш.

— Не. Мисля, че предпочитам да бъда сама. Ела съвсем за малко. Съгласен ли си?

— Разбира се — каза той, но със затварянето на телефона разбра, че не беше. Така, както прозвучаха думите на Савана, не го успокоиха. Ако нещо я измъчваше, искаше да знае какво е. Искеше да знае какво означава съвсем за малко.

Беше свикнала да бъде сама. Той искаше тя да се прости с този навик.

За да избегне опасността да получи нов отказ, той тръгна с колата си към къщата ѝ. Трябваше да чака много дълго, след като натисна звънеца ѝ. Най-после тя се появи на вратата.

Беше без грим, косата ѝ висеше над раменете. Дългият ѝ пеньоар я обвиваше плътно и беше стегнат в кръста, а голите ѝ крака изглеждаха много крехки. Фактически тя цялата изглеждаше крехка, както той бързо разбра. Да, беше уморена. Нещо повече, изглеждаше съсипана.

— Тревожех се — каза той, за да обясни присъствието си и влезе, преди тя да може да протестира.

Не че щеше да го направи. Дълбоко в себе си тя се радваше на идването му. Беше му казала да не идва, но той все пак беше дошъл, което говореше за загриженост и привързаност. Говореше и за сила. Той се беше противопоставил на молбата ѝ. Малко мъже от тези, с които се беше познавала напоследък, биха постъпили така.

Все пак повече от всичко друго я радваше това, че няма да бъде сама.

Тя се върна бавно при канапето във всекидневната и легна, свивайки краката си под пеньоара. Той приклепна до нея.

— Не се ли чувстваш добре?

— Нищо ми няма.

Докосна лицето ѝ. То беше студено, както и ръката ѝ, която той държеше в своята.

— Поздравления за делото. Трябва да се гордееш със себе си. Аз се гордея с теб.

Усмихна се слабо и прошепна:

— Благодаря.

— Представи се много добре по новините. Беше хубава и се държа хубаво.

Тя отново му се усмихна, но усмивката ѝ не се задържа дълго. Миг преди да затвори очите си, той можеше да се закълне, че е видял в тях кладенец от тъга. Много леко той погали косата ѝ.

— Съществува ли разочарование в края на един процес?

— Понякога — кимна тя, без да отваря очи. — Живял си и си се вълнувал много дни и изведнъж процесът повече не съществува.

— Това ли чувстваш сега?

Измина време, преди да му отговори.

— Не. Чувствам облекчение за това, че е свършил. Беше труден. Имам и много още, за което да мисля.

— Като Мегън?

— И теб.

— Ммм. Много ми харесва начинът, по който прозвуча това. А ако можеше да прибавиш и една малка усмивка към думите си... — тя му се усмихна. — Недостатъчно е. Опитай още веднъж.

Този път усмивката ѝ беше по-пълна, ако и малко безпомощна. Тя отвори очите си, за да го погледне. Той беше толкова сладък. Толкова нежен. Господи, тя го обичаше!

Усмивката ѝ бавно се стопи. Несъзнателно тя стегна краката си още по-силно.

Джеърд беше чувствителен към всяко нейно движение.

— Не се чувстваш добре. Стомах?

— Много съм добре.

Той настоя.

— Дали не е стомахът ти?

— Имам болки.

— От нещо, което си яла?

Тя поклати глава и отново затвори очи.

— Месечният ми цикъл започна днес следобед.

От всички възможности тази беше най-далече от ума му. Но сега той си припомни целия разговор, който бяха провели веднага след първия им полов контакт. Тя беше повече от готова да задържи неговото бебе. Бяха спорили относно достойнствата на варианта за отглеждане на бебето от един родител. Беше ѝ казал, че иска да участва в отглеждането.

Но сега нямаше никакво бебе. Той изведнъж почувства неочакван прилив на тъга.

— Ах, Савана — прошепна той, — съжалявам.

— Няма нищо. Просто болки.

— Не е само това.

Тя го погледна и се сепна от израза на лицето му.

— Може би така е по-добре — каза тя, като се опитваше да звучи безгрижно, но без никакъв успех. — Аз имам мой живот, ти имаш свой, ние почти не се познаваме.

— Аз те обичам.

Очите ѝ леко се разшириха. Секунди след това бързо поклати глава.

— Не ме познаваш достатъчно добре.

Това беше лишено от смисъл както за Джеърд, така и за нея, но все пак той го почувства и си струваше повторението.

— Аз наистина те обичам.

Сърцето ѝ отекуваше глухо.

— Но аз не съм за теб. Имам кариера, като Елис. Не мога да ти предложа това, което ти трябва.

— Можеш да ми дадеш дете. А то е част от желанията ми.

Тя се замисли за бебето, което не съществуваше, затвори очи и сподели тихо:

— Не знам защо напоследък толкова много мислих за него. Не съм толкова стара. Мога да имам деца през следващите десет години.

Беше истина, но от тази истина тя не се почувства по-добре. Савана се зарови по-дълбоко между възглавниците.

Джеърд леко я погали под брадичката.

— Мога ли да ти донеса нещо? Аспирин? Чай?

Тя поклати глава.

— Това може да се случи следващия месец или по-следващия — ѝ пошепна нежно. — Нямам никакво намерение да вземам мерки

против това.

— Може би трябва да вземем мерки. Може би в това се съдържа някакъв сигнал. Може би не ми е писано да бъда бременна точно сега.

— Никакви знаци. Изминали са само две седмици. Някои двойки чакат с години — когато не последва реакция от нейна страна, той сложи ръката си върху стомаха ѝ и леко я придвижи. — Мога ли да те поддържа?

— Тъкмо това правиш.

— Да те поддържа в ръцете си.

Тя вдигна рамене.

Не знаеше със сигурност какво означава това, но не беше не. А той изпитваше нужда да я държи. Плъзгайки ръцете си под нея, като в същото време се надигна, той се обърна, седна и я нагласи така, че тя вече почиваше отпуснато върху него с удобно свити крака.

— Добре ли ти е така?

Тя кимна, но малко ѝ се плачеше. Не беше само цикълът, а всички най-различни неща, които ѝ се бяха случили в последните две седмици — Мегън, Джеърд, процесът и навършването на тридесет и една години. Обикновено тя гледаше на нещата откъм приятната им страна, но сега беше останала без сили и не го направи.

— Защо утре не избягаш от работа? — попита Джеърд. Устните му бяха притиснати срещу челото ѝ, гласът му звучеше донякъде грапаво. — Почивката ще ти се откажи добре.

— Имам толкова много да наваксам.

— Но не си добре.

— До сутринта ще бъда.

Той искаше да ѝ се противопостави, но откъде можеше да бъде запознат с интимните функции на тялото ѝ?

— Твърдо ли ти е решението за Марко Айлънд в събота?

— Ако Сузън може да уреди резервация. Там ще си почина. Така е най-добре, след като без друго не можем да бъдем заедно пълноценно.

— Ти нищо не разбираш — каза Джеърд, привличайки погледа ѝ с очи. Говореше бавно, леко резливо, което беше достатъчно, за да подчертае мислите му. — Бих могъл да ти създам приятни моменти. Не е само сношението. Също и ти можеш да се грижиш за мен. Вече си ми

го показвала. Но това не е единствената причина, поради която искам да бъда с теб. В нашия случай сексът не е единственото.

— Знам.

— Знаеш ли?

Тя кимна.

— Искам да бъдеш с мен този уикенд, все едно дали ще се чукаме или не.

Обзе я неприятно чувство.

— Трябва да отида със Сузън и Мегън.

— Разбирам — каза той, като се опитваше много сериозно наистина да разбере.

— Ако можех, щях да избира каквото и да е друго време, но за Мегън е важно да бъде сега, а и за Сузън. Тя и Сам са имали спречкване. Мисля, че за нея е добре да преодолее последствията още сега.

— Много добре — кимна той, но се чувстваше онеправдан. — Мога да направя много неща.

— Сега, когато процесът завърши, този уикенд ми изглежда най-добър за екскурзия. Ще тръгнем късно утре и ще се върнем в края на неделния ден.

— Свикнал съм да бъда сам.

— Не казвай това — помоли тя с измъчен глас. Причиняваш ми болка.

Така беше. Не искаше Савана да ходи във Флорида със Сузън и Мегън. Искаше я за себе си. Като я държеше близо до себе си, той заговори над главата ѝ:

— Не постъпвам почтено. Знам, че за теб е важно да отидеш. Ще ми липсваш. Това е всичко.

— Ти също ще ми липсваш — прошепна и свря главата си в гърдите му. Като че ли с част от съзнанието си долови нещо като звън, но беше много дълбоко потънала в топлината на Джеърд, за да обърне внимание, докато той самият не спомена за това.

— Очакваш ли някого?

Озадачена, тя вдигна очи и поклати глава.

— Беше звънецът на вратата ти — чу се нов звън и не можеше да има съмнение в това. Той погледна часовника си. — Десет и петнадесет. Имаш ли представа кой може да е?

Тя отново поклати глава, при което звънецът се чу за трети път, после четвърти, пети и шести в бърза последователност.

— Някой е ядосан — реши той. Отмествайки Савана, се плъзна изпод нея. Когато тя направи усилие да стане, той я притисна обратно надолу. — Нека аз.

За жена с материалните възможности на Савана, тя не беше разглезена. При такива случаи обикновено не се бавеше много, но сега остана неподвижна. При сегашното си състояние разбираше, че е важно да се движи по-малко.

Джеърд разпозна Сузън още в мига, когато отвори вратата. Макар че я беше зървал само веднъж преди това, тя не беше жена, която един мъж ще забрави лесно. От една страна, гъстата ѝ кестенява коса правеше толкова силно впечатление. От друга, цялата ѝ фигура напомняше статуя и като статуя беше необикновена. Този път тя не държеше бутилка скоч, но беше ясно, че съвсем наскоро беше пила. Миризмата беше слаба, но лесно разпознаваема.

Упоритият звън много добре предаваше досадата ѝ. Тя личеше в израза на лицето ѝ, когато той ѝ отвори вратата, въпреки че изчезна по един почти комичен начин в момента, когато го видя.

— О, Боже! — тя се огледа вляво, след това вдясно. — Да не би да съм попаднала на грешен адрес?

— Не — каза Джеърд, като се отдръпна назад, за да ѝ направи път. — Хайде, влизай.

Но Сузън не се помръдна. Тя го гледаше с все по-голям интерес, гримасата ѝ се появи отново на лицето ѝ.

— Ти си момчето разносвач на Савана — тя се приведе напред и извика: — Савана? — Но очите ѝ нито за момент не се откъснаха от Джеърд.

Савана, обхваната от силна паника, замръзна върху канапето. Знаеше, че рано или късно Сузън трябваше да научи за Джеърд, но предполагаше, че това ще стане по-късно. Точно сега не искаше тази среща между двамата. И при най-благоприятни обстоятелства тя съвсем не можеше да се мери със Сузън по външен вид, а сегашното положение далеч не беше най-доброто.

Но срещата беше неизбежна и не ѝ оставаше друго, освен да избере някаква приемлива форма на поведение за себе си. Първото, което ѝ мина през ума, беше да се присъедини към Джеърд на вратата,

но това изискваше твърде голямо усилие. Надигна се от мястото си и извика:

— Суз, влизай.

Сузън свали погледа си от Джеърд и бързо премина покрай него. Когато спря пред Савана, беше намръщена.

— Какво се е случило?

— Нищо особено. Изтощение, болки.

— Болки — Сузън въздъхна в отчаяние. — Болки. Значи пак стана така. Всичко е готово, за да отидем за един уикенд на слънце и море и ти навлезе в любимия си цикъл. Всеки път става така.

Савана мислеше, че този път не трябваше да бъде така, макар и не поради същата причина, която имаше предвид Сузън. Тя погледна към Джеърд, който беше последвал Сузън в стаята и стоеше прав отстрани с ръка в джоба.

— За съжаление нищо не зависеше от мен — каза тя на Сузън. — Всичко наред ли е? Не те очаквах.

— Очевидно — изрече бавно Сузън. Погледът ѝ подскачаше от сестра ѝ към Джеърд и обратно. — Разносвач? Какво носи този път?

— Малко утеха — каза Савана, без да се замисля.

— Утеха? Откога ти трябва утеха? Ти си спечели делото. Това трябва да те радва. Още една победа за каузата на справедливостта.

На Джеърд като че ли не му харесваше тонът ѝ. Изпитваше същото неприятно чувство, както когато слушаше брат си. Но тя не му беше брат, тя беше сестра на Савана. Надяваше се, че Савана знае най-добре как да се отнася с нея.

— Беше победа за хората от този щат — обясни спокойно Савана. — Радвам се, че приключи.

— И така, кой е той? — попита Сузън, като завъртя глава към Джеърд.

— Приятел. Сузън, Джеърд.

Сузън го огледа бавно от горе до долу.

— Не лош за приятел — погледна коженото му яке. — Не мисля, че е от битака — тя си свали коженото палто, захвърли го върху свободния край на канапетото и се отпусна в близкото кресло. — Ще идва ли с нас?

Савана беше очаквала със сигурност, че Сузън ще хвърли мрежата си още в първия момент, но това не ставаше. А Джеърд, който

изучаваше Сузън с голямо любопитство, съвсем не изглеждаше омагьосан. Това придаде на Савана известна увереност в себе си.

— Въпросът — опита се тя да опрости нещата — е дали ще дойдеш с нас. Какво се е случило?

— Знаеш какво се е случило — промърмори Сузън, като гледеше свирепо. — Сам Крейг е мръсник. Знаеш ли какво се осмели да направи? След като се измъчих да направя снимки от къщата му и да ги изпратя по куриер на Денис Бекер, прекарвайки часове на телефона да обяснявам на Денис какво смятам да правя и да му уреждам пътуването, Сам въобще не си помръдна пръста. Ако това е пример за това, как приятелите ти показват благодарността си, сигурна съм, че никак не държа да се познавам с този от тях — тя посочи с глава някъде около Джеърд.

Савана погледна Джеърд по начин, с който искаше да му каже, че трябва да остане спокоен, а след това отново се обърна към Сузън.

— Имаше намерение да декорираш къщата на Сам?

— Да, имах. Казах имах. Минало време. Сега не искам да направя нищо за Сам Крейг. Не искам да го виждам повече — тя се наведе напред с рязко движение. — Той е опашкар, знаеш ли това? Той е израстък от каменната ера. Да не би да мислиш, че има нещо общо с осемдесетте години? Помисли още малко. От тия, старомодните.

— Сам? — попита Савана с известна изненада.

— Да, Сам. Той взема всички решения. Никаква обмяна на мнения. Истинска диктатура. Той е кралят на замъка, точка. Чувала ли си някога за нещо толкова допотопно? — преди Савана да успее да отговори, Сузън се обърна към Джеърд: — И ти ли си от същия диктаторски тип или времето е успяло да сложи отпечатък върху миниатюрния ти мозък? Миниатюрен мозък — повтори тя, обръщайки се отново към Савана. — Това е, което имат мъжете и ако не си отваряме очите, няма да видим добро. Виж какво се е случило с динозаврите. Техните миниатюрни мозъци не са могли да се преборят с промяната и затова са измрели. Ако седим със скръстени ръце и оставим мъжете да управляват света, същата съдба може да сполети и нас — и с движение, с което искаше да покаже, че слага точка на всичко, тя отново потъна в креслото си.

Настъпи абсолютна тишина. След известно време Савана пое дъх и каза:

— Добре. Това е интересна теория.

— Теорията има достойнства. Мъжете са далеч по-малоценни от жените. Само виж какво правят с този свят. В Централна Америка и Северна Ирландия и в Близкия изток умират хора и не ги убиват жени — тя размаха ръка в знак на отвращение. — Не мога да разбера защо си губя времето с тях. Те не го заслужават. Нито за минута.

— Не знам — промълви замислено Савана. — Струва ми се, че има няколко неща, които само те могат да ни дадат.

Сузън беше изненадана, не от самите думи, а от това, че ги изговаряше Савана. Савана не беше сексуално същество. Беше интелектуално. По традиция тя беше тази, която говореше за злините на света, а Сузън подхвърляше намеците със сексуално съдържание. Изглежда, че в един момент ролите се бяха разменили.

Извинението на Сузън беше гневът ѝ към Сам. Мъчеше се да разбере какво беше извинението на Савана. След като я огледа с любопитство, тя попита:

— Добре ли си?

— Много добре.

Тогава трябваше да е Джеърд. Вече още по-любопитна, Сузън се обърна към него.

— Откъде познаваш Савана?

— Срегнахме се в рамките на нейните задължения — отговори той. Двете му ръце се намираха в задните джобове на панталона му и се изправяше почти лениво, като прехвърляше тежестта си върху единия си крак.

— И ти ли си адвокат? — попита тя и продължи, без да дочака отговор. — Не приличаш на мъжете, които Савана обикновено води вкъщи.

— Не вода тълпи от мъже вкъщи — протестира Савана.

Сузън прошепна:

— Не му казвай нищо за това. Нека се мъчи да гадае — тя се обърна към Джеърд: — Адвокат?

— Не.

— Политик? — попита тя, но самата се съмняваше. Той явно се чувстваше много добре както беше облечен, за да може да бъде причислен към хората, които прекарват часове наред в съда.

— Не.

Имаше нещо в него, което ѝ се струваше познато, но не можеше да определи какво точно. Една ужасна мисъл мина през ума ѝ.

— О, Боже, да не би да си ченге? — тя стана от креслото. — Защото ако си — запени се тя, като тръгна из стаята, — можеш да съобщиш на Сам Крейг всичко, което съм казала — тя се завъртя на токчето си. — Вие прекарвате и дните, и нощите в игра на стражари и апаша и дотам вършите всичко под прикритие, че хората рядко зърват истинския ви образ. Но аз видях истинския Сам и мога да кажа, че той не е рицар в ослепителни доспехи. Той е една въшка — тя насочи очите си към Савана. Погледът ѝ изведнъж беше станал предпазлив. — Виждала ли си го?

Савана започваше да мисли, че Сузън е истински увлечена.

— Не от миналата седмица. Кога се спречкахте?

— Вчера.

— Оттогава не се е обаждал?

— Шегуваш ли се? — каза Сузън със сарказъм. — Един Херкулес не може да се унижи дотам, че да поднесе извиненията си. Сигурна съм, че доколкото това го засяга, той е напълно прав.

— А доколкото ти си засегната, ти си напълно права.

— Разбира се.

— В такъв случай, както ми се струва, всичко е ясно — каза Савана.

— Точно така — с високо вдигната брадичка Сузън се върна в креслото си. Тя седна, кръстоса крака с изящно, движение и отпусна двете си ръце в скута си. Изглеждаше, че има намерение да остане известно време в тази поза.

Ако Сузън не беше сестра на Савана, Джеърд щеше да вземе коженото ѝ палто от сребърна лисица и да го вдигне зад гърба ѝ като груба покана да напусне. Беше му трудно да повярва, че тя е седнала там толкова доволна от себе си, без изобщо да си дава сметка, че е попречила на нещо. Тогава си спомни нещо от това, което Савана беше говорила и му мина през ум, че е напълно възможно Сузън да не се досеща, че има нещо, на което да се попречи.

Той реши да поправи това. Като приближи до канапето, приклепна, както беше направил и преди, обхвана тялото на Савана с две ръце и изрече много тихо, почти като шепот:

— Искаш ли сега този аспириин?

Тя поклати глава, усмихна се и прошепна в отговор:

— Чувствам се прекрасно.

— Може би трябва да си легнеш.

— След малко. Ти нали трябва да тръгваш наскоро за работа?

Той кимна.

— Искам, преди да тръгна да знам, че си добре.

— Много съм добре — увери го тя. Усмивката ѝ беше нежна, очите ѝ поглъщаха лицето му. — Но много се радвам, че дойде — той се наведе над нея и тя го целуна.

Сузън наблюдаваше с широко отворени очи. Беше повярвала на Савана, че тя и Джеърд са приятели. Очевидно това, обаче, беше само част от историята. Изглеждаше невероятно, че Савана, мозъкът, е романтично обвързана с човек със сексуалния магнетизъм на Джеърд, но Сузън не можеше да намери друго обяснение за тихия им интимен тон и онази целувка.

А целувката продължи. Онова, което според Джеърд трябваше да бъде кратко и нежно, се беше превърнало в израз на любов, а любовта не може да бъде насилвана.

Що се отнася до Савана, тя в миг забрави за присъствието на Сузън. Сузън се изкашля.

— Савана?

Този, който чу, беше Джеърд и той неохотно прекъсна целувката.

— Да? — отговори той.

— Виках Савана.

Савана премигна.

— Тъх?

— Прекъсвам ли нещо?

— Тъ... — тя погледна Джеърд с мътен поглед.

— Да, прекъсваш нещо — каза той. Гласът му беше малко подрезгав отпреди. — Но така или иначе аз трябва да си ходя.

Сузън отново почувства нещо като угризение, което не беше в състояние да си обясни напълно.

— Къде отиваш?

— На работа. От дванадесет до шест.

— От дванадесет до шест? — повтори тя като ехо, но даже когато изговори тези думи, я споходи страшното чувство, че е разбрала.

Гласът. Беше гласът. Гладък, но нисък и малко дрезгав. Прелъстителен. Неотразим. — Джеърд? Джеърд кой?

— Сноу — каза той. — Аз водя едно радиошоу...

— Знам — прекъсна го Сузън и веднага замълча. Когато той се изправи в пълен ръст, очите ѝ, широко отворени, го обхванаха и не искаха да се отклонят. Но той представлява баснословна гледка, помисли тя, и без друго си го беше представяла по подобен начин, след като имаше такъв глас. Сега вече можеше съвсем лесно да повярва на всички слухове, които беше усещала за него. Като личност той излъчваше същата увереност, която беше чувала в гласа му нощ след нощ.

Трябваше да забележи това по-рано, но беше прекалено заета със Сам. Предполагаше, че и сега е така, защото не изпита никакво желание да нападне Джеърд, което беше нещо съвсем несвойствено за нея. Чудеше се дали Сам не я беше лишил от някои оръжия. Ако това беше така, ето още една ябълка на раздора помежду им.

Но Джеърд Сноу. Джеърд Сноу и Савана? Не можеше да повярва.

— Вие двамата се виждате? — попита тя, въпреки че ѝ беше напълно ясно.

Савана кимна. И в този миг Сузън почувства прилив на гняв. Савана имаше своята кариера. На това отгоре се прибавяше и мъж като Джеърд Сноу. Не беше честно да притежава всичко.

Но Сузън нямаше намерение да се прави на глупачка пред Джеърд. В достатъчна степен беше социално животно и можеше да демонстрира снизхождение, независимо от чувствата си.

Тя се усмихна.

— Това е прекрасно, но трябваше да ми кажеш, Сави. От кога е така?

— Отскоро — каза Савана. Тя можеше да види, че гърбът на Сузън беше притиснат силно към възглавничките на креслото и знаеше точно какво правеше и чувстваше. — Запознахме се скоро след отвличането.

Сузън насочи усмивката си към Джеърд.

— Слушам твоето шоу непрекъснато.

— Радвам се.

— Ти го правиш, знаеш това. Никак не изпитвам желание да слушам през деня. Ти добавяш нещо — тя рязко се наведе напред и се

изправи. — Но аз ви прекъсвам — бързо взе палтото си в ръка и тръгна към вратата, намятайки го на рамото си в движение.

Разтревожена, Савана стана.

— Почакай, Суз. Всичко е много добре...

— Не, не — настоя Сузън. — Щях да се оплаквам от Сам, а вие можете по-добре да употребите времето си.

— Не си отивай — каза Джеърд. Мислите му съвпадаха с тези на Савана и разбираше, че за Сузън ще е по-добре да бъде с някого, отколкото сама. — Без друго тръгвам. Остани при Савана.

Но Сузън беше решила да тръгне и тръгна бързо. Беше решила да разиграе спектакъл, но вече разбираше, че това няма да е лесно. Искаше да си отиде, може би да повика и да покрещи известно време, най-сигурно да пийне, а нито едно от тези неща не можеше да направи при Савана.

— Ъхъ. Трябва да бягам. Радвам се, че се запознахме, Джеърд — тя отхвърли главата си над рамото и отвори вратата. — Сави, ще говорим утре.

— Мога ли да те оставя у вас? — попита Джеърд.

Това накара Сузън да замръзне неподвижна на стъпалата. Тя му отпрати предизвикателен поглед.

— Аз живея в Нюпорт. Не е възможно да отидеш дотам и да се върнеш навреме за твоето шоу. Освен това колата ми е тук. Но благодаря. Беше мил жест.

Савана се появи пред Джеърд.

— Какво ще правиш вкъщи?

— Какво правят повечето хора толкова късно през нощта?

— Остани тук. Можеш да си отидеш сутринта.

Но Сузън държеше да излезе.

— Ще говорим по-късно — каза тя, слизайки по стъпалата.

— В колко часа е нашият самолет? — извика Савана. Донякъде тя се опасяваше, че Сузън е разстроена и че може да се откаже от пътуването.

За нейно облекчение Сузън се провикна в отговор:

— Шест и тридесет.

После влезе в ягуара, запали мотора и се понесе надолу по улицата.

Сузън беше наела един малък самолет, който да ги отведе до Марко Айлънд. Той беше приятен и много удобен, въпреки че имаше моменти, когато Савана съжаляваше, че не са в обикновен препълнен самолет. Трите бяха в кабината зад двамата пилоти и ги измъчваше мълчанието. Нещо, което не беше добро предзнаменование за предстоящата почивка.

Сузън беше ядосана. Чувстваше се предадена, наранена, изпитваше ревност до такава степен, че не можеше да започне да анализира всичко, което я измъчваше. Беше мислила дали да не отложи проекта за уикенда, но това, да прекара съботата и неделята със Савана и Мегън, колкото и да беше сигурна, че ще бъде депресиращо, ѝ изглеждаше по-малко непривлекателно от партитата в Нюпорт, където щеше да се чувства самотна. Тя рядко поглеждаше към Савана и в тези случаи погледът ѝ беше недружелюбен. Разменяше по някоя дума с Мегън и даваше кратки отговори на въпросите на Савана, но главно беше затворена в себе си. По-скоро от злоба, отколкото от жажда, през цялото време се занимаваше с чашата си.

Мегън мълчеше не по-малко от Сузън. Беше заела място до прозореца и през по-голямата част от пътуването гледаше навън към облаците, като изпитваше съжаление, че не си е вкъщи в Провидънс. Тя не искаше да се вижда с никого, нито да бъде посещавана. Беше убедена, че целият свят знае за отвличането и е готов да я разглежда с любопитство. Все пак беше дошла по собствено желание. От една страна, Уил се нуждаеше от почивка. Той беше смазан от грижи, а тя искаше да му покаже, че положението ѝ се подобрява. От друга страна, имаше мили спомени от времето, прекарано във Флорида със Савана и Сузън. И този дух упорито я примамваше. И най-накрая тя знаеше, че не може да се крие вечно. Когато се завърнеше, щеше да направи нещо важно. Трябваше да бъде силна.

При всички случаи беше трудно. Можеше да води разговори със Сузън или Савана, но само съвсем кратки и на най-обикновени земни

теми. Неизбежно някаква фраза или дума щеше да провокира нещо вътре в нея и тогава щеше да си спомни какво е извършила и щеше да я завладее чувството на вина. Тя се молеше нещата да се пооправят през този уикенд.

Савана също имаше светли надежди. Къщата в Марко Айлънд беше голяма и хубава. Басейнът беше чудесен, частният плаж — топъл, чист и тих. И над всичко тях ги очакваше слънцето на Флорида. Савана беше убедена, че няколко часа от това слънце ще оправят настроението им и езиците им ще се развържат. Изпитваха остра необходимост да си бърбят както някога като между най-близки хора, само трите.

Разбира се, когато пристигнаха във вилата, беше почти десет вечерта, което правеше невъзможно да се мисли за благотворния ефект на басейна, плажа или слънцето. Двамата Стокли, мъж и жена англичани, които поддържаха мястото, ги приветстваха с ентузиазъм. Те поддържаха разговора по време на леката вечеря, в края на която Мегън и Сузън обявиха, че са капнали от умора. Савана остана известно време на задната веранда, откъдето се виждаше океанът. Много ѝ се искаше да бъде не там, а при Джеърд, и се чувстваше виновна поради желанието си. Почти не можеше да допусне, че той я обича и съвсем не знаеше какво да прави. Когато мислеше за него, тя се чувстваше ту радостна, ту ужасена. И двете емоции бяха неподходящи за уикенда. Мислеше и за работата, която ѝ предстои.

На следващата сутрин Мегън се събуди първа, но остана да лежи цял час в леглото, като донякъде се надяваше, че другите две ще се пекат на слънце, докато тя слезе долу. Не беше така. Савана се намираше навън и четеше сутрешен вестник, като заедно с това се наслаждаваше на пресните ягоди с крем, които госпожа Стокли беше сервирала. Когато Мегън се присъедини към нея, тя вдигна очи и се усмихна широко.

— Тъкмо навреме. Ако беше дошла по-късно, можех като нищо да ги изям всичките — тя бутна към нея сребърната купа и я подкани с поглед да седне. — Сядай. Яж. Чудесни са.

Мегън седна и посегна към ягодите.

— Сузън станала ли е?

— Не — с подчертано спокойствие Савана зараглежда вестника, докато Мегън се занимаваше с ягодите. След няколко минути вдигна глава. — Как спа?

— Не лошо — Мегън се усмихна малко смутено. — Липсваше ми радиото. Но тази вечер той не участва в предаването и няма да липсва нищо.

Джеърд. Сърцето на Савана се раздвижи неспокойно и трябваше да измине една минута, докато се укроти. И Мегън щеше да научи за Джеърд, но сега не беше време за това.

— Искаш ли да видиш вестника?

Мегън поклати глава.

— Вестниците действат потискащо, също както реалния живот.

— Реалният живот няма защо да потиска — когато Мегън завъртя очите си, Савана я попита: — Как е Уил?

— Много добре.

При този отговор Савана почти реши да изостави разговора. Но нещо я пришпорваше. След още няколко минути мълчание тя изрече много внимателно:

— Той ми каза, че има финансови трудности. Предложих му да наеме финансов съветник. Ако попадне, на когото трябва, ще има полза.

Отначало Мегън не отговори, но когато малко по-късно отвори уста, погледът ѝ беше насочен встрани.

— И аз му казах същото, но той не се съгласи. Много е горд.

— Което може да бъде сила или слабост.

— Ммм — тя наведе погледа си и съсредоточи вниманието си върху ягодите. Точно тогава се появи госпожа Стокли, за да налее горещо кафе и да вземе поръчката за яйцата. Когато Мегън отклони предложението ѝ, жената изпита определено неудоволствие.

— Много си отслабнала, Мегън. Продължаваш да си хубава, но си малко кокалеста. Знам какво мислиш — каза тя, като вдигна пръст. — Мислиш си, че ти завиждам, защото бих искала да съм слаба и може би имаш право. Но при всички случаи вие сте при мен за два дни и мой дълг е през това време да ви храня както трябва. Следователно трябва да ми кажеш какво искаш. Едно, две или три яйца? Леко сварени, на очи, бъркани или пържени?

Мегън не можа да сдържи усмивката си.

— Има неща, които никога не се променят — каза тя на Савана. А след това се обърна към госпожа Стокли: — Едно яйце, рохко.

— Две яйца, рохки, с кроасан — каза госпожа Стокли, която като че ли повтаряше поръчката, а след това се обърна към Савана. — Редовното ти меню?

Савана се намръщи. Редовното ѝ меню се състоеше от две яйца, разбъркани със сирене и орехово руло.

— Не съм яла това нещо от последния път, когато бях тук — тя прехвърли погледа си от госпожа Стокли към Мегън. — Дали да не опитам?

— Ще опиташ — каза госпожа Стокли и изчезна, преди Савана да може да възрази.

Малко по-късно Сузън излезе на двора. Докато Савана беше обвита в бледо оцветен халат, а Мегън носеше дълга роба от подобен материал, Сузън изглеждаше много драматично в свободно отпуснат бял кафтан. Той изтъкваше много сполучливо аления цвят на педикюра ѝ и червената ѝ коса, която в момента представляваше безумно безредие от къдрици и имаше даже още пообъркан вид по вина на топлината на южния въздух.

Като изпитваше известно безпокойство, но и решителност да не го покаже, Савана извика:

— Хей, Суз!

Сузън не се зарадва.

— Колко си весела и оживена — вече по-малко ядосана, тя попита Мегън: — Как се чувстваш, скъпа?

— Не зле — Мегън отправи взор към залива. — Денят е великолепен.

Савана остави без внимание гневната реакция на Сузън отпреди малко и проследи погледа на Мегън. Винаги беше обичала тази гледка, особено когато слънцето се намираше високо в чистото синьо небе, както сега. Лъчите му танцуваха между клоните и листата на високите палмови дървета и осейваха повърхността на басейна с форма на бъбрек с приятно забавляващи окото отражения. По-нататък, след басейна, се намираше покрит с пясък плаж, а след него бяха вълните. Тя си спомни как беше оприличила цветовете на Джеърд със синьо небе над пясъчен бряг. Тази мисъл я затопли.

— Трябва ли да останем при басейна? — попита тя, знаейки, че Сузън предпочита това място пред пясъка. — Или да отидем на плажа?

— Плажът — отговори Мегън, без да се замисля. — Винаги съм обичала звука на вълните. Снощи той ме приспа. Трябваше ми.

Сузън беше изтегната лениво в шезлонга си. Тя се занимаваше нещо с маникюра си, лицето ѝ беше малко намръщено.

— Това, което ни трябваше — каза тя с бавен и не особено приятен тон, — беше Джеърд Сноу, който да ни тананика. Ти знаеш за него, нали, Меги?

— Винаги съм знаела.

— Не си ли си се питала понякога кой е той в действителност? Или как изглежда? Или с коя се среща?

Мегън не отговори, защото Сузън изведнъж се загледа силно в Савана. Савана нервно потърка с дланта си ръба на стъклената маса.

— Не сега, Суз.

— А защо не?

— Защото ние сме тук, а той е там.

— И ти искаш да запазиш тайната си малко по-дълго? Сигурно си щяла да умреш, когато дойдох в къщата ти в четвъртък вечер. Защо, по дяволите, го остави той да отвори вратата?

— Той отвори вратата, защото аз не се чувствах добре и освен това не е чак толкова велика тайна, че се виждам с него.

— Но тогава, защо не ми каза?

— Защото все не се намираше подходящо време.

— Никога подходящо време — не ти вярвам. Прекарахме заедно рождения ден, целия ден и не ми казвай, че не си била с него тогава, защото аз не съм глупачка. А какво ще кажеш за телефонния разговор и онези малко унесени усмивки? И онова боди. Ти го купи заради него и ако това не е било подходящо време да ми кажеш, не знам какво друго време може да се нарече подходящо — тя спря, колкото да си поеме дъх. — В този ден имаше десетки случаи, когато можеше да кажеш нещо и още толкова след това. За Бога, аз съм ти сестра! Този човек не е кой и да е, но ти не счете за разумно да ми кажеш, че се познавате, а още по-малко, че имате нещо помежду си. Как мислиш, че съм се чувствала, когато, след като съм звънила на вратата ти, съм го намерила при теб?

— Ядосана — каза Савана. — Но ти нямаш право да бъдеш ядосана, Сузън. Може би засегната или разочарована...

— Ядосана!

Но Савана не се предаваше.

— Не. Трябваше да ти кажа по-рано, сгреших, но ми се струваше, че имам сериозни причини да не ти казвам.

— Сериозни причини, глупости!

— Имах.

Мегън извика:

— Ооо! — уплашени, Савана и Сузън обърнаха главите си към нея. — Какво има? Кой е човекът на Сави?

— Джеърд Сноу! — извика Сузън, преди Савана да може сама да съобщи името. — Тя си има работа с Джеърд Сноу.

Очите на Мегън се разшириха.

— Джеърд Сноу?

— Твоят Джеърд Сноу. Моят Джеърд Сноу. Джеърд Сноу на целия Роуд Айлънд, само че в действителност не е наш — тя гледаше с неприязън сестра си. — Той е на Савана.

За разлика от Сузън, Мегън запази пълно спокойствие. Очите ѝ останаха широко отворени и, макар и за кратко, тя се отдръпна от черната завеса, която се спускаше над нея през всичкото време след отвличането.

— Истина ли е, Сави?

Този кратък въпрос, зададен с тих, но развълнуван глас, съдържаше оправданието за това, че Савана беше настоявала и бързала за този уикенд. Често пъти в миналото Мегън беше служила за буфер между Савана и Сузън, беше заставала помежду им, когато споровете им започваха да стават абсурдни. Имаше случаи, когато Савана беше много против това. Но сега беше готова да разцелува Мегън.

— Истина е — призна тя с усмивка.

— Как изглежда той? — попита Мегън. — Хубав ли е?

Като продължаваше да се усмихва, Савана кимна.

— Висок? Добре сложен?

Савана продължаваше да кима.

— По радиото изглежда спокоен и уверен в себе си и в добри отношения със света. Такъв ли е в живота?

Тук кимането беше недостатъчно.

— Животът му е имал своите превратности, но сега той е много доволен от това, което прави.

— А гласът му? Винаги ли говори така? Господи, много обичам да го слушам. Кълна се, мога да слушам това лениво провлачено говорене цяла нощ...

— За Бога, Мегън — извика Сузън. — Стига си се лигавила. Ти си женена жена.

Мегън отговори със сила, която напомняше за някогашната Мегън.

— Разбира се, че съм женена, но това не означава, че не мога да се възхищавам от някого. Не казвам, че искам да имам нещо с него, а само това, че той ме вълнува. Аз обичам Уил — каза тя на Савана. — Не представлявам заплаха за теб.

— Знам това — отрони Савана нежно.

— И така, разкажи ми нещо повече за него. Какъв цвят са очите му?

— Сини.

Мегън пое въздух.

— А косата?

— С цвят на пясък. Руса, кафява, може би малко сребърна.

— На колко години е?

— Достатъчно възрастен, за да бъде наясно — подхвърли дяволито Сузън.

Савана се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Той трябва да бъде наясно, че си омъжена за работата си.

— Не съм...

— Колко време трябва да отделиш на един мъж? Сериозно, Савана, можеш ли да бъдеш едновременно адвокат и съпруга?

За първи път Савана премина в отстъпление.

— Никой не е споменавал за мен като за съпруга.

— Тогава жена. Любовница. Кой мъж е подходящ за твоето разписание?

— Ти си невероятна! — кресна Савана. — Онази нощ ти обвиняваше Сам, че е старомоден. Виж кой ги говори тия. В наши дни жените наистина са и едното, и другото и техните мъже ги уважават за това — много й се искаше да е прозвучала убедително, защото не беше сигурна, че е истина.

— Което повдига множество други въпроси — намеси се Мегън с достатъчно висок глас, за да привлече вниманието на двете сестри. — Как се запознахте? Кога го виждаш? Това трябва да е проблем в истинския смисъл на думата, след като той работи нощем.

— И аз бих искала да получа отговор на този въпрос — вметна Сузън с движение на главата, което трябваше да изразява високомерие. — Нормално е двойките да прекарват нощта заедно. Вие двамата не можете да постъпвате така.

Савана пое дълбоко дъх, за да се успокои. Тя нямаше нищо против тази част от предизвикателството на Сузън, особено след като по този начин разговорът се отклоняваше от въпроса как и защо са се срещнали с Джеърд. Не искаше да говори за това пред Мегън, особено сега, когато Мегън, както изглежда, е забравила за момент отвличането.

— Необходимо е малко въображение — изрече тя със сдържана усмивка.

— Посещавах ли го? — попита Мегън.

— Понякога.

— Къде живее? — попита Сузън.

Този въпрос смути Савана. Но тя не можеше да намери начин да се отклони, без с това още повече да възбуди тяхното любопитство.

— Той притежава една голяма викторианска къща, където се помещава радиостанцията. Живее на втория и третия етаж.

Мегън изпадна във възторг.

— Значи спиш в неговото легло, докато той е в ефир. Имаш ли представа колко жени в Роуд Айлънд ще се побъркат, ако разберат това?

Савана вдигна рамене.

— Трябва да им минава през ум, че той си има някоя.

— Не, не — възрази Мегън. — Не става дума за фантазии. Фантазия е това, че той говори на мен — тя почука с пръсти гърдите си. — И само с мен. Аз не мисля за неговата жена.

Сузън се оживи.

— Веднъж видях в Космополитън една карикатура. Там имаше една дисководеца, застанала гола пред микрофона, докато нейният човек си обуваше панталоните — Савана държеше чашата си с кафе до устните си и се криеше зад нея, но Сузън беше насочила цялото си

внимание върху Мегън. — Та тя казваше на слушателите си, че се надява, че са изпитали точно толкова удоволствие от албума, който им е предложила, колкото тя самата — погледна към Савана. — Същото ли правиш?

Савана щеше да се задави, ако в същия момент отпиваше от кафето си. Избавена от тази неприятност, тя потърси убежище във възмущението, като решително остави чашата на масата и се намръщи на сестра си.

— Това е личен въпрос, Суз, и неуместен.

— Съвсем не е неуместен. Говорим точно за това.

— А аз питам ли те какво правиш в леглото? Питала ли съм някога къде или как се чукате с Дърк?

Сузън продължаваше да държи главата си наклонена в същата леко високомерна поза.

— Не, но би могла. Чукахме се, където ни скимнеше, обикновено четири-пет пъти седмично. Опитвали сме пози, за които може би даже не си чувала. Имаше една, която използвахме в колата една вечер...

Като закри ушите си с ръце, Савана я прекъсна.

— Не искам да слушам...

Но Сузън беше набрала инерция. Тя изпитваше перверзно удоволствие от това да кара Савана да се чувства неудобно.

— Може би предпочиташ да чуеш какво правя със Сам. Той е великолепно животно, Савана. С чувство за ритъм. Не съм срещала мъж с такава прелест между краката си...

Сега се намеси Мегън.

— Недей, Сузън.

— Недей какво?

— Недей да опощяваш нещо, което трябва да бъде интимно и прекрасно. Ако Сам ти доставя радост, това е чудесно. Но не ни разказвай за интимните подробности.

Сузън не беше очаквала критика от тази посока.

— Ти искаше интимни подробности във връзка с Джеърд Сноу.

— Подробности, но не интимни. Аз не искам да узная действително интимните неща. Това е смущаващо.

Сузън, неспособна да повярва, местеше погледа си от едното лице върху другото.

— Какво ви е? Някога обсъждахме подобни неща през цялото време. Сега изведнъж и двете станахте много деликатни.

— Някои неща са свещени — каза Мегън и отправи невиждащ поглед към брега. Мислеше за Уил, мислеше за това, колко прекрасно беше сливането помежду им и за това, как сега не би могла даже да се съблече пред него. Белезите изчезваха, но споменът за тях оставаше. Когато си припомняше как Уил проникваше в тялото ѝ, тя си припомняше и за онези, другите, брутални действия.

Не беше необходима гениалност, за да се открие причината за това, че лицето ѝ беше така посърнало. Сузън мълчеше, а Савана сложи ръка върху ръката на Мегън.

— Ще се оправи — каза тя нежно. — Ще стане по-добре, Меги.

Мегън отклони погледа си, после кимна, а госпожа Стокли избра същия момент да се върне със закуската и по този начин да ги отклони от темата. Едва когато възрастната жена се върна в кухнята с поръчката на Сузън, Савана проговори.

— Съжалявам, ако съм засегнала някоя от вас с това, че не съм споменала по-рано за Джеърд. Може би е трябвало да го направя, но мислех, че постъпвам по най-добрия начин.

Вече дала израз на гнева си и предупредена от погледа на Мегън, Сузън бавно се успокояваше. Все още я измъчваше мисълта, че Савана беше решила, че е по-добре да не ѝ казва за Джеърд. Още повече я болеше за това, че Савана, която имаше още толкова много неща, имаше и Джеърд. Но беше факт, че след като го беше видяла на живо, Сузън не проявяваше интерес към него. Без съмнение, той беше привлекателен и имаше пропорциите на жребец. Но тези пропорции не изкарваха искри от нея. Положително не по начина, по който постигаше това Сам по дяволите, с неговата неандерталска кожа.

— Сериозна ли е... връзката ти с него? — попита тя Савана предпазлива, но любопитна.

— Не мога да кажа със сигурност — отвърна Савана и в този момент осъзна, че ако, както изглеждаше, Сузън изоставя враждебността си, тя ѝ дължи нещо повече от някаква двусмислица. — Да — поправи се тя, — това е нещо сериозно. Но не знам докъде ще доведе. Ти имаш право. Аз имам кариера. Ако му трябва жена, която да го чака всяка вечер с изискана вечеря, сбъркал е адреса.

— Сигурно е, че не иска това — каза Мегън. — Не и Джеърд Сноу.

— Как можеш да знаеш? — попита Савана, но предизвикателно.

— Просто така, знам — Мегън погледна Савана. — И още нещо, по-добре е да не ме слушаш. Напоследък много се заяждам.

— О, престани — скара ѝ се Савана. — Яж си закуската — тя почувства голямо облекчение, когато видя, че Мегън я послуша, защото не искаше нищо да попречи на спада на напрежението, който по вълшебен начин последва атаката на Сузън. За повече разговори щеше да има време по-късно. Сега за сега стигаше това, че ледът се разчупи.

Трите прекараха остатъка от сутринта и по-голямата част от следобед, като мързелуваха край басейна, като се печеха на слънцето или четяха на сянка. Въпреки че не говореха много, все пак се налагаше една атмосфера на другарство, подсладено от спомени за изминалото време, когато празнуваха ваканциите си или просто избягваха за няколко дни, за да се порадват на свободата си и една на друга. Сега, както и тогава, те не се отдалечаваха много от къщата, даже и за да ядат навън. Госпожа Стокли не отстъпваше на никоя друга готвачка, а освен това се грижеше с желание за тях.

След вечерята те се разположиха по шезлонгите на задната веранда. Нощният въздух беше топъл, наситен с аромата на пищната зеленина и на морето. По повърхността на басейна играеха лунни сенки, но истинското очарование беше в играта на светлината по вълните.

Седяха в различни пози — краката на Савана бяха праметнати един върху друг, на Мегън бяха прегънати и тя седеше върху петите си, а на Сузън бяха подпрени на дървения парапет пред нея. Всяка от тях пиеше от изящна чаша Амарета.

Дълго време бяха потънали в мислите си. Сузън, която не беше изпила повече от една чаша вино с вечерята, а сега имаше в чашата си ликьор, въздъхна и каза:

— Колко сложен става животът с остаряването. Мисля си за времето, когато някога идвахме тук. Най-голямата ни грижа беше с кого да се срещаме. Нещата бяха толкова прости. Бяхме толкова млади.

Савана обърна главата си срещу широките дървени летви на стола и каза:

— Изкарваш ни много стари.

— Понякога имам това чувство. Понякога мисля, че най-хубавите години от живота ни са минало. Погледни ръцете ми — тя ги вдигна, те изглеждаха грациозни на слабата светлина, която идваше от къщата. — Забелязвам линии, които миналата година ги нямаше и знам, че няма да изчезнат. Тялото не лъже.

Савана се засмя тихо.

— Ти си чудесна, Сузън. Не мога да повярвам, че се тревожиш за няколко линии по ръцете си. Ти не остаряваш, ти се подобряваш.

— Не, не. Остарявам. Във всяко отношение.

— Днес пое много слънце — напомни й Мегън.

— Но ми е приятно да имам тен.

— В такъв случай ще трябва да се примириш с бръчките — каза Савана.

Сузън я стрелна с поглед.

— И ти си се зачервила. Не се ли страхуваш за кожата си?

— Не. Има толкова много други неща, за които мога да се страхувам.

— Не мислиш ли за старостта?

— Мисля. Когато стана на четиридесет години, ще помисля малко повече, а когато стана на петдесет, ще мисля даже още повече. В момента повече ме интересува узряването, отколкото остаряването.

Мегън винаги се впечатляваше от това, че Савана винаги държеше особено много на строгото разграничаване на смисъла на думите.

— Каква е разликата? — попита тя.

— Узряването предполага растеж в положителен смисъл. То представя всички добри страни на стареенето.

Но Сузън не можеше да види никакви такива страни.

— Стареене, узряване, остаряване — всичките са еднакво лоши. Аз остарявам. Това е всичко. И като остарявам, какво получавам насреща?

Савана трябваше да си прехапе езика. Тя беше говорила многократно на Сузън за решението на този проблем и сега не знаеше дали има желание да спори по този въпрос.

Мегън не беше толкова колеблива.

— Получаваш нещо насреща.

— Какво например?

— Финансова сигурност.

— Имам я от деня, в който съм се родила.

Което беше едно от нещата, за които Мегън ѝ беше завиждала винаги. Но имаше и други.

— Имаш много приятели. Участваш в бордовете на три различни организации, или може би четири?

— Пет, но каква стойност има това? Наистина. Ходя на събрания няколко пъти в годината. Това е всичко.

— Би могла да направиш повече, ако искаше — каза Савана, преди да успее да се сдържи.

— О, да! Бих могла да работя. Ами много ти е лесно да внушиш такава неща. Твоят живот е програмиран за робство, моят не е — в търсене на съюзник тя се обърна към Мегън. — Искаш ли да работиш?

— Аз работя — отговори тя. — Грижа се за счетоводството — тя огледа учудените им физиономии. — Винаги съм била силна по математика. Тази работа е тъкмо за мен.

— Но да се занимаваш с цялото счетоводство? — каза Сузън.

— То не е много.

Савана се присъедини.

— Знаех, че водиш отделни сметки, но не съм се досещала, че може би вършиш и всичко останало.

— Все някой трябва да го върши. Уил не може. Когато трябва да се докосне до счетоводна книга, удря на камък.

— Не ползвате ли компютър? — попита Савана.

Мегън поклати глава.

— Уил не обича компютрите.

— И всичко се прави на ръка? — попита Сузън. — Грешка, Меги. Накарай го да вземе компютър.

Даже при слабата светлина изразът на лицето на Мегън беше красноречив. Уил нямаше възможност да похарчи пари за компютри, точно както не можеше да наеме финансов съветник.

— Най-малкото — каза Савана — това обяснява бъркотията на бюрото в офиса на горния ви етаж. Навсякъде се виждаха книжа — гласът ѝ беше много спокоен. — Спомням си, когато бяхме в училище.

Твоите неща бяха напълно разпилени. Ти знаеше къде се намира всяко едно от тях и винаги намираше веднага това, което ти трябва, но не зная как го правеше. Положително не беше спретната.

— И сега не съм по-добра — призна Мегън без ентузиазъм. — Опитвам се. Опитвам се. Хората, които почистват, идват само веднъж седмично и между всеки две техни идвания всичко се обърква. Но аз не обичам да чистя. Мразя чистенето — тя произнесе натъртено всяка отделна дума. — Сигурна съм, че за това е виновна майка ми, която беше маниак на тази тема. Тя винаги казваше, че тъкмо поради това, че нямаме нари, както някои други хора, това не означава, че не можем да живеем в чиста къща. И ме караше да чистя всичко и навсякъде. Когато напуснах къщата, се разбунтувах — тя изведнъж утихна и погледна надолу към ръцете си. — По времето, когато тя живееше с мен и Уил, имахме домашна прислужница. Радвам се, че я няма и не може да види какъв хаос съм сътворила.

Савана си мислеше за това колко безупречна изглеждаше спалнята ѝ в онази нощ и щеше да спомене за това, ако не знаеше, че Мегън има предвид по-сериозни бъркотии.

— Ти не си имала никакво участие във финансовите проблеми на Уил, Меги.

Мегън не каза нищо.

— Сави е права — одобри Сузън. — Не можеш да виниш себе си за това.

— За Уил щеше да бъде по-добре, ако се беше оженил за някоя като вас. Аз не му донесох нищо.

— Но Уил те обожава — възпротиви се Савана. — Бил е дълги години ерген, самотен човек. Ти му донесе щастие.

— Донесох му скръб.

— Не, щастие — поемайки набързо дъх, тя се захвана с това, което знаеше, че е в ума на Мегън. — Случилото се през миналата седмица не е твоя грешка, както не е и на Уил. То просто се е случило. Това беше грозно, болезнено събитие, но ти можеш, да го надживееш, Меги. Можеш.

Мегън мълча известно време и след това промърмори:

— Не мисля така.

— Разбира се, че можеш. Когато хванем престъпниците, те ще бъдат в затвора цял живот. Всяко малко нещо, което можеш да си

спомниш, би могло да ни помогне да ги хванем.

Мегън не отговори и вместо това като че ли се затвори в нейния си собствен свят. Тя отпи една глътка от ликьора в чашата си, облегна се назад и се загледа към хоризонта. Беше съвсем ясно, че не иска да мисли за онези, които я бяха отвлекли и изнасилили и Савана можеше да разбере това. Савана можеше също така да разбере, че да я насилва точно сега не беше най-доброто, което можеше да направи.

Тя потисна чувството си за неотложност, което изпитваше, когато си помисляше за всички липсващи ѝ нишки, и се намръщи.

— Но все пак какво ни доведе до този разговор?

— Говорихме за почистването на къщата, което и аз много мразя — припомни Сузън, — а преди това за работа и ми е все едно какво казвате, не ми трябва неприятностите, свързани с някаква служба. От проучванията личи, че жените имат все повече проблеми със сърцето и с високото кръвно налягане и това е така, защото все повече от нас — от вас — са заети с работа, отколкото преди десет или двадесет години. Жената не е създадена да се мъчи от седем сутринта до десет вечерта, облечена в строги задължителни дрехи.

Савана никога не си беше представяла сестра си облечена по такъв начин.

— Седем сутринта до десет вечерта? Какъв вид работа имаш предвид?

— Този вид, който носи престиж, власт и уважение — каза Сузън, без да се замисли.

Савана кимна.

— Разбирам — тя пое дъх и повтори като ехо: — Този вид, който носи престиж, власт и уважение.

— Ако си струва труда.

— Никакви възможности по средата?

— Какъв смисъл би имало?

— Смисълът е в това да се прави нещо интересно и следователно си струва.

— Ако това не е идеалистична гледна точка, здраве му кажи. Реалистично погледнато, не това е причината, поради която хората работят. Хората работят за пари, които не ми трябва, и за власт, каквато е моят случай.

— За какво ти е власт?

— Понеже това е основата на уважението. Искам хората да ме гледат и да знаят, че не съм никой.

— Ти си някой. И не ти трябва власт.

— Тогава защо трябва да работя?

Савана притисна чашата си към челото.

— Мисля, че се връщаме в самото начало.

— Имаш право. Цялата тази тема за работата ме подлудява, но винаги излиза на бял свят. Времената са се променили. Сега нещата са много по-прости, отколкото когато бяхме по-млади — гласът ѝ стана по-мек. — Никога ли не насочваш мисълта си назад, Сави? Животът ти е пълен със събития. Никога ли не изпитваш носталгия към по-простите времена, когато си имала по-малко отговорност?

Савана се замисли върху това за момент.

— Всъщност не. Отговорността има и положителна страна.

— Можех да се досетя, че ще каже това — каза Сузън на Мегън, която седеше мълчаливо и не разкриваше намерението, което вземаха мислите ѝ.

— Но аз говоря сериозно — настоя Савана. — С отговорността идва и контролът. Обичам да имам този контрол.

— Аха! Значи искаш и власт.

— Не власт. Контрол.

Това извади Мегън от мълчанието ѝ.

— Каква е разликата?

Савана почака малко, докато подбере точните думи.

— Това е мое мнение, имайте го предвид, но, както аз виждам това, властта съдържа нещо отрицателно. Тя има връзка с манипулиране — или на хора, или на събития. Контролът, от друга страна, предполага по-голямо лично участие в управлението на собствения ти живот. Невинаги мога да реша изхода на нещата, нямам тази власт. Но мога да определя пътя, по който ще стигна до някакъв резултат. Харесва ми да мога да правя това.

— Имаш голям късмет — промърмори Мегън.

Савана се обърна към нея.

— Хм?

— Да имаш контрол в този смисъл. Да владееш себе си и живота си. Да бъдеш силна.

Савана си помисли за случаите, когато беше седяла в работното си кресло и потрепери.

— Не съм толкова силна, колкото мислиш. Аз също имам своите моменти на слабост.

— Като кога? — попита Сузън с леко предизвикателство.

Савана изпита силно желание да даде достоен отговор. Тя нямаше нищо за криене.

— Когато съм в голямо напрежение във връзка с нещо. Когато ме обзема ужас, че това, което правя, е погрешно или недостатъчно.

— Ти не правиш погрешни стъпки — каза Мегън.

— Можеш да бъдеш сигурна, че правя. Правя грешки.

— Като кога? — повтори Сузън, този път малко по-заядливо.

— Имало е случаи, когато или съм подценявала, или надценявала даден случай. Имало е случаи, когато не съм можела да предвидя реакцията на съдията или на съдебните заседатели към дадена тактика. Мога да ви цитирам специфични случаи, но ще ви отегча, а и на мене самата ще ми бъде трудно.

Сузън щеше да настоява да чуе за тези случаи, ако това не й изглеждаше толкова детинско.

— Пресата е в пълно неведение. Тези хора те обичат.

Савана вдигна рамене.

— Имаме хора в офиса, чиято задача е да подхранват тази обич.

Сузън беше готова да приеме, че нещата стоят точно по този начин, но все пак не беше сигурна за резултата.

— Мислиш ли, че Пол ще се кандидатира за губернатор?

— Евентуално.

— А ти ще се кандидатираш ли за мястото му?

— Не.

— Защо не?

— Защото не искам толкова много отговорност.

— Имах впечатление — каза Сузън, — че Пол има фактически по-малък работен ден от теб и останалите.

— Това е точно така. Но когато нещо стане не както трябва, контраата задължително остава у него. Не мога да кажа, че това ми трябва. Освен това знам, че не искам да участвам в кампании на всеки две години. Даже сега това е трудна и неприятна работа. Моята работа

зависи от това, дали Пол ще бъде преизбран и затова всеки две години аз се поизпотявам.

— Единствената алтернатива е частната практика.

— Правилно — кимна Савана.

Мегън се оживи.

— Мислиш ли да предприемеш такъв ход? Но това, което правиш, ти харесва.

— Не казвам, че ще предприема такъв ход. Но това е алтернатива в случай, че ми потръбва по-голяма стабилност. Освен това бих имала по-голям контрол над времето си в случай, че съм на частна практика. Само количеството на делата, които лежат върху бюрото ми, може да уплаши всекиго. При частната практика мога да го контролирам това.

— Да контролирам — повтори бавно и замислено Сузън и се обърна към Мегън: — Всяка от нас трябва да има нещо от този контрол. — А на Савана каза: — За първи път те чувам да споменаваш за частна практика. Ако не бях сигурна, че това не е така, бих казала, че Джеърд Сноу има пръст в тази работа.

Савана побърза да отрече.

— Джеърд? Той не е споменавал нищо...

— Нямам това предвид. Искях да кажа, че ако мислиш как да придобиеш повече контрол върху времето си, би трябвало да е поради това, че мислиш за женитба.

— Аз не...

— И ако мислиш за женитба в този момент от живота си, вероятният кандидат ще е Джеърд Сноу.

— Не. Нямам намерение да бързам толкова. Преди да се омъжа, искам да имам бебе.

— Бебе? — прошепна Сузън. — Сериозно ли говориш?

Савана не отговори веднага.

— Толкова ужасно ли ти изглежда?

— Ти не разполагаш с време за бебе, както и за един мъж.

— Мога да намеря време за това, което искам. Всяка от нас може да го направи. На това казват да поемеш живота си в собствените си ръце.

— Но едно бебе... — продължи Сузън, все още неопомнила се напълно от новата тема. — Имаш ли някаква представа колко време отнема такова нещо?

— Няма да съм първата, която се заема с подобно нещо — каза Савана, без много да му мисли.

— Но защо бебето преди женитбата? — се намеси Мегън, която беше достатъчно уязвима, това личеше и от гласа ѝ, за да напомня на другите колко много самата тя е искала да има бебе.

Савана за момент се почувства наказана за лекомислената си забележка. Тя продължи да мисли върху въпроса.

— Не знам — промълви най-накрая и погледна ръцете си. — Просто мисля, че бих могла да се справя с едно бебе по-добре, отколкото с един съпруг. Съпругът е човешко същество с напълно развити потребности. Желанията и потребностите на бебето могат да се влияят от стила на живот на майката.

— Шегуваш ли се? — попита Сузън. — Бебето е напълно зависимо. Ако те интересува темата за отговорността, най-голямата възможна отговорност е едно бебе.

— Ти не искаш ли да имаш бебе?

— Не.

— Никога? — попита тихо Мегън.

За първи път Сузън се разколеба.

— Как мога да кажа никога? Не мога да знам какво ми готви бъдещето. Но точно сега последното нещо, за което мога да помисля, е да имам дете.

— Свързваш ли мислите си със Сам? — попита Савана.

Сузън ѝ отправи остър поглед.

— Опитвам се да не мисля за него. Той е малоумен. Все ми е едно дали е най-добрият любовник на света, при всички случаи е малоумен.

— Ще се видиш ли с него, когато се върнеш? — попита Мегън.

— Не.

Савана не можеше да повярва.

— Имали сте спречкване. Всички имат.

— Сам и аз имаме някои основни различия.

— Трябва да се надявам, че е така.

— Хайде, Сави, знаеш какво мисля.

Савана наистина знаеше. Тя беше също така убедена, че Сузън приемаше Сам Крейг много по-сериозно от всеки друг мъж през

последните много години. Да, скарването беше наранило гордостта ѝ, но болката беше по-дълбока.

— Можете да си изгладите различията.

— Не знам. Ние в действителност сме една жалка двойка.

— Как така?

— Работата му, къщата му, финансовото му положение, трябва ли да продължавам?

— Всичко това е подчинено на начина, по който се отнасяте един към друг като хора. Лично аз — каза ѝ Савана — мисля, че ще си подходите. Сами е изключително сърдечен и състрадателен човек.

Сузън изсумтя.

— Ти не го видя оня ден.

— Той се отнесе много добре към мен — намеси се Мегън, с което привлече погледите на Сузън и Савана. — Накара ме да се почувствам в безопасност. Повярвах на всяка негова дума.

— О, той е честен — отстъпи Сузън, този път с по нежен глас — той говори това, което мисли. Не това, което винаги бих искала да говори.

— Предпочиташ ли да ти казва само това, което искаш да чуеш? — попита Савана. — Познаваш прекалено много такива мъже. Мисля, че трябва да приветстваш честността му.

— Може би щях да постъпя така, ако можех да предложа нещо повече.

— Какво искаш да кажеш?

— По дяволите, Сави, Сам не умее да ме уважава той може да уважава теб. Ти си интелигентна и образована. Но какво представлявам аз за него? Една разхайтена хлапачка.

— Той е омагьосан от теб, Суз. Той вижда в тебе нещо многообещаващо.

— А аз какво съм?

— Тъкмо това го очарова. Мисля, че му харесва това, че не си постигнала положение или успех в обществото. Той щеше да се уплаши, ако ти имаше кариера.

— Той трябва да се уплаши, защото имам пари, но не е уплашен. Все му е едно.

— Сам е Сам.

— Тъхъ. И при това положение къде съм аз?

— Къде искаш да бъдеш?

— Не знам! — извика Сузън и замълча.

Известно време никоя не проговори. Тогава Савана промълви замислено:

— Аз действително мисля, че животът се свежда до възможности. Ти казваш, че моите надежди са прекалено големи, Суз, и може би те са такива. Но аз искам да бъда всичко, което мога да бъда. Затова се старая толкова много. Понякога успявам, понякога не. Но ако не направя усилие, няма да разбера какво мога. Нямам желание да бъда стара дама, която мисли за това, което е можело да бъде.

Думите ѝ като че ли се задържаха дълго, дълго време в нощния въздух. Когато след малко тишината беше отново нарушена, темата беше по-лека и тъкмо това им трябваше тогава.

Преди настъпването на сутринта в неделя, ритъмът на живота на острова беше напълно проникнал в Савана. Тя даже не правеше опити да чете и лежеше неподвижно на брега, като се вслушваше в ромона на вълните. Когато се движеше, правеше го на половин скорост и освен това с голяма неохота.

Мегън и Сузън, напротив, се чувстваха очаровани от обстановката. Всичко беше както някога.

— Това е рай — промърмори Сузън, едва мърдайки устните си, докато лежеше съвършено неподвижна върху шезлонга и се печеше на слънцето.

Мегън, която се чувстваше приятно затоплена и отпусната, пропя нещо в знак на съгласие.

Савана се дразнеше от чувството за безотговорност.

— Защо е така, че колкото повече почиваме, толкова повече се засилва желанието ни за почивка?

— От слънцето е — отговори Мегън, като си движеше устните даже по-незабележимо от другите две. — То действа като приспивателно.

— Не е от слънцето — каза Сузън, — а от напредналата възраст.

— Говори от свое име — сръза я Савана.

— Все ми е едно от какво е — реши Мегън. — Каквото е, го приемам.

Така изглеждаше консенсусът на мненията. Но времето минаваше и приближаваше понеделник. Савана не искаше да се върне на работа, без да е получила някаква информация от Мегън. Но все пак се колебаеше. Мегън се беше успокоила на острова. Това, да започне да я измъчва с въпроси, можеше да ѝ се отрази зле. Затова Савана отлагаше колкото е възможно по-дълго намеренията си, въпреки страха, че ако изчакаше завръщането им в Провидънс, Мегън би могла отново да се затвори в себе си.

Стана така, че разговорът се проведе в самолета на път за вкъщи. Мегън гледаше разсеяно и мълчеше смутена. В този момент Савана реши, че няма какво да губи. Възползвайки се от обстоятелството, че Сузън беше заспала, тя се шмугна в креслото до Мегън.

— Как си? — попита тя нежно.

Мегън продължаваше да се вглежда в тъмното като смола небе.

— Уикендът беше много кратък.

— Сигурно очакваш с нетърпение да видиш Уил.

Това беше така, но не двусмислено. Тя предпочиташе да се върне вкъщи при по-различни обстоятелства.

— Сузън е права. Животът е станал много усложнен — очите ѝ се напълниха със сълзи, а брадичката ѝ потрепери. — О, Сави — прошепна тя, — какво ще правя?

Савана я стисна здраво за ръката.

— Ще се прибереш и ще вземеш живота си под контрол.

— Лесно ти е да го кажеш. Ти си специалист по тази част. Това е твоето амплоа. Цял живот съм се опитвала да го постигна, но винаги без успех. Как го правиш? Как успяваш да наредиш нещата така, че всичко да върви?

— Не е така. Аз имам проблеми както всеки друг.

— Но в крайна сметка ти се оказваш отгоре.

— Всичко зависи от това, какво разбираш под отгоре. Гледам те и виждам колко сте близки с Уил. Това ми липсва, Меги. Липсва ми обич. Имам прекрасна работа, но след нея какво остава? Не много повече от тишината на една празна стая.

— Сега имаш Джеърд.

— Но колко време ще го имам? Колко време ще мога да го задържа?

Съмненията на Савана дойдоха като изненада за Мегън.

— Толкова дълго, колкото поискаш.

— Нищо не мога да кажа за това.

— Ще го задържиш.

Савана вдигна рамене.

— Къде е оптимизмът ти? — попита Мегън.

— Отстъпва място на реализма, струва ми се. Аз съм обучавана за адвокат, никога не съм знаела как се задържа мъж. И така, какво ми е приготвила съдбата? Още празни стаи? Ако това е, което ти наричаш да бъда отгоре, то ти си луда. Но погледни себе си. Имаш Уил. Имаш ли представа колко разтревожен и загрижен беше след изчезването ти? Той те боготвори, Мег. В този смисъл ти си, която е отгоре.

Мегън докосна с пръст ъгълчето на едното си око.

— Той е добър човек.

— Да, точно така. Сега се връщаш в Провидънс. Заедно с Уил правите необходимото и изправяте бизнеса на крака — тя се спря, за да поеме набързо дъх. — И след това работите заедно с мен за намирането на тези, които ти причиниха зло. Това ти трябва, за да можеш да оставиш зад гърба си отвличането. И на мен ми трябва, но не мога да направя нищо без твоята помощ. Ти си тази, която има контрол.

Умолителният вид на Мегън трябваше да подсказва, че скоро ще настъпи мълчание.

— Не упорствай, Меги, и ми кажи нещо. Трябва ми помощта ти.

Но Мегън вече беше обърнала погледа си обратно към прозореца.

— Моля те — прошепна Савана. — Нещичко, Мег ги. Знаем колко те боли, когато мислиш за това, но трябва да проговориш. За мен? — когато Мегън не каза нищо, тя настоя още. — За теб. Направи го за себе си. Толкова пъти си казвала, че искаш да управляваш живота си. Направи го, Меги. Това е големият ти шанс.

Думите на Савана потънаха здраво в съзнанието на Мегън и на следващата сутрин тя премина към действие.

Мегън се обади от една телефонна кабина в покрайнините на града. Дланите ѝ бяха влажни. В стомаха си чувстваше буци. Но с усилие на волята тя все пак набра номера и се овладя напълно.

Гласът от другия край не беше този, който ѝ трябваше.

— Бих искала да говоря с шефа — настоя тя.

— Един момент — ѝ беше казано, преди да се чуе тракането на телефонната слушалка върху твърда повърхност. Към мелодията от Малер се прибави далечен вик, а последвалото очакване изглеждаше безкрайно. Когато отново чу гласове, стомахът ѝ се сви така остро, че тя съвсем сериозно се уплаши, да не би да повърне. Но започна да диша през носа си и се овладя.

— Ало? — долетя мъжкият глас, който тя знаеше, че ще мрази до последния си ден.

Бавно, ясно и ледено тя каза:

— Искам си парите.

— Моля?

— Парите си. Както е по план.

— Кой се обажда?

— Знаеш много добре кой и какво трябва да направиш. Ще дойда утре. Ще сложиш в куфара ми два и половина милиона.

— Съжالياвам — каза той със сладникав тон, който като че ли залепна по малките косъмчета под тила ѝ. — Трябва да си избрала грешен номер.

— Не мисля така. Пристигам утре за парите си.

— Тогава ще бъдеш разочарована.

— Не разполагаш с пари?

Последва пауза, а след нея едно учудено и подчертано небрежно:

— Пари? Нямам ничии пари у себе си. Не разбирам за какво става дума. Кой се обажда?

Мегън не беше изненадана от отказа му. Тя очакваше това, също както очакваше бяса, който все още не я беше напуснал. Беше живяла с

този бяс дни наред.

— Парите ми не са у теб? — попита тя, като гласът ѝ трепереше от гняв.

— Не, нямаш пари у мен — дойде отговорът.

Като стисна зъби така силно, че изпита болка, Мегън окачи слушалката, преди да е казала нещо грубо. Дишането ѝ беше повърхностно. Цялото ѝ тяло беше стегнато. Като се страхуваше, че може да рухне, тя остана на мястото си още една минута със затворени очи, като се молеше на Бога да ѝ даде сила. Знаеше, че той ще наруши условията на сделката. Знаеше го още от първия път, когато я беше докоснал, и нищо от това, което беше направил след това, не подсказваше, че може да бъде иначе. Но все пак тя трябваше да попита, просто за да бъде сигурна. Заедно с чувството за сигурност дойде и едно странно чувство за сила. Наистина, сега беше неин ред да поеме нещата в ръцете си.

Тя се върна при колата си и пое за вкъщи.

Два часа по-късно, малко преди обед, Мегън влезе в офиса на Савана. С нея беше Уил, върху чието лице беше изписан бушуващият гняв, който тя съдържаше в себе си. Външно тя изглеждаше сломена и много бледа. Когато Уил я побутна, веднага след като вратата на офиса се затвори зад тях, тя започна със зловещо тих глас:

— Човекът, който ти трябва, е Мати Ставанович. Той ме отвлече. Савана беше сигурна, че не е чула добре.

— Мати Ставанович?

Бавно и с неподправено отвращение Мегън кимна.

— Не може да бъде — промърмори Савана, облягайки се на бюрото. — Мати се занимава с кражби с взлом. Никога не е отвличал, а още по-малко изнасилвал.

— Той беше.

— Сигурна ли си?

— Мегън не би могла да лъже за нещо като това — каза рязко Уил.

Все пак Савана гледаше Мегън объркана.

— Сигурна ли си?

Лицето на Мегън изпревари последвалия напрегнат монолог:

— Преди два месеца закарах колата си за нови спирачки. Трябваше да я закарам обратно след един месец, защото спирачките не бяха много наред. Единият педал беше дефектен. Поне това каза той, когато го сменяше — тя пое неочаквано дълбоко въздух. — Тогава си помислих, че човекът е отблъскващ. Не можах да се махна оттам достатъчно бързо. Мога да се закълна, че имах лошо предчувствие.

Савана притисна с ръка сърцето си, което вече биеше лудо. След малко тя протегна ръка към телефона.

— Пратете ми няколко от нашите хора — тя се разпореди за спешно призоваване на Сам, след това на Марк Морган в местния офис на ФБР. След като остави бележка за Пол, който беше на събрание, тя притегли един стол до стола на Мегън. — Кажете ми пак. Абсолютно ли си сигурна, че беше Мати?

— Да.

— Ти го позна, защото е работил по колата ти?

— Да.

Савана, пое разтреперана дъх. Отдавна знаеше, че един ден Котката ще им падне в ръцете, но нито веднъж за милион години не беше сънувала, че това ще бъде във връзка с обвинение за отвлечане.

Уил докосна рамото на Мегън.

— Кажете на Савана за другия.

Мегън обхвана стомаха си с две ръце.

— Ставанович го наричаше Пал, само Пал. Не бях го виждала никога преди. Той беше по-голям, с по-внушителна физика — изведнъж тя спря.

— Продължавай — подтикна я Савана много внимателно.

— Той ме изнасили първи.

На Савана ѝ се прииска да притисне собствения си стомах, но знаеше, че нито беше мястото, нито времето да се влияе от чувствата си. Затова тя нежно сложи ръка върху рамото на Мегън и каза тихо:

— Мати Ставанович през последните две седмици се занимаваше с обичайния си бизнес. Сам е завел при него Сузън миналата седмица. Тя оставила нейния ягуар при него за поправка — преди да зададе въпроса си, помълча около секунда малко объркана. — Защо не ни каза по-рано?

Мегън преглътна.

— Не можех. Той ме заплаши с даже по-лоши неща от тези, които вече беше извършил, и заплаши също, че ще си отмъсти на Уил.

— Но сега ми го казваш.

Като преглътна още веднъж, Мегън стана от стола си. Тя прекоси стаята и се загледа с невиждащ поглед през прозореца.

— Не мога да живея непрекъснато със заплахите му. Снощи мислех за всичко това и после пак тази сутрин. Непрекъснато съм мислила само за това. Беше ми добре във Флорида, защото там се чувствах в безопасност. Но там не е моят дом и аз не мога да прекарам живота си в бягане — тя отново се обърна с лице към Савана. — Ти беше права, когато каза, че имам възможност да поема контрол върху нещата. Държа на този контрол. Искам си живота обратно. Искам Мати Ставанович да бъде наказан.

Савана я гледаше с широко отворени очи и все още ѝ беше трудно да повярва, че Котката изведнъж е променил стила си.

— Сигурна ли си, Меги? Преди другите да са влезли, абсолютно ли си сигурна, че единият е бил Мати?

— За Бога, Савана — кресна Уил.

Мегън изтръпна неподвижна.

— Ти не ми вярваш.

— Вярвам ти, но обвинението е сериозно и тук са намесени безброй емоции. Искам да бъдеш сигурна, че насочваш пръст, към когото трябва.

— Да.

— Мати?

— Да — тя стегна ръцете си около кръста си и въпреки че беше даже още по-бледа отпреди, си наложи да продължи: — Можеш да свериш кръвната му група с пробите, които взеха в болницата. Можеш и да видиш тялото му. Той има белег по рождение, който прилича на електрическа крушка, точно под дясното зърно и не е обрязан.

Савана въздъхна безпомощно.

Уил изруга, прекоси стаята и прегърна Мегън. Въпреки твърдостта на тялото ѝ, той я държеше плътно, като притискаше главата ѝ към гърдите си в напразен опит да я защити от мислите, които и за двамата бяха отблъскващи.

Точно тогава пристигна Сам. Савана го посрещна на вратата и като говореше умишлено тихо, го осведоми за хода на събитията. Едва

беше приключила с това, когато към тях се присъедини Марк Морган. Двамата мъже много внимателно задаваха въпросите си на Мегън. Това беше неприятна необходимост. Колкото и да беше смутена и развълнувана, Мегън поддържаше твърдо, че похитителят ѝ е Ставанович.

Колелетата на правосъдието се завъртяха. В рамките на няколко часа Мегън идентифицира фотографиите, кръвните групи бяха сравнени, беше издадена заповед за арест. В пет часа следобед Котката беше прибран.

Савана се прибра след девет и намери Джеърд, който я очакваше във всекидневната. Никога през живота си не се беше радвала толкова много, че вижда някого.

Той я погледна, взе я в ръцете си и я задържа продължително, докато тя трепереше. С времето тялото ѝ започна да се отпуска. Едва тогава той проговори.

— Не трябваше да ти се случва това, скъпа. Не е справедливо, такава напрежение.

— Това е част от работата — каза тя тихо, след това вдигна очи към него. — Освен това, този път има и вълнение — и вълнението се виждаше в очите ѝ. — Спипахме го, Джеърд. Може да не сме го хванали във връзка с обир, но ако мога да издействам осъждане за това, което е направил на Мегън, той ще прекара остатъка от живота си зад решетките.

Джеърд беше слушал вечерните новини, но те му бяха предложили единствено голите очертания на случая.

— Не е ли малко странно — Котката да извършва нещо такова?

— И аз помислих същото. Честно казано, в началото не повярвах на Мегън. Но тя настояваше и освен това Мегън никога не се е отличавала с много фантазия. Тя е земно същество. Винаги е имала око за детайлите. Кръвната група на Мати съвпадна. Тя идентифицира неща от тялото му, които не би могла да знае, освен ако не го е виждала гол — замълча, като през всичкото това време гледаше Джеърд и след малко продължи тихо: — Знам какво мислиш. И Сами го мислеше. И Марк. Ти мислиш, че може би Мегън е имала връзка с Мати, която е напълно независима от отвличането. Ти мислиш, че ако се случи нещо нежелателно, тя би могла да му скрои този номер за отмъщение, но нищо подобно не е възможно. Мегън обича Уил. Няма начин тя да има

връзки с Мати или който и да е друг. Освен това тя беше отвлечена. Бяха поискани и платени пари. Беше малтретирана. Имаме конкретно доказателство за това.

— А втория? Намерихте ли го?

— Мати отхвърля всякаква вина и няма намерение да говори за някой друг. Мегън ни даде подробното му описание. Полицията работи по въпроса.

Съблазнен от обърнатото към него лице, Джеърд наведе главата си и я целуна. Това нямаше никаква връзка с това, което тя казваше, но той беше почувствал поканата и тя не протестира. Устните ѝ се сляха с неговите с нежността, която той беше очаквал.

Притискайки я към себе си, той тръгна към кухнята.

— Защо Мегън се забави толкова дълго?

Савана се чувстваше премного удобно поради близостта му, за да обсъжда неща, които можеха като нищо отново да я накарат да трепери.

— Травма. Страх. Ето така се случва обикновено. Но сега тя е разярена и това ѝ дава силата, която ѝ липсваше преди. За всеки случай се погрижихме да бъде охранявана до залавянето на втория.

— Открихте ли нещо от парите?

— Не. И се съмнявам дали ще открием. Също както не можахме нито веднъж да възстановим парите, които Мати е свивал от обирите си. От време на време намираме стоката, но сигурна съм, че парите се изпращат на сигурно място — пръстите ѝ се свиха около фланелата му до кръста. — Този човек е невероятен, Джеърд. Той извърши обир през нощта след отвличането и го размаха като фалшива стръв. Имаше стандартно алиби при разпита. Винаги има алиби. Този път беше пътуване до Мексико и обхващаше пет дни с начало деня преди отвличането.

— Полицията проверява това?

— Да, разбира се. Той имаше пътнически брошури и самолетни билети и хотелски разписки и ги показва, но същото го е правил и по-рано. Това е много типично за него. Винаги е отишъл някъде, винаги, когато се осъществи някой от тези брилянтно изпипани обири. Несъмнено, той изпраща някого на свое място, докато той самият остава наблизо, за да си свърши работата. В миналото нашите възможности бяха ограничени и затова можехме в разследването да

стигнем само донякъде. Този път хората от ФБР работят в сътрудничество с местната и щатската полиция. Освен ако не получим сигурни сведения от някое служебно лице от екипажа на самолета или чиновник от хотела, Мати ще се намери много натясно. Показанията на Мегън ще го обесят.

Джеърд чувстваше гнева ѝ.

— И ти искаш това?

— Да, искам го. Животът в затвора е нещо прекалено леко за човек, който е постъпил така с Мегън — след като чу бурната проява на собственото си възмущение, тя въздъхна дълбоко и добави кротко: — Вземам си думите назад. Мисълта за смъртно наказание ме подлудява. Ще искам доживотна присъда.

Джеърд реагира с полуусмивка.

— Бива си те.

Тя върна полуусмивката малко кисело.

— Не го ли знаеш?

Този път той целуна връхчето на носа ѝ.

— Какво да бъде? Кафе, чай или мен?

— Сега чай. Теб по-късно.

— По-късно ще работя.

— Тогава?

Той се засмя и отиде за чая. Савана гледаше след него и си мислеше за това, колко добре се чувства в нейния дом, колко естествено беше присъствието му до нея. И колко е хубаво да не е сама. Защото в нощи като тази, когато не ѝ бе лесно да забрави събитията от деня, ѝ беше приятно да има някой, с когото да разговаря. Никога не беше разбрала напълно какво ѝ е липсвало досега. Разговорите ѝ с Джеърд я спасяваха от напрежението.

— Савана? — той беше обърнат с гръб към нея.

— Ммм?

— Нещо на тема музика? Мегън споменавала ли е, че е слушала станцията?

Савана не отговори веднага. Той трябваше да се обърне, за да забележи кимването ѝ.

— Попитах я за това, когато я разпитвахме за мястото, където са я държали. Както изглежда, Мати си е пускал музика непрекъснато. Но не кънтри. Класическа.

— Класическа — Джеърд почувства облекчение. — В такъв случай той не е бил вдъхновен от станцията.

Тя поклати глава.

— Думите от бележката за откупа са били чисто съвпадение?

— Или е това, или пак някакво пращане за зелен хайвер.

— Невероятно — промърмори той, залавяйки се отново с чая и Савана разбра много добре какво имаше предвид. Ако не беше тази бележка, те никога нямаше да се срещнат. Тази отрезвяваща мисъл ги занимаваше, докато чаят на Савана беше готов.

— Можеш ли да си представиш — каза тя — наглостта на този човек, който сега се разхожда из града, като че ли нищо не се е случило? Повечето извършители на покушения биха взели парите и побягнали. Но не и Мати. Той е много умен, за да постъпи така.

— Според теб защо го е извършил? — попита Джеърд, като слагаше чашата на масата.

Савана не знаеше отговора на този въпрос и това много я дразнеше.

— Алчност, може би, но той пък положително вече има много пари в Швейцария. Може би е имал сексуални подбуди, въпреки че Мег каза, че другият е започнал изнасилването — тя потрепери леко и обгърна с ръцете си чашата, за да ги стопли. — Струва ми се, че това може да е било за Мати едно упражнение. Вече е извършил обира и е знаел, че ни е създал с това достатъчно грижи. Поискал е да разбере какво в повече може да извърши безнаказано. Може би е искал да ни покаже, че може да се измъкне, каквото и да направи — тя отхвърли енергично главата си назад. — Убедена съм, че щастливите му дни, когато е успявал да излезе сух от водата, са свършили.

Джеърд разбъркваше нес кафе в една чаша с гореща вода.

— Разбирам, че е заключен за през нощта?

— Можеш да бъдеш сигурен. При такова обвинение ние поискахме висока парична гаранция и получихме съгласие. Мати не се осмели да се възползва от това, защото така щеше да ни принуди да се замислим откъде е намерил пари. По тази причина той е прибран на сигурно място. Сутринта ще бъде разпитан. Ако всичко върви добре, ще мога да представя случая пред състава, който трябва да реши дали да го придвижи по-нататък, и тогава той ще бъде формално и окончателно обвинен. С малко повече късмет ще имаме процес в

рамките на деветдесет дни. Колкото по-скоро свърши това за Мегън, толкова по-добре.

— И за теб — добави Дджеърд, който я оглеждаше много внимателно. Там, в дома си, в края на дългия работен ден тя изглеждаше много по-крехка, отколкото, друг път. — Ще бъде свързано с голямо напрежение. Не е ли добре да оставиш делото на някой друг?

— В никакъв случай! И умението, и желанието са на моя страна. Тази работа искам да свърша аз.

Той се протегна над масата и докосна лицето ѝ.

— Знам, че е така, но дали е разумно?

— Това дело е мое, Дджеърд — обяви тя решително. — То е мое и аз ще спечеля. На хора като Мати не трябва да се позволява да се измъкват, без да заплатят за престъпленията си. Има закони, които ни защитават от тях, и ако не мога да наложя тези закони, за какво живея?

— Можеш само да хвърлиш всичко, на което си способна. Но не можеш да гарантираш успешен изход.

— Знам — каза тя и се сви върху един стол. Сега гласът ѝ беше по-тих. — Знам. Знам също, че ако бяхме успели да го заловим по обвинение за обир, той нямаше да може да направи нищо на Мегън.

Дджеърд не беше съгласен.

— Не обвиняваш себе си, нали?

— Не лично. Както си ми казвал много пъти, аз съм само един от членовете на обществото от хора, които работят в подкрепа на закона. Всички ние опропастихме Мегън, но аз съм тази, която има шанса да поправи злината.

— Ти превръщаш това в твоя лична кауза.

— Не. Аз водя дело, което трябва да се води.

— Но ти поемаш всичко върху плещите си. Не прави това, скъпа! В правораздаването често настъпват най-неочаквани поврати. Може да стане така, че Ставанович да бъде освободен по някакви технически причини, които нямат нищо общо с теб или начина, по който водиш твоето дело. Гледай да бъдеш по-малко уязвима.

Савана го погледна объркана.

— Говориш като сестра ми. Тя казва, че съм винаги недостатъчно предпазлива, но тя греша. Ако подходя към този случай с твърдото намерение да спечеля, аз ще спечеля.

Джеърд много искаше да повярва на думите ѝ, но той беше реалист. Разбираше нещо от тези дела и беше свидетел на много такива превратности. Беше виждал как Елис даваше всичко от себе си за спечелването на някакво дело и как, без да е сгрешила никъде, губеше. Това не се беше случвало често, но се бе случвало и той помнеше болката ѝ. Не искаше същите страдания за Савана. Тя беше много по-ранима. И освен това може би той се тревожеше много повече за нея, отколкото навремето за Елис.

Взе лицето ѝ в ръцете си.

— Обичам те — прошепна той върху устните ѝ. — Много ми липсваше миналия уикенд.

Савана затвори очи и вдиша аромата на тялото му.

— И ти на мен.

— Един телефонен разговор не беше достатъчен.

— Знам. Но не ми беше никак лесно да си остана сама даже за този разговор. Двете бяха неотлъчно до мен през цялото време.

Той я целуна по бузата и по брадичката.

— Лицето ти има приятен цвят — устните му се плъзнаха по шията ѝ. — Докъде стига?

— Какво да стига? — прошепна тя, заравяйки пръсти в косата му.

— Тенът ти — той вече разкопчаваше блузата ѝ, а лицето му достигаше гърдите ѝ. — Ммм. Тук е припеченичко. Била си без горна част?

Савана се почувства премаляла. Той можеше да прави всичко с нея с такава лекота. Тя се вкопчи още по-здраво в косата му.

— Плажът беше частен.

— Ммм. Не е лошо — вече беше откачил сутиена ѝ и целуваше гърдите ѝ. — И без долна част ли беше? — попита той с прилепнали към вече неспокойната ѝ плът устни.

— Не.

Той се спря.

— Не ти вярвам.

— Кълна се!

Той я погледна в очите и с пресипнал глас каза:

— Покажи ми.

— Не мога.

Той се изправи.

— Защо не?

— Пия чай.

— Какво общо има пиенето на чай с цялата работа? — и като я обви с двете си ръце, той я повдигна точно толкова, колкото да може да избута нагоре полата ѝ с пръсти. Когато я върна на стола, полата ѝ се беше насъбрала около кръста ѝ и той плъзгаше надолу по бедрата ѝ един малък копринен триъгълник.

Тя прошепна името му, но той вече отново коленичеше и се вглеждаше в това, което беше разголил.

— Права си — изрече бавно. — Носила си долна част. Все пак не много голяма — той докосна бледата линия около бедрата ѝ.

— Носех бикини — успя да каже тя, макар че не ѝ беше много ясно как. Нещо в нея пееше. Устата ѝ беше пресъхнала, знаеше това със сигурност, защото всяка капчица влага от тялото ѝ се беше втурнала към онова специално място между краката ѝ.

Пръстите му се движеха в различни посоки по кожата, която е била защитена от слънцето, после се спуснаха по-надолу, през гнездото от твърди, кестеняви малки къдри около най-високата част на бедрата ѝ. Савана пое въздух, но не за да протестира, когато той я сложи на стола. Устните му заеха мястото, където преди това се намираха пръстите му.

Целувката му беше дълбока и влажна и докато езикът му ѝ се любуваше, ръцете му галеха бедрата ѝ и ги разтваряха все повече до настъпването на момента ѝ на облекчение. Тя все още се намираше в конвулсиите на оргазма, когато той смъкна донякъде джинсите си и влезе в нея и когато след малко свърши, тя беше с него и точно навреме.

Точно както беше с него, когато известно време след това двамата тръгнаха за гарата.

Джеърд знаеше, че са създадени един за друг. Понякога се съмняваше в това, особено когато мислеше за кариерата ѝ, но когато се замислеше коя беше тя и какво представляваше, съмненията му изчезваха.

Тя беше негова.

Сузън страдаше от досада. Но може би се измъчваше повече от това, че не беше наясно с плановете си. Беше научила за ареста на Котката и беше поискала да бъде с Мегън, но Мегън беше с Уил, а Савана все още на работа или е била до осем часа, когато Сузън се опита да я намери по телефона.

Решена на всяка цена да излезе някъде, тя се беше съгласила да поиграе бридж у Фелиша, но изобщо не взе участие в играта. Умът ѝ беше другаде. Към единадесет часа всичко ѝ беше омръзнало.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Фелиша, когато Сузън си обличаше палтото.

— Само съм малко уморена — призна Сузън с усмивка и я прегърна. — Благодаря ти за гостоприемството — тя извика към другата стая: — Вие там, двамата, внимавайте — след което излезе.

Свежият въздух веднага ѝ подейства много добре. И все пак докато караше за вкъщи тя се чувстваше неудобно и неспокойно. Беше заредена с енергия, за която не можеше да намери отдушник.

По тази причина реши, че е превишила скоростта, когато светлините на една патрулна кола изведнъж запълниха огледалото за обратно гледане. Не че това я вълнуваше особено. Глобата не можеше да я уплаши, но ѝ беше неприятно, че са я хванали в нарушение.

Като се отклони встрани, тя свали стъклото и зачака, като обмисляше най-добрата стратегия. Нямаше смисъл да се прави на възмутена, нито на ядосана, беше опитвала това, но без успех. Можеше да се направи на изненадана, даже ужасена от това, че е превишила скоростта. Или смутена, поради това, че са я спрели. Това понякога имаше добър резултат, както и флиртуването, но в момента нямаше настроение да играе ролята на съблазнителка.

Но каквото и да измислеше, пак нямаше да успее с мъжа, който наближи с нещо дебнещо в походката си и беше с избелели джинси и солидно топло яке. Тя разбра с голямо закъснение, че това въобще не беше полицейска кола, а една стара лимузина с буркан, който вече беше прибран вътре.

Когато погледна Сам, тя помисли, че ще извика. Не можеше да разбере какво изразява лицето му. За своето знаеше, че не изглежда добре. Тя вдигна глава и остана мълчалива, загледана във волана си.

Сам се облегна на ръцете си върху отворения прозорец, наведе се към нея и попита предпазливо:

— Как си, Сузън?

Тя отговори с неутрален глас:

— Много добре. Да не би да съм превишила скоростта?

— А ти какво мислиш?

— Не знам — тя го почака да каже нещо. Когато не последва нищо, му отправи бърз поглед. Това беше грешка. Той се намираше много наблизко. Сега сърцето ѝ биеше по-неравно, отколкото преди малко.

Премествайки погледа си отново към волана, тя каза:

— Не съм забелязала.

— Защо не?

Тя мълча известно време и после му отговори с повдигане на рамене.

— Какво правеше край тази къща? — попита той.

Тя го стрелна с поглед.

— Откъде знаеш къде съм била?

— Видях колата ти.

— А ти защо си тук? Това не влиза в задълженията ти.

— Нямахте те вкъщи и тръгнах насам-натам.

— И си се оглеждал за един ягуар? — тя се засмя, но пресилено и неубедително при това. — Трябва да си се забавлявал добре. Наоколо е пълно с ягуари.

— Само един има твоя номер.

За втори път през последните няколко минути Сузън изпита желание да плаче. Тя не можеше да разбере защо и това я ядосваше.

— Какво искаш, Сам? Ако съм карала бързо, глоби ме. Ако не е така, пусни ме да си ходя. Късно е и съм уморена.

— Не ми изглеждаш пияна.

Тя се нахвърли върху него.

— Не съм пияна. Играх карти с приятели. Ако искаш вярвай, но невинаги се напиваме до оглупяване.

— Спечели ли?

— Не. Загубих. Играх отвратително. Щастлив ли си?

Сам не беше щастлив. Не беше щастлив откакто Сузън беше изфучала бясна от къщата му предната сряда. Той се изправи, като отстъпи крачка назад и каза много спокоен глас:

— Излез от колата.

— Защо? — сопна се тя. Това, че е до него, но не достатъчно близо, ѝ причиняваше болка. Тя не мислеше, че би могла да понесе повече от това.

— Излез от колата.

— Обвиняваш ли ме в нещо?

— Не, само искам да излезеш от колата.

— А ако откажа, какво ще направиш? Ще ме изкараш виновна, че не се подчинявам на заповедта на полицейски офицер? За Бога, Сам, не можеш ли да измислиш нещо по-добро от това? — тя посегна да запали колата. — Късно е. Отивам си.

Изведнъж покрай погледа ѝ премина една дълга ръка, която хвана нейната и я дръпна назад. Следващото нещо, което ѝ стана ясно, беше, че вратата се отвори и че Сам, който я беше хванал здраво, почти я вдигна от мястото ѝ. Секунди по-късно тя стоеше, подпряна на колата в плен между протегнатите му ръце.

— Моля те, Сам — прошепна тя, — пусни ме.

— Трябва да говорим.

Тя поклати леко глава.

— Мисля, че всичко беше казано миналата седмица.

— И това те задоволява?

— А теб?

— Нито за минута. Нито за минута, откакто си замина, не съм бил доволен.

Тя затвори очи и проплака тихо:

— О, Боже, не ми причинявай това.

— Какво? — настоя Сам.

Очите ѝ се отвориха бързо и се съсредоточиха строго върху лицето му.

— Да ми говориш за задоволство с такъв тон. Сведи го до най-ниската му форма. Направи го физическо. Защото беше повече от това, Сам. Винаги. Аз съм жив чувстващ човек, а не сексуален обект. Ако мислиш, че единственото ми предназначение в този живот е да задоволявам нагона ти...

Погледът на Сам беше не по-малко остър.

— Никога не съм мислил такова нещо. За Бога, за какъв ме вземаш? — устните му се свиха и той отпусна ръцете си. — Глупав

въпрос, Крейг, тя ти каза за какъв те взема. За нея ти си едно тъпо ченге. Неандерталец, лишен от всякакво лустро.

Тези думи бяха много за Сузън, особено когато дойдоха от устата на Сам. Тя го беше наранила — към което се й беше стремяла, когато ги изрече, само че сега имаха бумерангов ефект.

— Не те вземам за това — каза тя бързо.

— Но ти го каза.

— Бях ядосана. Беше ми казал, че съм привлекателна за теб само в леглото.

— Няма такова нещо. Никога не съм казвал това. Казах, че аз съм привлекателен за теб само в леглото.

— Но това не е вярно!

— Така съм го почувствал. Накара ме да го почувствам по начина, по който се опитваше да промениш всичко, свързано с живота ми.

— Нямам такъв грях. Не съм искала да променя нищо. Искях само да декорирам къщата ти. Искам да кажа, какво ли друго бих могла да направя? Не са много нещата, за които ме бива. Не блестя нито като голяма готвачка, нито като голяма чистачка, не че това ти трябва, след като сам се справяш прекрасно. Нямам кариера като Савана, за което да ме уважаваш...

Сам я прекъсна.

— Не намесвай Савана, Сузън. Това е между нас двамата. Савана няма нищо общо.

— Добре, но все пак какво мога? Мога да организирам кампания за набиране на средства. Това прави ли ти впечатление? Разбира се, че не. Мога да аранжирам цветя, но ти не си по тази част. Мога и да декорирам. Направих опит да бъда полезна. Това е единственото нещо, за което се досетих, че мога да направя. Разбирам, че съм сгрещила.

— Няма съмнение по този въпрос. Ти ме накара да се чувствам като нищо от Б група. Достатъчно е лошо, че имаш пари. Аз нямам. Никога не съм имал, никога няма да имам. Не мога да се сравнявам с другите, които познаваш, когато става дума за имущество. Не мога да ти дам нищо, което ти вече да нямаш...

— Никога не съм молела за нещо...

— Не е там работата. Това е въпрос на гордост, Сузън, не разбираш ли? Аз се гордея с това, което имам с това, което съм

направил. Ти внуши, че то не е достатъчно.

— Не съм! — извика тя и протегна ръце към неговите. — Слушай ме! Ти беше този, който каза, че съм казала, че не е достатъчно. Много ми харесва къщата ти. Тя излъчва повече топлина така, както няма никакви мебели, от моята. Но ти спомена нещо за декориране и аз реших да свърша тази работа. Мисля, че съм се увлякла. Предполагах, че ще те зарадвам. Искях това — в този момент тя разбра нещо друго и заедно с това, се завърна чувството за уязвимост, което напоследък беше изпитвала толкова често. Свали ръцете си от неговите, мушна ги в джобовете си и додаде тихо: — Искях да ти доставя удоволствие, просто... исках да те зарадвам.

Като я гледаше, като виждаше болката в очите ѝ и чуваше неподправената молба в тона ѝ, Сам не можеше да се съмнява в нея.

— Защо, Сузън? — попита той меко. — Защо си поискала да направиш това?

Той не можеше да знае, че собственото му лице изразяваше не по-малка болка и че тонът му бе не много по-различен от нейния. Но Сузън можеше да види и чуе и желанието да плаче, което я беше обхванало по-рано, докара сълзи на очите ѝ.

— Не знам — прошепна тя. После извади ръцете си от джобовете, обви пръстите си около реверите на якето му и се вкопчи в него. — Не знам. Ти си толкова различен от другите. Не мога да спра да мисля за теб.

Той леко ѝ ощипа брадичката.

— Чувството е взаимно — и когато от ъгълчето на окото ѝ се търкулна една сълза, той я отстрани с ръката си. — Искам да те видя пак.

Сузън искаше това повече от всичко друго на този свят, но проблемите, които ги разделяха, оставаха.

— Ние се караме толкова много. Не знам дали мога да продължавам по този начин с теб. Това боли, Сам.

— И мен ме боли, но боли повече да съм без теб. Не можем ли да опитаме отново? Не може ли този път да променим нещо?

— Например как? — попита тя предпазливо.

Той помисли малко, като търсеше начин да изрази това, което мисли, без да я обиди.

— Може би преобладаваше чисто физическата част. И за двама ни — той продължи по-бързо. — В леглото сме страхотни, но допускаме това да бъде начална и крайна точка на нашата връзка. Облягахме се на това, особено когато се чувствахме нестабилно по отношение на толкова много други неща.

— Никога не си се чувствал нестабилен.

— Разбира се, че съм се чувствал, тъкмо това се опитвам непрекъснато да ти обясня. Чувствам се много нестабилен, когато съм с теб. Това е ново чувство и не знам как да изляза на глава с него, но трябва да предприема нещо, защото то съществува. Ти си нещо специално, Сузън. Особено. Не ти ли минава през ум, че аз също искам да те зарадвам.

— Ти го правиш — прошепна тя.

— Не толкова, колкото бих искал. Ти каза, че съм традиционен, а аз никога не съм мислил за себе си същото, но когато мисля за теб, ми се струва, че съм. Себичен. Покровителствен. След няколко чашки ти трябва покровител. Трезва ти си в състояние да се грижиш сама за себе си.

— Така си мислиш — промърмори Сузън, но не каза нищо повече, защото точно в този момент ѝ трябваше нещо съвсем друго. Мушкайки двете си ръце под палтото му и около кръста му, тя се облегна напред за топлината, която толкова беше липсвала на живота ѝ.

Издавайки слаб звук дълбоко в гърлото си, Сам я притисна бурно. Не се опита да я целуне. Искаше само да я държи в ръцете си. Искаше да знае, че пред двамата има нова възможност.

— О, скъпа — прошепна той в косата ѝ. — Толкова си хубава.

— Винаги съм била.

— Но невинаги както сега. Сега си особено хубава — той я задържа силно притисната към себе си още една минута, после обхвана лицето ѝ с ръце, обърна го към себе си и заговори с изключителна нежност: — Ти ме учиш на много нещо. Може би няма да ми повярваш, но е истина. От теб научавам нещо за себе си. Например това, че съм старомоден. Предполагам, че съм. И сигурно това не е най-доброто за този ден и този век.

— Но това — противопостави се Сузън, защото беше признала първа — не е толкова страшно. Има случаи, когато една жена иска да

се чувства покровителствана.

— Правя ли това за теб?

Тя кимна.

— Освен това ти мислиш. Казваш това, което чувстваш.

— Невинаги харесваш това, което казвам.

— Не това, което казваш, ме смущава, колкото начинът, по който го казваш. Когато миналата седмица ми крещеше...

— Не съм крещял. Ти крещеше.

— Няма значение, стори ми се, че крещеше ти. Имах чувството, че съм получила шамар. Аз наистина исках да помогна, Сам. Съвсем не може да се говори за някакво потъпкване на другия. Помислих, че ще бъдеш щастлив. Това беше, което исках.

Сам не можеше да възрази, тъй като умът му беше зает с внезапно възникналата мисъл, че от всички жени, които беше познавал, никоя не му беше казвала такова нещо. Че Сузън, която имаше толкова много и в известна степен беше разглезена, беше тази, която можеше да му каже, че иска той да бъде щастлив и да го каже с такава искреност, го трогваше дълбоко.

Неспособен да говори, той се наведе и я целуна, но този път това не беше онази трескава целувка, която преди двамата бяха споделяли толкова често. Тази целувка идваше от сърцето, беше дълбока и пълна с топло чувство.

Сузън, която не познаваше такова нещо, стоеше като зашеметена. Тази целувка докосна нещо дълбоко в нея, запали искри на мисли на тема имало едно време и до края на времето. Но преди да успее да свикне с тези мисли, се намеси една трета кола.

Без да свали ръце от главата ѝ, Сам се огледа наоколо и забеляза с учудване как до тях спира полицейска кола. Офицерът в нея спусна стъклото на прозореца едновременно със спирането.

— Да имате някакви проблеми?

— Не, сър — отговори Сам.

— Но тогава тръгнете нанякъде.

— Да, сър — но не се и помръдна.

Офицерът почака една минута, след което се обърна към Сузън:

— Безпокои ли ви този човек?

— Безпокои ме и още как още от първия ден, от който се познаваме — отговори Сузън със сладък глас. — Но мисля, че

положението е под контрол. Благодаря ви.

— Но тогава защо се бавите тук?

— Тръгваме — каза тя и се усмихна на Сам.

— Сега — ги подкани офицерът.

Сам върна усмивката на Сузън и докосвайки с пръсти лицето ѝ и каза тихо:

— Ти живееш по-близо.

— При теб е по-хубаво.

— Целият този път с две коли?

— Движи се след мен, докато оставя ягуара, а после ще продължим заедно.

— Това звучи много хубаво. Искам те близо до себе си.

— А това звучи хубаво на мен.

— Ъъ, извинете ме — чу се гласът на полицейския офицер, този път по-малко търпелив. — Тази улица е обществено място. Съмнявам се дали добрите хорица от Нюпорт ще оценят правилно един твърде дълъг разговор на четири очи в този час.

Сам беше навестен от чувството, че нещо се задава, когато Сузън изведнъж се изпъна, но не беше достатъчно бърз да я задържи, когато тя се плъзна покрай него и се озова пред колата.

— Господине, аз съм добрите хорица от Нюпорт и заявявам напълно искрено, че съм против вашата интервенция.

— Сузън — промърмори Сам, като сложи ръка на раменете ѝ, — нека да постъпим както ни съветва добрият офицер — и започна да я дърпа назад към ягуара.

— Няма защо да му позволяваш такова отнасяне — каза тя. — Ти си лейтенант.

Сам се усмихна на офицера като знак, че му се извинява.

— Тя е бойка натура — каза той, като помагаше на Сузън да влезе в колата. Когато затвори вратата, полицейската кола вече тръгваше.

— Той е ченге, пуяци такива! — изкрещя Сузън през отворения прозорец. — Той е вашата...

Сам ѝ запуши устата с енергична целувка. Когато ѝ даде възможност да поеме въздух, едната ѝ ръка беше обвила врата му. В очите ѝ той видя неуловимото обвинение за това, което беше направил, но обвинението изчезна бързо, станало жертва на по-дълбоките

чувства, които бяха пуснати на свобода преди пристигането на офицера.

— Ще те следвам отблизо — промълви той нежно.

Тя кимна.

— Карай бавно.

Тя кимна отново. Не можейки да се съпротивлява, той я целуна отново, а след това се върна към колата си.

Савана прекара уикенда с Джеърд на яхтата му. Винаги ставаше смешно, когато се сещаше как той небрежно наричаше малката си яхта лодка. Направена от стъклопласт с вътрешна облицовка от ясен, нейните удобства включваха кухня, не по-малко модерна от тази на Савана, пералня и сушилнен шкаф, голямо удобно легло и луксозна баня.

Джеърд я беше пуснал на вода в петък, но имаше много за чистене и полиране, преди да бъде доволен от състоянието ѝ. Савана му помагаше и това ѝ доставяше голяма радост.

Не че работиха през всичкото време. Разговаряха много, спяха много и се обичаха много. За първи път беше толкова щастлива.

Каза му го в неделя вечерта. Денят беше прекрасен, мек и пълен с благоухания, както в най-доброто време на ранния април по брега на Роуд Айлънд, и макар че със залеза на слънцето беше станало по-хладно, едно вътрешно пламъче топлеше и двамата. Бяха под палубата, обърнати един към друг, разположени удобно един срещу друг с приятно преплетени крака върху, едно канапе. В ръцете си държаха чаши с вино от бутилката, която Джеърд беше отворил специално за случая.

— Беше чудесно — каза тя с онази тиха усмивка, от която сърцето му винаги се обръщаше.

Смехът му беше като виното — лек и сух.

— В такъв случай ти си като онези тежки боксьори, които понасят ударите на майтап. Накарах те да работиш през целия уикенд.

— Не, не. Беше чудесно. Истинска ваканция, много повече, далеч превъзхождаща предишния уикенд във Флорида. В нашата акция наистина има нещо лечебно.

Той я сбута с необутия си крак, който си беше намерил топло местенце до нея.

— Ти си против чистенето.

— Но това беше нещо съвсем друго. Беше ми повече от приятно. Наистина — когато той повдигна недоверчиво едната си вежда, тя настоя: — Наистина. Готова съм по всяко време да го правя с теб.

Сърцето на Джеърд се обърна още веднъж. Но това му се случваше доста често, откакто за първи път беше видял Савана. В някои отношения тя беше обърнала целия му живот и съвсем сигурно отношението му към бъдещето.

— Омъжи се за мен, Савана! — зави й се свят. — Обичам те — каза той и гласът, който чу, този път беше по-хубав от този, с който беше свикнала. — Още не си ми казала нищо, но мисля, че чувстваш думите и затова мога да бъда спокоен. Нека да се оженим.

Савана не знаеше какво да каже. Някъде, в някакво ъгълче на ума си, беше искала да чуе това и веднага след това се беше плашила, че той наистина ще го направи.

Съвсем объркана и с накъсан дъх тя изговори шепнешком името му.

— Това да, ли е, или е не? — попита той.

— Не знам какво да кажа.

— Обичаш ли ме?

Тя се поколеба за момент, не защото не знаеше отговора, но защото ако го кажеше с висок глас, това щеше да означава обвързване. Но това време беше дошло.

— Да — каза и веднага повтори с още по-голямо чувство: — Да.

Той остави чашата си на килима, наведе се напред, хвана я с две ръце и я сложи да седне в скута си. Ръцете му се срещнаха под нея.

— Кажи го.

Савана се усмихна.

— Обичам те.

— Пак.

— Обичам те — повтори тя и усмивката прерасна в смях, защото изглеждаше много абсурдно, че не изговори думите по-рано.

Тя седеше там и се смееше, любуваше се на лицето със строгите черти, на донякъде правоъгълната брадичка с леко загатната трапчинка, на бледосините очи със сиви точки. Обичаше пясъчно оцветената коса, която падаше пред челото му, докосваше върха на ушите му и яката на врата му. Тя обичаше начина, по който ризата му беше отворена и разкриваше кафявите косъмчета на гърдите му и

начина, по който той седеше срещу нея, загледан в очите ѝ. Въпреки че тя беше на скута му.

— Наистина те обичам — прошепна. Като обви врата му с ръце, както държеше чашата, тя се притисна напред към него за целувка.

— Тогава, ожени се за мен — каза той преди целувката.

Тя притисна главата си до неговата.

— За мъж, който се е опарил веднъж, много бързаш.

— Не може да става и дума за сравнение между това и онова.

— И двете сме адвокатки.

— Ти се различаваш от Елис, както нощта от деня.

— Аз имам кариера, която иска своето. Няма да бъда винаги тук, а когато съм тук, умът ми може да бъде там.

— За мен не е важно дали умът ти е тук или там — отвърна той, — щом като носиш моя пръстен. Имаш право, веднъж съм се опарил и затова би трябвало да си отварям очите за отношения, които обвързват. Но не е така. Тъкмо защото съм се опарил веднъж, знам много добре какво ми трябва. И това си ти. Мога да живея с кариерата ти. Тя е част от това, което си ти. Кажи, че ще се омъжиш за мен.

— Искам — прошепна тя и част от нея наистина искаше. Тази част искаше да привърже Джеърд към нея така, че да не може да избяга, така, че никоя друга жена да не може да го притежава, така, че всички онези, които го слушаха нощ след нощ, да знаят, че той е отвлечен. Но медалът имаше и обратна страна и затова тя се плашеше от връзки като тази. — Бракът е нещо сериозно.

— Всички хубави неща са.

— Но аз съм виждала толкова много пропаднали бракове. Доколкото знам, пукнатините са по-обичайно нещо от блаженството.

— Родителите ти са били щастливи.

— Аха, но майка ми умря преди двадесет години. Кой знае какво щеше да се случи, ако беше жива.

Това завари Джеърд неподготвен.

— Наистина ли си задаваш този въпрос?

— Макар и много рядко, но ми минава през ум. Всички ми казват, че трябва да бъда реалист, но остава фактът, че татко е труден човек. Може би щеше да бъде по-различно, ако мама не беше умряла. Но и тогава може би мама по някое време щеше да се разбунтува — тя направи пауза, като много, много искаше да може да накара Джеърд да

я разбере. — Толкова много от хората, които познавам, са предприели втори или трети опит. Ако нещо се случи с нас, струва ми се, че не бих го понесла.

— Нещо вече ни се случи — каза Джеърд, като и лицето, и гласът му издаваха объркване. Съвсем тихо той измърмори: — Не вярвам — а след това по-високо: — Ти искаш да кажеш, че след като се обичаме толкова много, не можем да рискуваме да се оженим? Това е лишено от смисъл! Ако се обичаме толкова много, бракът не е риск.

В следващия момент той се осмели да даде глас на един дъх на мисълта, която от известно време го владееше непрестанно.

— Аз ти трябвавам, Савана. Ти си независима, финансово обезпечена, имаш кариера и дом. Но аз ти трябвавам. Прочетох го в очите ти още първия път, когато се срещнахме и го чета многократно от тогава. Понякога това е само някаква мимолетна светлинка, но съществува една мъчителна самотност, почти отчаяние. Трябва ти една сродна душа и това съм аз.

Савана не беше в състояние да оспори нито една от думите му. Не беше и изненадана от това, че той беше анализирал ситуацията толкова добре. Той беше такъв. Но все пак решението му я плашеше.

Тя сложи ръката си на гърдите му и се заигра с едно от копчетата.

— Бихме могли да поживеем заедно известно време, колкото да се убедим, че това е, което ни трябва.

— Не ми трябва да се убеждавам. Вече знам.

Топлината на тялото му преминаваше през ризата и галеше пръстите ѝ.

— Така говориш сега, но след месец-два чувствата ти може да се променят.

Той поклати бавно глава.

— Единственият начин, по който могат да се променят чувствата ми, ще е, ако те обичам повече от сега — ръцете му се плъзнаха нагоре по гърба ѝ. — Обичам те, Савана.

— Казваш го...

— Мисля го. Знам всичко за кариерата ти и за високите ѝ изисквания. Живях с тази мисъл през последните няколко седмици, но това нямаше никакво значение. Създадохме време, през което да бъдем

заедно, и го направихме, без да понесем тежки неудобства, нито ти, нито аз. Прав ли съм?

Тя не можеше да го отрече.

— Но това не е същото, както да търсиш година след година топлина от една жена, която е вечно заета с показания, разпити, клетвени декларации и закони.

Джеърд помълча известно време.

— Говориш, че искаш бебе. Как може жената, която описа, да бъде добра майка?

— Може. Мога. Ако имам бебе, ще действам по-различно. Вече ти казах как.

— Тогава бебето значи за теб повече, отколкото аз?

— Не!

— Но така излиза.

— Не. Не искам да кажа това. То е просто... само...

— Какво, скъпа? — попита той по-нежно. — Кажи ми. Трябва да знам.

Тя пое бързо въздух и каза направо:

— Плашиш ме. Толкова си без недостатъци.

— Не съм...

— За мен си такъв. Винаги съм мислила, че ако се омъжа за някого, той ще бъде малко по-стар и улегнал, някой, който е постигнал успех в живота и който ще покровителства кариерата ми. Ти... ти си успял, ти си динамичен и чудесен. Трябва да бъдеш с някоя като Сузън, някоя, която може да ти посвети целия си живот.

— Не искам да обиждам сестра ти, но аз не се стремя към този тип жена. Бих се чувствал задушен и смазан от досада.

— Но ти имаш потребности. Аз искам да ги задоволя, но не знам дали ще мога. Не искам да те разочаровам, Джеърд. Много съм уплашена, че бих могла да те разочаровам.

Джеърд отклони погледа си встрани.

— Това наистина ме плаши и разколебава. От думите ти излиза, че аз съм нещо като бог и че за да ми подхождаш, трябва да си богиня. — Очите му се насочиха към нейните. — Аз не съм бог, Савана. Аз съм човек. Имам недостатъци както всеки друг човек. За да може един брак да тръгне добре или да се провали, са нужни двама, а аз вече

провалих такъв съюз. И така, очевидно, не е голямо щастие да се живее с мен.

— Тя не те е обичала, както те обичам аз — Савана го простреля с тези думи. Трябваше да мине цяла минута, преди той да проговори. И когато го направи, гласът му беше по-пресипнал.

— Аз те познавам, Савана. Знам, че си адвокат и знам, че времето ти не е твое. Искам те за себе си, въпреки всичко това, може би тъкмо поради това. Ти си интересна жена. Животът ти не е никога статичен. Не искам от теб да бъдеш традиционен тип съпруга. Не искам традиционна съпруга — лицето му се промени. — По дяволите, коя традиционна съпруга ще се примири с това мъжът ѝ да работи по цяла нощ? Или да живее в една лодка? Не че имам намерение да живея там вечно, но засега там ми е добре. Но няма да е добре за една жена да стои там по цял ден. Би полудяла.

Избутвайки назад кичура коса, който падаше върху челото му, той погледна към далечния край на салона. По лицето му беше изписано отчаяние.

— Как мога да направя така, че да ме разбереш? Имаш някаква идея за това кое ми трябва и кое не ми трябва въобще — той отново погледна към нея. — Убедена си, че от теб ще излезе много лоша съпруга, но това не е вярно. Вземи този уикенд. Ако бяхме женени, не бих могъл да очаквам каквото и да е повече или по-малко от теб. Тогава защо да не се оженим?

Тя подръпваше копчето му.

— Обратното е също валидно. Ако този уикенд беше идеален, защо да променяме нещата?

— Защото ми трябва вериги. Искам да знам, че си моя. Нали разбираш, не съм идеален. Несигурен съм в много отношения.

— Не съм съгласна.

— По отношение на теб съм — с решителност, която не търпеше възражения, той довърши: — Искам да се оженим.

Леко политайки напред, Савана се сгуши в него. Ароматът, който почувства, беше толкова приятен. Даже сега, особено сега, след цял ден работа той беше мъж от начало до край.

— О, Джемърд.

Ръцете му я обхванаха.

— Какво искаш, скъпа?

— Малко време. Малко време, за да свикнем един с друг. Все още всичко е така ново. Ако ти се чувстваш несигурен, аз се чувствам десет пъти по-несигурна.

— Не трябва.

— Но е така. За мен бракът винаги е изглеждал като нещо безкрайно далечно. Никога не съм се замисляла сериозно върху това. Може би умишлено съм избягвала такива мисли, защото не съм сигурна, че ще се справя както трябва, а ако не мога да се справя, може би не искам да се опитвам. Ако съм омъжена, бих могла да очаквам нещо от себе си в много По-голяма степен, отколкото ако живеем заедно.

— Това е лудост.

— Може би, но е така. Никога не съм отделяла много време, за да си представям себе си като съпруга. Повече съм се виждала като майка, но и така да е, ние говорим за мечти.

— Тогава помечтай за двама ни.

— Напоследък не правя нищо друго.

Той се приближи до лицето ѝ и промълви прочувствено:

— Обичам те. Защо не ми вярваш? Ти проявяваш увереност във всички други случаи в живота. Защо не вярваш повече в нас?

— Защото — започна тя със свито сърце — ти означаваш толкова много за мен. Когато ме завладее оптимизъм, аз си представям какви ли не прекрасни неща — нас двамата, деца, добро здраве и щастие. След това ставам неспокойна и започвам да мисля, че не е възможно един човек да има всички тези неща. Имам успех в кариерата си. Не мога да бъда сигурна, че имам право на повече.

— Можеш. Можеш да имаш всичко това.

Тя искаше да му вярва. Той говореше толкова убедително, че тя почти му вярваше. И все пак съществуваха страхове, които я измъчваха и не ѝ даваха покой. В усилие да отпъди съмненията, тя се притисна по-близо до него.

— Ах! — извика той и изведнъж се изправи. Изви ръка назад към гърба си и когато я върна в старото положение, тя беше мокра. — Какво е това?

Савана не разбра веднага какво беше направила. С широко отворени очи тя гледаше празната винена чаша, която държеше до рамото му, а после Джеърд. Със слаб глас му каза:

— Забравих, че чашата е в ръката ми.

Изразът на лицето му говореше: Разбира се, че си забравила, докато самият той разкопчаваше ризата си.

— И така — той се опита да говори небрежно, въпреки чувството, което го вълнуваше, — искаш малко да отложим женитбата?

Тя кимна.

— С месец-два?

Тя вдигна рамене.

— Но ще се ожениш ли за мен?

— Ако все още го искаш.

— Ще го искам — той измъкна едната си ръка от ризата, след това другата. — Ами ако забременееш?

— Нямам намерение да забременея толкова скоро.

Той захвърли ризата настрани.

— Не правим нищо, за да попречим на това.

Силно привлечена от гръдния му кош, тя заговори разсеяно:

— Но това не се случва.

— Може би ще се случи този месец.

— Не — тя прокара двете си ръце по ребрата му докато пръстите ѝ се срещнаха близо до косата му. — Поне за известно време няма да се случи.

Джеърд беше заинтригуван от нейната увереност.

— Защо не?

— Защото — каза тя, поемайки въздух, — следващите няколко месеца ще бъдат грозни. Не искам нашето бебе да се повлияе от това.

— Нашето бебе — ухили се Джеърд. — Звучи добре — но в следващия миг усмивката му изчезна. — Дали няма да се състезавам със Ставанович за вниманието ти?

— Няма да се състезаваш...

— Ти не можеш да му позволиш да се разпорежда с живота ти, Савана.

— Той няма да...

— Най-добре е да не се опитва.

Тя не можеше да не се разсмее.

— Или какво? Какво ще направиш на бедния Мати?

— Нищо няма да правя на бедния Мати. Ще направя на бедната теб — той се облегна срещу нея, докато гърбът на Савана се опря на възглавничките на канапето. — Ако е необходимо — той се надвеси над нея, — ще те държа тук, в лодката, гола и изгаряща от желание и ще ме молиш за нещо.

— Можеш да го направиш — прошепна тя, раздвижвайки ръцете си нагоре по гърдите си, — и то без особено усилие. Не е необходимо много, за да стана изгаряща от желание, когато съм до теб.

— А какво ще кажеш на тема гола? — попита той. Сивите точици в очите му бяха потъмнели.

При лекия натиск на ръката ѝ той се отдръпна от нея. Тя стана и започна да се съблича, сваляйки първо джинсите си, след това блузата, след това бикините си и сутиена. Движенията ѝ не бяха умишлено съблазняващи, но въпреки това въздействието им върху Джеърд не би могло да бъде по-голямо, ако тя беше направила в най-чист вид стриптийз. Лицето му беше зачервено, а гърдите му неочаквано стегнати.

Тя обви с ръце врата му.

— Аз съм гола.

— Знам — промърмори той тихо. Докато държеше в ръка гърдата ѝ и всмукваше дълбоко в устата си зърното, свободната му ръка разнасяше огън по всички останали части от тялото ѝ. Когато накрая пръстите му се задържаха между краката ѝ, той прошепна:

— Гореща си.

— И те моля — прошепна тя развълнувано. Ръцете ѝ забързаха към джинсите му. — Моля те, Джеърд, побързай — тя загуби търпение, докато се опитваше да се справи с ципа му и вместо това започна да милва издутата му плът през плата.

С тих стон той се измъкна от джинсите си. После се изправи, дръпна я по-близо до себе си и простена:

— Господи, колко те обичам...

— Щом е така, помогни ми — прошепна тя без задръжки. Не знаеше защо, но нямаше никакво търпение. Искаше го в себе си, и сега. Като я отдалечи на крачка от себе си, докато обратната страна на коленете ѝ докоснаха голямата квадратна маса за кафе, той я притисна към нейната повърхност и бавно, чувствено се настани върху нея.

Преплитайки пръстите си с нейните до главата ѝ, наблюдаваше лицето ѝ, докато я пробождаше.

Тя е хубава през всичкото време, помисли си той, но особено беше хубава в момента на проникването. Лицето ѝ оставаше винаги същото, с елементи на изненада и наслада и все пак различно според това какво са правили или обсъждали преди това. Този път заедно с любовното чувство присъстваше и някакво облекчение и даже въпреки облекчението тя повдигаше все по-високо бедрата си до неговите, като се разтваряше и му предоставяше повече дълбочина.

Джеърд щеше да превземе и душата ѝ, ако това беше възможно, но трябваше да се задоволи с тялото и сърцето ѝ. Малко по-късно, когато лежеше мокър и изразходван между бедрата ѝ, той се замисли за тази малка буря и разбра, че тя не беше нищо друго, освен една развихрена нежност.

— Ще бъдеш моя — прошепна той в гъстия облак от кестенява коса, който галеше лицето му.

— Твоя съм — прошепна тя в отговор.

— Вовеки веков, амин?

— Искам го.

— Тогава ожени се за мен.

— Скоро.

— Сега.

— Скоро.

Увеличайки я със себе си, той се търкулна от масата и двамата паднаха шумно върху килима.

— Джеърд! — извика тя, като сега вече беше отгоре. — Мили Боже, какво се опитваш да правиш?

— Да набия малко разум в теб.

— Имам толкова разум, колкото ми е необходим — тя сложи ръката си върху брадичката му, която цял ден не беше бръсната и беше приятно бодлива. — Просто ми трябва време. Това е всичко. Малко време, докато се почувствам напълно сигурна, че ти трябвавам точно аз.

Той контрира:

— А какво ще кажеш за това, дали точно аз трябвавам на теб?

Тя искаше да каже, че е той, че ако тя въобще някога се омъжи, това ще бъде за него. Но знаеше, че това само ще постави началото на нова атака от негова страна, а за този ден споровете бяха достатъчно.

Затова само се засмя:

— Подходящ? Подходяща? Може би думата не е на място. Нека да погледнем положението каквото е. От известно време не можем да мръднем. Няма да тръгна наникъде, докато не науча още нещо за Гръмпсло.

Джеърд не се беше сецал за Гръмпсло от сутринта, когато приспиваше Савана с приказка и нямаше никакво намерение да мисли точно сега за Гръмпсло. Затова, ако това ѝ трябваше, за да бъде свободна, мислеше си той с известно удовлетворение, нея я очакваше дълго затворничество.

Затворничеството беше основна тема на разговора следващата петъчна вечер, когато Савана и Джеърд се присъединиха към Сузън и Сам за вечеря в един хотел в Уейкфийлд.

— Въпросът е къде трябва да се държи — Сам обясняваше на Сузън, след като бяха приключили със салатите си. — Този човек е като масло. Той може да се изплъзне между пръстите ни и да изчезне като стоката, която е откраднал през годините. Трябва ни максимална сигурност, но местата за задържане са задръстени, а това не ни позволява да го държим под око.

— А да не споменаваме за неприятностите, които може да причини на нагъчканите един в друг затворници, ако му се предостави възможност — добави Савана.

Сузън не знаеше дали може да повярва на това.

— Бих казала, че е точно обратното — Мати е дребосък. Мисля, че по-скоро ще го подритват — тя се спря. — За малко да кажа безмилостно, само че той не заслужава милост. Ще му дойде много добре, ако го изнасят. Той е животно.

— Но умно, много умно животно — додаде Сам.

— Той е бил и преди това в затвора и там никой не е свалил и косъм от главата му. Когато му се наложи, може да си играе с хората, без да се усетят.

Савана също беше чела рапортите. Знаеше всичко, което можеше да се знае относно Мати Ставанович, но дали познаваше истинския Ставанович, беше невъзможно да се каже. Той беше майстор на измамата.

— Но все пак го спипахме. Съдебните заседатели не се колебаха много — тя се беше появила пред въпросния съдебен състав в сряда.

Официално обвинението беше връчено на Ставанович в четвъртък и въпросът за паричната гаранция беше отклонен. Временно го задържаха във федерален затвор, като въпросът, за настаняването му на постоянно пребиваване остана висящ. — Ако е необходимо, ще го държим, където е сега и ще настояваме за процес със съкратена процедура, което ми е много изгодно.

Джеърд си помисли за невероятното количество работа, което очакваше Савана, без да се споменава за напрежението, което придружава такива процеси. Покрай Елис той беше преживял не един такъв процес. През онези дни и седмици беше напълно изключен от нейния живот. Знаеше, че Савана никога няма да постъпи така, но се тревожеше за бремето, което тя трябваше да понесе.

— Ти спомена за три месеца — каза той. — Ще ти стигне ли времето за подготовка?

— Трябва.

Той се обърна към Сам.

— Нещо за съучастника на Котката?

Сам искаше да има нещо. Той и Ханк бяха двама от многото, на които беше възложен този случай, и нито щатската полиция, нито ФБР, които имаха далече по-големи възможности в сравнение с местната полиция, бяха успели да се доберат до нещо.

— Той вероятно е отишъл някъде далече, но ще го проследим. Засега той може само да бяга. Рисунката, до която стигна художникът след разговорите с Мегън, е размножена и разпратена навсякъде. Нещо може да излезе или във връзка с него, или във връзка с втори съучастник.

— Втори?

Савана обясни.

— Някой е ходил в Мексико. Не може да е бил Мати, тъй като е бил тук и е работил Мегън...

Сузън се намеси.

— За Бога, Сави, трябва ли да бъдеш толкова груба?

— Тя беше изнасилена — отбеляза Савана спокойно.

— Много добре, но не го повтаряй постоянно.

— Ти беше тази, която първа спомена за това.

— Говорех за Котката и той го заслужава. Но не и Меги.

— Знам това.

Сам приближи до Сузън. Знаеше, че думите на Савана ѝ бяха причинили несправедливо болка. Тя беше изключително чувствителна що се отнася до Савана. Въпреки че тази вечеря беше по идея на Сузън, тя имаше нещо наум, след като поканата беше отправена и приета. Това, което имаше наум, беше причината за повече от един приличен скок.

Въпреки всичко, което Сам беше казал и направил, за да я убеди, Сузън твърдо вярваше, че когато той я види до Савана, ще реши, че при избора си между двете сестрички в последна сметка е сгрешил. Не че Савана беше свободна, но все пак Сузън не беше спокойна.

И напразно, що се отнасяше до Сам.

Като притисна с ръка коляното ѝ под прикритието на бялата ленена покривка, той попита тихо:

— Искаш ли да говорим за нещо друго?

Но Сузън беше решена да не отстъпва. Ставаше ѝ лошо при мисълта за Мегън и за ужаса, през който беше преминала, но ако Савана можеше да говори за това, можеше и тя. Освен това тази работа засягаше Сам. Тя не искаше той да мисли, че не му е позволено да говори за работата си в нейно присъствие.

Тя направи знак на извинение с ръка към Савана.

— Съжалявам. Продължавай. Говореше за Мексико.

Савана погледна Сам, който отново беше обърнал главата си към нея. И така продължи с равен глас.

— Мати твърди, че по време на отвличането и в обира в Кранстън е бил в Мексико. Той разполага като доказателство с какви ли не документи. Очевидно, някой друг е бил там вместо него. И този някой може би даже не е знаел какво прави.

На Джеърд му беше трудно да се съгласи с това.

— Не мога да повярвам, че някой ще прекара една седмица или пет дни, или колкото и да са, като се подписва от името на друг, без да знае какво прави.

— О, знаел е какво прави — намеси се Савана. — Само не е знаел защо го прави. Мати е такъв човек, че винаги може да предложи някакво обяснение, което баламурникът ще приеме като напълно логично.

Сузън си помисли за деня, когато заедно със Сам оставиха ягуара при Мати.

— В сервиза му видях много механици. Дали не е изпратил някого от тях?

Сам поклати глава.

— Проверихме. Всички са чисти, но ние без друго очаквахме да е така. Не е в стила на Мати да върши неща, които бият на очи. Той вероятно е използвал някого от съвсем друго място.

— Като например?

— Колкото можеш ти да кажеш, толкова мога и аз. Посещавал е всички места из страната, този Мати. Човек не знае откъде да започне.

— Тогава какво ще предприемете?

— Стигаме до всеки чиновник, който е обработвал квитанциите му, и стискаме палци, че някой, когато види снимката на Мати, ще се закълне, че не той е подписал сметката. Освен това можем да покажем тези квитанции на експерт графолог, който да ни каже дали подписалият е Мати, или не. Той е пазил много старателно квитанциите за нас, но те са вторият екземпляр с индиго. За достоверен анализ ни трябва оригиналите. Сега се мъчим да се доберем до тях.

— А някаква следа от парите? — попита Джебърд.

Сам поклати глава.

— Или пистолета на Мегън? Или часовника ѝ? — попита Сузън.

— Нашето момче прикрива следите си — отбеляза Сам с неприятно чувство. — Няма да открием тези неща. Даже няма да открием и дрехи с малки отломки от стъкло, които да съвпадат с френската врата, която е разбил. Той е изхвърлил всичко.

— Знаете ли мястото, където са я държали? — попита Джебърд.

— Не. Мегън не е видяла нищо. Пренасяли са я в торба за пране. Тя каза, че пътуването било безкрайно дълго, според нея най-малко един час. Като се има предвид ужасът, който е изпитвала, сигурен съм, че ѝ се е сторило по-дълго, отколкото е било в действителност. Повероятно е да е било половин час, но даже в този случай територията остава много голяма. За половин час те биха могли да стигнат до Масачузетс или Кънектикът.

Джебърд беше следил внимателно новините по телевизията относно този случай.

— Физиономията на Ставанович е навсякъде. Какви са шансовете някой да предложи услугите си — може би някоя от

доверчивите жертви?

— Не са големи — каза Савана. — Нека погледнем реалистично на положението. Приятелите на хора като Мати не пеят в църковния хор. Както казва Сам, той е умен. Готова съм да заложа пари, че този, когото е използвал, е имал добро основание да си държи устата затворена и даже още по-добро основание — да се страхува от него.

— Той е отвратителен тип — промърмори Сузън, просто защото търсеше някакъв отдушник.

Никой не го оспори.

Но Джеърд потъна в дълбок размисъл. В началото той беше заинтригуван от Мати Котката, но сега от Мати похитителя.

— Планирал е всичко. Невероятно е. Очертал е всяка подробност на престъплението, даже е планирал второ престъпление, обира, и е координирал двете и има алиби и за едното, и за другото. Каква сума искаш да заложиш, че е използвал коли на сервиз при него, за да пренесе Мегън от едно място на друго.

Савана и Сам се спогледаха.

— Възможно е — изрече тя бавно и замислено.

— Вероятно е — настоя той решително.

Но Джеърд не беше свършил.

— А при факта, че никога не е ограбвал клиентите си и все пак е решил да отвлече клиент, той съзнателно е излязъл от шаблона — той се отпусна назад върху стола си, без да оставя вилицата, с която се зае да гони едно резенче лук в иначе празната си чиния. — А, освен това съществува въпросът за бележката за откупа. Той е запален по класическата музика, но е оформил текста на бележката така, че да внуши, че слуша кънтри. Обмислил е всичко.

— Може би не — предупреди Савана. — Все още има няколко неща, които не се връзват.

Той остави вилицата.

— Като?

— Като алармената система. Откъде е знаел, че тя не работи? Искам да разбера това.

— Гидът — промърмори тихо Сузън.

Другите трима я погледнаха едновременно.

— Гидът? — повтори след нея Савана изненадана.

— Когато бяхме в офиса на Мати, Сам разглеждаше снимките на стената. Те бяха направени в Мексико, в Чичен Ица. Мати каза, че е наел частен гид да разгледа руините там — с леко изразено самодоволство тя местеше бавно погледа си последователно по лицата на събеседниците си. — Била съм в Канкун и в Чичен Ица. Пътуването трае около два часа в едната посока. Като допуснем още един час минимум за руините, Мати и неговият гид ще са били заедно най-малко пет часа — очите ѝ бяха насочени върху Сам. — Освен ако частният гид на Мати не е идиот, той може да каже да или не, когато го види на снимка.

Сам се загледа дълго в нея и изрази задоволството си с повдигане на едната си вежда.

— Не е лошо, Суз. Съвсем не е лошо.

Джеърд беше на мнение, че е брилянтно.

— Може би това ти трябва — каза той на Савана, която сияеше.

— Много ми харесва, това трябва да е подхлъзването, което ще побърка Котката — тя погледна Сам.

— Първото нещо, което ще направя сутринта, е да натоваря човек с тази работа.

Сузън беше щастлива и това ѝ личеше много.

— Така. Сега, след като решихме твоята кръстословица, Сави, можем да ядем — тя изправи главата си и направи знак на сервитьора. — Готови сме за основното ястие. Ако бъдеш така любезен да предадеш нататък поръчката...

Джеърд и Савана се върнаха в Провидънс точно навреме, за да може Джеърд да се преоблече в джинси и да излезе в ефир. Савана остана известно време с него в кабината. Сега вече тя се чувстваше там много удобно, знаеше кога може да говори и кога не. Докато вървеше музиката, те разговаряха тихо — за Сузън и Сам, за трудностите на Савана с един от другите адвокати в отдела, за офиса в Хонолулу, който Джеърд беше току-що продал, и за къщата, която му предстоеше да купи в Сиатъл.

Понякога само слушаха музика. Когато го наблюдаваше при тези случаи, Савана все повече се убеждаваше, че е истински романтик. Той чувстваше думите. Леките промени в чертите му показваха, че може да

вложи себе си в една песен със същата лекота, с каквато можеше и тя, а знанието ѝ за това само усилваше чувствата ѝ към него. Джеърд беше чувствителен човек. Държането му към нея го потвърждаваше. Беше му благодарна и го обичаше за това.

Беше почти два часа сутринта, когато я събуди. Тя беше седнала на пода и заспала подпряна на крака му. Като се страхуваше, че тя ще се събуди изкривена и с болки, ако останеше по-дълго в това положение, той я изпрати горе да си легне.

В два и тридесет беше първото обаждане. Една светлина върху масата за телефона му показва, че го търсят по пряката линия. С началото на нова песен той протегна ръка към слушалката.

— Ало?

В началото имаше тишина.

— Ало? — каза той отново.

Чу се женски глас, тих, почти плах.

— Джеърд?

Гласът не му беше познат и това го учуди. Списъкът на хората, които знаеха този номер, не беше голям.

— Същият.

Отново тишина. Ако го бяха потърсили по друга от линиите на станцията, той щеше да се съблазни да затвори. Но това беше пряката му линия и той почака.

Най-накрая същият този кротък, колеблив глас се чу отново.

— Исках само да ти благодаря. Ти ми даде сила.

Джеърд измъчваше паметта си, като търсеше някакво, макар и много слабо указание за това, че гласът му е познат, но без успех.

— Радвам се — много внимателно той попита: — Кой се обажда?

— Слушам тази станция още от появата ти в града. Нощите са толкова дълги. Ако не беше ти...

Все още много внимателно, но и по-силно изненадан, той попита:

— Кой се обажда?

Последва дълга пауза и шум от затваряне.

След като остави слушалката на мястото ѝ, Джеърд се подпря на лакти върху масата и обхвана брадичката си с ръцете си. Няколко неща относно този разговор го безпокояха, най-напред това, че някой имаше този номер. Освен това го смущаваше почти шепотът на жената. В него имаше и някакво напрежение. Той се чудеше защо.

Когато наближи времето за следващата песен, той дръпна микрофона близо до себе си.

— Слушате 95.3 WCIC Провидънс — каза той с нисък, лиричен, макар и малко дрезгав, провлачен говор. — Това беше Джордж Стейт, а аз съм Джеърд Сноу и ви правя компания в най-тъмните часове на денонощието. Тази смяна я наричат гробарска. Можете да се досетите защо. Нощта може да бъде дълга и самотна, когато няма никой край вас. Затова слушайте. Предлагам ви най-доброто, което имам, малко кънтри в града от WCIC Провидънс с поредица от шест с Ърл Томас Конли. Тук е Джеърд Сноу в сърцето на нощта, бъдете с ведри мисли и не забравяйте, че сте с мен...

Самият той не знаеше какво иска да каже, но се надяваше, че така или иначе го е казал. Съзнавайки, че не може да направи нищо повече, той се върна към договорите, които четеше преди обаждането по телефона.

Ърл Томас Конли отстъпи ред на Ййгълс, които отстъпиха място на Джус Нютън, след което щафетата беше поета от Дезърт роуз бенд. И тогава лампата светна отново.

Когато посягаше към слушалката, той имаше някакво странно предчувствие, даже се поколеба за миг, чудейки се дали не е по-добре да остави телефона без внимание. Но това щеше да бъде по-трудно, отколкото ако приемеше разговора.

— Ало?

— Съжалявам, че затворих — каза жената тихо, бързо. — Не трябваше да се обаждам, но трябва да говоря с някого, а целият останал свят спи.

Джеърд не си даде вид, че не прави връзка между това обаждане и предишното.

— Как се добра до номера ми?

— Случайно — каза тя със същия несигурен и забързан глас. — Не, сгреших. Искях да кажа, че исках да го науча. Не беше трудно. С

малко повече изобретателност повечето неща стават достъпни. Трудното е да знаеш какво да правиш с тях.

— Знаела си какво да правиш с моя номер — напомни й Джеърд.

— Но смелостта ме напусна и затворих.

— А сега се обаждаш пак — той не искаше да я пита за името й, за, да не би да затвори отново. Личеше, че е доста объркана. Джеърд почувства някаква странна отговорност да й помогне. — В Провидънс ли живееш?

Тя не отговори веднага и след малко попита:

— Наистина ли в обикновения живот си толкова уверен в себе си и спокоен, както звучиш в ефира?

— Но това е обикновеният живот. Това, което чуваш, е вярната представа.

— Бих искала да мога да я получа — изрече тя с болка и много бавно. Изглежда разбираше, че смелостта няма да я напусне, което, както предполагаше Джеърд, беше причината да изстрелва думите си една след друга. — Бих могла да използвам малко от това спокойствие.

— Напоследък си имала неприятности?

— Напоследък? О, да. Но не само напоследък. Така е било с целия ми живот.

— Искаш ли да ми разкажеш за него? — Джеърд сам се изненада от въпроса си. Той се чудеше за какво се натопяваше сам, но не можеше да вземе назад въпроса си. Искаше да знае коя е и откъде е взела номера му. Затова трябваше да постигне някакво споразумение с нея.

Тя се колеба дълго, преди да каже:

— Не мога.

— И няма да ми кажеш името си? — когато тя не отговори, той попита: — Какво ще ми кажеш?

Тя отново започна да се колебае и след минута доста объркано, даже с известна паника попита:

— Изпадал ли си някога в ситуация, при която, след като си си съставил някакъв план и си бил убеден, че всичко е съвсем наред, изведнъж се е получавала засечка?

Джеърд си помисли за брака си с Елис.

— Случвало ми се е.

Пауза от около минута и едно изненадано:

— Наистина ли?

— Да. Такъв ли е случаят при теб?

Тя отговори на въпроса му с въпрос:

— Ти как се справи?

— Огледах се внимателно наоколо си, за да разбера къде се намирам и да реша къде искам да бъда. В моя случай не прецених правилно къде искам да бъда. Преди да предприема каквото и да е, трябваше да реша накъде ще тръгна.

— И реши ли? — тя се засуети. — Въпросът ми беше глупав. Разбира се, че си решил. Сега си там, където си решил да отидеш.

— Почти — каза Джеърд, мислейки за Савана.

— Почти? Мислиш ли, че ще стигнеш до края?

— Не знам. Мисля, че да, но на този свят няма нищо сигурно.

— Знам — съгласи се тя тъжно. — Някога не мислех така. Заблуждавала съм се.

— Омъжена ли си? — тя не отговори. — На колко години си? — в известни моменти от разговора можеше да се помисли, че е на осемнадесет, в други — петдесет. Тя се люлееше между наранимостта на младостта и разочарованието на средната възраст.

Освен името си тя криеше и възрастта си. Той се ориентира към нова тактика.

— Нещата не могат да бъдат толкова лоши, колкото мислиш. Може би тук има пръст влиянието на нощта. Проблемите винаги изглеждат по-неразрешими, когато човек е уморен. Спала ли си? — беше почти три часът сутринта. Неговият организъм беше свикнал с това, графикът му беше такъв. Но той беше в малцинство.

— Спах малко.

— Защо не опиташ още малко?

— Искам, но когато легна и затворя очи, започвам да мисля за всички неприятности и разбирам, че може да стане и по-лошо и не знам какво да правя!

Нежната нишка на отчаянието, която Джеърд беше доловил в гласа ѝ, като че ли ставаше по-осезаема, когато тя се разплака.

— Шшшт — опита се да я успокои той. — Ще се справиш.

— Не мога.

— Разбира се, че можеш.

— Ти не разбираш. Аз направих някои ужасни неща!

Джеърд беше започнал да се чувства като изповедник и тази роля му допаднаше все по-малко. Тя не беше от тези, които понякога се обаждат за майтап, а жена със сериозни проблеми. За съжаление, той не беше нито свещеник, нито психиатър и съвсем не знаеше как да постъпи с нея.

— Бих искал да зная името ти — промърмори той наполовина на себе си, но тя го чу.

— Това е без значение — каза тя, изведнъж по-примирена. — Само ми говори.

— Какво да кажа?

— Кажи ми да бъда спокойна, кажи ми, че трябва да си запазя разума. Кажи ми, че от паниката няма да има никаква полза.

— Няма да има.

— Знам, но от какво ще има? Нищо от плановете, ми не се осъществи. Уплашена съм.

Джеърд нямаше съмнения относно това нито за минута, но се чувстваше безпомощен.

— Искам да помогна, но няма да успея, освен ако не ми кажеш нещо повече. Необходимо ми е да знам коя си.

Молбата му беше посрещната с мълчание.

— Или къде си.

Отново мълчание.

— У вас ли си? — той направи пауза. — У приятелка?

Нищо.

— Тогава кажи ми нещо повече за твоя проблем. Навярно не съм този, с когото би трябвало да говориш. Ако ми обясниш по-добре какво не е наред, ще мога да те насоча към някой, който е в състояние да помогне.

— Ти не разбираш — каза тя съкрушена.

— Опитвам се. Но ти трябва да ми помогнеш.

Като че ли молбата му се задържа като ехо по линията. Тишината, която последва това ехо, беше последното нещо.

— Ти затвори пак, така ли? — промърмори той в слушалката. Когато не последва отговор, той затвори.

Джеърд не се помръдна от мястото си, докато не дойде времето, когато трябваше да съобщи името на станцията още веднъж, а след като направи това, се замисли отново за обаждането. Трябваше да

реши дали да предприеме нещо във връзка с това и ако да, какво. Най-близката задача беше да реши какво да каже, ако жената се обади пак.

Но остатъкът от нощта премина без особени събития и когато малко след шест часа се присъедини към Савана в леглото, в мислите му вече не беше тайнственото обаждане.

Сузън винаги беше обичала месец май. Възприемаше го като време на разбуждане, време, когато всичко ставаше свежо и ново, когато измъченото, уморено лице на зимата отстъпваше пред повторното раждане на пролетта. В по-близък план това означаваше складиране на кожи, вълни и пухове и показване пред света с най-хубавото, което беше излязло изпод ръката на моделиерите.

Поне това беше, което пролетта означаваше за нея в миналото. Тази година беше по-различно. Макар че гардеробът ѝ, както винаги, правеше силно впечатление, мисълта да го демонстрира почти не я вълнуваше.

В мислите ѝ винаги беше Сам.

Когато бяха заедно, животът беше наистина прекрасен. Тогава не ѝ трябваша скъпи нови дрехи, които да ѝ донесат самочувствие. Сега тя се обличаше по-простичко, като понякога предпочиташе да бъде с панталоните, които бе купила преди две години, или с удобни джинси и предизвикателна копринена блуза. Като не се смятаха плановете ѝ, които винаги вървяха ръка в ръка с желанието ѝ да го възбужда, тя рядко мислеше за дрехи, когато беше с него. Не мислеше и за алкохол. Той ѝ запълваше всичкото време. Говореха за най-различни неща, четяха и търсеха по магазините някои мебели, които той бе решил да купи. Приготвяха си скара на терасата и търсеха и намираха полово удовлетворение.

После той отиваше по работа и всичко се променяше. Такива бяха случаите, когато тя се връщаше в Нюпорт. Измъчена и самотна без него, тя се чудеше как да запълни времето си. Но все по-трудно търпеше хората от нейния кръг познати, с които се срещаше, и все повече губеше интерес към тях и всичко това насочваше мислите ѝ отново към Сам.

Тя имаше чувството, че се намира в нещо като преддверие на ада, увиснала между два много различни свята. Колкото и да обичаше Сам, тя не знаеше накъде отива връзката им. Както и да погледнеше на

това, ѝ се струваше, че са много различни. Докато тя обичаше да има нари и нещата, които можеха да се купят с пари, Сам отказваше да приеме от нея дори един цент. Тя не знаеше дали ще може да се приспособи към неговия стандарт на живот.

И все пак мисълта за едно бъдеще в Нюпорт по познатия начин за остатъка от живота ѝ я потискаше.

Тя искаше да говори със Савана, но между Джеърд и работата Савана беше повече от заета. А освен всичко, тя фигурираше в нейния черен списък. Имаше всичко — работа, любов и внимание, за което Сузън мечтаеше. Може би беше по-добре, че Савана е все заета.

Единственият друг човек, който познаваше Сам и би могъл да разбере нейната дилема, беше Мегън. Но винаги, когато я търсеше по телефона, Мегън имаше други планове и макар чувството ѝ да подсказваше, че тези планове са измислени, все пак не беше в състояние да настоява много силно. Мегън се тревожеше за предстоящия процес. Проблемите на Сузън, сравнени с тези на Мегън, изглеждаха незначителни.

И така, тя беше оставена без отдушник. Потиснатата и объркана поради отсъствието на Сам и в желанието си да избяга от несигурността на тяхната връзка, даже искайки да му прави напук, както тя си знаеше, тя пиеше. Пиенето беше обикновено за нея в Нюпорт, където имаше повече време за сън, преди той да я намери, но имаше случаи, когато тя се настаняваше в новото кожено кресло на Сам в компанията на кофичка лед, една чаша и бутилка Чивас Регъл.

Точно така постъпи и през една нощ в средата на май, когато Сам се скри, за да се добере до информацията относно някаква групировка, която, както се твърдеше, се занимаваше с това, да вкарва в едно училище хора, които не отговарят на нито едно от задължителните изисквания. Цялата тази работа не беше по вкуса на Сузън. Не ѝ харесваше, че Сам ще се забърква с разни ученички, както не ѝ харесваше и това, че подозираният шеф на групировката беше местен политик, за когото се говореше, че има връзки с мафията. Но най-малко ѝ харесваше фактът, че е сама.

Тя не беше пияна, само малко замаяна, когато телефонът позвъня. Още не беше десет часа. Някъде из мъглата на интелекта ѝ изплува мисълта, че може би е Сам. За малко да стане. Но бързо се досети, че ако думите ѝ са размазани, той щеше да разбере какво точно

прави и ще се разочарова. Едно нещо беше да му прави напук, а съвсем друго да го разочарова. Беше против последното. На всичко отгоре краката ѝ бяха натежали и не ѝ беше лесно да се движи.

Подпирайки чашата върху устните си, тя изчака втория, третия и четвъртия сигнал, докато телефонният секретар се задействаше, след това се усмихна бавно и лениво при звука на собствения си прелъстителен глас.

— Здравей. Номерът е верен, но времето е погрешно избрано. Ако бъдеш добър да оставиш името си и номера, добрият лейтенант ще ти се обади при първа възможност. Чао.

Сигналът се чу и секунди по-късно един басов глас каза:

— Тук е капитан Дивайн от полицейския департамент Бътлър. Имаме извънредно положение. Трябва да говоря със Сам Крейг, колкото се може по-скоро — той съобщи номера и затвори.

Сузън остана на мястото си. Капитан Дивайн. Умно. Някой смахнат се забавляваше.

Тя започна да накланя чашата към устните си, после я изправи. Навеждайки се внимателно напред, за да компенсира едно евентуално отслабване на координацията си, тя я остави на пода до бутилката. След това потъна в креслото и се замисли за обаждането.

Вероятно беше шега. Капитан Дивайн трябваше да е някакъв герой от комиксите.

Но гласът му беше сериозен. А къде беше Бътлър?

Като се отблъсна от стола, тя извърши маневра и стигна до телефонния секретар, върна лентата назад и чу отново съобщението. Имаше нещо странно в това обаждане. Не беше сигурна дали в състоянието си на замайване от алкохол не беше си измислила всичко това или това беше достатъчно силно, за да проникне през нейното замъглено съзнание.

Докато пипнешком търсеше лист и молив, тя отново се заслуша в съобщението. Сега записа номера. Преди самия номер имаше някакъв код, но той не ѝ говореше нищо. Не че това я интересуваше особено. А що се отнася до Бътлър, то пък не ѝ говореше абсолютно нищо.

Колкото и да ѝ се искаше да остави съобщението настрана, да се върне при голямото кожено кресло и да си завърши пиенето, не можеше. Нещо в нея ѝ казваше, че обаждането съвсем не беше шега.

Тя бързо взе телефона с намерение да се свърже със Сам. Знаеше, че не може да стигне директно до него, но можеше да му изпрати съобщение чрез отдела. Даже за тях можеше да представлява трудност. Когато Сам отиваше на работа под прикритие, често не съществуваше начин да се влезе в контакт с него, докато самият той не се появеше. Тя предполагаше, че ако възникне някакъв извънредно спешен проблем, може да се направи някаква връзка. Някак. В случай на спешност.

Работата беше там, че не можеше да разбере какъв точно спешен случай имаше предвид кошмарният капитан Дивайн.

Това може да се оправи, реши тя. Но Най-напред трябваше да бъде в състояние да мисли по-ясно. За тази цел тя пусна водата, докато от нея започна да се вдига пара, сипа две големи супени лъжици нес кафе в една чаша, напълни чашата с гореща вода и я изпи наведнъж. Докато чакаше действието на кофеина, излезе на терасата и предостави на мразовития нощен въздух да допринесе нещо за каузата. След около десет минути почувства, макар и да не е съвсем в най-добрата си форма, би могла все пак както трябва да проведе разговор, без да създаде трудности за себе си или за Сам.

Тя се върна при телефона и набра номера, който беше записала. Наистина, тя се свърза с отдела в Бътлър, но човекът отсреща се оказа някакъв офицер на име Сакет.

— Капитан Дивайн, моля — каза тя. — Обаждам се от името на Сам Крейг — веднага я свързаха с човека, който се беше обадил преди двадесет минути. — Името ми е Сузън Гарднър — представи се тя. — Аз съм близка на лейтенант Крейг. Вашето съобщение пристигна, но Сам е дежурен. Не знам кога точно ще може да ви се обади. Ако е нещо много сериозно, мога да се опитам да накарам някой от отдела му да се свърже с него.

— Мисля, че трябва да се постъпи точно така — изрече човекът. Гласът му прозвуча мрачно, както и преди, и този път Сузън не можеше да обвинява замъгленото си съзнание. Тя изтрезняваше все повече с всяка минута.

— Мога ли да попитам за какво става дума?

— Произшествие. Няколко членове от семейството на господин Крейг са пострадали.

— О, не! — възкликна разтревожено Сузън. Сърцето ѝ започна да бие силно. — Щом като търсите Сам, трябва да е нещо много лошо.

— Мисля, че трябва да се появи тук колкото се може по-скоро.

Сузън не попита какво значеше тук. Семейството на Сам живееше в западна Пенсилвания. Тя предположи, че Бътлър е някъде там.

— Ще звъня на отдела — каза тя. — Сам ще се обади, след като се свържем с него.

— Аз ще съм тук.

Сузън натисна бутона, за да прекъсне разговора и веднага набра номера на полицията в Провидънс. След като предаде съобщението си на офицера, който беше на телефона, за нея не оставаше нищо друго, освен да седи и да чака обаждането на Сам.

Чакането не беше леко. Тя се опитваше да си представи къде е Сам и какво прави, но усилието я направи нервна. После се опита да си представи какво нещастие може да е сполетяло семейството му, кои членове са пострадали и в какво състояние се намират, но това беше още по-лошо.

След изтичането на един час бяха ѝ станали ясни две неща. Първото беше, че тя не знаеше дали иска да бъде вързана за някакъв полицейски офицер, ако това означаваше чакане, чудене и тревожене, без да следи пряко събитията. Второто — че не знаеше дали може да избегне това връзване, тъй като нивото на страха, който изпитваше от негово име се отнасяше пряко до дълбочината на нейната любов.

Когато най-после телефонът иззвъня тя скочи и грабна слушалката.

— Сам?

— Можеш да бъдеш сигурна.

— Слава Богу, че са успели да те намерят. Някой си капитан Дивайн от полицията в Бътлър се обади. Има произшествие, Сам. Каза, че се отнася до твоето семейство. Не знам подробности, но той остави един номер. Каза, че трябва да му се обадиш при първа възможност.

Сам мълча около минута, преди да попита за номера.

Тя му го съобщи.

— Ще ми кажеш ли какво се е случило?

— Нека първо разбере — изрече той със същия спокоен глас. — Благодаря ти, скъпа.

Сузън остави слушалката на мястото ѝ, преглътна и се отправи към голямото кожено кресло. Погледът ѝ попадна на бутилката Чивас и тя се почувства силно изкушена да прекрати действието на кофеина и свежия въздух, като си дръпне една здравословна доза от течността. Само че, както изглежда, не можеше да пие нищо. От тревога стомахът ѝ беше вързан на възел.

Но тревогата не беше всичко. Тя се мъчеше да анализира отношенията си със Сам и съжаляваше, че не може да предложи нещо повече от себе си. Това беше нейният шанс. Ако той имаше нужда от нея, тя искаше да бъде трезва.

Като взе бутилката, чашата и каквото беше останало от леда на пода, тя ги сложи настрана, настани се на канапето и зачака съобщение от Сам. То дойде тридесет минути по-късно, но не по телефона, както тя очакваше. На вратата се появи самият Сам.

Един поглед ѝ беше достатъчен да разбере, че новината беше лоша. Лицето му беше бледо, погледът му объркан. Раменете му бяха хлътнали като че ли върху тях изведнъж беше стоварена голяма тежест.

Сузън взе ръката му и я задържа между своите, докато очите ѝ задаваха въпроса, който не можеше да изрече с глас.

— Имало е автомобилна катастрофа — съобщи ѝ той. — Родителите ми са били в колата със сестра ми Лин и мъжа ѝ. Само майка ми е останала жива — Сузън ахна. — Другите трима са загинали на място. Трябва да вървя — той я хвана за ръка и я повлече със себе си към стълбите.

— А тя ще се оправи ли?

— Не знам. Намира се в критично състояние.

— О, Сам — прошепна Сузън, — толкова ми е мъчно.

Той не каза нищо, но продължаваше да я държи за ръката, докато стигна до спалнята, където я пусна, за да вземе някаква дреха от гардероба.

— Тръгвам веднага с колата — каза той, докато се отправяше към тоалетната масичка. — С чакането тук и там и неизбежните прехвърляния един полет ще отнеме също толкова време.

Движена от желанието си да помогне на всяка цена, Сузън каза:

— Ще ти уредя един полет. Имам приятел в бизнеса — в същия момент разбра какво беше казала. — Забрави. Ще дойда с теб с колата — тя се затича да си вземе малко багаж.

Сам продължи да се приготвя.

— Не е необходимо да го правиш.

— Искам да го направя. Ако съм с теб, единият от нас може да кара, докато другият спи.

— Не мисля, че ще спя много.

— Все пак не трябва да бъдеш сам.

— Свикнал съм.

— Не, при случаи като този — тя взе една пола, чифт обувки, като сметна, че това ѝ е напълно достатъчно. — Освен това бих предпочела да дойда с теб, отколкото да стоя тук.

Тя натикваше полата в чантата си, когато Сам сложи ръка на рамото ѝ.

— Няма да е лесно — предупреди я той. — Ще трябва да уредя три погребения. Най-малко.

В очите ѝ се появиха сълзи.

— Затова трябва да бъда там — каза тя и като обви ръце около врата му, го прегърна бързо. — Обичам те, Сам. Искам да бъда с теб.

За миг с треперещи ръце той добави от себе си към прегръдката и я задържа силно притисната към себе си. После я пусна и се върна към багажа си. След още една минута, без да вдига главата си, промълви тихо:

— Можеш ли да телефонираш на твоя приятел? Ако той може да намери човек, който да ни откара със самолет, това ще спести часове.

Сузън отдавна беше готова за това. С едно-единствено обаяние по телефона полетът беше уреден. Щяха да пътуват с частен самолет по-малък и по-малко луксозен от този, с който беше отишла във Флорида със Савана и Мегън, но това за нея нямаше никакво значение, а също и, както беше убедена, за Сам. Даже мислеше, че той въобще няма да забележи обстановката. Умът му беше в Бътлър.

Полетът се оказа труден. Самолетът трябваше да лети между дъждовни облаци, които правеха нощта по-тъмна. Но кацнаха сигурно, а една полицейска кола ги очакваше, за да ги отведе направо в болницата, където някакъв лекар информира Сам за състоянието на майка му. Тя се намираще в спешно отделение. Беше с много фрактури, най-лошата на черепа, и беше в безсъзнание. Надеждите бяха слаби.

Като се движеше по коридора със Сам към отделението, Сузън можеше да почувства болката, която изпитва той, по пръстите, които стискаха нейните толкова здраво. Тя знаеше, след като го познаваше добре, че има още нещо, освен страха за живота на майка му. Не беше я виждал петнадесет години. В този момент много силно скърбеше за раздялата.

Сузън се спря пред стъклената преграда на отделението. Когато Сам я погледна бързо, тя прошепна:

— Ти влез. Тя не ме познава.

Той дръпна ръката ѝ. Очите му бяха широко отворени и съдържаша молба, несвойствена за човек, който не е свикнал да се моли.

Сузън прекрати колебанията си. Беше взела решение още в Провидънс, когато беше отстранила уискито, и то беше, че трябва да бъде до него. Сега той имаше нужда от нея.

Джанет Крейг изглеждаше бледа и безпомощна на фона на снежнобелите чаршафи. Беше дребна жена, достигнала средата на петдесетте сравнително добре запазена. Само малките бръчици около очите и устата нарушаваха гладкостта на кожата ѝ. Косата ѝ имаше същия естествен кафяв цвят като косата на Сам.

Докато Сузън забелязваше всичко това, Сам виждаше единствено превръзките, разположени диагонално около главата ѝ, тръбичката, която беше прикрепена към устата ѝ, апаратите край леглото ѝ, иглите във вените ѝ. Тя беше майка му. Той можеше да си я представи достатъчно добре и не си я бе представял така.

— Мамо — прошепна той. Като пусна ръката на Сузън, той се наведе над неподвижната фигура на леглото. — Мамо? — изкашля се и се насили да говори по-високо. — Мамо? Аз съм, Сам.

Гласът му се прекърши на втората дума. Сузън се страхуваше, че може да заплаче и притисна с юмрук устата си. Чувстваше гърлото си така стегнато, че се съмняваше дали може да изговори дори една дума. Но Сам или притежаваше по-голяма сила от нея, по-голяма решителност, или и двете.

— Аз съм тук, мамо. Влязох преди малко. Лекарите се грижат добре за теб. Ще се оправиш. Ще бъде много добре — той замълча. — Чуваш ли ме, мамо?

Майка му не проявяваше никакви признаци, че е в съзнание.

Когато Сам обърна лицето си към Сузън, по него беше изписан жив страх, но тя не можеше да изрече нищо, с което да облекчи скръбта му. Лекарят не намираше големи основания за надежда.

Съвсем леко Сам докосна лицето на майка си. Пръстите му потрепериха върху косата ѝ, върху рамото ѝ. Като внимаваше да не се допре до интравенозната игла, той хвана ръката ѝ.

— Когато бях малък — проговори той много тихо, като движеше палеца си по бледата ѝ кожа, — тя ме държеше за ръката. Винаги мислех, че го прави, защото се страхува, че мога да побягна и да се загубя, а и може би си беше така, но много ми харесваше, когато ме държеше за ръката. Тя не беше човек, който открито показва обичта си, но когато ме държеше за ръка, се чувствах в безопасност. Обичан.

Той отново се приближи до нея.

— Аз съм тук, мамо. Ще се погрижа за теб. Само си отвори малко очите и ме виж. Искам да разбереш, че съм тук.

Сузън притисна юмрука си още по-силно към устата.

— Аз съм, Сам. Чуваш ли ме, мамо? Сам — той задържа дишането си в напразно очакване на някакъв отговор, който не идваше. След една безкрайна минута възобнови дишането си. — Сега трябва да видя татко — гласът му отново се задави, но той упражни усилие върху себе си и продължи: — Ще се върна, мамо. Гледай да се почувстваш по-добре. Нали така?

Когато се обърна към Сузън, в очите му блестяха сълзи. Той отново взе ръката ѝ и като че ли съзнавайки, че му трябва нещо повече от това, я издърпа по-близо и я задържа здраво стисната в своята. Гласът му прозвуча като неравен шепот край ухото ѝ.

— Не трябваше да бъде така. Не по този начин.

Сузън не знаеше дали той говори за катастрофата, или за срещата със семейството си. Нито едното не трябваше да бъде така, това ѝ беше ясно.

— Не губи надежда — прошепна тя. — Модерната медицина е в състояние да твори чудеса.

— Те мислят, че тя вече е в клинична смърт.

— Почакай, защото още, не са го установили. Дотогава не мисли за най-лошото.

Като пое с усилие дъх, Сам се изправи. Отправи още един поглед към майка си и изрече високо:

— Ще се върна, мамо — след което отново хвана Сузън за ръка и я изведе в коридора и там я погледна. — Искаш ли да отидеш някъде да почакаш?

Сузън разбираше къде отива той. Трябваше да идентифицира телата на баща си, сестра си и зет си. Задачата беше мъчителна. Той искаше да ѝ спести тази неприятност.

Но тя поклати глава.

— Предпочитам да съм с теб.

— Не е необходимо. Аз съм много добре.

— Искам.

— Сигурна ли си?

Тя кимна.

Той не се усмихна, тя се съмняваше дали точно в този момент той въобще бе в състояние да се усмихва. Но начинът, по който държеше ръката ѝ, като я държеше близо до себе си, докато вървяха към асансьора, ѝ казваше, че той цени усилията ѝ, и що се отнася до това, тя знаеше, че е готова да направи всичко според силите си, за да облекчи болката му, даже ако това означаваше да усилва своята собствена.

Вратите на асансьора се отвориха. Те влязоха и започна краткото им пътуване към ада.

Петнадесет минути по-късно същият асансьор ги върна на етаж на интензивното отделение. И двамата бяха по-бледи и по-изтощени. С наведени глави поеха по тъмния коридор към стаята на Джанет Крейг и се спряха, когато чуха името на Сам и вдигнаха глави.

До една от стаите на сестрите стоеше някаква жена полицай и държеше за ръка едно рошаво момиченце на не повече от пет години. Детето носеше леко яке и маратонки над фланелена пижама. Очите му бяха големи и уплашени.

В продължение на пяла минута Сам не смееше да диша. След това той прошепна:

— Боже мой! О, Боже мой — бавно приближи момичето. Въпреки че гласът му се беше издигнал над шепот, беше пресипнал. — Кортни? — той протегна ръка и докосна лицето ѝ, но тя се сви и се притисна към жената.

— Беше с една бавачка — обясни полицайката. — Ще е добре, ако живее със семейство.

Объркан, Сам гледаше ту жената, ту детето.

— Къде е семейството на Джон? — той беше мислил със сигурност, че зет му има родители или братя или сестри по тези места.

Но полицайката мълчаливо поклати глава. Погледът, който Сам отправи към Сузън, граничеше с паника. Тя самата споделяше много от това чувство. Ако майката на Сам умреше, Сам щеше да наследи една дъщеря. Той не знаеше какво да прави с детето. Нито пък тя.

Но все пак някой трябваше да направи нещо. Полицайката не можеше да остане вечно и да държи ръката на детето, а самото дете беше очевидно много уплашено.

Като се опитваше да си спомни какво ѝ бяха казали, когато беше на шест години и отделена от майка си и Савана в Сакс, Сузън приближи и клекна пред момичето.

— Кортни е хубаво име — каза тя нежно. — Имаш ли още едно име?

Детето кимна. Сузън зачака. Когато не последва отговор, тя каза:

— Сигурна съм, че е Джейн.

Детето поклати глава.

— Алис? — попита Сузън.

Отново поклащане на глава. Сузън опита още веднъж.

— Джон?

— Мари — ѝ помогна Сам, без да сваля очи от племенницата си.

Сузън бързо го погледна в знак на благодарност и се обърна отново към Кортни.

— Той го знае, защото ти е чичо. Казва се Сам. Самуел Джон Крейг.

— Не го познавам — обади се детето с тънко гласче.

— Това е, защото той живее в Роуд Айлънд. Но той е брат на майка ти.

— Къде е майка ми? Тя трябваше да ми донесе Кит Кат, но когато се събудих, не намерих нищо.

Сузън отправи безпомощен поглед към Сам. Подчинявайки се на мълчаливата ѝ молба, той също клекна до детето.

— Сега е среднощ. Уморена ли си?

Детето поклати глава. Очите ѝ бяха нащрек, малките ѝ устнички присвити, като че ли щеше да заплаче.

Сузън не искаше това да се случи. Не искаше и повече въпроси за майката на Кортни. В края на краищата отговорът можеше да дойде, но сега не беше време за това. Инстинктът ѝ подсказваше, че е много важно да се постигне някакъв диалог с детето.

Затова тя възкликна с приятен глас:

— А, какво е това? — връхчето на нещо многообещаващо надничаше от джоба на якето на детето. Много внимателно издърпвайки едно пухесто бяло ухо, тя измъкна малко зайче.

— Това е Питър — обясни ѝ Кортни.

— Зайчето Питър? — Сузън нагласи внимателно миниатюрното същество в ръката си — той е възхитителен!

— Донесе го великденското зайче Ийстър. Те са братовчеди.

— Питър и Ийстър? Изглежда, че Ийстър много те обича, за да ти даде един от братовчедите си.

Детето присви леко едното си рамо и леко прехапа устната си.

Сега се намеси и Сам.

— А ти имаш ли собствени братовчеди? Братовчеди, които да са хора? — беше му трудно да приеме, че може би е единственият жив роднина на детето.

Кортни отново замълча и поклати глава. Сузън разбираше към какво се стремеше Сам. В опит да помогне, тя продължи:

— Изглежда, че си имала много хубав Великден, след като си получила такова зайче. Майка ти приготви ли вечеря?

— Да — каза момичето.

— Баба и дядо бяха ли с вас?

Кортни кимна.

— Кой още беше?

— Само татко.

— А някакви лели или чичовци?

Кортни поклати глава:

— Нямам лели и чичовци. Бетси Уинтърз казва, че мога да получа някои от нейните. Тя ги мрази.

Сам си припомни за всички случаи, когато се беше опитвал да изпраща подаръци на племенницата си и изпита внезапно желание да вземе детето в ръцете си. Но беше ясно, че то се страхува от него и затова само каза:

— Сега вече имаш чичо, Кортни. Аз ще се грижа за теб.

— Искам мама.

— Гладна ли си? Искаш ли да хапнеш нещо?

— Искам мама.

— А Кит Кат? Сигурен съм, че можем да намерим Кит Кат в някой автомат.

— Не искам твоя Кит Кат — каза момичето. Брадичката му вече започваше да трепери. — Искам Кит Кат от мама.

Сърцето ѝ се късаше не само заради детето, но и заради Сам. Той правеше всичко възможно, за да предразположи момичето, но му липсваше практика с деца. А даже и да беше специалист, не беше в най-добрата си форма. Семейството, което не беше виждал петнадесет години, но спомена, за което беше носил в сърцето си много по-дълго време, беше изведнъж откъснато от него. Беше получил разтърсващ удар.

Сузън отправи умолителен поглед към полицайката, надявайки се, че може би тя ще измисли нещо блестящо. Но жената беше по-млада от Сузън, не носеше венчален пръстен, а върху лицето ѝ беше отпечатано: „Аз изпълнявам само ролята на куриер“. Даже когато Сузън я погледна, тя гледаше часовника си.

Кортни не сваляше очите си от Сам.

— Този момче ли е или момиче? — попита тя без конкретен адрес.

Зарадвана от елемента на разнообразие, Сузън отговори:

— Сам? Той е момче.

— Но той има дълга коса. Само момчетата имат дълга коса.

— Понякога и момчетата. Косата на Сам е дълга само отзад. Това даже ми харесва.

— На мен не. Той не ми харесва. Не искам да ми бъде чичо.

Сега се намеси полицайката, която показва повече разбиране, отколкото Сузън беше готова да ѝ признае малко преди това.

— Мисля, че те използват като изкупителна жертва, господин Крейг.

Сам го разбираше. Но от това не му ставаше по-леко. Не му носеше облекчение и мисълта за това, колко по-добре щеше да бъде, ако детето го познаваше. Иначе всичко си беше празна работа.

Но нещо трябваше да се направи. Като се опитваше да подреди мислите си, Сам бръкна в задния джоб на джинсите си и извади

значката и картата си.

— Името ми е Сам — каза той на Кортни. — Точно както го каза Сузън. Аз съм детектив от полицейския отдел — той подаде на детето кожената калъфка, в която съхраняваше значката и картата. — Искаш ли да я подържиш?

Кортни все още изглеждаше нащрек, но все пак повдигна малката си ръка и взе калъфката.

— Не нося униформа — продължи Сам, — защото понякога това плаши хората и ги отблъсква. Опитвам се да не ме оглеждат много по улицата — докато говореше всичко това, той разбираше, че думите му не са много разбираеми за детето. Ако то никога не беше виждало мъж с дълга коса, нямаше да повярва, че той прилича на всички останали хора по улицата, а и нямаше намерение да ѝ говори за изнасилвачи, наркотрафиканти и сводници. — Наистина ли мислиш, че косата ми е много дълга?

Кортни кимна.

— Ако ти харесва повече, мога да я отрежа.

Тя направи такова движение с главата и рамото си, от което можеше да се разбере, че не знае дали ще ѝ бъде по-добре или не от това.

— Може би ще помислиш и ще ми кажеш — додаде той.

Без да му отговори, Кортни погледна Сузън.

— Трябва да отида в банята.

Сузън преглътна и стана.

— Добре — тя плъзна влажните си длани надолу по двете страни на джинсите си и подаде ръка.

Кортни погледна към полицайката, която каза:

— Върви. Сигурна съм, че Сузън се справя даже по-добре от мен със закопчалки на пижама.

Тя подаде на Сузън ръката си, за която Кортни се беше вкопчила.

— Много добре се справям със закопчалки — обяви Сузън, поемайки ръката на детето. Знаейки, че полицайката ще си е заминала преди завръщането им, тя успя да ѝ каже „Благодаря“ с движение на устните си, а след това се обърна към Сам, който също беше станал. — Защо не се поразходиш из коридора? — попита тя, посочвайки с глава към стаята, където се намираще майка му. — Кортни и аз ще използваме добре времето си. Ще разузнаваме. Може даже да намерим

някъде горещ шоколад и понички — и тя игриво подръпна ръката на детето. — Как ти се струва?

Кортни отговори със същия жест със значение на „Не знам“, но неутралността на отговора изобщо не смути Сузън. Тя изпитваше едно странно чувство на контрол. И помагаше на Сам.

Той знаеше това и ѝ беше признателен. След петнадесет дълги години искаше да бъде за малко с майка си. Имаше неща, които държеше да ѝ каже, преди да умре, независимо от това, дали тя го чува или не.

Сам почувства, че му трябва малко от топлината на Сузън и затова обхвана с ръка врата ѝ. Погледът му показваше благодарността, която не можеше да изрази с усмивка или думи. Но все пак той успя да се усмихне на Кортни, защото знаеше колко много ѝ беше нужно това.

Малко след това, усещайки буца в гърлото си, той ги гледаше двете как се отдалечават надолу по коридора.

Майка му почина в късния следобед. Беше прекарал при нея по-голямата част от деня и беше държал ръката ѝ, когато сърцето ѝ се успокои за последен път. Съзнавайки какво предстоеше да се направи, той се мобилизира за работата по уреждането на погребенията. Прекара един тъжен час из къщата, в която беше пораснал, а по-късно се присъедини към Сузън и Кортни в къщата на сестра си на по-малко от една миля разстояние.

Късно вечерта в четвъртък Сузън се свърза със Савана, която беше при Джеърд.

— Не исках да се тревожиш — каза тя, след като беше обяснила, къде се намира и защо, но това беше само една от причините да телефонира. Имаше чувството, че сякаш собственият ѝ живот се беше променил драстично. Трябваша ѝ душевното равновесие и насърчението на Савана. — Толкова ми е мъчно за Сам. Той е сломен.

Савана, която обичаше Сам по нейния си платоничен начин, също скърбеше за него.

— Как се справя?

— Не е рухнал, нито си къса дрехите, ако това имаш предвид, но изпитва страшна болка. Личи в погледа му. Кой на негово място не би изпитвал болка? Той загуби наведнъж родителите си и единствената си сестра. И стана баща на едно дете, което е толкова объркано, колкото и той самият.

— Момичето знае ли истината?

— Тази вечер Сам ѝ я съобщи. Реши, че трябва да го направи, но не знам дали нямаше да е по-добре, ако тази работа се оставеше на някой свещеник. Кортни реши, че в цялата тази история лошото момче е Сам. Той не ѝ харесва много. А това не е добър знак, като се има предвид, че ѝ предстои да живее следващите петнадесет години при него.

— Значи ще я вземе в Провидънс?

— Няма кой друг. Има някакви далечни братовчеди, има и някакви други от страната на зет му. Но никой от тях не познава Кортни. Никой даже не се намира достатъчно наблизко, за да знае какво се е случило. А даже ако някой от тях би предложил да я вземе, съмнявам се дали Сам би я пуснал. А и не трябва. Тя е дете на сестра му — като мачкаше шнура на телефона между пръстите си, Сузън говореше бързо и трескаво. — Какво да правя, Сави? Не съм готова да бъда майка. Достатъчно се тревожа, като се мъча да разбера дали мога да бъда това, което Сам иска, и сега изведнъж се появява това момиче. Тя е много сладка. Наистина много ми харесва и е привързана към мен повече, отколкото към Сам, ако това има някакво значение, разбира се. Но тя е дете, Сави. Малко повече от бебе. А аз никак не мога да се оправям с деца. Какво да правя?

— Първото нещо, което трябва да направиш — каза Савана, — е да се успокоиш. Иначе няма да бъдеш полезна за никого.

— Ти не разбираш — продължи Сузън все така неспокойно — тя има нужда от грижи. Говоря за най-основните нужди. Докато тази сутрин Сам беше в болницата, Кортни и аз дойдохме тук. Трябваше да ѝ помогна да се облече. Трябваше да ѝ приготвя обяд. Трябваше да измисля нещо, с което да се залисва. Трябва ѝ помощ, когато се къпе и си мие зъбите и си сресва косата. И това е само върхът на айсберга. Засега може би Сам не се сеца за това, той все още не се е опомнил от удара. Но аз мисля за тези неща. На Кортни ѝ трябва стая, където да спи. Трябват ѝ дрехи. Трябва да бъде записана на училище. Трябва да бъде наглеждана, докато Сам е на работа, а ти знаеш какво му е работното разписание — тя се спря, за да поеме дъх. — Искам да ти спомена нещо за отношенията ми с него. Не мога да разбера какво точно е положението ми. Досега никога не е споменавал за брак. Аз

съм му любовница. Точно това е. Негова любовница. И сега какво ще стане, когато изведнъж той е станал баща? Какво да правя, Сави?

Савана се възползва от последвалата тишина, като буфер между чувство и разум.

— Това, което ще направиш — изрече тя бавно и кротко, — е, че ще помагаш на Сам да се пребори с една невероятно ужасяваща ситуация.

— Самата аз съм уплашена до смърт. Как бих могла да му помогна?

— Помогна му днес. Погрижила си се за Кортни. Може би не знаеш какво трябва да се прави с едно дете, но си имала успех днес. Тя оцеля, нали?

— Едва.

— Едва е по-добре, отколкото никак. Бедното дете, сигурно се чувства загубено и самотно.

— И аз се чувствам така. Сам е заспал здраво. Снощи сме били непрекъснато на крак, а днешният ден беше кошмар. Но той спи, докато аз седя тук и се тревожа — тя простена и промълви: — Господи, трябва ми да пийна нещо.

— Това е последното нещо, което ти трябва. Необходимо ти е да можеш да мислиш ясно.

— Не съм сигурна, че от това ще има полза. Казвам ти, Сави, аз съм напълно объркана.

— Не си. Можеш да се справиш с всичко, стига да имаш сериозно желание.

— Ти можеш да го направиш. Не аз.

— Напротив, ти. Хайде, Суз! Пред теб стои невероятна възможност. Ти обичаш Сам, нали?

— Ако не го обичах, отдавна да съм се махнала.

— Но щом го обичаш, ще се справиш в положението.

— Ти не ме слушаш, Савана. Аз не знам как да оправя положението.

— Ще се научиш. Ще действаш всеки ден по малко. Ще опипваш пътя си, докато се движиш.

— Да. Калният мръсен път. И трябва да водя след себе си Сам и Кортни.

— Можеш да го направиш, Суз. Казвам ти. Можеш!

— Радвам се, че някой ми вярва.

— Това е Сам. Иначе не би бил с теб. Той се нуждае от помощта ти. И не виждаш ли? Сега е твоят шанс да му покажеш, че можеш да направиш това, което трябва да се направи. Сега е твоят шанс да покажеш на себе си самата, че можеш да бъдеш това, което Сам иска да бъдеш — тя се поколеба за малко, след което заговори по-спокойно: — Завиждам ти. Ти наистина можеш да имаш всичко.

От многото думи, които Савана каза през тази нощ, тези се запечатаха най-силно в съзнанието на Сузън.

Мегън се беше възхищавала от Савана още от първия ден в академията. Докато Сузън беше по-общителната, може би по-интересната от двете, Савана беше по-сериозната и по-уравновесена личност. В случаи на затруднение се обръщаха към нея за помощ. Неведнъж се беше обръщала и Мегън.

Мегън беше умна и го знаеше. Това, което невинаги знаеше, беше как да използва интелигентността си по най-добър начин. От друга страна, Савана владееше изкуството на цялостната оценка на нещата. Тя се отдръпваше малко назад и анализираше възникналата ситуацията, след което предлагаше най-добрия начин на действие.

Мегън съзнателно изучаваше метода на Савана. Тя твърдо вярваше, че ако може да го овладее, светът ще ѝ принадлежи и за известно време изглеждаше, че беше постигнала това. Завърши академията с много висок успех, по подобен начин се представи в колежа и намери работа като математически консултант в една фирма за електроника със седалище в Бостън. Нямаше намерение да прекара живота си в работа, но длъжността, която заемаше, ѝ даваше възможност да попадне в зрителното поле на някои от най-процъфтяващите предприемачи в североизточната част на Щатите.

Тя не извлече максимума от ситуацията. Въпреки че беше истинска вълшебница в математиката, се чувстваше далеч по-малко сигурна в себе си социално. Някои от мъжете, които беше срещнала, я бяха уплашили, а други отблъснали. Когато в чисто професионален контекст тя срещна внимателния благ Уилиъм Вандермиър, се влюби в него съвсем естествено.

В продължение на няколко години тя живееше в безоблачно щастие. Не работеше и не страдаше от отсъствието на работа. По-късно бизнесът започна да се задъхва. Доколкото можеше, тя помагаше на Уил, но низходящата спирала продължаваше. Когато нещата се влошиха дотам, че Уил започна да взема сънотворни хапчета, а тя да прекарва половината от нощите в тревоги, които подкопаваха здравето

й, реши да се поучи от Савана, проанализира ситуацията и стигна до едно решение, което като че ли съдържаше надеждата, че нещата ще се върнат на старото си място.

Планът щеше да успее, ако не беше Мати Ставанович.

Сега Мати беше в затвора и очакваше процес и Мегън изпитваше определено удовлетворение от това. Тя винаги побесняваше при мисълта за него, а когато побесняваше, я обземаше страх. Беше прикрила следите си, в това беше сигурна, но тя не се доверяваше на Ставанович. Веднъж го беше направила и нямаше намерение да повтаря грешката си.

Разпъната между страх, гняв и вина, която никога не я оставяше задълго на спокойствие, тя не ставаше за нищо друго и можеше само да се движи безцелно из къщата. Не искаше да излиза. Не искаше да я виждат. Целият град знаеше какво се бе случило. Не можеше да понесе мисълта за обърнатите срещу нея погледи. Затова стоеше зад стените на къщата и агонизираше.

Не бързай. Огледай нещата от разстояние. Това бяха думите, които Савана винаги казваше и Мегън се опитваше да следва тази рецепта, но никога не й се беше случвало да бъде изправена пред подобно нещо.

Действай стъпка по стъпка, постепенно, ден след ден. Савана често казваше и това и докато Мегън тук имаше малко повече успех, все пак не й беше лесно да следва този съвет.

От една страна, тя не можеше да разговаря по същия начин, както преди, с Уил. Отнасяше се много внимателно с нея. И тя позволяваше това. Понякога имаше желание той да се ядоса и тя да му изтърси истината в очите. В края на краищата това, което беше направила, го беше направила от любов. Но той никога не й повиши тон, а тя нито веднъж не намери сила да му я каже без повод. Той беше още повече потиснат, тъй като бизнесът пропадеше все повече и повече.

От друга страна, както й се струваше, останалият свят си живееше много приятно през месеците май и юни. Приятелите им бяха заети с подготовката на летните си къщи в Нантакет или Бар Харбър. Други завършваха последните приготовления за екскурзии, за каквито цялото същество на Мегън копнееше, макар и само да може да излезе от Роуд Айлънд и да избяга от бъркотията на собствения си живот.

Даже Сузън се беше изправила на педали. Както лесно можеше да се разбере, времето не ѝ стигаше много, но тъй като тя прекарваше твърде голяма част от него в къщата на Сам в Провидънс, често се виждаше с Мегън. Обикновено водеше със себе си Кортни и колкото и често да споменаваше, че никак не я бива за майка, Мегън не виждаше никакви указания, че това е така. Много често Сузън отпращаше жената, която по настояване на Сам беше наета като бавачка, и сама поемаше грижата за детето. Беше повече от очевидно, че обича малкото момиче, че обича Сам. Мегън беше сигурна, че един ден ще се оженият.

Савана също я посещаваше често, но нейните посещения бяха в еднаква степен бизнес и удоволствие, тъй като тя донасяше най-последните новини по случая Мати. Най-често дадена новина се отнасяше до предхождащ процеса иск или друг иск, който е бил заведен, оспорен, спечелен или загубен. В други случаи новините бяха по-съществени.

Един ден Савана каза на Мегън, че е намерен свидетел, който е видял някакъв мерцедес да излиза от сервиза на Мати сред нощ в нощта на отвличането. Друг път съобщи на Мегън за четири мерцедеса в сервиза на Мати по същото време и че притежателката на една от тези коли, която я била оставила за през седмицата, докато тя самата е била в Палм Бийч, твърди, че километражът е показвал десет мили повече, което говорело за измама. И, разбира се, имаше ден, когато Савана, триумфираща, обяви, че алибито на Мати е изгърмяло. Сузън се беше оказала права в догадката си, мексиканският гид, който прекарал по-голямата част от деня да развежда някакъв Мати Ставанович от една руина до друга, побеснял, когато разбрал, че човекът не е бил същият като онзи на снимката, показана му от полицията.

И все пак показанията на Мегън представляваха ключ към целия случай. Това означаваше, че Савана трябва да проследи всичко заедно с нея отново и отново. Веднъж би било много за Мегън, повторението почти я подлудяваше. Но усилието си струваше. С всяко оглеждане на въпросите, които или Савана, или адвокатът на защитата можеха да зададат, Мегън все повече придобиваше увереност, че ще се справи с ролята си. Наистина, имаше случаи, когато почти успяваше да повярва,

че показанията ѝ съдържат цялата истина и нищо друго, освен истината.

Но имаше и други случаи, когато я обземаше страх. Това бяха случаите, когато в тъмнината на нощта тя посягаше към телефона и звънеше на Джеърд.

Той беше чудесен. Вече не я питаше за името ѝ, но разпознаваше гласа ѝ и беше невероятно внимателен. Да, опитваше се да я накара да му каже какво не е наред. Тя би се разочаровала, ако той не правеше тези опити. Искаше да помогне, но не можеше, освен ако тя не му кажеше истината.

Разбира се, тя не можеше да му я каже. Не можеше да обвини себе си по този начин. Струваше ѝ се, че от време на време изпуска по малко информация, но не можеше да си представи, че от това той ще състави цялостна картина и че даже ако успееше, щеше да я предаде. Разговорите им в късните нощи бяха лични и специални. Ако той не го чувстваше, разсъждаваше тя, нямаше да ги поддържа.

И за това, че ги поддържаше, тя му беше безкрайно признателна. Съмняваше се, че той разбира колко много утеха ѝ носи, въпреки че при много от случаите се опитваше да му го каже. Той винаги ѝ се струваше спокоен и силен. Ако гласът му по радиото звучеше успокояващо, то по телефона въздействието му беше още по-силно. С приближаването на процеса зачестяваха и обажданията ѝ, тъй като все повече ѝ трябваша уверенията му, че нещата ще се оправят.

Савана също се настройваше все повече за предстоящия процес. В офиса тя не проявяваше никаква нервност докато се занимаваше с голямото количество дела и действаше със същата компетентност, но имаше проблеми с храненето, а сънят ѝ не продължаваше повече от два до три часа наведнъж.

Ето защо в четири сутринта тя беше в офиса на Джеърд, когато се обади Мегън. Седеше на едно бюро и си водеше бележки, когато телефонът иззвъня. Тя вдигна погледа си тъкмо когато Джеърд вземаше слушалката.

Докато го гледаше в продължение на една минута забрави за телефона. Той беше красив мъж, беше го помислила още когато го видя за първи път, а сега това мнение у нея се усилваше още повече.

Въпреки че познаваше тялото му почти така добре, както своето собствено, имаше случаи, като сегашния, когато като че ли откриваше това за първи път и спираше дишането си. В късите си панталони той създаваше впечатлението, че целият представлява само кафяви, осеяни с приятна растителност крака. Тениската му приютяваше удобно гърдите и раменете му, ръцете му бяха във всяко отношение така добре оформени и мъжествени, както и краката му. А косата му, косата, която тя много обичаше да докосва, както винаги падаше небрежно върху челото му.

Като се завъртя в стола си с намерението да използва контролната маса като облегалка за гърба си, той притисна слушалката към ухото си и с това върна мислите на Савана към телефонното обаждане. Не личеше то да го е изненадало. От време на време той се намръщваше, но в израза на лицето му се забелязваше някаква нежност и това разпали любопитството на Савана.

— Кой е? — попита тя с движение на устните си.

Той ѝ направи знак с ръка, с което искаше да каже, че ще ѝ отговори след малко, от което тя разбра, че това, да се съобщи едно име с кривене на устата не е чак толкова проста работа. Разговорът му не продължи дълго, не повече от пет-шест минути, но когато затвори телефона, той си сложи слушалките и влезе в ефир, за да съобщи точното време, сведения за времето и кои песни предстоят. Когато привърши с това, остави слушалките и отиде до вратата на кабината. Отвори я широко и се облегна на рамката ѝ.

Този път Савана зададе с поглед въпроса, който преди беше задала с движение на устните си и в следващата минута Джеърд я гледаше озадачен. После вдигна рамене.

— Не знам кой беше — каза той. — От известно време ми се обажда по телефона.

— Но ти говореше. Имах впечатлението, че знаеш с кого.

— В известен смисъл е така. И лицето е същото всеки път.

Савана погледна към часовника на стената.

— В четири сутринта?

— Понякога по-рано, понякога по-късно. Тя избира различни дни и часове.

— Тя?

След като се отблъсна от рамката на вратата, Джеърд приближи до мястото, където беше седнала Савана.

— Няма никакви поводи за тревога — той плъзна пръстите си в косата ѝ и с леко движение изправи главата ѝ нагоре. — Ти си моето единствено момиче — притисна устните си силно към нейните.

— Но тя те търси посред нощ, когато аз спя — го подразни Савана едновременно с края на целувката. По-малко агресивно, попита: — И какво казва тя?

— Не много — той седна на ръба на бюрото, взе ръката ѝ и преплете пръстите си в нейните. — Казва, че от разговорите с мен получава успокоение. Тя никога не се задържа дълго и се извинява за това, че ми отнема време. Но е разстроена във връзка с нещо, нещо много лошо в нейния живот. Отказва да ми каже какво е.

— Колко често те търси?

— Веднъж седмично, може би малко по-малко — той се замисли и след миг се коригира: — Напоследък повече. Това беше второто обаждане за една седмица.

На Савана ѝ се струваше, че упорството на някаква безименна жена е малко плашещо.

— Не мислех, че водиш подобни разговори.

— Не вода. Но тя ме намира по прекия телефон. Спомням си, когато се обади първия път, че продължих разговора, защото исках да разбера как е намерила номера ми.

— И разбра ли?

— Не. И сега не знам. Единствените хора, които знаят този номер, са такива, които трябва да го имат. Не мога да повярвам, че някой от тях го съобщава наляво и надясно. Не е възможно и да е попаднала на мен случайно, защото веднага спомена името ми.

— Това е малко страшно — въздъхна Савана. — Може да е откачена.

— Всички сме повече или по-малко откачени. Но изглежда, че е само разтревожена.

— Може би не трябва да поддържаш тези разговори.

— Ти да не ревнуваш? — смъмри я той с укор.

— Не — каза тя и наистина не го чувстваше така. — Но колкото повече говориш, толкова повече се обвързваш. Ако тя има проблеми,

трябва да се обърне към професионалист. Сега тя може би е само малко откачена, но ако положението ѝ се влоши?

Джеърд не беше мислил за това.

— Изпитвам съжаление към нея. Много тъжен образ. И обажданията ѝ са безвредни. Нито веднъж досега не е споменала нещо, което да съдържа заплаха или някакво внушение. Всякакви сексуални намеци са безкрайно далеч от ума ѝ.

Савана се опитваше да си представи как изглеждат разговорите им.

— Успя ли да научиш нещо за нея?

Като пое дълбоко дъх, той притисна ръката ѝ върху голото си бедро. Никога не се уморяваше от допира на кожата на Савана до неговата.

— Тя избягва лични въпроси, но от време на време някои дребни неща изплуват.

— Като?

— Като това, че е омъжена.

— Това е добре — кимна Савана и почувства някакво облекчение. — Но може и да не е. Коя е тази омъжена жена, която телефонира на един мъж посред нощ? Какво прави мъжът ѝ през това време?

— Предполагам, че спи. Не съм чувал никакви гласове, освен нейния. Сигурно е сама в стаята, от която говори.

— Имаш ли представа за възрастта ѝ?

— Ако съдя по гласа, би могла да бъде между двадесет и пет и четиридесет. Ако трябва да се ангажирам с по-сериозна цифра, бих казал, че е малко над тридесет.

— И не знаеш в какво се състои проблемът ѝ?

— Говори за някакви планове и след това за объркване на тези планове. Прави сравнения между богатство и бедност. Имам впечатлението, че в началото е била бедна и че е опитала вкуса на богатството, но че е на път да загуби това богатство.

— Тогава в центъра на грижите ѝ са парите.

— В известна степен. Отчасти тя се измъчва повече във връзка с някаква измама. Много говори за това. Изглежда, че е излъгала хора, които обича и че това я измъчва.

— Имаш ли представа къде живее?

— Не иска да каже. Ако обажданията ѝ започнат да ми създават трудности, бих могъл да помоля телефонната компания да засече линията.

— Може би все пак трябва да го направиш.

Но сега за сега Джеърд нямаше такова намерение. Изпитваше някакво странно чувство на лоялност към тази жена. Тя молеше за толкова малко, само за едно слушащо ухо и няколко насърчителни думи. Страхуваше се от мисълта, че би могъл да извърши някакво предателство спрямо нея.

Савана чувстваше неохотата му.

— Ако се обажда по-често, това може да се дължи на това, че положението ѝ се влошава. Може би тя наистина се нуждае от помощ.

— Опитвам се да направя нещо. Искам да я насоча някъде — към някой психиатър, свещеник или нещо подобно, — но тя не проявява интерес.

— Може би все пак трябва да потърсиш психиатър.

— Е, и какво? Той не може да стои тук по цял ден и да я чака да се обади. А освен това не може да ѝ се наложи лечение против волята ѝ.

— Гласът ѝ не ти ли говори за напреднало наркоманство или нещо подобно?

— Не. Тя само изглежда уплашена.

— Трябва да потърсиш психиатър.

Но Джеърд не можеше да направи подобно нещо.

— Ще почакам. Поне още малко.

— Тя изнервя ли те?

— Не. Казах ти. Безвредна е — той стисна ръката ѝ. — Това е истина, скъпа.

Савана го погледна малко строго.

— Щом като е толкова безвредна, как така не си ми казал за нея?

Тук нямаше нищо странно.

— Защото винаги си спяла, когато се е обаждала, а когато се качвам горе, имам други мисли в ума си — и двамата знаеха какви бяха въпросните други мисли. — Освен това напоследък ти си заета. Няма нищо, Савана. Наистина — той стегна пръстите си около нейните, притегли я към себе си и я стисна между бедрата си. С леко променен и по-нежен глас я попита: — Как се чувстваш?

— Много добре.

— Трябва да си уморена.

Тя повдигна рамене, но в очите ѝ имаше нещо, което казваше, че тя знае какво мисли той.

— Наистина ли? — попита я тихо.

— Не знам.

— Кога трябваше?

— Миналата седмица.

— Обикновено не закъсняваш.

— Знам — въздъхна тя, плъзна ръце около врата му и го прегърна. — Страх ме е да се надявам.

Той спусна нежно ръцете си по гърба ѝ: Тя носеше мека бяла нощница, която се спускаше до глезените ѝ и я правеше да изглежда деликатна и за очите, и за ръцете му.

— Беше казала, че няма да се случи преди края на процеса.

— Била съм близо до истината. Процесът започва след две седмици.

— Трябва да се консултираш с лекар.

— Още е много рано.

— Тогава направи си тест сама.

— Предпочитам да почакам. Тялото ми ще ми каже дали съм се излъгала, а и междуременно няма какво друго да направя.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Можеш да приемаш нещата по-спокойно.

— Не. Трябва да се подготвя за този процес.

— А ако се преумориш и се случи нещо?

— Тогава така е било писано.

— Но ти искаш бебето?

Тя се усмихна.

— Тъхъ.

— А мен? Искаш ли ме?

— Това никога не е било предмет на обсъждане.

— Нямам предвид секса.

— Нито аз. Въпросът не беше дали те искам, а дали ти ме искаш.

Джеърд я притисна силно с двете си ръце и протестира енергично.

— Никога не съм имал и най-малкото съмнение...

— Може би не се изразих правилно — прекъсна го тя. — Въпросът засягаше моята вяра в това, че ме искаш.

— Как можеш да се съмняваш в това?

— Знаеш как. Това вече ти се е случвало.

— Но е минало време. Наистина ли изглеждам нещастен, поради това, че живея с теб?

Тя помисли около минута и поклати глава.

— Точно така — каза той. — Живях много добре с твоята програма. И с теб. Ти ми даваш всичко, което ми трябва.

— Но аз съм една жива...

— ... съдебна папка. Казвала си ми го това и друг път. Но си спомням три случая през последните шест седмици, когато посрещна в ролята на домакиня не по-малко от две дузини мои колеги.

— Не бях домакиня. Други хора свършиха цялата работа.

— Не си приготвила храната сама. Нито една жена с кариера не разполага с време за такова нещо. Но ти сътвори стратегията — два пъти в ресторанти, веднъж на лодката с професионален сервитьор.

— Сузън ме посъветва какво да правя.

— Но ти го направи и не ми казвай, че е малка работа, защото знам какво беше. Храна, цветя, маси и столове, музика — ти координира всичко. А освен това беше до мен, изглеждаше прекрасно, така уверена и силна, че никой не можеше да повярва, че си прекарала цял ден в офиса — той замълча, но нищо не можеше да спре потока от топлина, който излъчваха очите му. — Можеш ли да си представиш колко се гордеех с теб?

Савана чувстваше топлината на тази гордост като жив въглен дълбоко в себе си.

— Каза ми — промърмори тя примирително.

— И ще ти го кажа пак. И пак. Ти беше домакинята и беше чудесна домакиня. Трябва да признаеш, госпожо адвокат, да признаеш, че не си толкова с ограничени способности, както си си мислила — пое дълбоко и бавно дъх. — И така, вярваш ли, че ми трябваш?

Тя се поколеба съвсем за кратко.

— На път съм да повярвам. Почти вярвам. Понякога имам съмнения. Но ти все още се въртиш тук — тя огледа бързо мястото около себе си и добави: — Аз съм тази, която се върти тук.

— Само защото трябва да работя. Иначе щях да съм в къщата ти. Или на лодката. Но мен никак не ме привлича това, ти да си там, а аз тук и да работя. При това положение мога само да изтичвам до горе и да те проверявам.

— Това е нарушение на изискванията на Федералната комисия по комуникациите — му напомни тя с многозначителна усмивка.

— Ах — подразни я той, — такава педантка, когато става дума за законни положения.

— Винаги съм била такава. Сузън ме наричаше буквояд. Винаги се придържах към правилата, а тя непрекъснато ги нарушаваше.

— Буквояд?

Тя кимна. Разбра, че се е насадила, но вече беше късно.

— Щом се придържаш към правилата — изговори бавно и много сериозно Джеърд, — значи трябва да се оженим. Ние се обичаме. Живеем заедно. А може би си и бременна.

— По-късно.

— Бременна?

— Говоря за женитбата. Ще се оженим по-късно.

— Защо да чакаме?

— Защото не мога да мисля правилно, когато този процес все повече приближава.

— И какво? Аз те обичам.

— Този процес е наистина важен за мен, Джеърд...

— Мога да разбера защо. Но само помисли. Ако се оженим сега, една част от твоето битие ще бъде напълно уредена. Ще можеш да се съсредоточаваш много повече.

— Може да бъде и обратното — напомни му тя. — Може да стана по-разсеяна.

— Няма да те разсейвам.

— Разсейваш ме. Непрекъснато. Например сега. Тъй като не можах да спя, се хванах да свърша някаква работа. Но сега ти си тук — тя погледна към кабината.

— Не трябва ли да си вътре и да се готвиш за следващото включване?

— След минута — той наведе глава, целуна я нежно, а след малко задълбочи така целувката, че тя започна да се разтапя под него. Едва тогава той я предупреди:

— Няма да те пусна. Ще те държа тук, докато отстъпиш. Ние ще се оженим, Савана. Бъди сигурна.

По-късно, спомняйки си за тези свои думи, той трябваше да се поздрави за увереността си. Защото положението беше такова, че можеше да ѝ каже всичко, каквото поиска, но решението щеше да вземе тя. Когато ставаше дума да се определи бъдещето на връзката им, тя командваше парада.

С приближаването на процеса Савана се чувстваше все по-уверена. Веществените ѝ доказателства бяха готови. Бяха готови и свидетелите. Тя прекара уикенда около Четвърти юли с Джеърд на лодката, подготвяйки встъпителната си пледоария до последните подробности.

Процесът се очакваше да започне в сряда. Във вторник вечер почувства обичайната при такива случаи треска. Джеърд работеше. Тя беше на горния етаж и първата ѝ мисъл беше да слезе при него, но се отказа, усили радиото и се остави да бъде обливана от балсама на гласа му.

Умът ѝ заскита неуправляван от волята ѝ. Нямахме нищо чудно в това, че свободните ѝ асоциации се въртяха около Джеърд. Това, което я учуди, беше бързината, с която тялото ѝ се успокои. Не че нервността ѝ поради предстоящия процес беше намаляла, или че беше по-малко решена да издейства осъждане. Но за пръв път с приближаването на процеса тя го разглеждаше в по-широк контекст. Освен правото сега вече я занимаваха и други неща.

Тя имаше някаква перспектива.

Животът ѝ беше пълен.

Цялата сряда и част от четвъртъка бяха посветени на комплектуване на състава съдебни заседатели. Малко след единадесет часа Савана произнесе встъпителната си реч. Тя говори петдесет минути, излагайки в общи линии същността на делото. По време на обедната почивка разговорите в кулоарите изразяваха единодушно висока оценка за силата на изявлението ѝ. Когато съдът се събра отново, тя се чувстваше максимално уверена в себе си.

Тази увереност получи силен удар през следващите тридесет минути. В една впечатляваща реч адвокатът на Котката, един рядко интелигентен адвокат на име Уолтър Уудуърд, изненада не само Савана, но и всички адвокати, представителите на медиите и публиката в залата с твърдението, че организаторът на отвличането не е никой друг, освен предполагаемата жертва Мегън Вандермиър.

Савана слушаше невярваща на ушите си и няколко минути след като той беше приключил, гневът ѝ беше толкова голям, че вътрешно беше почти парализирана. Външно обаче тя олицетворяваше идеята за самообладание. Това самообладание беше от решаващо значение. Когато едно дело почива върху факти, съдебните заседатели имат очи. Те виждат всичко. Точно както щяха да видят, че Ставанович се представлява от адвокат изряден и с достойнство като съпруга на Мегън, така щяха да видят и че Савана е достатъчно уверена, за да се влияе от странните твърдения на защитата.

След краткия момент на неподвижност умът ѝ се задейства и тръгна напред стремително. Първото нещо, което тя направи, преди да започне битката, беше да поиска оттеглянето на състава. Аргументът ѝ беше, че медиите ще вдигнат голям шум около твърдението на защитата и това оттегляне беше единственият начин да се обезпечи един непредубеден състав. Уудуърд се противопостави. Даже съдията се колебаеше, оттеглянето на един състав от съдебни заседатели предполагаше значителен труд и разноски за данъкоплатците. Но той, също както Савана, не искаше присъда, която да бъде след това отхвърлена в резултат на обжалване, и се съгласи. Беше поискано мнението на съдебните заседатели. Само един от членовете, жена, която имаше деца в дневна детска градина, се противопостави. Тя беше освободена и мястото ѝ беше заето от един от четирите резерви.

Савана започна с това, че призова като свой първи свидетел Уил, с цел да се установи, че наистина е имало отвличане. Въпрос след въпрос тя го доведе до онзи ден през март, от времето, когато беше открил, че жена му е изчезнала, до срещата му с Пол, Антъни и самата нея. Тя представи като доказателствен материал бележката за откупа, като умишлено я поднесе пред очите на всеки заседател, като се движеше покрай тях. Докато разпитваше Уил, тя обръщаше внимание на шока и болката, които той беше изпитал.

Подлагайки го на кръстосан разпит, Уудуърд изтъкна влошаването на семейния бизнес и напрежението, в което са се намирали двамата Вандермиър. Уил се представи много добре. Той енергично отхвърли ловките внушения на Уудуърд за това, че Мегън е била може би недоволна от него и от неспособността му да ѝ осигури живот, съобразен с нейните изисквания. Когато съдът приключи работата си за деня, Савана имаше чувството, че държи положението здраво в ръцете си.

Мегън беше прекарала деня в офиса ѝ. Реакцията ѝ, когато научи за твърдението на защитата, много приличаше на тази на Савана. Тя се вкамени, съзнанието ѝ за момент се замъгли и след това избухна в силен гняв.

— Този мръсник! — кресна тя. Очите ѝ бяха широко отворени, ноздрите ѝ трепереха при всяко измъчено поемане на въздух. — Този мръсник!

— Съдебните заседатели ще си помислят същото — промълви Савана, като се опитваше да я успокои. — Ще видиш. Когато изложим нашата кауза пред тях, те ще побеснеят за това, че Ставанович даже може да намекне за някакво твое съучастие.

Савана отиде още по-напред в предсказанието си, когато няколко часа по-късно се срещна с Джеърд за вечеря в един малък италиански ресторант, който им беше станал любим.

— Това е нова версия на старата песен, че жената, която е била изнасилена, е провокирала това. Ти само гледай — каза тя нервно. — Той ще твърди, че тя е искала това изнасилване. Въпреки медицинското свидетелство, което показва колко е била бита и измъчвана, той ще твърди, че тя го е предизвикала.

Джеърд се замисли върху тази възможност.

— Той поема голям риск. Твоите съдебни заседатели са в отношение седем жени към пет мъже.

— Слава Богу! Ще трябва да разчитам, че тези жени са побеснели като мен. Можеш ли да повярваш, Джеърд? Можеш ли да повярваш, че той може да каже такова нещо? Мегън никога, никога не е извършвала престъпление. Тя е самата почтеност. Мислиш ли, че тя наистина е способна да запланува и проведе собственото си отвличане?

Джеърд искаше да може да отговори, но беше факт, че той не познаваше Мегън. Тя беше единственият близък на Савана човек, с когото той не се беше срещал още, а камо ли да е прекарвал някакво време с нея. Савана съжаляваше за това, той го знаеше, тя често се беше извинявала. Но Мегън беше отказвала да напусне къщата за каквито и да било срещи, даже съвсем повърхностни и когато Савана ѝ предлагаше да дойде с Джеърд, тя изпитваше такова неудобство, че Савана се отказваше от намерението си. Мислеше си, че ще има достатъчно време след процеса.

До този момент това се приемаше от Джеърд. Откакто беше научил за встъпителната реч на Уудуърд този следобед, през ума му непрекъснато минаваха странни мисли. Той се опитваше да ги прогонва. Но те се връщаха, неприятни, малки бацили на съмнението и отказваха да го оставят на мира.

Вече обсъждаше със себе си дали да ги сподели със Савана, но в този момент тя беше много ядосана. Гневът ѝ малко спадна към края на вечерята, но пък тогава тя изглеждаше толкова уморена, че той нямаше желание да отваря отново раната. Затова запази съмненията за себе си, заведе я вкъщи и я сложи в леглото, след което отиде на работа.

В петък сутринта Савана най-напред призова Сам да заеме свидетелското място. Опитен свидетел и следователно достатъчно подготвен за един пряк разпит, той свидетелства не само за това, което беше открил при пристигането си в къщата на Вандермиърови в деня на отвлечането, но и за работата, която бяха извършили заедно с Ханк онзи следобед и следващите дни. Савана представи като доказателствен материал лентата с обаждането на похитителя, с което той предлагаше да се уреди размяната. Сам също така описа емоционалното състояние на Уил. Защитата протестира срещу тази линия на разпитване, но без успех. Цялостният ефект от показанията му, както Савана беше пресмятала неведнъж, беше, че е извършено престъпление в смисъла на закона.

Уудуърд зададе още един-два рутинни въпроса и си седна.

Агентът от застрахователната компания, когото Савана призова като следващ свидетел, потвърди казаното от Сам. Савана настоя да се обърне внимание на факта, че Уил беше направил застраховката малко

след брака с Мегън и че такива застраховки не бяха нещо необичайно при богатите хора.

Уудуърд нямаше въпроси към агента. След обедната почивка Савана призова полицейския офицер от Уоруик, който беше в първата полицейска кола, пристигнала при телефонната кабина, в която беше оставена Мегън. Той описа състоянието ѝ, описа реакциите ѝ при пристигането на съпруга ѝ, описа как Сам я бе взел в колата си.

Савана имаше време да връчи медицинското свидетелство, преди съдът да се оттегли. Тъй като съдебните заседатели бяха разпуснати, съдията настоя за съботна сесия, което беше много изгодно за Савана. Тя чувстваше, че приливът е с нея и беше особено щастлива, че няма да има никакви паузи.

Тя употреби целия съботен ден, за да установи контакт със свидетелите медици. Между тях имаше един лекар, който трябваше да даде показания за физическото състояние на Мегън при постъпването ѝ в болницата, един специалист по въпросите, свързани със случаите на изнасилване, и един психиатър, който трябваше да се произнесе относно емоционалното ѝ състояние. Като съзнаваше, че медицинските показания са много важни при избраната от защитата линия на поведение, Савана се възползва по най-добрия начин от времето си и не остави без внимание нито една подробност. Действително, картината, която изпъкваше, беше толкова брутална, че тя се радваше за това, че Мегън не присъства в съда, за да чуе. Савана самата беше имала достатъчно неприятни моменти.

Но както винаги, никой друг не знаеше за това, освен Джеърд, който я изведе в края на деня на разходка, а вечерта бяха на лодката. Малко по малко лицето ѝ възвръщаше естествения си цвят. Тя се справи с една солидна закуска в неделя, спа няколко часа и слезе на брега, за да прекара известно време с Мегън, чийто показания предстояха.

Между прекия и кръстосания разпит Мегън прекара на мястото за свидетели два дни. Тя беше чудесен свидетел, уравновесена и спокойна, нервна с мярка, разгневена с мярка, разплакана с мярка. Нито за миг не се отклони от разказа си, даже когато Уудуърд я прекъсваше на всяка дума, а това той наистина правеше.

— През последните шест месеца вие сте имала случай да карате колата си в сервиза на обвиняемия. Вярно ли е?

— Да.

— Колко пъти?

— Два пъти.

— С каква цел?

— Имах проблем със спирачките. Повредата трябваше да бъде отстранена първия път. Но не беше и трябваше да я закарам още веднъж.

— Беше ли отстранена повредата тогава?

— Да.

— Така че не ви се наложи да ходите трети път?

— Не.

Уудуърд оправи раменете си и погледна към съдебните заседатели.

— Първия път, когато откарахте колата си, кога беше това?

Вече беше го казала два пъти, но го съобщи и още веднъж.

— През януари.

— Не е ли вярно, че по това време сте знаела много добре, че съпругът ви е изправен пред финансови проблеми?

— Знаех за тези проблеми много преди това.

— И се опитахте да помогнете, но без успех?

— Занимавах се само с книгите. Не съм очаквала, че ще мога да обърна нещата.

— Кой очаквахте да направи това?

— Вярвах, че Уил. И още вярвам.

— Но през миналия януари всичките му опити са завършвали без успех, така ли е?

Като си повтаряше, че трябва на всяка цена да остане спокойна, Мегън пое дълбоко въздух.

— Да.

— Миналият януари вие вече знаехте, че трябва да се направи нещо или бизнесът ще пропадне. Не е ли вярно?

— Уил и аз знаехме това от много отдавна.

— Моля ви да отговорите на въпроса, госпожо Вандермиър...

— Възразявам — намеси се Савана. — Свидетелката вече отговори на този въпрос. Защитата жонглира с думите.

— Искам само да или не — настоя твърдо Уудуърд.

— Приема се — реши съдията.

Удудърд зададе въпроса си по нов начин.

— Не е ли вярно, госпожо Вандермиър, че по времето, когато сте закарала колата си на сервиз при обвиняемия, сте знаела за несигурното състояние на бизнеса на съпруга ви?

Мегън не виждаше начин да заобиколи този въпрос и затова отговори с колкото може по-голямо достойнство:

— Да, това е вярно.

— Вие сте знаела за застраховката за отвлечане, направена от съпруга ви?

— Да. Той ми каза за това наскоро, след като се оженихме.

— Тъй като сте работила с документите, вие сте знаела, че три милиона долара ще бъдат добра помощ за бизнеса, не е ли така?

— Не.

— Не? — той отхвърли главата си назад, като че ли нещо го беше ужилило. — Три милиона са много пари. Не ви ли е минавало през ум, че могат да свършат добра работа?

— Не съм бизнесмен. Нямам представа колко пари са необходими на бизнеса, за да се изправи на краката си.

— Не бихте ли могла да си помислите, че може би три милиона ще свършат тази работа?

— Никога не съм мислила за това.

— Помислете сега. Три милиона не ви ли звучи съблазнително...

— Възраavam — извика Савана. — Въпросът няма отношение към случая.

— Приема се — кимна съдията.

Удудърд продължи гладко.

— Бяхте ли чувала за Мати Ставанович преди онзи януарски ден, когато откарахте колата си в сервиза му?

— Да.

— В какъв контекст?

— Той е поправял колите на някои мои приятели.

— Бяхте ли чувала за него в друг контекст?

— Да.

— И какъв беше този контекст?

— Във вестника имаше статии, които свързваха името му с обири, извършени в различни области на щата.

Удудърд кимна тържествено.

— Мислехте ли, че той е крадец?

— Никога не е бил изправян пред съд.

— Но помислихте ли, че може да е виновен в нещо?

— Ако бях мислила такова нещо, нямаше да закарам колата си при него.

Като обърна гръб на свидетелската ложа, Уудуърд тръгна съвсем бавно към Ставанович, който седеше на масата на защитата. Той се завъртя, за да застане с лице към нея, и произнесе с висок глас:

— Вярно ли е, госпожо Вандермиър, че знаейки широко разпространените истории, свързани с обвиняемия, вие сте го взела за свършено безобиден?

— Да — каза Мегън.

— След като оставихте колата си при него първия път, не започнаха ли да се превъртат колелцата в главата ви? Не ви ли мина през ума, че Ставанович е може би тъкмо човекът, който ви трябва?

Мегън го гледаше с отвращение.

— Не ви ли мина през ум, госпожо Вандермиър, че собствените ви следи ще бъдат прикрити, ако пожертвате един предполагаем мошеник?

— Не.

— Не ви ли направи впечатление, че ви се е представил удобен случай? Бихте могла да пренасяте пари и съобщения в двете посоки, като просто карате колата си за сервиз. Не се ли досетихте за това?

— Не.

Уудуърд направи пауза, изправи тялото си, сложи едната си ръка в джоба на панталона и я приближи бавно.

— Опреснете паметта си, госпожо Вандермиър. Откога сте омъжена?

— От шест години.

— Шест години. На колко години сте сега?

— Тридесет и една.

— Което ще рече, че сте била на двадесет и пет, когато сте се омъжила?

— Да — кимна Мегън. Стомахът ѝ се сви в тревожно предчувствие. Савана я беше предупредила какво да очаква, но все пак не беше лесно.

— Много малко жени в наше време достигат двадесет и пет годишна възраст; без да са имали един-двама любовници. Или трима-четирима, или повече. Какъв е вашият случай?

— Възражявам — скочи Савана. — Въпросът няма отношение към случая.

— Не е така — обърна се Уудуърд към съдията. — Аз се опитвам да установя нещо във връзка с характера на тази свидетелка.

— Нейната сексуална история тук няма нищо общо — възрази Савана, въпреки че не беше нито изненадана, нито разтревожена, когато съдията просто каза на Уудуърд да постави по друг начин въпроса си.

— Беше ли Уилиъм Вандермиър първия ви любовник?

— Не.

— Тогава сте имала и други.

— Един.

Дръзко скептичен, Уудуърд я изгледа продължително.

— Само един любовник до двадесет и петата ви година?

— Да — кимна Мегън. Изпитваше силна благодарност към Савана за това, че беше предвидила този момент. Без нейната помощ съвсем нямаше да знае какво да каже. Но сега тя проговори със спокоен, уверен глас: — Бяхме заедно три години по време на колежа. Той се прибра в Сан Франциско, за да завърши там. Аз останах.

Уудуърд се замисли.

— Бяхте ли вярна на съпруга си?

— Да.

— Не сте имала никакви любовници, след като се омъжихте?

— Не. Аз обичам мъжа си.

— Не говоря за любов. Говоря за секс. Имала ли сте любовник?

— Не.

— Имала ли сте желание да си вземете любовник?

— Не.

— И даже не сте имала колебания, дори най-малките?

— Не.

Той мълча известно време, след това си почеса главата отстрани и я изгледа:

— Съвсем откровено, намирам това трудно за вярване. Вие сте привлекателна жена. Движете се в среди, които допускат известна

свобода...

— Възразявам!

— Приема се.

— Навсякъде около себе си вие виждате свободен секс...

— Възразявам!

— Приема се.

— ... и никога не сте се съблазнявала?

— Не — каза Мегън.

— Не от някой от яките млади мъже, които работят при Мати?

— Не.

— Не даже когато Ставанович поиска това?

— Не!

— Погледнете го, госпожо Вандермиър. — Уудуърд се обърна към клиента си. — Мислите ли, че той е привлекателен мъж?

Мати носеше лека бяла риза, раирана връзка, син блейзер и сиви панталони. Както от началото на процеса, така и сега той седеше изправено на стола си и изглеждаше нормално разтревожен.

Устните на Мегън се извиха презрително.

— Не.

— Ни най-малко?

— Не!

Уудуърд вдигна рамене.

— Предполагам, че не е имало защо да го намирате привлекателен. Ако сте искала от него нещо много силно...

— Възразявам!

— Приема се.

— Нямам повече въпроси, ваша светлост!

Мати Ставанович беше единственият свидетел на защитата. Докато излагаше своята версия, направляван от въпросите на Уудуърд, той твърдеше, че Мегън Вандермиър му е споменала за отвличането по време на второто ѝ посещение в сервиза. Той каза, че тя била планирала всичко от бележката за откупа, която тя самата изфабрикувала, до мястото, през което да се влезе в къщата, до деня и часа на инсценираното отвличане и предаването на парите. Съгласно плана, така му казала тя, Мати е трябвало да държи у себе си трите

милиона, докато тя не се обади и тогава тя е щяла да закара колата си за повторен сервиз и нейният пай щял да бъде поставен в багажника. Той настоя, че е направил това и че неговият пай, двеста и петдесет хиляди долара, е бил депозирани в малки количества в банки в шест щата.

Що се отнася до изнасилването, Мати твърдеше, че този, който е прибягнал до насилие, е бил съучастникът му. Самият той никога не бил малтретирал Мегън. Той призна, че е имал сношение с нея, но се закле, че това е било удоволствие и за двамата.

Савана започна кръстосания си разпит следобед. Главната й цел беше да докаже, че Ставанович е лъжец.

Тя представи съдебното му досие и го заразпитва по него надълго и нашироко. След това го запита за всеки от обирите, извършени в щата от пристигането му. Въпреки че Уудуърд се противопоставяше с всичка сила на всяко позоваване и съдията го подкрепяше, Савана постигна своето.

Тя попита Мати за алибито, което той беше първоначално изложил пред полицията.

— То беше много прилежно изпитано. Вие имахте самолетни билети, хотелски и пътни разписки, даже снимки. Не че бих могла да очаквам по-малко от човек, който е извършил успешно толкова много обира...

— Възразявам — извика Уудуърд.

— Приема се.

— Вие сте умен човек, господин Ставанович. Вие се гордеете с брилянтността на кражбите си...

— Възразявам!

Савана се върна до масата на обвинението, откъдето взе една папка.

— Цитирам от доклада на съдебния психиатър, който е освидетелствал подсъдимия преди осъждането му в Калифорния през 1981 година. Трябва ли да приложим това като доказателствен материал?

— Не е необходимо госпожо Смит. Възражението се отхвърля. Продължете.

Савана остави папката на масата и се върна при Мати.

— Справедливо ли е да се каже, господин Ставанович, че вие сте много прецизен човек?

Мати се замисли.

— Да, бих го казал.

— Щом е така, справедливо ли е да се каже, че не бихте се съгласил да си сътрудничите с госпожа Вандермиър, ако нейният план не е солиден?

Мати направи леко движение с глава.

— Да.

— И все пак се погрижихте да съчините алиби? Не направихте ли това, за да прикриете обира си в Кранстън през нощта след отвличането?

— Възразявам.

— Приема се.

— Защо — продължи Савана, без да се смути — ви беше необходимо да скърпите толкова подробно алиби, след като планът, по който сте се споразумели с госпожа Вандермиър, е бил толкова солиден?

— Защото жените са лекомислени — отговори Мати, без да прави пауза. — Искях да се гарантирам за всеки случай.

— Искяхте да се гарантирате. Да гарантирате себе си. А какво да кажем за нея? Какво беше нейното алиби?

— Не знам. Това беше неин проблем.

— И вие не го проучихте? Един брилянтен крадец като вас не го провери критично? Или — продължи тя по-високо — бяхте загрижен само със себе си, тъй като госпожа Вандермиър фактически не е била нищо повече от една жертва? Не е ли това всичко на всичко една измишльотина, която ви е била необходима, за да спасите кожата си?

— Не, не е.

— Вие сте един много умен човек, господин Ставанович. Истински майстор. Не са много тези хора, които мотат да излязат с история като вашата, особено след като предполагаемата авторка на цялата схема завършва с това, че бива брутално изнасилена. Това имаше ли го в първоначалния план?

— Вече казах, че насилникът беше моят съучастник.

— Вашият съучастник. Къде е този съучастник?

— Не знам.

— Вие не пожелавате той да потвърди вашия разказ?

— Би го направил.

— Но вие не можахте да го намерите.

— Да.

— Защото той е знаел, че е в много тежко положение извън изнасилването...

— Възразявам.

Савана продължи.

— Странна е тази работа със съучастника. Вие винаги работите сам, господин Ставанович. Ако, както твърдите, госпожа Вандермиър е нямала нищо против, защо ви е бил необходим съучастник?

— Просто така беше удобно...

— Защото, когато госпожа Вандермиър беше вързана за краката и ръцете към леглото... — Савана завърши с поглед, който преливаше, от погнуса и който държеше заседателите да видят. — Но аз наистина съм съгласна с вас. За отвличане са необходими двама...

— Възразявам — извика Уудуърд. — Мнението на обвинителката няма място при кръстосания разпит на този свидетел.

Съдията се съгласи.

— Приема се — кимна той.

Савана продължи. Тя проследи цялата му версия сантиметър по сантиметър, подлагайки всяка подробност на съмнение и хвърляйки съмнение навсякъде, където можеше. Когато беше свършила с него, във вторник сутринта, беше отвратена от самодоволната му физиономия и обидена от арогантността му. Можеше само да се надява, че съдебните заседатели са били точно толкова отвратени.

След появата на Мати в ложата защитата изложи своето виждане. Уудуърд произнесе заключителната си реч малко след обяда. Тя беше сравнително кратка и включваше едно обикновено повторно излагане на фактите по начина, по който Уудуърд ги виждаше. Той заяви в заключение, че неговият клиент е защитил сам себе си и че, както се е закълел, не е виновен нито в отвличане, нито в изнасилване. Завърши с твърдението, че, явно, вината му не е доказана.

Савана говори два часа и произнесе една от най-страстните речи в кариерата си. Когато тя завърши, съдията набързо напомни на съдебните заседатели за задълженията им и ги изпрати да се съвещават.

Тези часове на съвещание винаги бяха трудни и за двете страни на всеки процес.

За Савана този път това беше истински ад.

Съдебните заседатели се съвещаваха до малко след десет часа. През това време Савана беше в офиса си. Джеърд беше с нея. Помощниците ѝ влизаха и излизаха, същото правеше и Антъни Алт, чиито хапливи забележки само я отегчаваха допълнително. Пол телефонираше от време на време. Мегън си беше вкъщи с Уил.

Когато стана ясно, че тази вечер няма да има решение, Савана и Джеърд се отправиха към неговата къща. По време на пътуването с колата двамата бяха мълчаливи, а когато пристигнаха, се отправиха горе във всекидневната и всеки седна на един стол.

Като се освободи от обувките си, Савана подгъна краката си и притисна лице към коленете. След няколко минути тя вдигна глава и видя, че Джеърд я оглеждаше много внимателно. Нейният собствен поглед беше много измъчен.

— Дали не сгрехих някъде? — прошепна тя.

В началото Джеърд не отговори. Той самият се измъчваше по свой начин, чудейки се до каква степен е длъжен да бъде честен. Семената на съмнението, които не му даваха спокойствие, откакто защитата за първи път излезе с твърденията си, бяха поникнали и той беше сигурен, че Мегън беше тази, която го търсеше по телефона за емоционална подкрепа в сърцето на нощта. Не беше сигурен до началото на показанията ѝ, но тогава той с лекота разпозна гласа ѝ. Към това прибави факта, че тя би могла да е научила номера му, когато Савана го беше търсила от Марко Айлънд. И фактът, че тя беше смутена, когато в края на този ден в съда двамата бяха най-последно представени един на друг. И фактът, че нямаше телефонно обаждане от началото на процеса.

Всичко се нареждаше като пъзел. И това го караше да се измъчва от неприятното чувство, че Мегън действително имаше нещо за криене.

Неведнъж беше на върха на езика му да каже на Савана. Но тя беше премного заета с мисли за доводите си. Добри или лоши, те бяха

достатъчно силни. Освен това Мегън упорито твърдеше, че е невинна. Но сега, когато работата беше завършена и непосредственото напрежение беше отминало, Савана изглеждаше и се чувстваше разсипана.

Той искаше да разбере какво точно мислеше тя, когато се чудеше дали не е направила грешка.

— В какъв смисъл, скъпа?

— Дали е невинна?

— Имаш ли съмнения?

От погледа ѝ личеше, че тя премерва внимателно думите си, знаейки, че веднъж изречени, не може да ги върне обратно. Но съмненията бяха прекалено силни.

— Има някои неща в този случай, които ме измъчват от самото начало. Не можах да намеря обяснение за тях и ги игнорирах, защото те наистина бяха дребни нещица. Всички по-едри ми бяха ясни — тя замълча, намръщи се и продължи енергично: — Ако тръгна по водата на защитата на Котката, въпросните дребни неща попадат точно на място.

— Какви неща имаш предвид?

— Ами като начало алармената система. Била е повредена. Ставанович е експерт по изключване на такива системи, но въпреки това не е направил такъв опит в този случай. Алармената система не е била пипната. Като че ли вече е знаел, че тя не работи. Но не е съществувал начин той да знае това със сигурност, освен ако Мегън не му е казала.

Тя притегли коленете още по-силно към тялото си.

— Има още нещо — това, че работата е свършена изключително чисто. Сами и Ханк прегледаха най-старателно библиотеката и не можаха да открият нищо. По правило такива неща не се случват. Обикновено има косъм или конец, нещо, което да свързва престъплението с извършителя, особено ако жертвата е оказала съпротива. Мегън се е съпротивлявала, но дали тази съпротива не е била инсценирана? Мерцедесът, който са използвали, според лабораторията, е също съвсем чист. Би трябвало да има микроскопични части от чувала за пране, в който, както се предполага, тя е била наблъскана. Но нямаше. И това за бележката за откупа — продължи тя с нова сила. — Възможно е да е работа на Мегън. За една

минута. Имала е всичко необходимо под ръка, включително книжни торби за бакалски стоки. Имала е голямо количество от тях. Къщата беше презаредена с храна. Искам да кажа, когато отидох там след отвличането, намерих три пакета кафе на зърна. Три пакета кафе на зърна. Не ме питай за какво са й потрябвали или защо имаше толкова много храна в хладилника. Освен ако не е смятала да отсъства за известно време. Същото и с подредената къща. Мегън цял живот е била палачор. Офисът на горния етаж, където е работила с книгите, беше в хаотично състояние, типично за Мегън. Но не и останалата част от къщата. Беше подредено като в аптека. Отново, като че ли всичко беше свързано с предстоящо отсъствие. Тя знаеше, че Уил обича всичко да бъде подредено, винаги се чувстваше виновна за това, че не е по-добра домакиня. Може би се бе погрижила да оправи къщата, за да го зарадва като компенсация за това, което щеше да направи.

— Мислиш ли, че е действала по собствена инициатива? — попита Джебърд.

— Въобще не искам да мисля, че е действала! — извика Савана и веднага понижи гласа си. — Но се съмнявам, че Уил би могъл да е имал нещо общо. Виждах го достатъчно дълго време, когато Мегън беше изчезнала. Не е възможно да е симулирал тази болка. Разбира се — додаде тя, опитвайки се да придаде шеговитост на тона си, — ако съм сгрешила относно Мегън, бих могла да се заблудя и във връзка с него — погледът ѝ стана умолителен. — Мислиш ли, че съм сгрешила, Джебърд? Мислиш ли, че в стремежа си на всяка цена да накажа изнасилвача, съм изкукала дотам, че да пропусна нещо, които съм била длъжна да забележа?

В последно време Джебърд беше прекарал голяма част от времето си, обсъждайки подобни въпроси.

— Мисля, че ти действаше съобразно фактите, както си ги виждала.

— Но дали те не са били фалшиви?

Той се придвижи напред върху стола и отпусна ръце между коленете си.

— Била е изнасилена. Имаш ли съмнения по този въпрос?

— Никакви — отрязва Савана. — Даже ако наистина е планирала отвличането, не е планирала изнасилването и пет пари не давам какво казва Ставанович. Не е възможно да го допусне до себе си по

собствено желание — тя сниши глас и промълви: — Перверзен секс, ха! Единственият начин Мегън да допусне това говно до себе си е, ако той я върже, което, както знаем, е и направил. Тя никога, никога не би изневерила на Уил. Обича го толкова много.

Гласът ѝ се загуби. След известно мълчание тя продължи спокойно:

— Това трябва да е причината за действията ѝ. Тя го обичаше. Тя искаше той да има достатъчно пари, за да може да изправи бизнеса отново на крака. Тя не би откраднала парите за себе си, но би могла да ги открадне за Уил. Ако въобще ги е откраднала — отпускайки краката си, се облегна на стола с уморена въздишка. — Все още няма и следа от парите. Намерихме двеста и петдесетте хиляди, за които Мати ни събщи, но останалите? Нищо. Проверихме на всички възможни места и не можем да открием нито един цент. Каква логика има в това една жена да уреди собственото си отвличане, с цел да получи пари, с които да подпомогне бизнеса на мъжа си?

Логика за Джеърд нямаше, но пък той се страхуваше, че някой би могъл да вземе оценката му не по-малко предубедена от тази на Савана. В края на краищата той нямаше намерение да ѝ казва за телефонните разговори. Не би искал да прибавя нови съмнения. Не би имало никаква практическа полза от това.

Мегън Вандермиър беше изнасилена жестоко. Само заради това Мати Ставанович заслужаваше да бъде осъден.

Беше осъден. Късно следобед в петък съдебните заседатели се появиха с отсъждането за виновност в отвличане и изнасилване. Присъдата трябваше да бъде произнесена две седмици по-късно.

По настояване на Антъни Алт Пол се появи пред представителите на печата със Савана. Като имаше предвид съмненията си отпреди и сегашните, тя не можеше да не оцени високо тази подкрепа. Казваше си, че ако Пол де Бар, следващият губернатор на Роуд Айлънд, прави нещо за нея, значи е свършила добра работа.

Мати Ставанович беше осъден на двадесет години за всяко от двете престъпления, като срокът започваше да тече едновременно. Из

града се говореше, че Савана е трябвало да се пребори за по-голяма присъда, но тя не обърна внимание на тези мнения. Беше ѝ напълно достатъчно, че Мати ще излежи тези двадесет години, които бе получил само за изнасилването.

Две седмици след произнасянето на присъдата Мегън съобщи на Савана, че Уил е продал фирмата, че са обявили къщата за продажба и че напускат Провидънс.

Това беше първият им разговор след процеса. Савана се примиряваше трудно с факта, че, и това беше много вероятно, Мегън я беше използвала. Някогашната близост сега изглеждаше опорочена от неизречени истини и предадено доверие. Това беше тъжен край на едно мило приятелство и Савана, която беше по-податлива на чувствата си от обикновено, не знаеше как да каже сбогом.

Поради това в неделята след обаждането на Мегън, когато Сам, Сузън и Кортни прекарваха следобеда на лодката заедно със Савана и Джеърд, Савана предложи на Сузън да излязат за няколко минути за бърз разговор с Мегън. Тъй като мъжете не можеха да бъдат пренебрегнати, а Кортни положително не можеше да бъде оставена сама, петимата се набутаха в колата.

Къщата, която беше принадлежала на фамилията Вандермиър дълги години, изглеждаше стара и уморена, тъй като много отдавна Уил беше престанал да полага даже символични грижи за нея. Оставена без всякакви надежди за ремонт, тя пропадеше все повече.

Вътре стаите бяха пълни с напълнени догоре кашони. Все още непродадените мебели бяха покрити с плат. Стените представляваха шахматна дъска, квадратчетата, на която преди това са се заемали от картини.

Уил беше на телефона. Джеърд и Сам дипломатично отведоха Кортни навън, за да разгледат задния двор, оставяйки Савана и Сузън вътре на покритите с килими стълби в компанията на Мегън.

Трите в джинси и с блузки изглеждаха, както бяха седнали една до друга и разговаряха, същите като преди десет години. Но лицата им бяха по-зрели и улегнали, а и разговорът беше по-спокоен и по-тъжен.

— Къде ще отидете? — попита Савана.

Мегън вдигна рамене в объркване.

— Утре заминаваме за Сан Кроа. Семейство Уебстър ни отстъпиха вилата си за неопределено време. Уил поддържа връзки с някои хора и има намерение да навлезе в текстилния бизнес в Северна Каролина. Ако от това излезе нещо, ще се преместим в Уинстън — Сейлъм.

— Уинстън — Сейлъм, Северна Каролина — повтори бавно Сузън. — Не звучи лошо.

Мегън погледна ръцете си, които бяха притиснати между коленете ѝ.

— Не мога да остана тук. Роуд Айлънд е много малък. Не бих могла да избягам... — тя вдигна едното си рамо — ... от всичко — рамото ѝ се върна към нормалното си положение, но тя продължаваше да гледа ръцете си. — Между продажбата на къщата и бизнеса ще разполагаме с добро количество пари. Можем да започнем някъде, където няма да се заглеждат в нас.

Савана не можеше да не помисли, че ако това, което подозираше, е вярно, е извършен акт на поетическа справедливост. Мегън понасяше наказание. Беше страдала по време на изнасилването, по време на процеса, по време на безкрайните дни и нощи на агония. Тя и Уил имаха дълъг път пред себе си, особено като се вземеше под внимание миналото на Уил като предприемач. Ако веднъж се е провалил, можеше да се провали още веднъж. Савана се молеше той или да намери партньори, които знаят какво правят, или да наеме мениджър за бизнеса.

— Ще работиш ли? — попита тя.

Мегън кимна.

— С Уил. В тази работа сме заедно — тя направи пауза. — Аз го обичам. Все ми е едно къде ще живеем и какво ще правим — болка изкриви лицето ѝ. — За съжаление, на него не му е все едно. Той има повече гордост от мен. Продаването на фирмата беше едно от най-мъчителните неща, които трябваше да предприеме — тя успя някак си да се усмихне. — Но той се опитва. Има желание да направи нещо различно и ако успее да намери нещо, което да му донесе радост, ще се радвам и аз. Нищо друго не съм искала — продължи тя с даже още по-мек глас, но в погледа, който отправи към Савана, личеше напрежение. — Това, което винаги съм искала, е да помагам на Уил — думите, погледът и тонът едновременно говореха за оправдание и извинение.

Мегън се засмя с усилие. — Доста старомодно, а? Трябва да съм голямо разочарование за двете ви.

— Разочарование? — попита Сузън: — За това, че искаш да доставиш радост на мъжа, когото обичаш?

— Защото това е горе-долу всичко, което искам. Вие имате други интереси. Винаги имате. Винаги сте живели така, както аз съм искала да живея, само че не съм успяла. Бях заета с най-основните неща. Когато бях малка, целта ми беше да оцелея. Като възрастна е пак същото, само че сега оцеляването означава спасяване на брака ми. Той пострада силно. Имаше толкова много сътресения... — думите ѝ се загубиха в болка.

— Никой не може да избяга от тези най-основни неща — промълви замислено Савана, като стигаше до истинността на тези думи, докато ги изговаряше. — Може да изглежда, че при нас не е така. Може да изглежда, че нашият живот е по-пълнен и по-въълнуващ от твоя, но дъното е винаги същото.

— Мъжете — промълви Сузън.

Савана я погледна строго.

— Говоря сериозно.

— Аз също. Ние си мислехме, че сме вундеркинди, нали? Мислехме, че сме талантиливи, модерни жени, които превземат света с шурм. Ти беше адвокатът. Аз бях фаталната жена — тя се опита донякъде успешно да се усмихне. — Изглежда, че всичко това е само суета, нали?

— О, да — съгласи се Савана.

— Но ти имаш Джеърд — възрази Мегън и се обърна към Сузън: — А ти имаш Сам.

— Засега. Появата на Кортни усложни положението.

— Но ти я обожаваш...

— Също и Сам. Най-после тя се привърза към него, което означава край на ролята ми като буфер. Сега съществуват дюзини решения, които трябва да се вземат относно бъдещето ѝ. По някои имаме съгласие, по други — не. Но не е там белята, а в това, че Сам ще трябва да ме иска, независимо от Кортни.

— Точно така — кимна Савана. Тя беше имала достатъчно откровени разговори със Сам и знаеше каква е истината. Знаеше също така, че сестра ѝ все още си пийва от време на време. Не беше се

напивала от месеци, което съвсем не значеше, че проблемът е решен, а само това, че е временно облекчен. Тя знаеше и това представляваше голяма утеха за нея, че Сам се отнася сериозно към сестра ѝ. — Сам те обича.

— Така казва.

— Истина е.

— Има случаи, когато не съм сигурна. Но ще се опитам да успея в това отношение. Истина е, че полагам сериозни усилия. Не е лесно.

— Няма лесни отношения между хората — каза Савана. — Но ти искаш ли вашите да бъдат добри?

— Да — отговори Сузън и продължи с убеденост: — Сам Крейг може никога да не спечели милион, но той ме кара да се чувствам личност. Не си спомням някой преди него да го е постигал. Да, той ми трябва — тя направи пауза. — Както Джеърд трябва на тебе?

Без да отговори на въпроса, Савана каза:

— Бих искала да можех да му дам повече.

— Той не иска повече. Не ти ли го е казвал?

— Много пъти. И все пак бих искала да мога да му дам повече.

— Споменавал ли е за брак? — попита Мегън.

— О, да.

Сузън се намръщи.

— И ти го отблъскваш, защото мислиш, че не можеш да му дадеш достатъчно? Савана, ти глупачка ли си? Човекът обича това, което си, не това, което не си. Той не настоява да има свръхжена, не в такава се е влюбил. И ако имаш намерение да кажеш, че би искала да приличаш на мен, по-добре не си хаби думите. Искам само да кажа, че сутрин се чувствам отвратително не по-малко от вас двете.

Савана реагира с някакво възклицание, но сдържано и не каза нищо.

— Тъжно, нали? — каза най-после Мегън.

— Кое?

— Че преценяваме себе си по отношение една на друга. Защо правим така? Винаги сме го правили и е малко тъжно, ако размислите. Вие двете може да сте близначки, но все пак сте индивидуалности, а аз даже нямам същата кръв като вас. Тогава защо да не можем да се възприемаме такива, каквито сме?

— Не знам — въздъхна Савана. Тя подозираше, че част от духа на съперничеството между нея и Сузън би могла да се проследи назад до постоянните сравнения на баща им, но само част. Те бяха възрастни. Трябва да са поумнели.

Сузън се намръщи. В един момент тя разбра, че това, което беше казала преди малко на Савана на тема външен вид, би могло лесно да се обърне и да се отнася до интелигентност. Предполагаше, че това, че Савана беше решила да стане адвокат, не означаваше, че е по-умна, особено след като беше загубила ума си по Джеърд. Оставаше въпросът дали Сузън беше с повече ум, когато ставаше дума за Сам.

— Ще ми липсват — отрони тихо Мегън. Имаше нещо плахо в начина, по който го каза, почти като че ли не мислеше, че има право на едно общо минало.

Савана мислеше за това минало. В продължение на половин живот бяха приятелки и приятелството им беше добро. Без връзка със сегашните истини или неистини, това приятелство не заслужаваше да се отмени с едно махване на ръка.

— Ще поддържахме връзка.

Но лицето на Мегън говореше, че това може и да не се случи.

— Ще поддържахме — заяви тържествено Сузън. — Ще сравняваме сивите си коси и увисналите си задници.

Очите на Мегън бяха влажни, но все пак тя се усмихна слабо на Савана.

— Тя е цялата твоя.

— Не съм сигурна дали я искам.

— Аз я искам — обяви Сам, който се беше появил зад тях. Той сграбчи със закачливо движение Сузън, която сгуши главата си в него. — Ние сме гладни. Помислих, че отиваме някъде да хапнем.

Сузън издаде някакъв смешен задавен звук. В момента, когато той охлаби хватката си върху нея, тя му пошепна нещо обидно.

— Хайде, ела с нас — предложи Савана на Мегън. — Само за малко?

Но Мегън поклати глава.

— В името на доброто старо време? — попита Сузън.

Мегън преглътна и това се видя.

— По-добре е да не идвам — промълви тя с нещастен вид. — Трудно е... — гласът ѝ направи засечка.

Савана сложи ръка на рамото ѝ и я притисна силно.

— Внимавай, Меги — прошепна тя и се отдръпна, за да отстъпи ред на Сузън.

— Бъди щастлива — прошепна Сузън със същия задавен като на Мегън глас. Тя се отдръпна и остави Сам да я хване за ръка и да я поведе към вратата, където чакаше Кортни.

Тогава приближи Джеърд и Мегън го погледна силно смутена. Той застана до нея, взе ръката ѝ и каза, така че само тя да може да го чуе:

— Понякога правим погрешни стъпки в името на добри цели. Можем да бъдем наши собствени най-лоши врагове. Необходимо е време, за да се превъзмогне това.

— Знам — прошепна тя.

— Опитай се, Мегън. Получаваш още една възможност. Възползвай се от нея добре. Знам, че можеш — той я прегърна и задържа. — Ще мислим за теб — след това я пусна, целуна я леко по челото и се присъедини към Савана.

Савана прекара часове, като мислеше за последната нейна и на Сузън среща с Мегън, за това, което трите бяха говорили. В много от казаното имаше логика. Тя не разбираше защо не го бе забелязала по-рано.

Опита се да си представи как щеше да изглежда животът ѝ, ако не беше използвала Сузън и Мегън като база за сравнение. Положително по-малко богат. По-малко интересен. По-елементарен. Сузън ѝ беше сестра, Мегън приятелка. Тя се беше мъчила да подражава на най-доброто в тях и това я правеше по-разностранна личност, отколкото би могла да бъде иначе. Благодарение на контраста и сравнението двете я бяха тласкали напред към осъзнаване на възможностите си.

Поне това беше оптимистичното гледище. Но Савана се придържаше към него. И до голяма степен поради него тя се съгласи да се отбие в къщата на Мегън и Уил след работа във вторник и да вземе ключовете за посредника за покупко-продажби. Мегън и Уил бяха напуснали и бързаха да хванат самолета си за Сан Кроа.

Ключовете бяха оставени на цветарника до входната врата.

Савана ги откри без труд. Но вместо да ги сложи в джоба си и да си тръгне, тя се обърна към къщата, поогледа вратата и после бавно я отключи и влезе.

Предното фоайе беше топло, станало жертва на августовската горещина. Големият хол изглеждаше хладен и от най-леките ѝ стъпки се изпълваше с ехо.

Савана се задържа дълго време там неподвижна, чувствайки празнината на мястото, вслушвайки се в тишината му. След това, почти като на разходка, тя влезе във всекидневната. Замисли се за поколенията Вандермиърови, които бяха прекарали живота си между стените ѝ — прародителите и родителите на Уил, Уил и Мегън, която не беше истинска Вандермиър, но въпреки това може би беше поотдадена на името Вандермиър, отколкото всеки друг от останалите.

Ето защо го бе направила. Ако го беше направила. Дали беше го направила?

Подът във всекидневната скърцаше под стъпките на Савана, която прекоси мястото, привлечена неотразимо от библиотеката. Тя беше празна, както и цялата къща. Късното слънце, което надничаше през френската врата, хвърляше сенки над рафтовете, които някога съдържаха книги. Беше очаквала, че ще понесе с лекота обстановката. Вместо това изпита силно чувство на носталгия.

Библиотеката в много по-голяма степен от другите стаи беше сърцето на къщата. Там се ръководеше бизнесът, обсъждаха се семейни въпроси, решаваха се различни битови проблеми. Ликвидирането на тази стая означаваше край на една епоха.

Беше отминала една епоха. Време беше за движение напред.

Уил и Мегън бяха продали фирмата и сега продаваха къщата. Беше отминала една епоха. Те се движеха в нова посока.

Сузън беше обърнала гръб на светския живот и беше станала жена на полицаи и майка на петгодишна дъщеря. Беше отминала една епоха и Сузън беше направила нова крачка.

Савана разбираше, че за нея самата също беше отминала една епоха. Дългите нощи на самота, на работа до пълно изтощение, за да прикрие празнотата, която мъчително чувстваше в себе си, бяха зад нея. Предстоеше ѝ по-богат живот.

Ново чувство на лекота я обхвана, докато стоеше в празната библиотека. Мислеше за Джеърд и за бебето, което носеше, и тиха

усмивка огря устните ѝ. Тя ги искаше, и двамата, много повече, отколкото беше вярвала, че това е възможно.

Може би в това се състоеше смисълът на нейните тридесет и една години. Може би ставаше дума за подреждане на нещата в перспектива, степенуването им по важност, за приключване на една глава от нейния живот и откриването на нова.

Тя беше готова. Времето беше дошло.

И с това прояснение дойде още едно. Като гледаше френската врата, която беше строшена през една понеделнична нощ през март, тя разбра, че не иска да знае дали Мегън Вандермиър е планирала отвличането си. Знанието за това нямаше да промени нищо. Мегън нямаше да бъде изправена пред съда, след като не беше получила пари, не можеше да има процес, а Мегън явно не беше получила парите. Така че може би Котката я беше изиграл и ако това беше така, нещата се бяха оформили справедливо. Освен това Мегън трябваше да живее със съвестта си, което представляваше присъда, по-страшна от присъдата, която би могла да получи от един съдия. Що се отнасяше до съвестта на Савана, единственото нещо, което ѝ тежеше, беше, че не беше споделила новите си схващания с Джеърд.

Завъртвайки се на петата си, тя тръгна да поправи това положение.

— Сега е дванадесет и четири — разнесе се гласът, който целият Роуд Айлънд познаваше и обичаше. — С други думи, четири минути след дванадесет в един ветровит понеделник през септември. Вие сте на вълната на 95.3 FM, WCIC Провидънс, където звуците на кънтри са винаги студени. Надявам се, че вашият уикенд е преминал приятно като моя. Тазсутрешният „Журнал“ имаше право. Аз се ожених. Но това не означава, че няма да бъда тук, както винаги и да ви нося малко кънтри в града от дванадесет до шест. Имам супер поредица от звезди, с които можем да започнем месеца, и тук са включени Рони Милсап, Рийба Макентайър и Кени Роджърз. Желанието ми в момента е да чуя как Ранди Трейвис произнася: „До вековете, амин“ — гласът му стана по-плътен. — Тук е Джеърд Сноу в сърцето на нощта, а това е един обет...

— Това беше Сойер Браун, а аз съм Джеърд Сноу, който ви приближава през натрупващия се сняг в днешната ветровита февруарска сряда — гласът беше плътен и фамилиарен, но сега в него

се чувстваше определен особен ритъм и това не можеше да се отрече. — Навън е двадесет и седем градуса и вие не искате да се отдалечите от камината, освен ако нямате много сериозна причина. Аз имах. Синът ми се роди преди четири часа. Той, заедно с майка си, се намира на топло и безопасно място в болницата и слуша заедно с вас, затова не променяйте станцията. Тя е програмирана за студено кънтри 95.3 FM/WCIC Провидънс. В тази необикновена нощ аз ви предлагам необикновени песни и като начало Гатлин брадърз и „Любовта на един живот“ — той спря за част от секундата и когато продължи отново, гласът му беше по-дрезгав. — Джеърд Сноу, тук, в сърцето на нощта, повярвайте, че...

— Вие слушате 95.3 FM, WCIC Провидънс и Джеърд Сноу. Сега е пет и петдесет и пет сутринта. Денят е пълна с обещания майска събота. Точно в шест тръгвам, но ви оставям в добри ръце. Ноел Лапън ще се включи веднага след новините, а от понеделник вечер Кристъфър Микс ще се грижи за вашето настроение в сърцето на нощта. Всички вие ще ми липсвате. Прекарах тук цели три години, но моето бебе расте, а жена ми не иска да ме чака прекалено дълго. Не искам да кажа, че винаги ще прекарваме в сън часовете в сърцето на нощта. Понякога ще слушаме заедно с вас, понякога ще си спомняме как сме се срещнали, понякога ще прекарваме нощта в любов и ако това не е достатъчен стимул в началото на работния ден, не знам какво е — тук той направи пауза, след което добави по-тихо, по-сериозно и прочувствено: — И така, аз си отивам и през целия път ще имам Джорджия в мислите си. Тук е Джеърд Сноу с изгряващото слънце. Успех...

Издание:

Барбара Делински. Сърцето на нощта

ИК „Компас“, Варна, 1995

Редактор: Любен Иванов

Коректор: Диана Черногорова

ISBN: 954-8181-64-9

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.